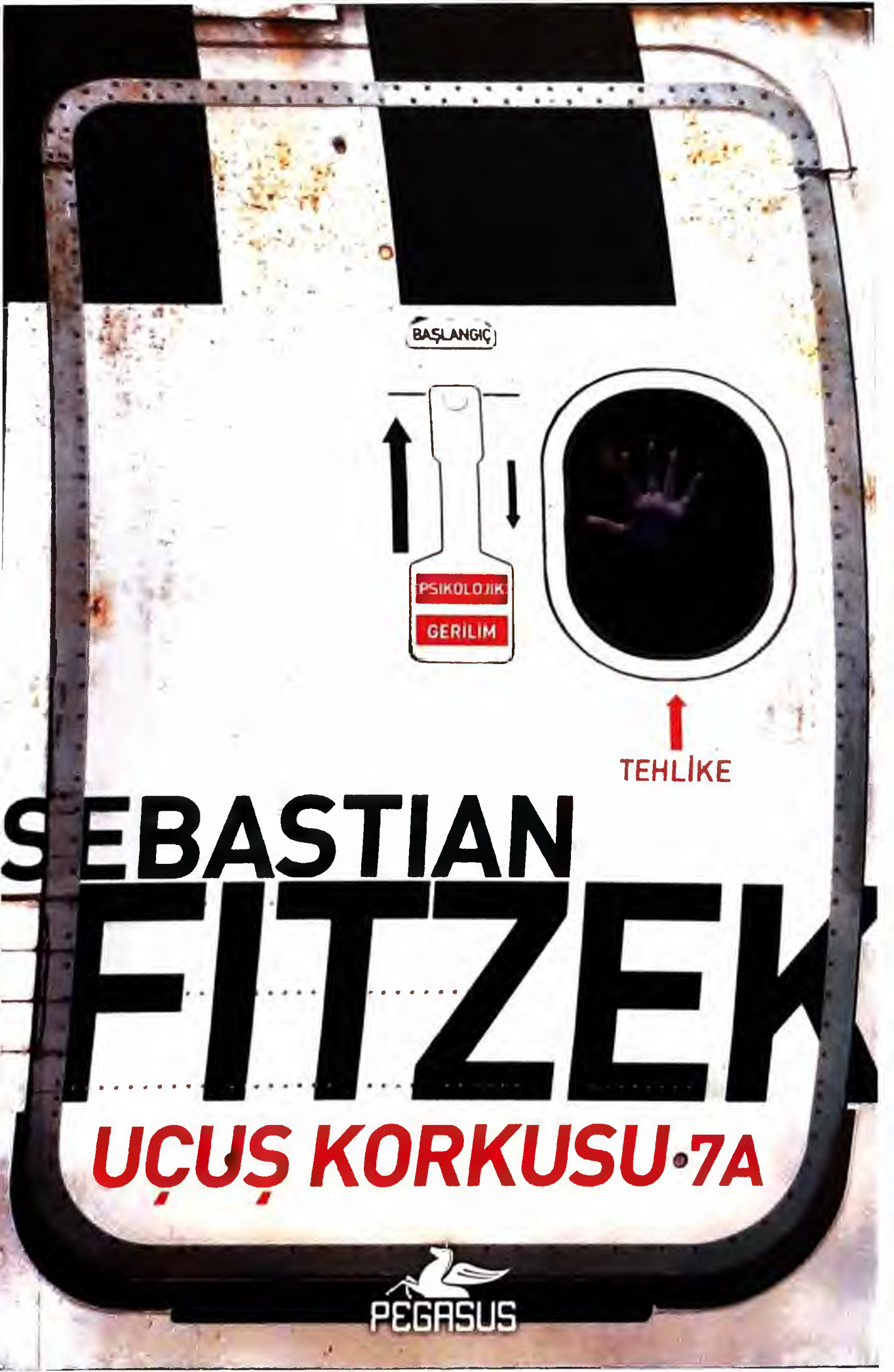


SEBASTIAN

FITZEK

UÇUŞ KORKUSU 7A

PEGASUS

HİÇBİR SORUNLA KARŞILAŞMADAN UÇAĞA SOKABİLECEĞİN ÖLÜMCÜL BİR SİLAH VAR.

VE DÜNYA ÜZERİNDE HİÇBİR GÜVENLİK KONTROLÜ BU SİLAHI TESPİT EDEMİYOR...

Buenos Aires'ten Berlin'e giden bir uçak.
Akli dengesi yerinde olmayan biri.
Ve doğum yapmak üzere olan kızını kaybetmek istemiyorsa bu kişiye uçağı düşürtmek zorunda olan bir psikiyatrist.

TEHLİKE

Gerilimin ustası Sebastian Fitzek'ten nefes nefese okunacak yeni bir roman.

"Sebastian Fitzek ruhumuzun derinliklerine gizlenmiş korkularla oynamayı çok iyi biliyor."
Berner Zeitung

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-625-410-146-5

Çocuğunun hayatı için kaç kişiyi feda edebilirsin?

Deneyimli ve başarılı bir psikiyatrist olan Mats Krüger eğer yıllardır görüşmediği kızıyla yeniden bir bağ kurmak istiyorsa uçuş korkusunu yenmek zorundadır. Mats eşinin yıllar önceki vefatından sonra Arjantin'e gitmiş ve bir daha kızıyla hiç görüşmemiştir. Şimdi ise doğum yapmak üzere olan kızı Nele'ye yardımcı olmaya Berlin'e gitmek için on üç saatlik bir uçak yolculuğuna katlanması gerekmektedir.

Uçuş korkusunu yenmek için hazırlanan bir seminere katıldıktan sonra Mats bu uzun uçuşu atlatmak için gereken şeylere sahip olduğunu sanmaktadır ama uçağa bindikten kısa bir süre sonra korkudan dehşete düşmesine sebep olacak şeyin ne türbülans, ne irtifa kaybı, ne de bir arıza olduğunu anlayacaktır. Onu korkutan, hatta ölümle burun buruna getiren şey, zamanında toplu cinayet işlemekten kurtardığı bir hastasını uçakta görmektir.

Telefonda tanımadığı bir ses, kızının ve torununun yaşamasını istiyorsa bu eski hastasını uçağı düşürmeye ve kendisi dâhil altı yüz yolcuyu ölüme götürmeye ikna etmesi gerektiğini söylediğinde ise Mats korkması gereken asıl şeyin uçak değil insanlar olduğunu anlayacaktır.

UÇUŞ KORKUSU 7A

Pegasus Yayınları: 2509

Uçuş Korkusu 7A
Sebastian Fitzek
Özgün Adı: Flugangst 7A

Editör: Zeynep Şehiraltı
Düzelti: Mustafa Erdoğan
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Fatma Can

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2023
ISBN: 978-625-410-146-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2023
Copyright © Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG,
Munich, Germany, 2017

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AVA International GmbH, Germany
(www.ava-international.de) aracılığıyla alınmıştır.

www.sebastianfitzek.de

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari Pegasus Yayınları

Sebastian Fitzek

UÇUŞ KORKUSU 7A

Kitap Kurdu

Almancadan çeviren:
Fulya Aydınoğulları

PEGASUS YAYINLARI

Manuela için...
On yedi yıldır kat edilen uzun mesafenin görünür bir sonu yok.
Ne büyük talih!

AB pilotların psikolojik testlerden geçmesini öneriyor

Uyuşturucu testleri ve psikolojik danışmanlık:
Bir AB çalışma grubu, Germanwings uçağının düşmesinin ardından pilotların daha sıkı bir denetlemeden geçmesini talep ediyor.

17.07.2015 tarihli
DIE ZEIT GAZETESİ

Giriş

"Zanlıyı ne zaman sorgulayabiliriz?"

Park Kliniği nöroloji bölümü acil servisine doğru gitmekte olan Doktor Martin Roth bu gülünç soruyu kendisine ciddiyetle sormaya cüret eden cinayet masası komiserine döndü.

"Sorgulamak mı?"

"Evet. Ne zaman uyanır?" Tıknaz yapılı polis, otomattan aldığı kahvenin son yudumunu bitirdi, geğirme ihtiyacını baskıladı ve meydan okuyan bir tavırla çenesini ileri uzattı. "Elimizde iki ceset ve yaşamı boyunca gözleri kanayacak olan bir ağır yaralı var. O pisliği mümkün olan en kısa sürede sıkıştırmam gerek."

"Sıkıştırmak, hımm..."

Yaşına göre fazlasıyla çocuksu görünen pürüzsüz bir yüzü olan başhekim, kel alnının yıldan yıla daha çok büyüyen saçsız bölümlerinden birini kaşıdı. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu; polisin sergilediği ucuz Bruce Willis tavrının mı yoksa paçalarından akan aptallığının mı?

"Adam buraya getirildiğinde siz de vardınız, değil mi?"

"Evet, elbette."

"Peki dikkatinizi çeken bir şey oldu mu?"

"Adam yarı ölü sayılır, biliyorum, biliyorum." Polis memuru, Roth'un arkasında bulunan ve hastane koridorunu acil servis ünitesinden ayıran buzlu camı işaret etti. "Öyle sanıyorum ki siz doktorlar o domuzu kendine getirmek için içeride her türlü

imkâna sahipsiniz. Uyanır uyanmaz bazı cevaplar almayı umuyorum."

Roth derin bir nefes aldı, içinden üçten geriye doğru saydı ve sıfıra geldiğinde şöyle dedi: "Pekâlâ, size birkaç cevap vereceğim, Bay?.."

"Hirsch. Başkomiser Hirsch."

"Kesin bir teşhis koymak için henüz çok erken ancak hastanın Locked-in sendromundan muzdarip olduğundan şüpheleniyoruz. Halk dilinde söyleyecek olursam, beyni vücudunun geri kalanıyla irtibatını kaybetmiş durumda. Bu da kendi içine kapandığı anlamına geliyor. Konuşamaz, göremez, bizimle iletişime geçemez."

"Peki bu durum ne kadar sürer?"

"En fazla otuz altı saat diye tahmin ediyorum."

Polis memuru gözlerini yuvarladı. "O zaman onu sorgulayabilir miyim?"

"O zaman ölmüş olacak."

Roth'un arkasında bir çıtırtı duyuldu ve buzlu camlı çift kanatlı elektronik kapı açıldı.

"Doktor Roth, çabuk gelin! Hasta!.."

Başhekim, kıpkırmızı bir yüzle acil servisten fırlayan asistanına döndü.

"Nesi var?"

"Gözlerini kırpıştırıyor."

Tanrı'ya şükür!

"Gerçekten mi? Bu harika!" diye sevindi ve polis memuruna vedalaşmak için el salladı.

"Gözlerini mi kırpıştırıyor?" Hirsch başhekime, sanki ayakkabı tabanının altında bulduğu bir sakıza seviniyormuş gibi bir bakış attı.

"Buna iyi haber mi diyorsunuz?"

"Alabileceğimizin en iyisi," diye cevapladı Roth ve ölmek üzere olan adamın yanma dönmek üzere harekete geçmişken ekledi: "Aynı zamanda kayıp kişileri henüz hayattayken bulabilmemiz için belki de elimizdeki son şans."

Bu konuda pek ümidi kalmamış olmasına rağmen.

I.

Nele
Berlin. Bir buçuk gün önce.
Saat: 05.02

"İki tür hata vardır. Hayatını kötüleştirenler. Ve onu bitirenler."

Nele akıl hastasının cümlelerini duyuyordu.

Belirsiz, boğuk. Soluk soluğa.

Dudaklarını göremiyordu. Adam yüzüne bir sporcu maskesi geçirmişti. Ağız kısmında çevrilebilir bir supap bulunan siyah, elastik bir neopren maske. Sporcuların daha iyi verim elde etmesine yarıyordu. Psikopatlarınsa daha çok haz almasına.

"Şu anda bunu hiç çekemem," dedi Nele yüksek sesle, sanki bu şekilde bir şeyi değiştirebilirmiş gibi. Maskeli adam cıvata keskisini açtığındaysa kanalı değiştirdi:

Folk müziğinde öne çıkanlar.

Yağmurdan kaçarken doluya tutulmak. Aptal kutusu sadece çöple doluydu. Gerçi bu hiç de şaşırtıcı değildi. Kim gün neredeyse ağarmak üzereyken kendi isteğiyle televizyonun başına otururdu ki?

Sabırsız bir şekilde dilini ön dişlerine değdirerek şaklattı, ardından zaplamayı sürdürdü ve nihayet bir tele satış kanalında takılı kaldı:

Ronny'nin mutfaktaki yardımcısı.

Yeni mutfak aletlerinin tanıtımını yapan adam makyajını yapmak için suluboya paletini kullanmış izlenimi veriyordu:

cıva kırmızısı bir ten, siyanür mavisi dudaklar ve astar beyazı dişler. Şu anda müşterilerine bağırarak muhteşem ötesi soda makinesinden yalnızca iki yüz yirmi üç tane kaldığını bildiriyordu. Bunlardan birine sahip olması son birkaç aydır Nele'nin çok işine yarayabilirdi. Böylece depozitolu şişeleri tek başına yukarı taşımak zorunda kalmazdı. Dördüncü kat, arka avlu, Hansa Caddesi. Weißensee. Aşındırılan kırk sekiz basamak. Onları her gün sayıyordu.

Elbette ki güçlü bir erkek, soda makinesinden daha makbule geçerdi. Özellikle de şimdi, bu "durumdayken"; dokuz ay öncesine göre tam on dokuz kilo daha ağır.

Ancak işin sorumlusunu cehenneme havale etmişti.

"Bebek kimden?" diye sormuştu David, ona test sonucunu söyler söylemez.

Jinekologdan dönüşü hormon dalgaları arasında tutunacak dal ararken duymak isteyeceğiniz türden bir şey sayılmazdı.

"Prezervatif olmadan sana hiç elimi sürmedim. Bunu yapacak kadar aptal değilim. Kahretsin, şimdi benim de test yaptırmam gerekecek."

İlişkiye noktayı koyan şey çınlayan bir tokat olmuştu. Ancak öfkeyle çevresine vuran o değildi. David'di. Başı yana savrulmuş ve Nele dengesini kaybetmişti. CD rafıyla birlikte yere devrilmiş, orada erkek arkadaşı için kolay hedef haline gelmişti.

"Aklını mı yitirdin sen?" diye sormuş ve onu tekmelemişti. Tekrar ve tekrar, sırtını, başını ve elbette ki çaresizce dirsek, kol ve elleriyle korumaya çalıştığı karnını da.

Nele başarmıştı. David hedefine ulaşamamıştı. Cenin hasar görmemişti, embriyo düşmemişti.

"Hayatım boyunca para bayılmak zorunda kalacağım hasta bir veledi başıma sarmayacaksın!" diye ona bağırmış ama nihayetinde ona vurmayı bırakmıştı. "Buna izin vermeyeceğim!"

Nele, David'in ayakkabısının sivri burnunun gözünü kıl payı ıskaladığı, ayrılık gününü düşündüğünde hâlâ zonklayan elmacık kemiğine dokundu.

Bu erkek arkadaşının öfkelendiği ilk sefer değildi. Ama ilk kez ona el kaldırmıştı.

David dışarıda karşı konulmaz karizmasını konuşturan, tabiri caizse kuzu postuna bürünmüş kurdun ta kendisiydi. Nele'nin en iyi arkadaşı bile mükemmel damat profiline uyan o şakacı adamın sadece izlenmediğinde ve kendinden emin hissettiğinde gösterdiği, şiddet barındıran ikinci bir yüzünün olduğuna inanamıyordu.

Nele her defasında böyle tiplere denk gelmesini sorguladı. Daha önceki ilişkilerinde de şiddet görmüştü. Belki de herifler çocuksu ama aynı zamanda pervasız görünüşüne bakarak onun bir kadın değil de arzulanmak yerine sahip olunacak bir kız olduğunu düşünüyorlardı. Hiç şüphesiz hastalığı da pek çokları tarafından kurban olarak algılanmasında önemli bir etkendi.

Her neyse, David Kupfer geçmişte kaldı, diye düşündü Nele huzurla. *İçimde geleceği büyütüyorum.*

O pislik herife hiçbir zaman anahtar vermediği için şanslıydı.

Evden atıldıktan sonra onu belli bir süre için takibe almıştı. Nele'yi telefon ve mektup bombardımanına tutmuş, kürtaj yaptırması için onu yer yer yargılayıp *("Bir şarkıcı olarak kazandığın para kendine bile zor yetiyor!")* yer yer tehdit ederek *("Yürüyen merdivenlerde tökezleyerek düşmen sence de üzücü olmaz mıydı?")* baskı uygulamıştı.

Üç ay geçtikten ve yasal kürtaj sınırı aşıldıktan sonra pes edip nihayet irtibatı kesmişti. Paskalya Bayramı'nın son günü kapısının önünde duran küçük sepeti saymazsak. Tıpkı bir beşik gibi süslenmişti. Pembe renkli bir yastık ve ölü bir sıçanın üzerini örten yumuşak bir battaniye eşliğinde.

Nele bunu tekrardan düşününce ürperdi ve ısınmak için iki elini birden kanepe minderlerinin arasına soktu oysaki evin içi serin olmaktan çok uzaktı.

En iyi arkadaşı ona polis çağırmasını tavsiye etmişti ama ne yapabilirlerdi ki? Haftalardır sokaktaki her üç arabadan birinin lastiklerini patlatan manyağa bile çözüm bulamamışlardı. Ölü bir sıçan için binanın önüne koruma yerleştireceklerini hiç sanmıyordu.

Hiç olmazsa Nele, David'in o dönem yedek anahtar yaptırmış olması ihtimaline karşı masrafları kendi üzerine alıp bina yönetiminden kilitlerin değiştirilmesi talebinde bulunmuştu.

Aslına bakılırsa ona müteşekkirdi. Dayak ve hayvan leşi için olmasa da çirkin hakaretleri için.

Sakinliğini bozmamış olsaydı belki de mantığının sesini dinleyecekti. Bebeği doğurmanın fazla tehlikeli olacağını söyleyen sesi. Öte yandan antiretroviral ilaçlarla yapılan erken müdahale sayesinde HIV virüsü artık kanında tespit dahi edilemiyordu, bulaşma riski ise ölçülemeyecek kadar düşüktü. Ancak yine de sıfır değildi.

Buna cesaret edebilir miydi? Hastalığına rağmen yirmi iki yaşında bu sorumluluğu kaldırması mümkün müydü? Bir bebek... Ekonomik güvencesi olmadan? Fazlasıyla erken ölmüş bir anne ve yurt dışına yerleşmiş olan bir babayla?

Bunların hepsi çocuk sahibi olmak yerine şarkıcılık kariyerini seçmesi için geçerli sebeplerdi. Şişmiş ayaklar, ödem tutmuş bacaklar, balon gibi bir karın, geçimini çocuk doğum günlerinde ve şirket kutlamalarında yaptığı sihirbazlık numaralarıyla sağlayan ve yakışıklı olduğu kadar asabi de olan bir kabare sanatçısıyla yaşadığı, bitmeye mahkûm bir ilişkiyi sürdürmeyi seçmek... (David Kupfer elbette ki gerçek ismi değil, yalnızca büyük hayranlık beslediği Copperfield'e bir göndermeydi.)

Nele saatine baktı.

Taksinin gelmesine daha yirmi beş dakika vardı.

Sabahın bu erken saatinde hastaneye varması on beş dakikayı bulmazdı. Bir saat erken. Giriş kaydı saat yedide yapılacaktı. Ameliyat ise üç saat sonraydı.

Bu çılgınca, diye düşündü Nele gülümseyerek ve karnını her iki eliyle birden okşadı. *Ama doğru karardı.*

Bunu aile hekimi Doktor Klopstock onu bebeği doğurması için cesaretlendirdikten sonra hissetmeye başlamamıştı. Tedavinin uygulanmadığı durumlarda dahi HIV virüsü her beş bebekten birine bile bulaşmıyordu. Kan değerlerinin iyi olması ve düzenli olarak gittiği muayeneler süresince alınan tedbirler göz önünde bulundurulduğunda sezaryen ameliyatı sırasında doğumhaneye yıldırım düşmesi daha olasıydı.

Muhtemelen bu da daha önce olmuştur.

Nele içinde büyüyen mucize için henüz bir isim bulmamıştı. Cinsiyetinin kız mı yoksa erkek mi olduğunu bile bilmiyordu. Bunu zerre kadar umursamıyordu. Cinsiyetinden bağımsız olarak hayatına girecek yeni insana seviniyordu.

Televizyon kanalını tekrar değiştirdi ve aniden yine sıcakladı. Doğumdan sonra bedeni yeniden sadece ona ait olduğunda kavuşmayı özlediği şeylerden biri de buydu: sıcak basmalarının nihayet sona ermesi. Nele minderlerin arasındaki ellerini tam dışarı çekecekti ki sağ elinin parmakları sert bir şeye değdi.

Bu da ne?

Bunlar uzun süredir bulamadığı küpeleri olabilir miydi?

Yana doğru eğildi ve sağ eliyle sıkışmış olan nesneyi yokladı, aynı anda kısa ve güçlü bir acı hissetti.

"Ah!"

İşaret parmağını geri çekti ve tepesindeki kanı görünce şaşırdı. Parmağı sanki bir böcek tarafından ısırılmış gibi zonkluyordu.

Korkmuş bir şekilde onu ağzına sokup yaladı. Ardından yaraya baktı. Keskin bir bıçakla yapılmış gibi görünen küçük bir kesik.

Bu da ne?..

En üst çekmecesinde bir paket yara bandı bulundurduğu çalışma masasına gitmek için ayağa kalktı. Çekmeceyi açarken Rügen Adası'ndaki tatil evlerini tanıtan bir reklam broşürüyle karşılaştı. David sevgililer gününü onunla orada geçirmek istemişti. O zamanlar, bambaşka bir zamanda.

Nele'nin eski sevgilisiyle ilgili bugüne bugün hâlâ takdir ettiği tek konu, David'in AIDS olmamak için günde üç kez çok sayıda ilaç almak zorunda olduğunu öğrenen çoğu erkek gibi daha ilk buluşmada onu terk etmemiş olmasıydı. Nele bir sürtük ya da uyuşturucu bağımlısı olmadığına gerçekten inandığını sanmıştı. Hastalığı bir iğne ya da yabancılarla gelişigüzel seks yaptığı için kapmadığına. Buna bir kelebeğin neden olduğuna.

Eşsiz güzellikteydi ve onu hep yanında taşıyordu. Sağ kolunun üst bölgesinde.

Aslında gökkuşağı renklerindeki kelebeğin Nele'ye hayatı boyunca muhteşem Tayland tatilini hatırlatması gerekiyordu. Şimdi her duş alışında dövmenin yapıldığı dezenfekte edilmemiş o kirli iğneyi ve Tanrı'nın, gençlik hatalarını bazen ne denli ağır cezalandırdığını hatırlıyordu. Anlaşılan Phuket Adası'ndaki barlar bölgesinde kötü şöhretli bir dövme barına giren kafası kıyak ergenler Tanrı'yı, IŞİD yardakçılarının, eşcinselleri bina çatılarından aşağıya atmasından daha çok rahatsız etmişti.

Nele yara bandını parmağının çevresine sardı ve kanepenin yanına dönüp minderi kaldırdı.

Bakışları gümüş renginde parıldayan cisimle buluştuğunda inledi ve neredeyse eliyle ağzını kapatıyordu.

"Tanrı aşkına, bu oraya nasıl geldi?" diye fısıldadı. Tıpkı sakızla yapıştırılmış gibi mindere sabitlenmiş olan jileti dikkat-

lice yerinden söktü. Sahiden de çift taraflı bantla döşemelerin arasına tutturulmuştu, *yani bilerek!*

Nele dehşet içinde kendini yeniden kanepenin üzerine bıraktı. Elindeki jilet, sanki onu akkor halinde şömine ateşinden yeni çıkarmış hissi veriyordu. Nele silkelendi ve elindeki jileti yanındaki minderin üzerine düşürdü.

Kalbi deli gibi çarparak saate baktı ve yeniden taksinin gelmesine kalan dakikaları hesapladı.

Daha on beş dakika var!

Artık dairesinde on beş saniye bile kalmak istemiyordu.

Nele televizyondaki görüntülere göre renk değiştiren jilete baktı.

Bu şey döşemelerimin arasına nasıl girmiş? Özenle sabitlenmişti, sanki biri parmaklarını kesmesini istemişti?

Lanet olsun, üstünde ne yazıyordu?

Jiletin üzeri kanıyla kaplanmıştı ancak düşerken yüz seksen derece dönünce üzerinde incecik bir yazı belirmişti. İnce uçlu, silinmez bir kalemle, el yazısıyla yazılmıştı.

Nele isteksiz bir şekilde jileti tekrar eline aldı ve zonklayan işaret parmağıyla harflerin üzerinden geçti.

Kanın öldürüyor!

Nele, ilk okuma denemelerini yapan bir ilkokul çocuğu gibi bilinçsiz ve mekanik bir şekilde dudaklarını oynattı.

Kanım öldürüyor mu?

Çığlık attı.

David'in bir şekilde dairesine girmeyi başarmış olduğunu anladığı için değil.

İçinde bir şeyler yırtıldığı için.

Bir akrep tarafından sokulmuşçasına şiddetli bir batma hissetti. En hassas yerinde. Sanki birisi, ince olduğu kadar hassas olan deri dokusunu elleriyle parçalıyormuş gibi bir his

Kısa süren yoğun ağrı kesildi ve bir ıslaklık meydana geldi.

Ardından korku geldi.

Bacaklarının arasındaki leke gibi yayılmaya başladı. Koyu renkli koltuk örtüsü daha da koyulaştı ve...

...durmuyor.

Aklına gelen ilk düşüncesi buydu ve onu tekrar ve tekrar yineledi.

Durmuyor.

Su kesesi patladı ve suyum geldi.

İkinci düşüncesi daha kötüydü çünkü haklıydı.

Çok erken.

Bebek çok erken geliyordu!

2.

"Bunu atlatacak mı? Böyle bir şeyi atlatabilir mi?" Jilet unutulmuş ve önemini yitirmişti. Nele yaşadığı panikle aklından yalnızca tek bir soru geçirebildi: *Ama doktorum daha haftalar öncesinden bebeğin artık yaşayabilecek durumda olduğunu söylememiş miydi?*

Kararlaştırılan doğum tarihine on dört gün vardı.

Bebeğin sezaryen yoluyla doğması hastalığın bulaşma riskini daha aza indirgiyordu, bu nedenle ameliyat tarihi önlem amaçlı biraz daha erkene alınmıştı. Tam da şu anda olan şeye engel olmak için: doğal doğum sürecinin başlamasına.

Su kesesi patladıktan sonra da ameliyat olunabiliyor mu?

Nele bunu bilmiyordu. Sadece tüm kalbiyle ufaklığın (içindeki varlığa böyle diyordu) sağlıklı bir şekilde dünyaya gelmesini umuyordu.

Lanet olsun, taksi ne zaman gelecek?

Daha sekiz dakika var.

Ve buna ihtiyacı olacaktı.

Nele ayağa kalktı ve suyu bütünüyle boşalacakmış gibi hissetti.

Bu, çocuğa zarar verir mi? Gözünün önünde korkunç bir resim beliriverdi; karaya vurmuş bir balık gibi karnının içinde çaresizce nefes almaya çalışan bebeğinin görüntüsü.

Ayaklarını sürüyerek sokak kapısına ilerledi ve orada hazır bir şekilde bekleyen hastane çantasını aldı.

Temiz çamaşır, geniş pantolonlar, gecelikler, çoraplar, diş fırçası ve bakım ürünleri. Elbette virüs koruyucu ilaçların bulunduğu bir poşet de vardı. Çantaya bebek bezi dahi koymuştu, 1 numara, onları hastaneden de temin edebileceğine emin olmasına rağmen.

Ama Juliana, onunla ilgilenen ebe, tedbirli olmakta her zaman fayda olsa da işlerin asla düşündüğümüz gibi yürümediğini söylemişti. Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Tanrım.

Korku.

Sokak kapısının kilidini açtı.

Nele daha önce hiç kimse için şu anda kendisi için korktuğu kadar korkmamıştı. Ve hiç bu denli yalnız hissetmemişti.

Bebeğin babası olmadan. Bir müzikal grubuyla Finlandiya'da turnede olan en iyi arkadaşı olmadan.

Merdiven boşluğunda bir an durdu.

Üzerini değiştirmeli miydi? Islak eşofman altı, bacaklarının arasında soğuk bir bulaşık bezi varmış hissi veriyordu. Suyun ne renk olduğuna bakması gerekirdi. Yeşilse hiç kıpırdamaması gerekirdi *yoksa sarı mıydı?*

Şayet olmaması gereken renkteyse ve zaten halihazırda hareket ettiyse, durumu daha da kötüleştirip üzerine kuru bir şeyler giymek için geri gitmemeliydi. *Yoksa gitmeli miydi?*

Nele sokak kapısını kapattı. Aşağıya inerken merdiven tırabzanlarına tutundu ve sabahın erken saatinde kimseyle karşılaşmamasına sevindi.

Utanıyordu, gerçi neden utandığını bilmiyordu, sonuçta doğum yapmak doğal bir şeydi. Fakat tecrübelerine göre pek az kişi bu sürece doğrudan dâhil edilmek istiyordu. Ayrıca normalde tek kelime etmediği komşulardan gelen yapmacık ya da sıkılgan yardım talepleriyle uğraşmak istemiyordu.

Aşağıya vardığında bina kapısının kilidini açtı ve kurumuş yaprak ile toprak kokan sonbahar havasına çıktı. Yağmur yeni dinmiş olmalıydı.

Hansa Caddesi'nin geniş asfaltı sokak lambalarının güçlü ışığı altında parlıyordu. Kaldırımın önünde bir su birikintisi oluşmuştu ve içinde (Tanrı'ya şükür) taksi bekliyordu. Belirtilen saatten dört dakika önce gelmişti. Ama kaybedecek bir saniyesi bile yoktu.

Mercedes'ine yaslanmış kitap okuyan şoför elindeki kalın cildi, açık duran camdan yan koltuğa bıraktı ve elini omuz hizasına gelen koyu renk saçlarından geçirdi. Ardından Nele'nin ayaklarını sürüyerek yürüyüşünden bir şeylerin ters gittiğini düşünüp aceleyle yanına koştu. Muhtemelen yaralı olduğunu ya da çantası çok ağır olduğu için hafif öne doğru eğilmek zorunda kaldığını düşünmüştü. Belki de sadece nazik bir adamdı.

"Günaydın," diye kısa bir selam verip çantasını elinden aldı.

"Havaalanına mı?"

Hafiften Berlin aksanıyla konuşuyor, nefesiyse kahve kokuyordu. V yakalı kazağı üzerine bir beden büyüktü, tıpkı her adımda dar kalçalarından aşağıya kayacakmış gibi duran kadife pantolonu gibi. Yarı açık Birkenstock sandaletleri ve Steve Jobs tarzı gözlükleri, taksi şoförlüğü yapan sosyoloji öğrencisinin klişe görüntüsünü tamamlıyordu.

"Hayır, Virchow'a. Wedding."

Bakışlarını karnına çeviren adam anlamış gibi gülümsedi.

"Elbette. Hiç sorun değil."

Nele'ye kapıyı tuttu. Şayet ıslak eşofman altını fark ettiyse, sözünü etmeyecek kadar nazik olmalıydı. Belli ki gece vardiyalarında bundan çok daha iğrenç şeyler görmüştü çünkü arka koltukların üzerini naylon bir kılıfla kaplatmıştı.

"O halde yola koyulalım."

Nele içinde cep telefonu, şarj cihazı ve cüzdanının da olduğu hastane çantasına sıkıca sarılmış olmasına rağmen arabaya binerken önemli bir şey unutmuş gibi hissediyordu.

Babam!

Araba hareket etmeye başladığı sırada Nele aradaki zaman farkını hesapladı ve bir kısa mesaj göndermeye karar verdi. Buenos Aires'teki babasını bu saatte aramaktan çekinmiyordu. Ama sesindeki endişeyi duymasını istemiyordu.

Nele ona suyunun geldiğini söyleyip söylememek konusunda kararsız kaldı ama neden boşuna endişelensindi ki? Hem zaten bu onu ilgilendirmezdi. Sonuçta babasıydı, canciğer dostu değil. Onu yanında istemesinin duygusal değil tamamen işlevsel sebepleri vardı.

Annesini yarı yolda bırakmıştı. Şimdiyse Nele ile ufaklığına destek olup hatasını düzeltmeliydi, babalık görevleri sadece ayak işleri, alışveriş ve maddi destekten ibaret olsa da. Bebeği ona emanet etmeyeceği kesindi. Onu doğumdan önce bile görmek istememiş ve en erken ameliyat gününde gelmesini âdeta emretmişti.

"Vakit geldi!" diye yazdı cep telefonuna ve mesajı gönderdi. Kısa ve öz. Eksik olan hitabın onu yaralayacağını biliyordu. Duygusuz tavrı için az da olsa utanıyordu. Fakat sonra annesinin gözlerini hatırladı. Açık, boş bakan gözler, gidişinden önce tamamen tek başına katlanmak zorunda kaldığı ölüm korkusu sanki içine işlemişti; işte o zaman Nele ona fazla bile iyi davrandığının bilincine vardı. Terapistini dinleyip yıllardan sonra onunla yeniden iletişime geçtiği için kendini şanslı hissetmeliydi.

Nele bakışlarını ön tarafa çevirdi ve şoförün az önce sayfalarını karıştırdığı ve şimdi el freni ile sürücü koltuğunun arasına sıkışmış olan kalın, yeşil kitaba baktı.

Pschyrembel Tıp Sözlüğü.

Demek sosyoloji değil tıp öğrencisiymiş.

Ardından bir şaşkınlık yaşadı.

"Hey," dedi. "Taksimetreyi açmayı unutmuşsunuz."

"Nasıl, ne? Ah... Lanet olsun!"

Üniversite öğrencisi, yanan kırmızı ışığı taksimetresine vurmak için değerlendirdi. Görünüşe göre bozulmuştu.

"Bu artık üçüncü sefer oldu..." diye söylendi.

Arkadan bir motosiklet yaklaşıyordu.

Araç, penceresinin hemen yanında durunca Nele başını yana çevirdi. Sürücü aynalı bir kask takıyordu, bu yüzden aşağıya doğru eğilince sadece kendi yansımasını görebildi. Motosiklet tıpkı bir lav gölü gibi fokurduyordu.

Nele şaşkın ve tedirgin bir şekilde bakışlarını yeniden ileriye çevirdi.

"Yeşil yandı!" dedi cırlayan bir sesle.

Üniversite öğrencisi başını taksimetreden kaldırıp özür diledi.

Nele'nin gözleri tekrardan yana kaydı.

Motosiklet sürücüsü harekete geçmiyordu. Onun yerine selam vermek için parmağıyla kaskına dokundu, Nele herifin, kaskın altında şeytani bir biçimde sırıttığını hisseder gibiydi.

David, diye geçirdi Nele bir anda zihninden.

"Yolculuk benden."

"Efendim?"

Üniversite öğrencisi dikiz aynasından göz kırptı ve vitesi geçirdi. "Şanslı gününüz. Taksimetre ayvayı yemiş, ödeme yapmanıza gerek yok Nele."

Sürücünün son sözü doğrudan zihnine saplanmıştı.

"Siz benim?.."

Adımı nereden biliyor?

"Kimsiniz siz?"

Nele yavaşça ilerlediklerini fark etti, trafik ışıklarını geçer geçmez sağa saptılar.

"Neredeyiz biz?"

Parçalanmış bir tel örgü gördü, arka planda karanlık gökyüzüne doğru iki adet sanayi bacası yükseliyordu.

Taksi sallanarak tümseklerin üzerinden geçiyor, uzun zaman önce terk edilmiş olan bir fabrika arazisine doğru ilerliyordu.

Nele kapıya atıldı. Kapı kolunu sarstı.

"Arabayı durdurun! İnmek istiyorum!"

Sürücü arkasını dönüp şişmiş göğüslerine baktı.

"Endişelenecek bir şey yok," diye söz verdi, uyumsuz bir şekilde utangaç ve zararsız görünen o gülümsemesiyle.

Bunu takip eden üç kelime Nele'yi bugüne kadar hayatında duymuş olduğu her şeyden daha çok sarstı: "Sadece sütünüzü istiyorum."

Bedeninin alt kısmındaki en hassas bölgesinde var gücüyle bir yumruk kasıldı.

"Ahh!" diye, dikiz aynasından ona bakan üniversite öğrencisine doğru bağırdı ve aynı anda araba farları, paslı bir levhayı aydınlattı.

Ahırlara gider, diye okudu Nele.

Ardından sancıları ilk tepe noktasına ulaştı.

3.

Mats
Buenos Aires
Yerel saat, 23.31

"Vakit geldi!"

Mats Krüger evrak çantasını yere bıraktı ve kızının mesajını tekrar okumak için cep telefonunu aldı, sanki iki kelimelik yazıda ilk okuyuşta çözemediği gizli bir mesaj gizliymiş gibi.

Kumaş bir mendille alnındaki terleri sildi ve on dördüncü sıradan sonra neden hiç ilerleme olmadığını merak etti. Daha şimdiden yarım saat gecikmişlerdi. Koltukları zambak mavisi kumaşla döşenmiş, oda spreyi ve halı şampuanı kokan yepyeni uçağın içini tavan lambalarının beyaz ışığı doldurmuştu. Mats, kulağında yardımcı güç ünitesinin tiz uğultusuyla sırtı kokpite dönük vaziyette devasa uçağın sağındaki koridorda duruyordu. Yirmi dört metre yükseklikte, sekiz katlı bir ofis binasından daha yüksekte (ya da zamanında bir gazetenin bu uçak hakkında yazdığı gibi "beş zürafadan").

Hayvanlarla karşılaştırma yapmaya tutkun bir muhabir, uçağın peş peşe yatırılan iki mavi balinadan daha uzun olduğunu hesaplamıştı.

Vakit geldi!

Mats'a dört dakika önce uçağa binerken ulaşan mesaj onu hem heveslendirmiş hem de frenlemişti.

Çok yakında ilk torununu göreceği hatta belki kucağına bile alabileceği için seviniyordu. Fakat aynı zamanda kısa ve

öz mesajlarında dile gelen soğukluğu Nele'nin gözlerinden de okumaktan korkuyordu.

Yalnızca yaşlı bir ahmak onu affedeceğine dair ümit besleyebilirdi. Ve Mats kendini yaşlı hissetse de kesinlikle bir ahmak değildi. Geçmişte annesini terk ederek mahvettiği şeyi biliyordu ve Nele'nin ondan ilk çocuğunun doğumu için Almanya'ya geri dönmesini neden istediğini hâlâ anlamış değildi. Elini temkinli bir başlangıç yapmak için mi ona uzatıyordu? Yoksa tokat atmak için mi?

"Nihayet," diye mırıldandı önündeki sırt çantalı adam, gerçekten de kuyruk yeniden hareket etmeye başlamıştı.

Nihayet mi?

Beş yüz elli tonluk dev yerde kalacaksa, Mats seve seve bir süre daha koridorda dikilebilirdi. Dört yıl önce Buenos Aires'te psikiyatrlık yapmak için bir yük gemisiyle Arjantin'e göç etmişti. Uçuş korkusu vardı hatta bir aviofobi seminerine bile katılmıştı ama bu pek işe yaramamıştı. *"Korkunuzu kabullenin ve bununla savaşmaya çalışmayın,"* ya da *"Nefes verişlerinizi, nefes alışlarınızdan daha uzun tutmaya çalışın,"* tarzında cümleleri kendisi de fobisi olan hastalarının üzerinde denemişti ve bu tavsiyelere uymanın pek çok kişiye yardımcı olduğunu da biliyordu. Yine de bu, insanoğlunun, kanatları olan yüksek basınçlı bir teneke boruyla, on bin metre yükseklikte troposfer boyunca fırlatılmak için yaratılmadığına dair düşüncesini değiştirmiyordu. *Homo erectus* bu tehlikeli çevreye uygun değildi, dış ortamın eksi elli beş derecelerde seyrettiği bir yerde küçücük bir hata dahi felaketle sonuçlanabilirdi.

Gerçi Mats teknik detaylardan çok, sadece havada değil karada ve suda da ölüme en fazla yol açan, esas hata kaynağından endişeleniyordu: insan. Ve o da kusursuz olmadığını

kanıtlamak için, bu yolculuğun uçuş rotasından daha iyi bir fırsat elde edemezdi.

Mats yirmi yılı aşkın bir süreden sonra yapacağı ilk uçuşu için sadece dünya üzerinde mevcut en büyük yolcu uçağını değil, aynı zamanda sivil havacılığın en uzun mesafeli direkt uçuşunu seçmişti. Buenos Aires ile Berlin arasındaki on bir bin dokuz yüz kilometrelik mesafe için devasa uçak, on üç saati aşkın bir süreye ihtiyaç duyuyordu. Altı yüz yolcunun, çift kanatlı uçakta yerini alması için gerekli olan bir saatlik süre buna dâhil değildi. Mats'a kalsa gemiyle gitmeyi tercih ederdi, sonuçta Nele'nin hamileliğinden haftalardır haberdardı, ne yazık ki bu mevsimde Transatlantik aktarmalı uygun sefer bulunmuyordu.

Vakit geldi!

Mats evrak çantasıyla birlikte orta kısımdaki acil çıkışların hizasında, kanatların hemen üstünde yer alan ve kahve kokan bir mutfağın yanından geçiyordu ki sesi öfkeli çıkan bir kadının cümlesi onu tekrardan durdurdu.

"Beni anlamıyorsunuz!"

Bir psikiyatr için anahtar kelimeler.

Mats bakışlarını sol taraftaki mutfağa, lacivert üniforması üzerine göre dikilmiş izlenimi veren, uzun boylu kabin görevlisine çevirdi. Adam kahve makinesinin yanında duruyor ve kucağında bir bebek taşıyan kızıl saçlı, genç bir kadınla konuşuyordu.

Dışarıda otuz sekiz derecelik, kuru bir hava vardı ancak kabin görevlisinin taze jölelenmiş sarı saçları şiddetli bir çiseye tutulmuş gibi duruyordu. Saçını bu denli modelsiz bir hale sokabilmek için aynanın karşısında epey bir zaman harcamış olduğu ancak daha dikkatli bakınca anlaşılıyordu.

"Gerçekten çok üzgünüm."

Kabin görevlisi anlayışlı bir tavırla başını sallayıp aynı anda devasa kol saatine kaçamak bakışlar atma başarısı gösterirken

anne, kucağında kendi kendine mırıldanan bebeğini dengede tutmaya çalışıyordu.

"İnternet üzerinden yer ayırtırken aileye uygun bir koltuk seçmiştim," dedi kadın bıkkınlıkla. Mats'a sırtını dönmüştü ama adam onun titreyen sesinden ağlamasına ramak kaldığını tahmin ediyordu.

"Sanırım önümdeki babalık uyuyakaldı," diye arkasından söylenen bir gencin sesini duydu Mats. Koridorda geçişi engelleyen kendisiydi ancak mutfakta yaşanan heyecan dolu kargaşaya duyduğu ilgi fazla büyüktü, bu nedenle diğer yolcuların geçmesi için bir adım yana çekildi.

"Yo, sizi çok iyi anlıyorum," diye anneyi sakinleştirmeye çalıştı kabin görevlisi. Kendinden emin duruşu, tecrübe ve yetki sahibi olduğunu yansıtıyordu, sesiyse sabırsızlığını.

"Fakat bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Şili'de uçağa yanlış bebek koltukları yüklendi. Koltuğunuzun önündeki bölmede yer alan düzeneklere uyumlu değiller."

"Yani bebeğimi on üç saat boyunca kucağımda mı taşıyacağım?"

Mırıldanan bebeğin sakin kalmasını sağlamak için kalçasını oynattı. "Suza'nın kolik sorunu var," diye açıkladı. "Yatamazsa bütün gece bağıracağından çok endişeleniyorum."

Anlayışlı bir baş hareketi ve saate bir bakış daha. "Durumun farklı olmasını dilerdim ama ne yazık ki size yardımcı olamam."

"Belki ben olabilirim," diyen kendi sesini duydu Mats ve aynı anda bunu yaptığına pişman oldu.

Şaşkın iki çift göz ona bakıyordu.

"Özür dilerim, az önce ne dediniz?" diye sordu Mats'a doğru dönen anne.

Mats'ın bildiği kadarıyla resmî adı "galley" olan mutfaktaki ışık parlak ve sevimsizdi. Genç kadının cildindeki bütün bozuk-

lukları ve kırışıkları ortaya çıkartıyordu. Gözleri tıpkı saçları gibi kıpkırmızıydı ve Mats'ın kendini hissettiği kadar yorgun görünüyordu. Çilleriyle uyumlu, zarif bir ruj sürmüştü, takıları ile kıyafeti ise kucağındaki bakıma muhtaç ufaklığa rağmen sadece bir anne olarak değil de hâlâ bir kadın olarak algılanmak istediğini gösteriyordu.

"Benim yerimi alabilirsiniz."

Mats'ın ağzından çok uzun bir zamandan sonra ilk Almanca sözcükler dökülmüş fakat kendi sesini duyar duymaz bu sözcüklerin boğazında takılı kalmış olmalarını dilemişti.

"Sizin yerinizi mi?"

Mats'ın eğitimli gözü musculus orbicularis oculide hafif bir kasılma fark etti. Genç kadın ne kadar bitkin de olsa, gözünün çevresindeki kaslar Mats'a bilinçsizce, içten bir sevincin kesin işaretini veriyordu.

"Size koltuk 7A'yı verebilirim," diye onayladı Mats.

"Orası *business class*," dedi uçuş görevlisi afallayarak.

Yaka kartında "Valentino" yazıyordu, Mats bunun yakışıklı sarışının adı mı yoksa soyadı mı olduğunu bilemedi.

Muhtemelen kendine iki şeyi birden soruyordu: Bir adam bunun gibi uzun bir uçuşta rahat, yataklı koltuğunu kendi rızasıyla neden hiç tanımadığı bir kadına veriyor? Ve bu durumda ekonomi sınıfında ne işi var?

"Korkarım *business class*'ta da bebeğinize uygun koltuk yok," diye atıldı.

"Ama koltuklar Suza'yı yanınıza rahatça yatırabileceğiniz genişlikte," diye araya girdi Mats bebeği işaret ederek.

"Reklamda söylendiğine göre koltuk düz bir yatağa dönüştürülebiliyor."

"Ve siz de bu koltuğu gerçekten bana mı vermek istiyorsunuz?" diye sordu anne, inanmakta zorlanarak.

Hayır, diye düşündü Mats ve bunu hangi akla hizmet yaptığını sordu kendine. Heyecan, korkuyu artırıyordu. Bu çok basit bir formüldü. Halbuki kesin kararlıydı, koltuğuna gidecek, lamine kartondaki güvenlik talimatlarını ezberleyecek, acil çıkışlara olan mesafeleri kontrol edecek ve uçuş görevlilerinin sunumunu takiben gevşeme egzersizlerine başlayacaktı. Ama daha uçağa bindiği dakikada sakinleşme planından sapmıştı.

Kendi kendini baltalamak diye buna derim!

Üstelik 7A'daki yerini özellikle bebekli bir anneye teslim etmenin sorumluluğunu üstlenmesi mümkün değilken.

Bu çok sık başına geliyordu. Hastalarıyla çalışırken dünyanın en sakin ve en soğukkanlı insanı oluyordu. Özel yaşamındaysa genellikle duygusal iniş çıkışlarının tetiklediği aşırı heyecana karşı savaşmak zorundaydı.

Ancak düşünmeden yaptığı teklifi artık geri alamayacağı için Mats sadece şunu sordu: "Koltuğu istiyor musunuz?"

Annenin yüzüne bir gölge düştü, gözlerindeki hayal kırıklığını okumak içinse mikro mimik okuma konusunda uzmanlığa ihtiyacınız yoktu.

"Bakın, Bay?.."

"Krüger."

"Memnun oldum Bay Krüger. İsmim Salina Piehl. Bakın, sorun yalnızca bebek yatağının olmaması değil." Mutfağı yolcu kabininden ayıran ve arkasında, uçağın daha gerisinde bir yerlerde bulunan koltuğunu işaret etti. "Biraz alkollü ve gürültülü bir grup erkeğin ortasında oturuyorum. Bunu kendinize yapmak istediğinize gerçekten emin misiniz?"

Lanet olsun.

Salina teklifi nazikçe reddetseydi belki de dostça bir selamla vedalaşıp yoluna devam edebilirdi. Oysa şimdi, çift yönlü bir

mağduriyet yaşadığını öğrendiğine göre, onu ortada bırakması imkânsızdı.

"Teklifim o kadar da cömert değil. Bakın, sizinle takas yapmak istemiyorum. Uçakta başka bir koltuğum daha var."

"Ama... neden?" Kocaman gözlerle Mats'a baktı.

"İleri derecede uçuş korkum var. Bu uçuşa hazırlanırken halihazırda mevcut tüm kaza istatistiklerini değerlendirdim. Buna göre, olası bir felaket durumunda yolcuların hayatta kalma şansının diğer koltuklara göre daha yüksek olduğu yerler var."

Uçuş görevlisi tek kaşını havaya kaldırdı. "Ve?"

"Ve ben de onların hepsini ayırttım."

"Gerçekten mi?" diye sordu anne.

"En azından imkânların el verdiği kadarıyla."

"Demek o sizdiniz," dedi Valentino.

Mats, uçuş personelinin onu çoktan tanıdığına şaşırmadı. Yaptığı tuhaf rezervasyon ekipte konuşulmuş olmalıydı.

"Peki kaç koltuk ayırttınız?" diye sordu anne.

"Dört. *Business class*'taki 7A'dan başka 19F, 23D ve 47F var."

Kadının gözleri büyüdü. "Dört mü?" diye sordu inanamayarak.

Aslında yedi koltuk ayırtmak istemişti ama diğerleri çoktan dolmuştu. Mats boş yerleri rezerve ederken de epeyce sorunla karşılaşmıştı. Havayolu şirketinin, iki koltuğa ihtiyaç duyan aşırı kilolu yolcular için bir online rezervasyon fonksiyonu bulunuyordu. Ancak bunlar anlaşılır bir şekilde yan yana oluyordu, uçağın bir ucundan diğerine serpiştirilmiş vaziyette değil. Havayoluna isteklerini açıklamak ve sorumlu kişiyi bir kaçık ya da terörist olmadığına ikna etmek için sayısız telefon görüşmesi yapması ve pek çok e-posta yazması gerekmişti. Son olarak bir de kredi kartı limitiyle ilgili bir sorun yaşamıştı çünkü uçuş korkusu ona küçük bir servete mal olmuştu. Neyse ki fena para kazanmıyordu, ayrıca yıllardır bekâr olduğu için giderleri nispeten azdı.

"Ama neden? Demek istediğim, koltuklardan sadece birini seçemez miydiniz?" diye bilmek istedi anne.

"Uçuş sırasında yer değiştirmeyi düşünüyorum," diye açıkladı Mats, karmaşayı daha da kusursuzlaştırmak için. "Çünkü koltukların güvenliği, kalkışta mı yoksa inişte mi olduğumuza ya da kara üzerinden mi yoksa su üzerinden mi uçtuğumuza göre değişiyor."

Genç anne elini gergin bir şekilde saçından geçirdi. "Peki *business class* koltuğunuzu uçuşun hangi aşamasında geri almayı düşünüyorsunuz?"

"Hiçbirinde."

Soyunup önünde çırılçıplak dans etmeye başlamış olsaydı kadının bakışları bundan daha şaşkın bir hal alamazdı.

Mats iç çekti. Tuhaf damgasını çoktan yediğine göre gerçeği söylemeyi sürdürebilirdi. "2013 yılında bilim insanları bir yolcu uçağını uzaktan kumanda ederek, ABD'nin Meksika sınırında bilinçli olarak çöle düşürdü. Sivil hava taşımacılığı için bir tür çarpışma testi."

"Bunun sonucunda da en güvenli koltuğun 7A olduğu mu anlaşıldı?" diye sordu anne.

Valentino'nun belli ki dili tutulmuştu. Mats açıklamayı sürdürünce çenesi daha da aşağıya düştü:

"Çarpışma testinde kullanılan cansız mankenlerdeki hasar, uçağın düşmesi halinde ilk yedi sıranın kurtulmasının imkânsız olduğunu göstermiş. Hatta 7A, Boeing tipi uçaktan fırlayan tek koltuk olmuş."

Bebek kuru bir şekilde öksürdü, Mats sözlerini tamamlarken ise ufaktan mırıldanmaya başladı: "7A uçaktaki en tehlikeli koltuk. Orayı sadece batıl inançlarım yüzünden satın aldım. Çünkü uçuş sırasında mutlaka boş kalmasını istedim."

4.

"Hayatta kalma olasılığı yüzde doksan beş!"

Mats, seminer konuşmacısının kendinden emin bir gülümsemeyle uçuş korkusu grubuna duyurduğu istatistiği zaten biliyordu.

"Sıra dışı bir durum olsa dahi, bir düşüşten sağ kurtulma şansınız yüzde doksan beştir. Uçakla uçmak, asansöre binmekle aşağı yukarı aynı oranda tehlikelidir."

Arjantinli pilotun, en zor deneğini gece uçuşuna hazırlamak için akla gelebilecek en kötü benzetmeyi seçtiğini bilmesine imkân yoktu. Mats'ın psikiyatri kliniğinin bulunduğu Recoleta'daki eski binada iki yıl önce apartman görevlisi keyfi bir kararla asansör kabininin bakımını yaparken asansör boşluğunda sıkışıp kalmıştı. O gün eve dönmek için her zaman olduğundan biraz daha geç çıkan Mats, dördüncü katta çaresizce asansörün gelmesini beklerken adamın hırıltılar eşliğindeki son bağrışlarını duyan kişi olmuştu.

Mats yine de haksızlık etmek istemiyordu. Seminer konuşmacısı ortaya koyduğu olgu ve istatistiklerle diğer katılımcılara mutlaka yardımcı olmuştu. Fakat Mats ümitsiz vakaydı.

Haftalarca bu uçuşa hazırlanmış, bütün düşüşleri araştırmış hatta sayısız uçağın proje planlarını incelemişti, şimdiyse daha uçağa biner binmez kendi kararlarını hiçe sayıyordu. Hiç tanımadığı yolculara özenle seçilmiş yerlerinden birini teklif

ediyor, değerli vaktini boşa harcıyordu, sonunda olan olmuştu işte: En mühim koltukta (kalkış için seçmiş olduğunda) bir ölü oturuyordu!

Bu, 47F'de pencereye dönük şekilde uyuyan adamın görüntüsüne oldukça uyan bir benzetmeydi. Başındaki hasır şapka Mats'a, karısının ona İspanya'da balayındalarken bir sahil satıcısından almış olduğu gülünç modeli anımsattı. Yana doğru kaymış olduğu için adamın yüzünü görmek imkânsızdı. Mats, sarındığı gri renkli yün battaniyenin altında adamın göğüs kafesinin hareket edip etmediğini de ayırt edemedi.

Adam ya çok yorgundu ya da kargaşanın ortasında dahi derin uykudan uyanmamayı başarmak gibi kıskanılası bir yeteneğe sahipti.

Mats biletinde yazanlara bir kez daha baktı, doğru sırada olup olmadığını kontrol etti ve ne yapacağını düşündü.

Business class koltuğunu genç anneye vermiş olması kötüye mi alametti?

Daha az önce, kadın coşkuyla, gözü yaşlı bir biçimde elini sıktığında kendini kısa bir an için küçük bir kahraman gibi hissetmişti. *"Google'da Salina Piehl'i aratın,"* demişti vedalaşırken. *"Piehl Pictures, ben fotoğrafçıyım. Günün birinde bir portre ya da aile fotoğrafı benzeri bir şeye ihtiyacınız olursa aramanız yeterli. Size gerçekten borçluyum."*

Verdiği karar artık ona pek de iyi hissettirmiyordu. Anneye bir uçaktaki en tehlikeli yeri vererek kadere müdahale etmiş ve ne seslenmelere, ne hafif dokunuşlara ne de orta şiddetteki bir sarsmaya hiç tepki vermeyen, koma halindeki bir uyku hastası 47F'yi bir tür ceza olarak mi işgal etmişti?

Peki şimdi?

Uyuyan adamın yanında bulunan orta ile koridor koltukları hâlâ boştu ve şansı yaver giderse öyle kalacaklardı. Az önce *"Boarding Completed"* anonsu yapılmıştı.

Her neyse, diye iç çekti Mats.

Evrak çantasını orta koltuğa yerleştirdi ve kendini koridor koltuğuna bıraktı.

Aslında hesaplamalarının doğruluğundan yüzde yüz emin değildi.

Mats titiz bir ön çalışma yaparak LANSA-508 no.lu uçuşun oturma planını temin etmişti. 24 Aralık 1971'de Lima'dan Pucallpa'ya uçan Lockheed Electra'nın. Uçak bir fırtına sırasında parçalanmış ve Peru yağmur ormanlarının üzerindeyken bir yıldırım çarpmasının ardından yere çakılmıştı. Uçakta bulunanların tamamı hayatını kaybetmişti.

Juliane Koepcke dışında. Bir Noel mucizesi. On yedi yaşındaki genç kız uçaktan dışarı fırlamış. Kemeriyle hâlâ koltuğuna bağlı vaziyette yaklaşık üç bin iki yüz metrelik yükseklikten yere çakılmış. Kırılan köprücük kemiği, kolunda ezilme ve şişmiş bir gözle felaketten kurtulan tek kişi olmuştu.

Koltuk numarası? 19F!

Elbette ki o dönemdeki Lockheed bütünüyle başka, şimdikinden çok daha küçük bir uçak tipiydi. Fakat temelde boru şeklindeki biçimi ve koltuk yerleşimi on yıllardır neredeyse hiç değişmemişti. Mats her iki uçağı, kalkış ağırlığı, uzunluk, en, yükseklik ve hacim yönleriyle karşılaştırmıştı; şayet yanılmıyorsa 47F bu uçaktaki konumu itibariyle Juliane Koepcke'nin koltuğuyla hemen hemen aynı yere denk düşüyordu.

Nasıl hayatta kalabildiği konusu hâlâ bilimsel olarak açıklanamadı.

Ama o koltukta üç kilometreyi aşan bir düşüşten sağ kurtulduğuna göre orada oturmanın bir zararı olmazdı, en azından

uçuşun en tehlikeli aşamasında bir terslik yaşanması halinde: kalkış esnasında.

"Uçuş korkusu mu?" diye soran boğuk bir ses duydu yanında. Mats bakışlarını sola, orta sıranın koridor koltuğuna çevirdi ve samimi bir biçimde gülümseyen bir adamla yüz yüze geldi, adam ondan hemen sonra gelmiş ve yerine henüz oturmuştu. İlk bakışta Mats'a ünlü bir İngiliz aktörünü anımsatmıştı. Ancak Mats berbat bir isim hafızasına sahip olduğundan beyaz kırçıl saçlı, kısa sakallı ve yüzü gemicilerde olduğu gibi güneşten bronzlaşıp kırışmış olan adamın kime bu kadar benzediğini ilk etapta bulamadı.

"Efendim?" diye karşılık verdi, adam ise gözlerini kırpıştırarak gülümsedi. Kaza sonucu omurgasında hasar oluşan hastaların kullandığı boyunluklar gibi ensesini çevreleyen mor renkli, şişme bir boyun yastığı takmıştı.

"Almanca biliyorsunuz değil mi?"

Mats başıyla onayladı.

"Açık sözlülüğümü mazur görün ama halinizi aynada bir görebilseniz. Gerçekten, zamanında bir belgeselde izlediğim bir tipe o kadar çok benziyorsunuz ki. Ama o bir uçakta değil, Texas'ta elektrikli sandalyede oturuyordu." Güldü ve o benzersiz Berlin aksanıyla konuşarak Mats'a pek çok güzel şey hatırlattı: Dansla geçen her gecenin sonunda nişanlısı Katharina'yla birlikte gittikleri Mehringdamm'daki büfeyi. Nikâh dairesine giderlerken yolu karıştıran taksicinin yüksek sesle sövmesini. Birlikte yaşadıkları ilk evin yöneticisi olan ve Nele'yi bebek arabasında ilk kez gördüğünde sevinçten ağlayan kadını. Bunların dışında bu konuşma ona Barış Kilisesi papazını da hatırlatmıştı, yalnızca öfkelendiğinde Berlin aksanıyla konuşurdu. Katharina'nın cenazesinde de kesinlikle böyle olmuş olmalıydı. Mats cenazeye gitmemişti.

"Rüdiger Trautmann."

Yolcu, kolunu koridora uzatıp elini sıktı, Mats ise karşılık vermeden önce parmaklarını takım elbisesinin pantolonuna kurulamak zorunda kaldı.

"Korku," derdi Mats hastalarına, "evde beslenen bir boa yılanı gibidir. Vahşi hayvanı evcilleştirdiğinizi düşünür, hiç düşünmeden boynunuza asabileceğinizi sanırsınız. Fakat bazen yılan hiçbir uyarı vermeden aniden kapanıverir. Göğüs kafesinizi çevreler, soluk alışlarınızı keser, nabzınızı yükseltir." Mats'ın durumu henüz bu kadar kötü değildi.

Kıvrak hareketleri duyumsuyordu, ilmeğin biraz daha sıklaştığını hissetse de bağırıp ayağa fırlayacak ve sessizce fısıldayan, görünmez korkusunu kontrolsüzce hareketlerle bedeninden çekip çıkarmaya çalışacak duruma gelmemişti henüz.

"Mats Krüger," diye kendini tanıttı koridor komşusuna, doktor unvanını es geçti.

Çoğu meslektaşının aksine Mats akademik unvanlara önem vermediği gibi onu kimliğine dahi yazdırmamıştı. Halbuki posttravmatik stres bozukluğu üzerine yazılmış temel eserlerde bugün bile hâlâ doktora tezinden alıntılara yer veriliyordu.

"Üzgünüm. Kız arkadaşım çok fazla konuştuğumu söyler," dedi Trautmann, Mats'ın gözlerindeki huzursuzluğu muhtemelen yanlış yorumlamıştı. "Ama bütün uçuş boyunca kafanızı ütüleyeceğimden endişe etmenize gerek yok. Birazdan on iki bin dolarlık bir hap yutacağım."

Trautmann kot pantolonunun arka cebinden beyaz bir ilaç kutusunu çıkarabilmek için biraz uğraşarak yana kaydı.

"On iki bin dolarlık hap mı?" diye sordu Mats, odağının değişmesi ona iyi gelmişti. Kuyruk seyrelmemişti ama biraz tuhaf bir izlenim veren sempatik yolcuyla laflarken hiç olmazsa daha da yoğunlaşmamıştı.

"Selfie çubuğunuz var mı?" diye sordu adam.

"Anlamadım?"

"Demek yok. Ama insanların sırf kendi fotoğraflarını çekebilmek için cep telefonlarını içine sıkıştırıp kendilerini maymuna çevirdikleri şu korkunç çubuklu zımbırtıları biliyorsunuz herhalde?"

"Evet, evet, elbette."

"O kişi benim. Vaktinde bu gerzek fotoğraf oltalarını üreten bir şirkete yatırım yaptım."

"Değmiş olmalı."

Trautmann güldü. "Öyle denebilir."

Mats'ın kulağına bir şey fısıldamak istermişçesine koltuk dirsekliğinin üzerinden koridora doğru eğildi. Ama o kadar yüksek sesle konuşuyordu ki söyledikleri bir sonraki acil çıkıştan dahi duyuluyor olmalıydı.

"Çok daha önde oturabilirdim." Kokpitin olduğu yeri işaret etti. "Yolculuk başına on iki bin dolar, şampanya höpürdetebilir, porselen servislerden yemek yiyebilir ve alçak, yaylı yatağımdan hosteslerin taş gibi kalçalarını izleyebilirdim, peki aptal mıyım?"

"Sanırım bu retorik bir soru."

Trautmann daha da yüksek sesle güldü. "Kesinlikle. Aptal değilim. Şu hapı yutuyorum."

Kutudan bir hap çıkarmış, başparmağı ile işaret parmağının arasında yuvarlıyordu.

Lorazepam, diye tahmin ediyordu Mats.

"Bu lanet şeyi yutuyorum ve beş dakika sonra, sanki karım kafama ahşap bir tokmak indirmişçesine kendimden geçiyorum. Dünyayla bağlantım kesiliyor. *First class* için ödeyeceğim paraysa cebimde kalıyor. Selfie çubuklarıyla bile bundan daha hızlı ve kolay para kazanamam. Evet, ne diyorsunuz? Siz de bir on iki bin dolarlık hap ister misiniz? Size onu yarı fiyatına veririm."

Müthiş bir espri yapmış gibi kahkaha attı.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Mats, teklif kulağa çok cazip gelse de. Başlangıçta gerçekten de benzodiazepin yardımıyla bütün uçuşu rüyalar âleminde geçirmeyi aklından geçirmişti. Fakat o vakit, bir felaket yaşanması halinde hayatta kalması imkansızdı, örneğin yanan uçakta acil çıkışlarını bulabilecek durumda olmayacaktı.

"Uyanık kalmayı tercih ederim," dedi bu sebeple.

"Nasıl isterseniz." Trautmann omuz silkti ve ayaklarıyla sıyırarak püsküllü loafer model ayakkabısını çıkardı. Ardından, çıkış kapısındaki bir otomattan aldığı su şişesinde kalan son yudumla hapı içti.

Aynı saniyede Mats, iri kollarıyla her iki dirsekliği de işgal eden çam yarmasının kime benzediğini anımsadı. Sean Connery'ye benziyordu, sadece yanakları belirgin şekilde daha tombuldu.

"O halde iyi yolculuklar dostum," dedi Trautmann, başını ense yastığının üzerine gelecek şekilde yana yatırdı, ellerini kemer hizasında, geniş hacimli göbeğinin üzerinde birleştirdi ve gözlerini kapadı. "Her şey yolunda gidecek."

Evet, elbette. Öyle olacak.

Mats sağına, epeydir uyuyan, cam kenarmdaki diğer yolcuya baktı.

Ardından önündeki koltuğun sırtına yerleştirilmiş dokunmatik ekrana tıkladı ve felaket anında yapılması gerekenler konusunda bilgi veren güvenlik kaydını bulmaya çalıştı.

Arkadan bir hostes gelip tüm yolcuların kemerlerini taktığından emin olmak için sıralara göz gezdirdi.

Hostese bağlı olan kemerini gösterince kadın, Mats'a teşekkür etmek için gülümsedi ancak battaniyenin altında kemerinin bağlı olup olmadığını göremediği halde 47F'deki uykucuyu uyandırma gereği duymadı.

"Affedersiniz, sanırım bir şey unuttunuz," diye seslenmek istedi Mats arkasından, konu güvenlik olunca ihmalkârlıktan hiç mi hiç hoşlanmazdı. Fakat aniden bedenini sarmalayan korku yılanı sadece soluğunu kesmekle kalmamış, sesini de çalmıştı.

Hay lanet olasıca!..

Tekrardan sağa baktı. Ter içindeydi. Göğsünde şiddetli bir ağrıyla.

Bunu gerçekten duydum mu?

Mats emin değildi ama cam kenarındaki koltuğunu işgal eden şapkalı adamın uykusunda konuştuğunu duyar gibi olmuştu. Ağzından tek bir sözcük çıkmış olsa da Mats'ı derinden sarsmaya yetmişti.

Çünkü sözcük şuydu: "Nele."

Kızının ismi.

5.

Nele

Sivri çatılı baraka, bir futbol sahası uzunluğundaydı, boyu ise ortasına çift katlı bir otobüsün sığabileceği kadar yüksekti.

Dışkı, beklemiş saman ve nemli kül kokuyordu. Teneke çatı ve ince, prefabrike duvarların binaya iyi bir izolasyon sağlaması imkânsız olmasına rağmen içerisi sabahın erken saatinde bile rahatsız edici ölçüde bunaltıcıydı. Fakat Nele'nin ensesinden aşağı süzülen büyük ölçüde ecel teriydi.

"Neredeyiz?" diye sordu, kablo bağıyla ellerini hatta bacaklarını bağlamış olan taksi şoförüne.

Bir sedyede!

Orta uzunlukta saçlı ve yuvarlak, nikel gözlüklü adam ona cevap vermedi.

Doğum sancısının başlamasını fırsat bilerek savunmasız kadını taksiden çekip çıkardığından beri tek kelime etmemişti. Onu minderli, eski püskü bir sedyeye bağlamış, şimdiyse bu dehşet verici, boş işkence odası boyunca itiyordu.

Nele daha önce de yalancı sancılar tecrübe etmişti ama bedeni hamileliğinin otuzuncu haftasında her ne anlatmaya çalıştıysa, onu taksinin arka koltuğunda bir anda ele geçiren dayanılmaz sancılara zerre kadar bile hazırlanmamıştı. Sanki aside daldırılmış bir yumruk, rahmini bedeninden dışarı çekmeye çalışıyor, ama bunu yaparken gideceği yön konusunda emin olamıyordu; çünkü kramplar hem vajinasına hem de sırtına yayılıyordu.

"NEREDEYİZ?"

Sesi, boş ve penceresiz barakanın içinde yankılandı. Işık, tavandaki ahşap bir kütükten düzensiz aralıklarla aşağıya sarkan çok sayıda inşaat lambasından geliyordu.

"Eskiden burada inek yetiştiriliyordu."

Cevap alacağını tahmin etmeyen Nele başını kaldırdığı sırada, taksi şoförü girişten başlayarak her iki yanda bir tür kafes meydana getiren eğilmiş direkler ve paslanmış boruları geçip dengesiz, aralıklı zemin boyunca sedyeyi çekerek ilerliyordu.

Nele girişte gördüğü, ahırları gösteren yön tabelasını hatırladı, pislik ve ahırın durumu göz önünde bulundurulunca üzerinden uzun süre geçtiği belli olsa da burası gerçekten de endüstriyel hayvancılık tesisleri gibi kokuyordu.

At ahırlarında bulunanlardan farklı olarak tahta ya da taştan olmayan kapalı bölmeler vardı, metal borularla çevrelenmiş kafeslere benzeyen, park yerinden daha küçük, ışık ve hava geçiren küçük odalar.

"Hapisteyim!" Nele'nin zihninden geçen ilk düşünce bu oldu.

Kendini, eskiden hayvanların, borulara zincirlenmiş halde yaşamlarını sürdürmek zorunda kaldığı hücrelerin yanından geçiyormuş gibi hissediyordu.

Şimdiyse bu hücrelerden birinde ben kalacağım!

"Neredeyse geldik," dedi onu kaçıran kişi, belli ki taksi şoförü ya da öğrenci falan değil, sadece bir kaçıktı. Bu korkunç yer nereye çıkabilirdi ki?

Kaçık sanki cesaret toplamaya çalışıyormuş gibi, fısıltı halinde kendi kendine konuşmaya başlayınca her şey daha da ürkütücü bir hal aldı.

"İyi ki iğneye ihtiyacım yok. Eminim bunu becerebilirdim, sonuçta çalıştım ama böylesi daha iyi. Evet, böylesi çok daha iyi."

"Lanet olsun, neden bahsediyorsunuz siz?" diye bağırdı Nele.

"Şu anda farklı düşündüğünüzü biliyorum ama sancılarınızın başlamış olması iyi. Aksi takdirde sancıları suni olarak başlatmak için size oksitosin hormonu enjekte etmem gerekecekti."

Etraf birdenbire aydınlanınca Nele başını tekrardan kaldırdı. Zihni çaresiz bir biçimde dehşetin boyutunu idrak etmemek için direniyordu. Yanındaki ahır diğer bölümlerden korkutucu biçimde ayrılıyordu. Direklerle çevrili bölmenin kenarında duran bir tripodun üzerinde vidaları sökülmüş, profesyonel bir video kamera vardı. Sadece üstünkörü temizlenmiş, aralıklı beton zeminin üzerindeyse ağır bir metal zincir duruyordu. Bel hizasına gelen, boş bir plastik sandığa bağlıydı. Sandığın öne doğru açılabilen, tel örgüden bir kapağı vardı ve Nele'ye hayvanları taşımak için uçaklarda kullanılan nakliye kutularını hatırlatmıştı.

"Hayır!" diye bağırdı Nele ve bağlarını çekiştirdi.

HAYIIIIIR!

Sahnenin en korkunç yanı, bölmenin önündeki direklerin, başını arkadan içeri sokması için kaçık adamın Nele'yi zorlayabilmesine izin verecek şekilde bükülmüş olması değildi; kesilmeye hazır bir inek gibi! Zincirin amacı onu savunmasız bir hayvan gibi direklere bağlamak ve hareketsizliğe mahkûm etmek olduğu için de değildi.

Nele yazılar yüzünden bağırmıştı.

Bölmenin hemen üstündeki tahta pervazda...

...belli ki o ve sedyesi için ayrılmış olan yerin üstünde "NELE" yazıyordu. Plastik kutunun üstündeyse "NELE'NİN BEBEĞİ" yazısı vardı.

"Bize ne yapacaksın?"

Sesi korkudan ifadesini yitirmişti. Robot gibi çıkan kendi sesini duydu.

Adam onu şaşırtarak özür diledi.

"Üzgünüm," dedi ve bükülmüş metal parmaklığı kenara çekip sedyenin arkasına geçti.

"Üzgünüm ama başka türlüsü mümkün değil."

Sedyeyi inek gübresi kokan bölmenin içine itti.

Nele gözyaşlarını kendi gözleriyle görmemiş olsaydı aklından şüphe ederdi. Çatallı titrek sesinden bunu net bir şekilde anlayabiliyordu. Korkmasına rağmen. Onu kaçıran adamın bir sebepten onunla paylaştığı ümitsizliğe rağmen.

Adam ağlıyordu.

Acı acı.

6.

Mats
Berlin'e yapılması planlanan inişe
13 saat 5 dakika kala

Uçak hareket etti. Mats kafasındaki sesten kurtulamıyordu. *"Bin ölü nedir ki?"* diye sordu mantığın sesi, uçuş korkusu semineri konuşmacısının çok uzaktan gelen sesine benziyordu. Sadece biraz daha kısıktı ve Airbus'ın hızlanırken çıkardığı gürültüde çok zor anlaşılıyordu. Mats parmaklarıyla koltuk dirseklerini kavradı ve başını eğdi.

"Hiç. İstatistiki olarak bakıldığında yılda bin kişinin yaşamını uçak kazalarında yitirmesi pek bir şey ifade etmiyor."

Bunların hepsini biliyordu ama umurunda değildi.

İstatistiklerin bir yardımı olmuyordu. Aksine.

Kabin ışığı kısaca titreşip motorlar çalışmaya başladığında, dünyanın en güvenli toplu taşıma aracının uçak olduğunu söyleyen, bir yılda yapılan seksen milyon uçuşta "yalnızca" bin ölümün meydana geldiği bütün araştırma ve ön tahminlerin yalan olduğundan şüphesi kalmadı.

"Bir milyar kişi kilometre başına 0,003 ölü eder," diye hesaplamıştı seminer konuşmacısı onlara ve gülmüştü. Rakam o kadar düşüktü ki istatistik kurumu bu değeri sıfıra düşürmüştü.

"Gel de bunu geçenlerde Hint Okyanusu'nun üzerindeyken radardan çıkan uçaktaki yolcuların ailelerine anlat," diye kıkırdadı göğüs kafesinden ilerleyerek Mats'ın boynuna dolanan ve gittikçe daha sıkı sarılan korku yılanı, bir yandan da kulağına

şöyle tısladı: *Tangırtıyı duyuyor musun? Arjantin'deki kalkış pistlerine parke taşı döşendiğini bilmiyordum.*

Mats sağ tarafa, uyuyan adamın başının üzerinden pencereye baktı. Havaalanı terminal ışıklarının yanından geçip gittiğini gördü ve yükselen türbin gürültüsüyle birlikte uçağın burnunun havaya kalkışını hissetti.

Öyleyse kalkış için gerekli olan ve tam şu anda hızla şahdamarından geçen kanından biraz daha yavaş sayılan, saatte iki yüz seksen kilometrelik hıza ulaşmış olmalıydılar.

Başlıyoruz.

Mats yutkunmak istedi ama damağı kurumuştu. Eli boynuna gidip görünmez bir kravatı gevşetti. Tangırtı durup devasa makine uçmaya başlayınca içinden sağa sola vurmak geldi.

Pek güven vermeyen şekilde gıcırdayan krem rengi bagaj bölmelerinin olduğu tavana baktı. Kabin mutfaklarında bardakların şangırdadığını duydu. Önündeki ekranda bir dünya haritası ve Atlantik'e doğru yol alan, böcek boyutunda bir uçak sembolü gördü; uçuş rotası kesik çizgilerden oluşan yarım elips şekliyle gösterilmişti.

Uçuş süresi: 13 saat 3 dakika
Rüzgârın hızı: 27 mil
Ortalama deniz seviyesinden yükseklik: 360 metre
Varış noktasına kalan uzaklık: 13.987 kilometre

Yüce Tanrım! Daha şimdiden bu kadar yükseldik mi?

Ve bu kadar çok mu var?

Oturma açısı, bir hız treninin başlangıç noktasına tırmandığı o anı anımsatıyordu. Hızla aşağıya düşmeden hemen öncesini.

Düşüş.

Mats başını salladı ve ön koltuğun cebindeki kese kâğıdını aldı. Kusmak için değil, daha kötü olması halinde içine nefes alıp vereceği bir şeyinin olması için. Deniz yüzeyinde yanan enkaz parçalarının görüntüsünden kurtulmayı başaramazsa öyle olacağına şüphe yoktu.

Mats tekrardan pencereye baktı.

Bir hata.

Buenos Aires'in ışıkları altlarında kalmıştı.

Altımda!

Mats yeniden ekrana baktı ve Güney Amerika kıyısının batısında, okyanusun üzerinde uçan bitkin görünen perişan halinin yansımasını görünce bir numara denedi.

Migreni tuttuğunda akupresür uygulamak çoğunlukla işe yarıyordu. Karşı basınç.

Mats bu tekniğin akut ruhsal ataklarda da işe yaradığını da fark etmişti. Uçuş korkusu dürtüsünü hafifletmek için manevi bir karşı basınç gerekliydi.

Bu yüzden Katharina'yı düşündü.

Zemindeki saçlarını. Ve yedikleriyle birlikte tuvalete kustuğu kanı.

O gün.

Onunla ilgili hafızasmda kalan son bölük pörçük yaşam belirtisini hatırladı. Kapalı yatak odası kapısını aşan hırıltılar. Bir daha dönmemek üzere giderken dış kapının önünden bile duyulabiliyordu.

"Buradan çıkmam gerek," diye tısladığını duydu, o zamanlar da ortaya çıkan ve karısını ortada bırakırken aynı şeyi söyleyen yılanın.

"Çık buradan!" diye tekrarlıyordu şimdi, dört yıl sonrasında, Mats tıslamanın yanı sıra koltuğunun altından gelen hidrolik bir

uğultu duyuyordu. Onu uçuş korkusu seminerinde hazırladıkları, boşa dönen ve sürekli hızlanan devasa bir matkabın sesini.

İniş takımları ve kapaklar içeri alındı.

Başardık, diye düşündü Mats, bu ona daha iyi hissettirmese de. Eğim açısı azalıyordu. Yılan kendini biraz gevşetti, Mats biraz daha rahat nefes almaya başladıysa da korku hâlâ göğsüne baskı yapıyordu.

Hiç yoktan iyidir.

Kazaların yüzde on ikisinin gerçekleştiği, en tehlikeli ikinci aşama olan (inişten sonra) kalkış hemen hemen tamamlanmıştı. Motorlar neredeyse seyir hızına geçmişti. Gürültü azaldı.

"Artık on binden biriyiz," diye düşündü Mats. İsviçreli bilim insanları dünyada her zaman en az on bin uçağın aynı anda havada olduğunu bulmuşlardı. Bir milyonu aşkın yolcuyla birlikte.

Havanın üzerinde devasa bir büyükşehir.

Sağına ve soluna dönüp yanında uyuyan iki yolcuya gıptayla baktı. Cam kenarı koltuğunu çalan herif yüzüne düşen şapkasını daha da aşağıya çekmişti. Trautmann ise alçak sesle horlayarak açık ağızla uyuyordu.

Mats dar koltuklarda huzur bulabileceğini sanmıyordu. Laf olsun diye bir anlığına gözlerini kapatıp uçuş korkusu seminer konuşmacısının öğrettiği mantrayı içinden tekrarlamaya çalıştı: *"Durum can sıkıcı ama tehlikeli değil."*

Buna bir süre dayanmayı bile başardı. Ona beş saat gibi gelen ve zerre kadar sakinleşmesini sağlamayan aşağı yukarı beş dakika boyunca. Bağırarak yerinden kalkıp acil çıkışlarına koşma isteğinin kaybolmuş olmasını bile bir başarı olarak nitelendiriyordu. Fakat bu fazla uzun sürmeyecekti, bu yüzden Mats ölmek üzere olan karısını tekrar gözünün önüne getirmeye çalıştı ama başaramadı. En azından amaçladığı biçimde olmamıştı.

Çünkü birdenbire, gözleri hâlâ kapalıyken burnuna ağır, oryantal baharatlı bir kadın kokusu geldi.

Bu parfüm...

Kokunun bağlantılı olduğu anı öylesine güçlüydü ki aynı anda birden fazla bedensel tepkiye neden oldu. Ürperdi, sağ dudağının köşesi seğirmeye başladı. Gözleri aniden kaşınmaya başladığı için onları açtı. Aynı anda hem korku hem ümit besleyerek.

Bu mümkün değil, deyip imkân dâhilindeki yegâne olasılığı geçirdi içinden ve sonra, koridorda öne doğru ilerleyen kadına bakarken beyninin görmek *istediği* resimleri gözlerinin tamamladığına kendini inandırmaya çalıştı: Uçak artık çok dik ilerlemiyor olmasına rağmen sanki bir tepeye tırmanıyormuşçasına arada bir koltuk başlarına tutunan, kahverengi saçları omuz hizasına gelen ince sırtlı ve dolgun kalçalı, orta boylu bir kadın.

Siyah, boğazlı bir kazağın ucunu, kalçasını kapatacak şekilde uyluk başlangıcına kadar çekmişti.

Çünkü kıçının fazla büyük olduğunu düşünüyor.

Mats yürüyüşünü tanıdığı kadının arkasından baktı, parmak uçları hafifçe içe bakacak şekilde, küçük adımlarla... "*sanki görünmez bir futbol topunu ilerletmeye çalışıyormuşsun gibi,*" diye tarifini yapmıştı ona bir defasında.

"*Bunu sen mi söylüyorsun? Tahta bacaklı bir korsan gibi yürüyorsun,*" diye kadının verdiği karşılığı hatırladı Mats ve olanlar oldu.

Gözlerinde yaşlarla kemerini çözdü. Kemer ibaresi henüz sönmediği halde koltuktan kalkmak istedi. Kadının peşinden koşmak istedi, hatırlattığı onca şeyden hiçbiri olması mümkün olmayan kadının, yalnızca onun teninde koyu kırmızı sonbahar güllerini anımsatan o kokunun peşinden gitmek. Giyinişi, yü-

rüyüşü, hafif dalgalı saçları. Ve son olarak, ekonomi bölümünü *business* bölümünden ayıran perdeyi açış şekli.

Sol eliyle.

Kadın solak!

Tıpkı Katharina gibi.

Dört yıl önce ölen karısı.

7.

"Lütfen bir süre daha kemerleriniz bağlı şekilde oturmayı sürdürün!"

Valentino, az önceki uçuş görevlisi, birden yanında belirivermiş ve onu ruhsuz bir gülümseme eşliğinde tekrardan yerine oturtmuştu.

"Bu acil bir durum..." dedi Mats ama nafile.

"Pilot izin verir vermez birkaç dakika içinde tuvalete gidebilirsiniz. Bu kendi güvenliğiniz için."

Mats, jöleli züppenin arkasında kalan koridora bakabilmek için başını ve omzunu çevirdi ama en az bilindik olduğu kadar tuhaf olan, artık üretilmeyen parfümü kullanan kadın çoktan *business class*'ta kaybolmuştu.

"Tamam mı?" diye sordu Valentino, sanki Mats işittiği azarı anlayışla onaylaması beklenen bir anaokulu çocuğuymuş gibi.

Mats ona cevap vermedi, dikkati dağılmıştı, nedeniyse uçakta yalnızca kendisinin hissedebildiği bir titreşim duyuyordu.

Çünkü ceketinin iç cebindeki bir nesneden kaynaklanıyordu, cep telefonundan.

İşte bu harika, onu kapatmayı gerçekten unutmuş olabilir miyim?

Buna inanamıyordu.

Uçuş korkusundan muzdarip olmasına rağmen en basit ve en temel güvenlik kurallarını ihlal eden kendisi olmuştu. Kö-

peklerden korkan ve yanlışlıkla postacı üniforması giyen biri gibi davranmıştı.

"Tamam," diye mırıldandı en sonunda, tam anlamıyla bir bekçi köpeği gibi yanında dikilmeyi sürdüren Valentino'nun gitmesini sağlamak için.

Kesin randevu hatırlatma veya alarmdır, diye düşündü Mats telefonunu çıkarırken. Ancak telefonun gerçekten çaldığını görünce şaşkınlığı bir kat daha arttı.

Bilinmeyen numara.

Mats bir an için o kadar afalladı ki ekranı eliyle kapatmaya bile çalışmadı.

Bu nasıl mümkün olabilir, diye sordu önce kendine, ardından LegendAir'in internet sayfasındaki tanıtım videosunu hatırladı. Uçakta 2009'dan bu yana tüm uçuşlarda hizmete sunulan bir mobil ve kablosuz ağ bağlantısı bulunduğundan söz edilmiyor muydu?

Evet, elbette.

Hatta kablosuz ağ hizmeti ücretsizdi, konuşmalar ise diğer yolcular düşünülerek üç dakikayla sınırlı tutulmalıydı.

Gerçekten doğruymuş: Telefonunun ekranında, sinyal seviyesinin tam olduğunu gösteren beş noktanın arkasında "LC-FlightNet" yazıyordu.

Mats çevresine bakındı ancak komşuları hâlâ derin uykudaydı, diğer yolcularsa onunla ilgilenmiyorlardı.

İlerleyen zamanlarda iPhone'dan müzik dinlemek için yanına aldığı küçük kulaklığı hatırladı.

Bir ihtimal hastaneden ya da doğrudan Nele'den gelen aramayı kaçırmamak için kulaklığı aceleyle pantolonunun cebinden çıkardı ve bağlantıyı sağladıktan sonra akıllı telefonunu tekrardan iç cebine koydu.

Hafiften düğümlenmiş kablonun üzerindeki düğme vasıtasıyla aramayı kabul etti.

"Alo?" diye fısıldadı, elini ağzına kapatarak. "Nele?"

"Bay Krüger? Mats Krüger'le mi görüşüyorum?"

Mats sesi hemen tanıdı. Çok iyi bir isim hafızası olmayabilirdi ama tuhaf bir biçimde mükemmel bir ses hafızasına sahipti, bu sesi ise saatlerce dinlemişliği vardı. Sesin sahibi olan adamı hayatı boyunca ne görmüş ne de karşılaşmıştı ki bu şu anda çok tedirgin ediciydi. Tıpkı diğer milyonlarca insan gibi Mats da sadece hattaki adamın seslendirdiği dünyaca ünlü starları tanıyordu. Johnny Depp ya da Christian Bale gibi. Bu sesin hayat verdiği oyuncuları.

"Kimsiniz?" diye sordu Mats.

"Bana istediğiniz şekilde hitap edebilirsiniz," diye yanıtladı, kendine özgü bir melankoli barındıran, hafif dumanlı bariton ses. Kesik kesik ve biraz ruhsuz çıkıyor, başka birine ait olan nefes ve ıslık seslerine karışıyordu. Arayan gerçek kişiye. Elbette ki Mats, Johnny Depp'i seslendiren kişiyle konuşmuyordu. Kulağa daha çok, arayan kişinin bir ses programı kullanarak kendi sesini bir ünlünün sesine dönüştürüyormuş gibi geliyordu. Muhtemelen arayan kişi oyuncağıyla kendine Tom Hanks, Matt Damon ya da Brad Pitt'i de seçebilirdi.

"Konu Nele," dedi ses, asıl arayanın nefes sesleri eşliğinde. "Beni dikkatlice dinlerseniz, acıları son bulacak."

Mats gözlerini kırpıştırdı. "Acıları mı? Bebeğime bir şey mi oldu?"

Mats'ın dizleri titredi, aniden ölü bir balık gibi hareketsizleşen dili, küçülen ağzının içinde yatıyordu. Telefondaki kişinin sesi, kulağından başlayan ani çınlama nedeniyle çok uzaktan

geliyormuş gibi bir his vermeye başlamıştı. Arayan kişinin her sözcüğüyle daha da güçlenen, ölen sinapsların[1] sesi:

"Şimdi hemen en yakın tuvalete gidin ve yeni talimatları bekleyin. İki dakika içinde size ulaşamazsam Nele ölür."

Ölür mü?

"Kimsiniz siz?" diye bağırmak istedi Mats ancak adam konuşmasına izin vermedi. Sözcüklerini isabet ettireceğinden emin olduğu birer ok gibi fırlatıp hedeflerin tamamını vurdu.

"Üç dakika içinde yeni talimatlar alacaksınız. Size ulaşamazsam Doktor Krüger, Nele ölür. Uçaktaki herhangi birine haber verirseniz Nele ölür. Polisi ya da yer hizmetleri güvenliğini aradığınız takdirde de aynı şey geçerli. Her yerde gözüm ve kulağım var. Resmî mercileri bu işe karıştırdığınıza dair en ufak bir belirti fark edersem, kaptanın uçuş rotasını değiştirmesi veya bir anons yapılması ya da polisin sorular sormaya başlaması halinde, kızınız ve bebeği ızdırap içinde ölürler."

Adam sanki telefonu kapatıyormuş gibi bir çatırtı duyuldu, hemen arkasından Mats, gelen bir kısa mesajın bildirim sesini duydu.

Nele'nin acıları mı? Izdırap içinde ölmek mi?

Bu konuşmayı az önce gerçekten yapmış mıydı? Bunlar o ünlü sesle konuşan yabancının sözleri miydi?

"Alo? Hâlâ orada mısınız?"

Telefonunu ceketinden bir parça çıkarmak için sarf ettiği güç, Mats için neredeyse acı vericiydi. Bağlantının gerçekten sona erdiğinden emin olmak istiyordu sadece. Açılan bir pencere, yeni bir görüntülü mesajın geldiğini bildiriyordu.

Bu bir şaka, diye inandırmaya çalıştı kendini.

---

1 Nöronların (sinir hücrelerinin) diğer nöronlara ya da kas veya salgı bezleri gibi nöron olmayan hücrelere mesaj iletmesine olanak tanıyan özelleşmiş bağlantı noktaları. (ç. n.)

Berlin'e yolculuk ettiğini hiç kimse bilmiyordu. İspanyol karısıyla birlikte aşağı yukarı on yıl önce Arjantin'e yerleşmiş olan ve Katharina trajedisinin ardından ilk zamanlar belli bir süre için yanında yaşadığı ağabeyi Nils bile.

Mats son ana kadar bu uçağa binmek için yeterli cesareti ve gücü bulabileceğinden emin olamamıştı. Öyleyse onu kim arayabilirdi ki, tabii eğer...

Nele!

Korkunç bir düşünce yerini diğerine bıraktı.

Yoksa bu, kızının ondan intikam alma şekli miydi? Onu bu hastalıklı aramayla ölümüne korkutup ailesini en kötü zamanda yalnız bıraktığı için cezalandırmak mı istiyordu?

Mats'ın elleri o kadar titriyordu ki ekran kilidini açmakta zorlanıyordu. Sonunda başardığında içinden bağırmak geldi. Fakat fotoğrafı görmesiyle korku yılanının, gırtlağını sıkması bir oldu.

Nele'nin fotoğrafı.

Kocaman karnıyla.

Acı içinde.

Ağzında kirli bir tıkaçla.

Bağlı.

Bir sedyenin üzerinde.

Hayır, lütfen, diye Tanrı'ya yalvardı Mats, Katharina'nın başarısızlıkla sonuçlanan ilk kemoterapisinden bu yana inanmaktan vazgeçtiği Tanrı'ya. Fotoğrafın sahte olduğuna dair bir işaret aradı. Photoshop'la üzerinde oynanmış ya da bilerek kurgulanmış olabilirdi ama Nele'nin bakışlarını tanıyordu. Gözbebeklerinin hafif eğri duruşu, beyazın içinde göze çarpan küçücük, kırmızı damarcıklar; onda nadiren şahit olduğu çaresizliğin dışavurumuydu. Sadece çok büyük bir acı yaşadığında ortaya çıkarlardı. Aşk acısı çektiğinde mesela, ya da en iyi anaokulu arkadaşı bir

trafik kazasında öldüğünde. Mats bu fotoğraftaki acıların gerçek olduğunu biliyordu. Ve Nele'nin ölümle yüz yüze olduğunu.

Bu yüzden ona bir başka isimsiz mesajla hatırlatmada bulunan şantajcıya inandı:

"Sadece iki dakika. Yoksa kızınız ölür."

8.

Mats yürümekten çok sendeliyordu.

Ön tarafa, en yakın tuvaletlere doğru ilerlerken dengesini sağlamakta zorlanıyordu. Oysa uçak, kemer işareti söndüğünden beri karanlık gökyüzünde yağ gibi kayıyordu. Bıkkın anne babalarının, önlerindeki koltukları rahat bırakıp uslu durmaya hiç niyeti olmayan üç çocuğunu defalarca yüksek sesle uyardığı beş kişilik bir ailenin yanından geçti.

Biraz ileride evli bir çift, ses geçirmeyen kulaklıklarla gürültülü arka plandan soyutlanmış, ayrı ekranlardan aynı komedi filmini izliyorlardı. Mats şerbete batıp çıkarmış gibi sıraları yavaşça aşıp öne doğru ilerlerken oturan küçük çocuklar, emekliler, erkekler, kadınlar, Güney Amerikalılar, Almanlar, Ruslar ve Asyalılar gördü; horlamalarını, gülmelerini, konuşmalarını, gazete sayfalarını çevirişlerini ve yanlarında getirdikleri şekerleme ve sandviçlerin paketlerini açarken çıkan sesleri duydu. Sadece uçağın üçte birlik arka kısmında bile yüz on iki yolcu bulunuyordu. Mats kanatlara yaklaştıkça gittikçe yükselen tekdüze motor seslerine hepsi birden bu yaşamsal belirtilerle eşlik ediyordu. Yine de arayan adamın son sözlerinin hiç bitmeyen bir döngü halinde zihninde yankılanmasına engel olamadılar:

"... *Polise ya da yer hizmetleri güvenliğine haber verirseniz... kızınız ve bebeği ızdırap içinde ölürler*

Mats, ileri yaşlarda bir adamın koridor tarafından orta sıraya doğru uzattığı ayağına takılıp sendeledi.

...ızdırap içinde ölürler...

"Affedersiniz," diye, tekmelediği yolcudan ve beceriksiz bir hamleyle koltuğuna tutunduğu hemen önündeki karısından özür diledi.

İlerlemeyi sürdürürken arkasında kalan yolcuların başlarını sallayışını hissetti. Gözleri karardı, neyse ki otuz üçüncü sıranın oradaki tuvaletlere ulaşmayı başarmış ve beklemek zorunda kalmamıştı.

Katlanır kapıyı hızla açtı ve sendeleyerek küçücük tuvalete girdi. Kapıyı kilitlemesiyle birlikte tavan aydınlanması yandı.

Mats'ın gözleri yaşardı ve bölgesel bir baş ağrısı hissetti, daha önce panik atağa eşlik eden ve gözlerinin tam arkasına vuran tek taraflı bir migren ağrısı yaşamamış olmasına rağmen bunu yaşadığı şoka bağladı.

Yalnızca bir şaka, diye yorumladı zihnindeki absürt düşünceyi çünkü olanlara tatsız ama masum bir açıklama getirmenin yegâne yolu buydu.

Hatta bir an için gelen aramanın, aviofobi seminerinin bir parçası olup olmadığını bile düşündü. Ruhsal karşı basınç yaratabilmek için akla gelebilecek en kötü seçeneği düşündü. Sonuçta arayan kişi onu o kadar büyük stres altına sokmuştu ki uçağın düşmesi şu anda düşündüğü en son şeydi. Mats aynaya baktı, karşısında beliren, birkaç yaş birden yaşlanmış görüntünün alnındaki terleri sildi ve telefonun titreşmesiyle irkildi. Bilinmeyen numara verdiği ültimatoma bağlı kalmıştı. Mats çağrıyı kabul etti ve sözlerini vurgulu ama bir o kadar sessiz dile getirdi: "Kimsiniz ve ne..."

Şantajcı Mats'ın sözünü kesti. "Çenenizi kapatın ve beni dinleyin. Birazdan size aktaracağım bilgiler ne kadar sarsıcı olursa olsun."

"Fakat..."

"'Çenenizi kapatın' sözünün hangi kısmını anlamadınız?"

Mats yutkunmakta zorlandı. Tuvalette biraz daha boğuk olan motorların uğultusu ona aniden, içine çekildiği bir girdap gibi gelmeye başlamıştı.

"Kızınızın su kesesi yırtıldı. Doğum sancıları başladı ve sezaryen olma olasılığı yok. Beni dikkatlice dinlemezseniz telefonu kapatır ve Nele'nin sancı içinde, kan kaybından ölmesini izlerim, beni anladınız mı?"

"Evet," diye yanıtladı Mats kısa bir sessizliğin ardından.

"Size söyleyeceklerimi sadece bir defa söyleyeceğim. Bunu idrak etmeniz büyük önem taşıyor."

Tekrardan bir çatırtı duyuldu, ardından tuhaf biçimde tanıdık ama yabancı ses şöyle dedi: "Kızınız kaçırıldı. Şimdilik iyi, fakat tıbbi müşahede altında değil. Nele'nin tutsaklık altındayken bebeğini canlı doğurabilmesi oldukça düşük bir ihtimal. Bunu başarsa bile, onu elinde tutan kaçığın yaşamasına izin vereceğini size garantileyemem. Tabii eğer..."

Mats gözlerini kapattı ve bir eliyle lavabodan destek aldı.

"Eğer size söylediklerimi harfiyen uygularsanız durum değişebilir."

Tamam, ne istersen! İstediğin her şeyi yapacağım!

Mats bir kahraman olmadığını biliyordu. Hatta Nele onun bir korkak olduğunu düşünüyordu ve bir açıdan haklıydı da. Zamanında Katharina'ya son anlarında destek olamamıştı. Hayatının aşkını, eli kolu bağlı bir şekilde ebediyen ölümün ellerine teslim etmeye yüreği el vermediğinden onu ölürken izleyememişti. İşte

fark tam olarak buydu. Nele'nin hayatını kurtarabilmek için ne gerekiyorsa yapardı. Hiç düşünmeden.

Mats buna yürekten inanıyordu, en azından o anda.

"Uçakta çok iyi tanıdığınız biri var," diye açıkladı ses.

Katharina, diye düşündü Mats, her türlü mantık kuralına karşı çıkarak ve beklendiği üzere hayal kırıklığına uğradı. Karısı dört yıl önce akciğer kanserinden ölmüştü. Mats'ın zihninde "Johnny" diye adlandırdığı Johnny Depp dublaj sesi elbette hayat veren değil yalnızca yıkıcı güçlere sahipti.

"Eski bir hasta," dedi bu ses. "Onun ruhsal hastalığını başarıyla tedavi ettiniz."

"Psikoterapide tedavi diye bir şey yoktur. Yalnızca dindirme vardır," diye bağırmak istedi Mats ona fakat telefonun kesilmesi halinde kızıyla olan bağlantısını da kaybetmekten duyduğu korku boğazını düğümledi.

"Göreviniz şu Doktor Krüger: Nele'nin hayatını kurtarmak istiyorsanız uçaktaki ruhsal bombayı etkinleştirin."

"Anlamadım?" diye sessizliğini bozdu Mats sonunda.

"Uçaktaki eski hastanızı bulun. Ve tedavinizi etkisiz hale getirin."

"Ben, ben anlamıyorum..."

Johnny tekrardan söze girdi: "Sözünü ettiğim hasta uzun bir süre boyunca ağır posttravmatik stres bozukluğu altında yaşamış. Belirgin şiddet fantezilerine eşlik eden karakterize bir saldırganlık eğilimi gösteriyordu. Amacı sadece kendini değil, olabildiğince çok fazla insanı da beraberinde ölüme sürüklemekti. Zamanında kendisine yapılanlardan intikam almak için."

Mats kapının zorlanmasıyla irkildi. Ya yolculardan biri tuvaletin "dolu" olduğunu gösteren kırmızı işareti görmemişti ya da bu, tuvaleti kullanan kişiye acele etmesini söyleme biçimiydi.

"Hâlâ tam olarak anlamakta zor..."

"Terapiniz sayesinde hastanızı bir süre önce yıkıcı düşüncelerinden kurtararak normal bir yaşam sürmesini sağladınız."

Ve?

"Terapinizi etkisiz hale getirmenizi istiyorum. Hastanızın şiddet fantezilerini tekrardan etkin hale getirin. Cinayet düşüncelerinin geri gelmesini sağlayın. Ve uçağı düşürmesini sağlayın."

Güm!

Son cümle Mats'ın üzerine bir giyotin gibi inmişti. Başını gövdesinden ayırmış ve beynini, bedeninin kontrolünden yoksun bırakmıştı.

Mats kapalı klozetin üzerine çöktü ve kapıdaki sigara yasağı uyarısının hemen yanında bulunan açılır kapanır küllük kapağına baktı, bariz bir saçmalık olsa da kendi durumundan farklı olarak basit bir açıklaması vardı: Uçaklarda küllük bulundurulması gerçekten de zorunluydu. Yolculardan birinin sigara yasağını ihlal etmesi ve kül tablası olmadığı için izmariti çöpe atması halinde, hiç olmazsa bir yangına sebebiyet vermesini engellemek için. Mats telefondaki kişinin onda yarattığı şizofren ruh halinin de buna benzer mantıklı bir açıklamasının olmasını diledi.

"Aklınızı mı yitirdiniz?" diye fısıldadı. "Benden altı yüz yolcuyu öldürmemi mi istiyorsunuz?"

Ben dâhil.

"Tam olarak söylemek gerekirse altı yüz yirmi altı, on sekiz kişilik uçuş ekibini de sayarsak, aynen öyle," dedi ses, yine tuhaf bir biçimde ifadesiz ve duygusuzca, muhtemelen ses değiştiriciden kaynaklıydı.

"Fakat, anlamıyorum. Neden?"

"Gerekçelerim sizi ilgilendirmez. Şunu bilmeniz yeterli Doktor Krüger: LEA 23 uçuşu monitörden kaybolur kaybolmaz Nele serbest bırakılacak ve tıbbi destek alacak. Ancak uçak sapasağlam şekilde Berlin'e inecek olursa kızınız ve bebeği ölür."

Kapı yeniden zorlandı hatta bu defa Mats dışarıda küfür eden bir erkek sesi duyar gibi oldu, ancak şu anda ilgisini çeken en son şey, mesanesine hâkim olmakta zorlanan bir yolcuydu.

"Dinleyin lütfen. İstediğiniz şey her neyse, bunu konuşalım. Mutlaka başka bir çözüm yolu da olmalı, bunun dışında..."

Toplu katliam.

"Zamanınızı boşa harcıyorsunuz Doktor Krüger. Çözüm aramaktan vazgeçin. Hastanızı arayın. İçindeki ruhsal patlayıcıyı tekrar etkin hale getirmek için uçuşun her dakikasına ihtiyacınız olacak."

"Hastam olan adam?.."

"Aslında o bir kadın. Sanırım kimden bahsettiğimi tahmin ediyorsunuzdur."

Mats isteksizce başıyla onayladı.

Johnny'nin tarif ettiği hasta geçmişine uygun tek bir kadın vardı. Hastalarının arasında, teoride belki de gerçekten bir uçağı düşürebilecek kapasitede olan bir tek kadın vardı.

"Evet," dedi Mats boğuk bir şekilde ve ses gerçekten de tahmin ettiği ismi söyledi:

"Kaja Claussen."

9.

Mats, on yıl önce

"Yemeklerin burada daha ucuz olmasının bir sebebi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Nele omuz silkti. Görünüşe göre on iki yaşındaki kızı popüler bilim konulu konuşmalardan çok, onu uzun süredir büyüleyen vitrindeki çilekli yoğurtla daha çok ilgileniyordu.

"Ciddiyim," dedi Mats ve tatlıyı alıp kızın tepsisini bir kademe ilerletti, yavaş ama azimli bir şekilde ana yemek dağıtılan yere doğru ilerleyen sıranın peşinden.

"Patatesli İsveç köftesi, elma suyu ve bir adet sıcak içecek 4,95 avro. Zarar ediyorlar."

"Kola alabilir miyim?" diye sordu Nele ve çabucak arkasına baktı. Katharina tuvalete gitmişti.

"Kola mı?" diye sordu kaşlarını yukarı kaldırarak. "Annene sordun mu?"

"Evet."

"Peki ne dedi?"

Nele gözlerini yuvarladı. "Yapma baba. Senin kendi fikrin yok mu?"

Mats kendini gülmekten alıkoyamadı ve kızının dağınık saçlarını okşadı. "İçecekler zaten kasadan çıkınca alınıyor. Ben izin versem bile o kahverengi içeceği annenden gizleyebileceğini hiç sanmıyorum."

Tepsilerin durduğu metal bant kıvrılınca sola doğru kaydılar. Hafta içleri öğle saatlerinde fazla yoğunluk olmadığından hızlı ilerliyorlardı. Aslında Nele'nin okulda olması gerekiyordu ama patlayan bir boru nedeniyle dersler iptal olmuştu.

"Afiyet olsun!"

Yüzü sıcaktan kızarmış, beyaz şapkalı ve biraz topluca bir kadın aşçı, önlerindeki adamın tabağına bir kaşık yaban mersini koyarken onlara gülümseyerek göz kırptı. Mats yeniden konuya döndü: "Söylemek istediğim şuydu: IKEA reklamlarında, burada her şeyin ucuz olduğu söyleniyor. Çoğunlukla haklı da ama belli durumlarda değil. Buradaki bütün mobilyaların çok ucuz olduğunu düşünmen için seni öncelikle yemeğe davet ediyorlar."

"Baba," dedi Nele, babasının sürekli olarak herkesin ve her şeyin psikolojisini açıklamaya çalışmasından bıktığını belli ederek, Mats ise sadede gelmeye çalıştı.

"Gezinmek için yukarı çıktığımızda ilk olarak restoranla karşılaşmamızın nedeni bu. Burnuna güzel kokular geliyor ve şunu okuyorsun: *Vay canına, şnitzel sadece 1,99* ve bunu mağazadaki diğer her şey için de düşünmeye başlıyorsun. Buna koşullandırma deniyor, anlıyor musun?"

"Baba!"

"Tamam, tamam, susuyorum."

Nele başını sallayarak başka bir şeyi kastettiğini anlatmaya çalıştı. "Cep telefonun."

"Ne?"

Mats pantolonunun cebini yokladı.

Doğruymuş. Çaldığını duymamıştı.

"Patates kızartması mı yoksa püre mi istediğine karar verdin mi?" diye sordu Nele'ye, ardından çağrıyı yanıtladı.

"Alo?"

"Benim, Feli."

Aynı anda aşçı kadın siparişini sordu. Meslektaşına saygısızlık etmek istemeyen Mats şöyle karşılık verdi: "Selam, şu anda IKEA'dayım, seninle daha sonra..."

"Hayır, imkânsız. Üzgünüm. Bu acil bir durum."

Gözlerini kıstı ve gülümsemeye devam eden kadına, siparişini birazdan vereceğini anlatmak için işaret parmağını havaya kaldırdı.

"Konu kiminle ilgili?" diye sordu ve saatine göz attı: 12.34. Hatırladığı kadarıyla Felicitas sadece hafta sonları psikolojik acil servisinin danışma hattına bakıyordu, o da saat 22.00'den sonra. Geceleri, karanlık düşünceler ruhun deliklerinden sızdığında.

"İsmi Kaja Claussen, on sekiz yaşında," diye bilgilendirdi onu kadın psikiyatr. "Şu anda beni okulundaki tuvaletten arıyor."

"Kendini öldürmek mi istiyor?" diye sordu Mats olabildiğince kısık sesle fakat aşçı kadın onu yine de duymuştu. Artık gülmüyordu.

"Evet," diye yanıtladı Feli aceleyle. "Kendini ve okuldaki bütün öğrencileri."

10.

Mats, günümüz
Berlin'e yapılması planlanan inişe
12 saat 30 dakika kala

"İyi misiniz?"

Mats kapıyı açar açmaz Valentino gözlerini içeriye dikti.

"Evet," diye yalan söyledi ve en sonunda avucunun içiyle kapıya vuran kabin görevlisinin yanından sıyrılmaya çalıştı. "Neden?"

"Sizi gözlemleyen yolcular sağlığınızdan endişelenmişler."

Valentino bir baş hareketiyle Mats'ın az önce bacağına takılıp sendelediği adamın yerini işaret etti. Fakat adamın önündeki iki hostes ile servis arabası görüşünü engelliyordu.

Mats saate baktı.

Saat gecenin on iki buçuğu ve yemek servisi mi yapılıyor?

Sonra gecikmeli kalktıklarını hatırladı. Bileti ayırtırken gece yarısı atıştırmalık servis edileceği belirtilmişti, görünüşe göre şu anda yolculara onu dağıtıyorlardı.

"Gayet iyiyim, teşekkür ederim."

İkna olmuş görünmeyen Valentino, burnunu tavşan gibi hareket ettirerek etrafı koklayınca Mats bıkkın şekilde çekti.

"Duman detektörleri çalışmıyor mu?" diye tuvalette sigara içtiğine dair suçlamayı baştan reddetti. Suçunu örtbas etmek için sifonu çekmediğini hatırladı, kapıda bekleyen Valentino bunu fark etmiş olmalıydı. Aynı şekilde lavabonun da kullanılmadığı tek bakışta anlaşılıyordu ki bu da şüpheci yaklaşımını açıklıyordu.

"Uçuş korkum olduğunu biliyorsunuz," diye şüpheci kabin görevlisine en azından gerçeğin bir kısmını söylemeye karar verdi. "Panik atak geçirdim."

"Hımm." Valentino'un bakışları biraz daha anlayışlı bir hal aldı. Ancak ince dudaklarını çevreleyen gülümseyişi Mats'ı rahatsız etmişti. "Oturmaya karar verdiğiniz koltuk düşündüğünüz kadar iyi değil miymiş?"

Mats iki elini havaya kaldırıp gülümsemeye çalıştı. Bugün ikidir can sıkıcı bir biçimde şu züppenin dikkatini üzerine çekiyordu. Bu çılgınlığı durdurmak için hangi çözümü üretirse üretsin şüpheci bir kabin görevlisinin gözetimi altındayken işe yaramayacağı kesindi.

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı," diye açıkladı, elinden geldiğince samimi bir tavırla. "Kapalı bir odada tek başıma kalmak. Bu bana iyi geliyor."

"Bak sen!"

Sadece iki kelime. Oysa bu kısa cevabın içinde öylesine çok dokundurma ve alay saklıydı ki. Mats'ın içini bir öfke dalgası kapladı ve bütün iyi niyetini yok etti.

Hata yaptığını ve söyleyeceği şeylerin yalnızca anlık bir tatmin sağlayacağını bilse de kendini tutamadı. "Benden ne istediğinizi bilmiyorum," dedi, Valentino'nun onu duyabilmesine yetecek bir sesle. "Birden fazla yer ayırttım ve tuvalete gittim. Bildiğim kadarıyla her ikisi de suç teşkil etmiyor. Aslında burada değil de yer hizmetlerinde çalışmak istemeniz benim suçum değil, tahminimce harekât memuru olarak çünkü kontrolün sizde olmasına bayılıyorsunuz, öyle değil mi? Giydiğiniz kırışmaz gömlekleri kendiniz almak zorundasınız çünkü hava yolu şirketi onları size sağlamıyor. Ayakkabılarınızı daha az önce temizlemişsiniz, aksi takdirde halının tüyleri, statik elektrik yüklü cilanın üstünde bu denli belirgin olmazdı, ayrıca her yirmi saniyede bir bilinçsizce

saçlarınıza dokunuyorsunuz oysa kafanıza sıvadığınız betonun altında onları bir kasırga bile yerinden oynatamaz. Ancak çok kontrolsüz ve sabırsızsınız, cevapları hiç beklemeden hemen almak istiyorsunuz, az önce size kalsa kapıyı kırardınız, değil mi? Bu hiç de iyi bir özellik değil hele ki monitörde aynı anda hareket eden yirmi nokta varken kontrol kulesinde sakin ve dikkatli olmak gerekiyorken. Haksız mıyım?"

Mats bir an için onu vurduğundan emindi. Belki her kelimesiyle değil ama teorisi kabin görevlisinin maskesinde küçük bir çentik açmıştı. Titreyen alt dudağı bunu ele veriyordu, yine de Valentino doğası gereği bunu hızlı bir şekilde kontrol altına aldı.

Gülümseyerek Mats'a doğru eğildi.

"Hakkımda bir bok bilmiyorsunuz," dedi, sahte gülüşünü hiç bozmadan.

Elbette biliyorum, diye düşündü Mats ve hayatı boyunca sıkça yaptığı gibi soğukkanlılığını koruyamayışını lanetledi. *An itibarıyla uçaktaki en büyük düşmanım olduğunu biliyorum mesela.*

Koşullar bunu gerektirse de aslında Mats bu ucuz psikolojik hokkabazlık numarasını yaptığı için kendinden nefret ediyordu. Hamile olan kızı yaşam savaşı veriyordu, o ise toplu katliam yapması için kaçık bir şantajcı tarafından tehdit ediliyordu. Aciz öfkesini boşaltmak için güçsüz birini seçmesi bu yüzden mantıklıydı.

"Dinleyin, üzgünüm, ben..." Valentino'nun neredeyse tiksinerek bir adım geri attığını fark edince Mats yarım ağızla yapmaya çalıştığı özür konuşmasını yarıda kesti.

"Ne oluyor?" diye sordu Mats fakat sonra olanı hissetti.

Hatta bir saniye sonra tadını da aldı.

Kanın.

Burnundan damlıyordu.

Ah, kahretsin, bir bu eksikti!

Sinirli olduğunda bazen burnu kanıyordu.

Zararsız ama rahatsız ediciydi.

Mats elini yüzüne tuttu ve tekrardan tuvalete gitmek istedi, aynı anda aklına mükemmel bir fikir geldi.

"Buna nasıl cesaret edersiniz?" diye Valentino'ya çıkışınca genç adam haklı olarak alnını buruşturdu.

"Anlamadım?"

"Az önce bunu neden yaptınız?"

"Neyi?"

Bakışlarındaki şaşkınlık daha da büyüdü.

"Bana vurdunuz!"

Mats ona kana bulanmış parmaklarını sergiledi ve kanın rahatça halıya damlamasına izin verdi.

"Ben, ben... böyle bir şey asla..."

"Ne demezsin, peki o halde neden burnum kanıyor?"

Mats sesini yükseltti. Sol yanındaki perde yüzünden o tarafın ilgisini çekmesi mümkün değildi fakat sağındaki koridorun ilerisinde genç bir kadın oturduğu yerden arkasına döndü.

"Hemen şimdi Kaja Claussen'i çağırıyorsunuz," diye çıkıştı Mats ve böylece Valentino'ya öldürücü darbeyi indirdi.

"Kaja, onu nereden?.."

"Hemen kabin amirinizle konuşmak istiyorum!"

II.

Nele

"Aaaaahh!"

Doğum sancısı ona, bugüne kadar başına gelen hiçbir şeyle kıyaslanamayan, acının farklı bir boyutunu gösteriyordu. Üstelik Nele bunun henüz başlangıç olmasından korkuyordu. Belki de birden ona kadar numaralandırılmış bir çizelgede şu an ikideydi, üstelik bu aşamada bile karnının alt kısmmda bir lehim makinesi çalışıyormuş gibi hissediyordu.

Hızlı hızlı solumak mı? Yoksa derin derin nefes almak mı?

Lanet olsun, şu saçma sapan filmlerde hep hızlı hızlı solumuyorlar mıydı?

Doğuma hazırlık kursuna gitmemişti, neden gitsindi ki? Sezaryen doğumda nefes alma tekniklerini bilmenin bir faydası olmazdı, kaldı ki onun durumunda bebeğin doğum kanamasından zarar görmesini engellemek için narkoz uygulanacaktı.

Ah Tanrım!.. Kaçırılma, korku, acı... Bütün bunlar ufaklığının normal doğum sırasında karşılaşabileceği tehlikeleri tamamıyla arka plana atmıştı.

Gerçi şu anda olanlar normal olmaktan fazlasıyla uzak.

Bir inek ahırına bağlanmış halde. Saf bakışlı, berduş kılıklı bir kaçık tarafından dikizlenerek.

"Aaaaahh!.." diye tekrardan tutamadı kendini.

Bir fetal monitör ya da bir nabız ölçer hatta havlu bile bulunmayan boş ahıra ne haykırmak istediğini aslında kendisi de

bilmiyordu. Acı çekişini kaydederken bile ağlamayı sürdüren, kameranın arkasındaki psikopatla baş başaydı.

İçinden objektifi tekmeleyerek tripodun üzerinden düşürmek geçiyordu ama bacakları bağlı olduğundan bu mümkün değildi.

En azından kaçık, eşofman altını aşağıya çekmeyi henüz gerekli görmemişti. Bir tıp öğrencisi olarak, şayet gerçekten öyleyse, henüz görülecek bir şey olmadığını biliyor olmalıydı.

Burada onu hiç kimsenin bulup kurtaramayacağından ve eninde sonunda yine de bunun gerçekleşeceğinden korkuyordu. Onu soymasından.

"Aaahhaaaahhhh!.." Çığlığı sona erdi. Rahatlamış bir şekilde sonuncu sancının hafiflediğini hissedip tüm gözeneklerinden ter fışkırtacak olan bir sonraki kasılmaya kadarki ağrısız bölümün daha uzun sürmesini umut etti.

"Neden?" diye bağırdı ona, nefesi tekrardan düzeldiğinde. "Benden ne istiyorsun?"

Ve neden küçük bir çocuk gibi zırlıyorsun? Neden hiç durmadan gözyaşlarını ve burnundan akan sümükleri siliyorsun?

"Üzgünüm," dedi adam, şaşırtıcı şekilde sevecen bir sesle.

"O halde beni çöz."

"Bunu yapamam."

"Lütfen, bu çok kolay. Kablo bağını kes..."

"O zaman asla öğrenemezsiniz?"

"Kim neyi öğreniyor?"

"Siz. Hepiniz. Halk."

Kameranın arkasından çıktı. "Aslında bunu istemiyorum. Sizinle bir sorunum yok. Bebeğinizle de öyle."

"İsmi Viktoria," dedi Nele, buna kendi de şaşırmıştı. *Galip gelen. Hayatta kalan.* Yaptığı listede bu isim yoktu, yine de uygundu, en azından bir kız çocuğuna. Erkek olsaydı onu Viktor olarak değiştirirdi. Geleceği, ismiyle anması iyi bir şeydi. Onu

kaçıran kişinin, içinde taşıdığı canlıyı bir nesne gibi değil de ismi ve hisleri olan bir insan olarak algılaması daha iyi hissettiriyordu.

"Bir hastanede doğum yapmazsam ölecek."

"Yalan söylüyorsunuz."

"Hayır, ben AIDS hastasıyım. Hastalığı Viktoria'ya bulaştırabilirim. Sezaryen olmazsam ölür."

Adam nikel gözlüğünü çıkardı. "Bunu... bunu bilmiyordum."

Gözlüğünün camlarını kazağının altıyla temizleyip onları yeniden taktı. "Her neyse. Artık bu işten dönemem."

Nele'nin içinden bağırmak gelmişti ama onu kaçıran kişiyle arasındaki ince bağın kopmaması için bu saçma konuşmayı olabildiğince sakin bir biçimde sürdürmek için kendini zorladı.

"Bana ismini söyler misin?"

"Franz."

"Güzel, Franz. Seni ispiyonlamayacağım. Yemin ediyorum. Resmî makamlarla benim de aram pek iyi değildir. Sadece gitmeme izin ver lütfen..."

"Hayır." Franz elini saçlarında gezdirdi. "Bunu yapamam. Burada konu biz değiliz. Ne ben ne siz ne de bebeğiniz. Mesele önce sizin, ardından da dünyanın gözlerini açmak."

"Benim mi? Ben ne yaptım ki?"

"Çöpünüzü karıştırdım."

"Ve?"

Kısa süreliğine dışarı çıkıp sarı bir poşetle geri döndü.

"İşte," dedi ve elini içine daldırdı. Bir davadaki en önemli kanıtmış gibi içinden çıkardığı boş süt kutusunu elinde salladı.

"*Endişelenmeyin. Sadece sütünüzü istiyorum.*"

Bunu biraz önce gerçekten söylemiş miydi?

"Ne olmuş ona?"

"Bunu içmişsiniz."

Nele sakinliğini daha fazla koruyamadı ve sesini yükseltti. "Uzun ömürlü, tam yağlı organik süt, yüzde 3,5 süt yağı? Evet! Tanrım, yoksa bu bir suç mu?"

Adam onu aşağılarcasına ağzını çarpıttı. "Bunu sormaya cesaret etmeniz bunların hepsinin ne kadar gerekli olduğunu gösteriyor."

"*Hepsi* derken?" diye sordu Nele. "Bize ne yapacaksın Franz?"

"Bunu birazdan hissedeceksiniz," dedi adam ve çöp torbasını alıp onu ahırda yalnız bıraktı.

12.

Mats

Mats kendine hâkim olamayıp kendi ekseni etrafında dönmeye başladı.

Böyle bir şeyi daha önce hiç görmemişti. Hatta YouTube veya seyahat dergilerinde bile. LegendAir'in dünyanın en lüks *first class* kabin dekorasyonuna sahip olduğunu biliyordu ve reklam sloganlarını duymuştu: *Sky Suite. Bulutların üstündeki kişisel rezidansınız.*

Ancak karşısında gördüğü dünyayla kıyaslandığında bu ifade bile yetersiz kalıyordu.

Sky Suite olarak adlandırılan oda, Guido Caddesi'ndeki dairesiyle neredeyse aynı büyüklükteydi. Uçağın üst güvertesinde, on iki pencere sırası boyunca uzanıyor ve gösterişsiz apartman dairesine kıyasla, burada bir dekoratör en pahalı ağaçlardan, halılardan ve güzide derilerden dilediğince faydalanmış gibi görünüyordu. Her şey yumuşak, kahverengi krem tonlarındaydı. Koyu renkli, damarlı maun ağacından duvar kaplaması, kapuçino rengindeki deri koltuklarda dört kişinin rahatlıkla oturabileceği açık tonlardaki yemek masasıyla hoş bir kontrast oluşturmuştu.

"Etkileyici, öyle değil mi?" diye sordu, onu buraya getiren Kaja Claussen.

Mats az önce sesini gitgide yükseltip yolcuların bazıları huzursuz olmaya başlayınca Valentino istemeyerek de olsa amirine

haber vermişti. Kaja ise kargaşaya rağmen onca zaman sonra eski terapistini yeniden gördüğüne çok sevinmişti.

Valentino'yla olan meseleyi rahatsız edilmeden, baş başa konuşmak onun fikriydi. "Sakin bir yer" derken *bunu kastettiği* doğrusu Mats'ın hiç aklına gelmezdi.

Kalm tüylü halısına neredeyse gömüldüğü üç odalı süit, kokpitin hemen üstünde bulunuyordu. Oraya ulaşmak için uçağın burun kısmında bulunan bir döner merdivenden yukarı çıkmak ve Londra'daki pahalı bir kokteyl barına benzeyen bir yerden geçmek gerekiyordu. *First class* yolcuları yukarıda, on bin metre yükseklikte onlara gıcır gıcır cilalanmış, yarım daire biçimindeki bir tezgâhın arkasından alkollü kokteyller, özel kahveler ve bulutların üstündeki en geniş cin çeşitlerini sunabilecek kendilerine ait bir barmene sahiptiler. *Sky Suite* kalın, ses geçirmez bir kapıyla karşısında bulunan dinlenme odasından ayrılmıştı.

Uçağın burnunda yer aldığından bir çarpışma ya da düşme halinde burası uçağın en tehlikeli yeriydi ama şu anda içinde bulunduğu acil durum düşünüldüğünde Mats'ın bunu pek umursadığı yoktu.

"Şu arkadaki çift kişilik bir yatak mı?" diye sordu, gayet anlaşılır olmasma rağmen. Arkada bulunan ve o an için açık duran sürgülü bir kapıyla ayrılan alanda bir boxspring bazalı yatak gördü. Bir yastık filosu neredeyse yatağın tamamını kaplamıştı.

"Fransız kuş tüyü ve Mısır keteni," diye gülümsedi Kaja ve Mats'a temiz bir mendil uzattı.

Kanaması durmuş olsa da kendi mendilini hâlâ burnuna tuttuğunu bir an için unutmuştu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve bir çöp kutusu bulmak için etrafa baktı. O sırada oturma ve yatak odası arasında başka bir kapı daha keşfetti.

Tahmin ettiği gibi, az önce girdiği tuvaletin dört katı büyüklüğünde olan banyoya açılıyordu. İçerisinde camla çevrili, zeminle neredeyse aynı yükseklikte olan bir duş bile vardı! Mats kanlı mendilini çöpe attıktan sonra çift gözlü lavabonun başına geçip yüzünü ve ellerini yıkadı.

"Neden uçuştan önce benimle iletişime geçmediniz?" dediğini duydu arkasından Kaja'nın, nezaketen mesafeli bir şekilde.

"Sizi rahatsız etmek istemedim." Aslında yer ayırtırken bu hiç aklına gelmemişti. Eski hastasının büyük bir uçak firmasında kabin amiri olduğunu biliyor olmasına rağmen Almanya içindeki uçuşlarda görevli olduğunu düşünmüştü. Parçaları ancak şantajcı ismini telaffuz edince birleştirmeyi başarmıştı.

"Dörtlü rezervasyonunuz fazlasıyla şaşkınlık yarattı," dedi Kaja.

"Tahmin edebiliyorum."

Kaja artık doğrudan yüzüne bakmadığından Mats o an için izlenmiyor oluşunu fırsat bilip kadının aynadaki yansımasını bir kez daha inceledi. Kaja Claussen gerçekten de şaşırtıcı şekilde güzelleşmişti. Sarı röfleli uzun saçları ona en az almış olduğu kilolar kadar yakışmıştı. Çenesindeki ve üst dudağının kenarındaki piercing deliklerini elbette makyajla kapatması gerekmişti ama bunu da öğrenmişti. Tıpkı dimdik ve gergin omuzlarla kendinden emin bir şekilde durmayı öğrendiği gibi ki bu sadece bedenini ön plana çıkaran üniformasından kaynaklanıyor olamazdı.

Kabin amiri davetkâr bir el hareketi yaptı ve ikisi birlikte oturma odasındaki masanın başına oturdu. Gerçek ipek perdelere benzeyen, pencerelerin önündeki elektronik gölgelikler kapatılmıştı. Pencere ile masa arasındaki geniş pervazın üzerindeki gümüş lambadan yumuşak ve sıcak bir ışık yayılıyordu.

"Az önce yaşananlar için özür dilemek istiyorum, Bay Krüger. Ken çoğu zaman kendine hâkim olmakta zorlanıyor fakat

şiddete başvuracağını hiç düşünmezdim. Özellikle de size karşı. Bunun için gerçekten çok üzgünüm."

"Ken mi?" diye sordu sordu Mats, kadının yaka kartına bakarak. "O halde Valentino onun soyadı mı?"

Kaja güldü. "Hayır, hayır. Ona bu ismi biz taktık. Dış görünüşü yüzünden. Bir de kız arkadaşı birazcık Barbie'ye benzediği için."

Barbie.

Kelimenin tınısı ona bebeği ve şu anda Nele'nin çekmek zorunda kaldığı acıları hatırlattı, tabii eğer sapıkça bir şakanın kurbanı olmadıysa.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Kaja, belli ki gerginliği gözünden kaçmamıştı.

"Biraz huzursuzum. Uçuş korkum var."

"Sizin mi?" Kaja gülümseyecek gibi olduysa da çabucak vazgeçti.

"Göz doktorları da gözlük takar," diye kendini savundu Mats.

Kabin amiri bir süre hiçbir şey söylemeyip iri, açık mavi gözleriyle ona bakmakla yetindi, ardından başıyla onayladı. "Evet, elbette. Hatta bu oldukça anlamlı."

"Hangi açıdan?"

"Şey, demek istediğim, o zamanlar hissettiklerimi anlayabilen tek kişi sizdiniz. Belki de ruhsal sorunları bu kadar iyi anlayabilmek için onları tecrübe etmek gerekiyordur."

Bu teoriye katılmasa da bu defa başıyla onaylayan Mats olmuştu. Acısını tahmin edebilmek için kimsenin kaval kemiğine bir balta indirmesi gerekmiyordu.

"Söylemek istediğim şuydu: Az önce aşağıdaki tuvalette küçük bir panik atak geçirdim. Belki aşırı tepki vermiş olabilirim. Ken'in, yani Valentino'nun bana gerçekten vurup vurmadığından bile tam olarak emin değilim."

Kaja şaşırmış bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "Başka türlü nasıl olmuş olabilir ki?"

Mats tam uçaktaki kuru havadan ve burun kanamasına yatkın bir yapısı olduğundan bahsedecekken eliyle başını tutma ihtiyacı hissetti. Amacı şov yapmak değildi, tam o anda başına yeniden güçlü bir ağrı saplanmıştı, bu defa şakağına.

Kaja ayağa kalkıp yatak odasını işaret etti. "Bence önce biraz dinlenin."

"Hayır, hayır." Mats başını salladı ve bunu yaparak ağrının daha da çoğalmasına sebep oldu. Burnuna dokundu, neyse ki kuruydu.

"Sanki buraya geçmek için kurnazlık yapmışım gibi bir izlenim oluşacak."

Eski hastası gülümsedi. "Dört tane koltuk satın aldınız ve yüklü bir meblağ ödediniz. Hatta *business class*'taki koltuğunuzu başkasına hediye ettiniz. Uçakta hiç kimse kurnazlık yaptığınızı düşünmüyor."

Kaja bileğindeki saate baktı. "Şimdi *first class*'a gidip kontrollerimi yapmalıyım. İçiniz rahat olsun. *Sky Suite* aslında hep boştur. Havayolu şirketi burayı sadece bir imaj olarak kullanıyor. Buradaki hiç kimse resmî olarak kişi başı iki yüz otuz bin avro ödemiyor. Bu paraya özel uçak satın alınır."

"Peki sizin için sorun olmayacak mı Bayan Claussen?"

"Bulunduğum pozisyon itibariyle yolcuların yerini değiştirmek için tam yetkim var."

Eliyle eteğini düzeltti. "Zamanında size boşuna yazmadım Doktor Krüger."

Mats başıyla onayladı ve epey bir zaman buzdolabında asılı durduktan sonra, bir ara yere düşünce temizlikçinin atmış olduğu, üzerinde bulut resmi olan kartı hatırladı.

Sevgili Doktor Krüger, artık bir kabin amiriyim. Tam anlamıyla hayalini kurduğum şey değil ama yine de yakın. Bunu yalnızca size borçluyum! Size yardımcı olabileceğim herhangi bir konu olursa beni arayın.

Aslında Kaja pilot olmak istemişti ancak öğrencilik döneminde yaşananlardan ve bitirme sınavlarını yarıda bıraktığından bu şansını kaybetmişti.

"Uçakta olduğunuz için mutluyum," deyip neredeyse anaç sayılabilecek bir yüz ifadesiyle gülümsedi Kaja. "Size ne kadar müteşekkir olduğumu belki bu şekilde gösterebilirim. Benim için yaptığınız onca şey için."

Mats abarttığını anlatan bir el hareketi yaptı. "Rica ederim. Bu benim işim."

"Hayır, hayır. Siz olmasaydınız şu anda hayatta olamazdım. Bunu biliyorum. Bu işe sahip olmazdım, mükemmel nişanlıma da öyle. Bir bebeğimiz olsun istiyoruz, buna inanabiliyor musunuz?"

Mats'a parmağındaki pırlanta yüzüğü gösterdi.

Hayır.

Durumunu düşündüğünde değil. On yıl önceki durumunu. Siyaha boyanmış saçları ve bir deri bir kemik haliyle, yarı ölü bir zombi gibi muayenehanesindeki divanda oturan kızdan, neredeyse amazonvari ve bol kıvrımlı bir afete dönüşmüş olması olağanüstüydü.

Genelde yalnızca hileli tele pazarlama reklamlarında görülen bir öncesi-sonrası fotoğrafı.

"Bu kadar iyi olduğunuzu görmek beni gerçekten mutlu etti," dedi Mats ve bu gerçekti. Kaja Claussen belki de kariyerindeki en büyük başarısıydı. Belki de iyileştiğini dahi söylemeye cesaret edebileceği bir hastasıydı.

Şimdiyse onu sil baştan tahrip etmesi gerekiyordu!

Hayır. Bunu yapamam.

Mats kadının arkasından bakarken derin bir nefes aldı.

Hayır.

Elbette onu kurban etmeyecekti. Şantajcının hastalıklı taleplerini yerine getirmesi söz konusu dahi olamazdı. Mats eski hastasını ruhsal çöküntüye uğratıp toplu katliamını gerçekleştirmek için onu maşa olarak kullanmasına hiçbir koşulda izin vermeyecekti.

Sonra aklına tekrardan Nele geldi.

"Bayan Claussen?" diye seslendi, kadın tam süitten çıkmak için kapıyı açarken.

Kaja arkasını döndü. Gülümsedi. "Evet?"

Mats yutkundu. Parmakları titriyordu.

Ne yapıyorum ben, diye sordu kendine.

Aynı uçakta bulunmaları tesadüf olamazdı. Birileri bunu çok önceden planlamış olmalıydı, bu da kimsenin kılma zarar gelmeden felaketin önüne geçebilecek bir plan yapması için çıkış noktası oldu. Kimsenin canı yanmayacaktı, ne uçakta ne de Berlin'de.

Fakat Nele ile bebeğini kurtarabilmesi için zamana ve rahatsız edilmeden telefonla görüşebileceği bir yere ihtiyacı vardı. İkincisini *Sky Suite*'i sayesinde zaten elde etmişti.

Bir çözüm yolu var, diye kendi kendine cesaret aşıladı.

Ve onu bulmak için daha on bir saatten fazla sürem var.

Kaja'nın geçmişteki ruhsal hastalığını B planı olarak kenarda tutuyordu.

Sadece ne olur ne olmaz diye.

Şayet A planı başarısız olur ve akıl almaz olanı yine de gerçekleştirmek zorunda kalırsa diye.

En geç Berlin'e inmeye yaklaştıklarında.

Mats sarf edeceği cümlenin Kaja'nın üzerinde nasıl bir etki bırakacağını bildiğinden, kendine duyduğu tiksinti ve nefretten

midesi bulandı. Sözcükleri tıpkı uzun tırnaklar gibi, bütünüyle iyileşen ruhsal yarasının kabuğunu kaldırıp ilk ufak parçasını kopartacaktı.

Mats şöyle dedi: "İyi ki o zamanlar hikâyenin sizin anlattığınız şekilde gerçekleştiğine dair şüphelerimi yenmişim Kaja!"

13.

Feli

Geç kalkan biri olmasına rağmen bu sabah oldukça erken duşa girmişti. Yapması gerekenleri düşününce bu çok da şaşılacak bir şey değildi.

Aman Tanrım, diye düşündü Feli, elini ağzına kapatarak. *Az önce gerçekten "yapmam gerekenleri" mi düşündüm?*

En iyi arkadaşı Jasmina bunu öğrense, ona hemen Sigmund Freud'dan bahsetmeye başlardı. Üstelik Jasmina kendisinin aksine psikiyatr değildi. Gerçi Jasmina'nın sınıf öğretmenliği yaptığı ilkokul öğrencilerinin aileleriyle cebelleşmek zorunda kaldığı veli toplantıları çoğunlukla Feli'nin psikolojik yardım hattındaki vardiyalarından çok daha fazla duyarlılık gerektiriyordu.

"Sabırsızlanıyorum. Deli gibi sabırsızlanıyorum!" dedi Feli ve yüzüne kocaman bir gülümseme kondurup, saçlarını köpürtüp duruladığı sırada dahi bunu korumaya çalıştı.

Gülümseme sahte bile olsa en fazla bir buçuk dakika sonra beyni kandırmayı başarmış ve kendinizi gerçekten mutlu hissediyor oluyordunuz. Hastaların ağızlarına yatay şekilde bir kalem yerleştirmesiyle bile sonuç veren yönteme *Facial Feedback* deniliyordu.

Ama benim buna ihtiyacım yok elbette.

Ben gerçekten mutluyum.

Feli musluğu kapatıp duştan çıktı.

"Bugün benim şanslı günüm!"

Islak saçlarına bir havlu sardı ve bornozunu giymeden önce kurulandı.

Janek her defasında üzerinden damlayan sularla banyonun her yerini ıslatıp havlu kumaştan bornozunu ıslak tenine giyerken Feli teninin kumaşı ıslatmasından nefret ediyordu.

Bornozunun sıcak, kuru ve yumuşacık olmasını seviyordu.

Ama insanları birbirine bağlayan şey farklılıklardır.

Henüz hissedilir bir endorfin patlaması yaşamasa da gülümsemeyi sürdürerek lavabonun başına geçti ve bir ıslak mendil yardımıyla, şaşılacak bir şekilde her defasında Janek'in diş fırçasından musluğun kenarına ulaşmayı başaran diş macunu kalıntılarını temizledi.

"Brötchen?"[2] diye yatak odasından seslendiğini duydu.

"Tost ekmeğini tercih ederim," diye geri seslendi Feli ve "Birazdan yanında olurum hayatım," diye ekledi.

Aynı anda telefonu titreşti. Zil sesinin titreşime ayarlı olması nedeniyle lavabonun kenarında dönmeye başlayan cihazı eline aldı ve numaranın kime ait olduğunu çözmeye çalıştı.

Numara ona tanıdık gelmesine rağmen rehberinde kayıtlı değildi.

Huzursuz bir his eşliğinde çağrıyı kabul etti. Hattın diğer ucundaki sesi duyunca bu his daha da güçlendi. Cızırtılı, uzak, kopuk kopuk. Sanki adam bir rüzgâr tünelinden konuşuyormuş gibi.

"Feli?"

"Mats?" diye gereksiz selamlaşma riskini sürdürdü.

Meslektaşı ve en yakın sırdaşı vakit kaybetmeden konuya girdi.

"Ben... yardımına ihtiyacım var."

---

2 (Alm.) Mini ekmek. (ç. n.)

"Ne oldu?" diye sordu Feli, kendini otomatik olarak acil durum rutinine kaptırarak. Oysaki içinden telefonu kapatmak geliyordu.

Ya da en azından bağırmak: "*Yardımıma mı ihtiyacın var? Sen kendini ne sanıyorsun? Tek kelime etmeden geçen dört yılın ardından beni arıyorsun. Sadece canın istediği için, öyle mi?* Üstelik tam da *BUGÜN?*"

Ancak öfkesini ve haklı suçlamalarını kendine sakladı. Şimdilik.

"Nele, o... sanırım o tehlikede."

"Ne gibi?"

"Az önce Charité'yle görüştüm. Bugün orada doğum yapacaktı."

Feli gergin bir şekilde kaşınmaya başlayan boynunu kaşıdı. Stres yüzünden cildinin kabarmasından nefret ediyordu ve tam da bugün buna hiç ihtiyacı yoktu.

"Nele hamile mi?"

"Evet."

"Tebrik ederim."

"Bu sabah sezaryen ameliyatı olmak için randevusu vardı. Ama Virchow'a hiç gitmemiş. Eski bir üniversite arkadaşım bu bilgiyi bana teyit etti."

"Buna anlam veremiyorum."

Feli'nin kaşıntısı arttı ancak bu defa ellerini boynundan uzak tutmayı başardı.

"Bana verdiği telefon numarasından da ona ulaşmaya çalıştım. Cevap vermiyor."

"Anladım, bu kulağa tuhaf geliyor. Belki de farklı bir hastaneye gitmeye karar vermiştir."

"Ameliyat yerini öyle kafana göre değiştiremezsin, bunu biliyorsun Feli. Ayrıca..."

"Ayrıca ne?"

Mats konuşmasına ara verince Feli, uzaktan gelen bir anonsa benzeyen bir ses duydu.

"Bir trende misin?" diye tahminde bulundu, konuşmalarına ne zaman ara verseler daha da yükselen uğultu nedeniyle.

"Uçakta."

"Sen mi?"

Bir defasında ona, bir saatini uçakta geçirmektense on saatini dişçide geçirmeyi tercih edeceğini söylememiş miydi?

"Senin bir uçakta ne işin var?"

Mats iç çekti. "Nele doğumdan sonra yalnız kalmak istemedi. Bu yüzden şu anda Buenos Aires'ten Berlin'e uçuyorum. Ama..."

"Ne?"

"Ama kalkıştan kısa bir süre sonra bir telefon aldım. Nele'yi kaçırmışlar ve beni, onu öldürmekle tehdit ediyorlar."

"Aman Tanrım..." Feli az önce duştayken yaptığı gibi elini tekrardan ağzına götürdü. Sırtını aynaya döndü ve fısıltıyla şöyle dedi: "Bu, demek istediğim... bu doğru mu?"

"Bunu anlamaya çalışıyorum. Ne yazık ki şu ana kadar aksini ispat eden bir şey bulamadım."

"Pekâlâ, polise haber veriyorum."

"Hayır. Kesinlikle olmaz."

Feli gergin bir şekilde güldü. "Fakat başka türlü sana nasıl yardım edebilirim ki?"

"Lütfen Nele'nin evine git."

"Ne yapmak için?"

"Bilmiyorum. Etrafa bakın. Eşyalarını karıştır."

"Dur biraz. İçeri nasıl girmemi bekliyorsun?"

"Haklısın. Özür dilerim. Telaştan doğru düşünemiyorum. Belki yine de bunun arkasında kimin olduğuyla ilgili bir ipucu

bulabilirsin. Komşularla veya yöneticiyle konuş. Biliyorum, çaresiz bir çaba ama tek umudum sensin."

"Şantajcılar senden ne istiyorlar?"

Sessizlik. Şiddetini artıran uğultu ona eski bir mikserin çıkarttığı sesi hatırlattı. Mats konuşmaya başlayınca anında kesildi: "Bunu... bunu sana söyleyemem."

"Seni lanet olası pislik."

"Biliyorum."

Alt dudağı titriyordu ve Feli güvensiz çıkan sesi yüzünden kendinden nefret ediyordu. "Çekip gittiğin günden bu yana dört yıl geçti. Tamam, sadece tek bir geceydi ve belki de bir hataydı, ama bu sana beni bir fahişe gibi geride bırakma hakkı vermezdi."

"Evet," diye tekrardan onayladı onu Mats.

"Kısacası benden hiçbir şey istemeye hakkın yok."

"Haklısın. Ben... ben sadece kimden yardım isteyeceğimi bilmiyorum. Berlin'de senin kadar güvendiğim başka kimseyi tanımıyorum."

"Seni aşağılık herif," diye tısladı Feli. Ardından konuşmayı sonlandırdı. Bitkin bir şekilde gözlerini kapattı.

Nefes almakta zorlanıyordu, göğüs kafesi titriyordu.

"Arayan o muydu?"

Feli ürküp arkasına döndü.

Ortak banyolarının kilidi yoktu, neden olsundu ki? Feli, Janek'in kapıda durduğunu fark etmemişti. Üzerinde yalnızca bir boxer şort, elindeyse, üzerinde tost ekmeği, marmelat, Parma jambonu, bal ve iki fincan kahve olan bir tepsi vardı.

"Yatakta kahvaltı, çok tatlısın hayatım," dedi Feli, gülümserken ise ağzına gerçekten bir kurşun kalem sıkıştırmış gibi hisseti.

"Arayan Mats mıydı?" diye bilmek istedi Janek.

Koyu renk gözleri her zamankinden bir parça daha melankolikti. Janek'e ondan bahsetmesi hataydı. Fakat ilişkilerine dürüst

ve geçmişteki yüklerinden arınmış olarak başlayacaklarına dair birbirlerine söz vermişlerdi; Feli'nin hayatında peşinden sürüklediği en büyük yük ise Mats olmuştu. Hiçbir zaman birliktelik yaşamadıkları ve Mats onun tutkusuna karşılık vermediği halde. *O tek gece dışında...*

"Evet, arayan Mats'tı."

Feli sıkılgan bir şekilde başıyla onayladı ve Janek'e doğru bir adım attı. Aralarında neredeyse yarım metrelik bir boy farkı olduğundan başını yukarı kaldırması gerekmişti.

Elinde tepsi olmasaydı göğsüne yaslanıp gözlerini kapatır ve sedir ağacı ile amber çiçeği kokan sıcak teninin kokusunu içine çekerdi.

"Ne istiyordu?"

"Bizi tebrik etmek," dedi, şüphe uyandıracak kadar uzun bir sessizliğin ardından. "Boş laflarını bir yerine sokmasını söyledim."

Janek başını yana eğdi. "Hımm," dedi. Feli'nin, kuşkularını biraz olsun dindirmeyi başarıp başarmadığını anlaması için yeterli bir cevap değildi.

"Gel hadi, bir şeyler yiyelim." Janek'in yanından geçmeye çalışırken gülümseyip belini çimdikledi.

"Sana bir dilimden fazlası yok," diye takıldı ona oysa kaslı vücudunda neredeyse hiç yağ yoktu.

En azından Feli'ye kıyasla çok daha doğal bir şekilde gülümsemeyi başarmıştı.

"Laf söyleyene bak," diye esprisine karşılık verdi. "Bugün için beş kilo vereceğini söyleyip sadece üçünü vermeyi başaran kimdi acaba?"

"Aptal," deyip güldü Feli ve Janek'in bulunduğu yere doğru küçük bir yastık fırlattı.

"Görürsün sen..."

Janek tepsiyi sehpanın üzerine bıraktı ve Feli'nin üzerine atladı.

"İmdat," diye bağırdı Feli nefes nefese. "İmdat, teslim oluyorum."

Feli onun kollarında yatarken vücudunun bu kadar diri olmasına her zamanki gibi hayret etti. Elli yaşındaki bir avukattan çok, genç bir erkeğe ait gibiydi.

"Seni seviyorum," dedi Janek. "Diyetle ya da diyetsiz, hiç fark etmez. Emin olduğum tek bir şey var."

Feli, Janek'in kendisini öpmesine izin verdi ve kapalı gözlerle söylediklerini dinledi:

"Bugün o gelinliğin içinde olağanüstü görüneceksin."

14.

Mats

Bedenimin panik halindeyken verdiği tepki değişiyor.

Mats hâlâ kendi analizini yapabilecek durumda olabilmesine şaşarak, midesinde daha önce hiç hissetmediği türden bir yanma olduğunu fark etti. Stres altındayken cilt kuruluğu, dudaklarda uçuk, isilik gibi sorunlar, olumlu olarak ise iştah azalması ve kilo kaybı yaşıyordu.

Şansına şimdiye kadar mide ekşimesi ve mide krampları yaşamamıştı.

Ama sıra dışı durumlar, sıra dışı semptomlar gerektirir.

Sanki Mats'ın içinde birdenbire iltihaplı mide ülseri baş göstermişti. Yakıcı kramplar Kaja'nın gözlerindeki gölgeyi gördüğü saniyede başlamıştı. Üst dudakta anlık bir seğirmeye eşlik eden o ani sersemlik hali.

O vakit Mats onu sözleriyle vurduğunu ve taşları yerinden oynattığını anlamıştı. Kaja, Mats'ın bununla ne demek istediğini ve geçmişte yaşadıklarını gerçekten "versiyon" ve "hikâye" olarak görüp görmediğini sorgulayacaktı, aslında olan korkunç hakikati. Kaja Claussen'in korkunç yazgısını.

Sözlerinin onda yarattığı ruhsal kargaşa düşünülünce mide ağrısı çekmesi gayet anlaşılır bir şeydi.

Mats yutkunmakta zorlandı, kulağında meydana gelen çatırtının ardından türbinlerin güçlü uğultusu tekrardan biraz hafifledi. Elini havaya kaldırıp düz bir şekilde ileriye uzattı ve

parmaklarının tıpkı rüzgârda uçuşan tüyler gibi titreyişini izledi. Mats bir saatl aşkın bir süredir uçuş istikametinin aksi yönünde oturduğu masaya sabitlenmiş kumandayı yerinden çıkarmakta epey bir zorluk yaşadı. Üç denemenin ardından, sessizce yukarı çıkıp kaplamanın içinde kaybolan jaluzileri harekete geçiren düğmeyi bulmayı başarmıştı.

Açığa çıkan pencerenin arkasında kara bir delik uzanıyordu. Arka sıraların pencerelerinden yansıyan ışık, ışıldayan bir sıvı gibi karanlık uçuruma taşıp onun tarafından yutuluyordu. Mats gözünü belli aralıklarla karanlığı delen, kanat ucundaki kırmızı sinyal ışığına dikti. Sinyal aralığı fazla düzenliydi *oysaki mors alfabesiyle SOS sinyali göndermeliydi.*

Save Our Souls.[3]

Altı yüzden fazla ruh kurtarılmalıydı.

Aklını yitirmiş o şantajcıdan... hayır... diye düzeltti Mats.

Benden!

Uçaktaki en büyük tehlike benim.

Elini çaresiz bir şekilde yüzüne götürüp iç çekti.

Uçuş öncesinde zihninden bir sürü risk geçirmişti. Pistin üzerindeyken iniş yapan bir uçakla çarpışmak, kalkış esnasında uçağın alev alması, bir terörist tarafından kaçırılmak. Bagajda patlayıcı olması.

Ancak aslında herkesin uçağa getirebileceği, dünya üzerindeki hiçbir dedektör tarafından bulunamayacak olan en tehlikeli silahı ve tek bombayı, o mükemmel kitle imha aracını hiç aklına getirmemişti: insan ruhunu.

Danışmanı hep şöyle derdi: *"Her insan öldürme yetisini içinde taşır. Herkesin bir kırılma noktası vardır. Çok şükür ki yalnızca*

3 (İng.) Ruhlarımızı kurtarın. (ç. n.)

pek azı, başkalarının ruhunda bu sıfır noktasına temas edecek gaddarlığa sahiptir."

Ne kadar da aptalım, diye düşündü Mats.

Psikiyatri eğitimi almış, doktorasını yapmış, muayenehanesinin duvarında sürüyle sertifika ve diploması olan biriydi. Ama herkesin içinde, uygun şartlar altında ve doğru şekilde ateşlendiği takdirde patlamaya hazır bir bombanın olduğu gerçeğini göz ardı etmişti.

Mats bedeninde artan bir basınç hissetti. Belli ki pilot uçuş yüksekliğini değiştirmişti. Uçuş durumunu gösteren, başının üzerindeki elli beş inç düz ekrana bakınca on bin iki yüz metreye yükseldiklerini gördü.

Midesindeki ağrı yoğunluğunu artırdı. Ceketini çıkartıp koltuğun üzerine, yanına koydu.

Omuz silkerek emniyet kemerlerini görmezlikten gelmeyi tercih etti. İçinde bulunduğu türbülansa bir faydaları olmazdı.

Ayağa kalktı ve *Sky Suite*'te not alabileceği bir şeyler bulmaya çalıştı. Gerçekten de diğer pencere sırasında, önünde bir döner sandalye bulunan, fındık ağacından küçük bir çalışma masası duruyordu. Mats çekmeceyi açıp içinden bir kurşun kalem ve üzerinde LegendAir logosu bulunan bir bloknot çıkardı. Sol yanında camdan, küçük bir buzdolabı gördü ve kendine bir şişe maden suyu aldı.

Neredeyse can yakacak kadar soğuktu ve Mats aldığı yudumların, geçmeyen baş ağrısını biraz olsun dindirmesini umdu.

İlaçların olduğu el bagajını ekonomi sınıfındaki yerinde bırakmıştı.

"Pekâlâ, duruma mantıklı bir şekilde yaklaşalım," dedi kendi kendine, kalan süreyi tespit etmek için saate bir kez daha baktıktan sonra.

On saat on altı dakika kalmış.

Mats oturdu.

Hayatındaki en büyük ve belki de son problemi çözmek için yarım günü bile yoktu.

Sonuç olarak süre ne kadar kısıtlıysa, o kadar itinalı hazırlık yapmak gerekir, diye danışmanının başka bir sözünü anımsadı. Acil tıbbi durumlara hazırlıklıydı, uçak felaketlerini önlemeye değil, yine de Mats oldum olası kriminoloji ile psikoloji arasında yakın bir ilişki olduğunu savunmuştu.

Olayların sebebini öğrenmek için her iki açıdan da sorunun kökenine inmek gerekirdi.

Gerekçe

diye yazdı Mats bloknota.

Şantajcının ondan bu çılgınlığı neden istediğini bilirse, kimliğini bulmaya büyük bir adım yaklaşmış olacaktı. Mats bunun hemen altına şöyle yazdı:

Sonuçlar

Johnny'nin taleplerini yerine getirmesi hangi sonuçları doğururdu? Ve bundan kim fayda sağlardı?

Ölüm

Yüzlerce ölüm gerçekleşecekti. Bir terör saldırısı mı?

Bu bir açıdan acıklı olurdu çünkü politik gerekçeler söz konusu olduğunda eylemciler genellikle sağlıklı bir muhakeme yetisine sahip olmuyorlardı. Diğer yandan suikastçıların çoğunlukla tutukluların serbest bırakılması gibi öncelikli hedefleri olurdu, bu durumda pazarlık yapılabilirdi.

Mats birinci paragrafın yanına büyük bir soru işareti çizdi. Kullanılan yöntem politik çıkışlı bir saldırı izlenimi vermiyor olsa da aksi yönde kayda değer bir açıklama bulmakta zorlanıyordu.

Para

LegendAir kuruluşu bir anonim şirketti. Birileri her zaman şanssızlıktan, savaşlardan ve felaketlerden yarar sağlıyordu. Ne yazık ki mantıklı bir saptamaya izin vermeyecek kadar çok sayıda kişi.

Düşüşlerde sigorta şirketinin aleyhinde yorum yapan spekülatörlerden tutun, rakibini iflasa sürüklemek isteyen rakiplere kadar. Hepsi mümkündü.

Mats istem dışı başını salladı.

Muhtemelen asıl mesele uçaktaki kişiler değil, imha edilmesi gereken bir yüktü.

Bu konuda pek bir beklentisi olmasa da Kaja'ya nakliye eşyaları arasında dikkatini çeken sıra dışı bir şey olup olmadığını sormaya karar verdi.

Belki de fail ya da failler bütünü değil de tek bir kişiyi hedef almışlardı.

Çünkü sebep aynı zamanda...

İntikam

...da olabilirdi. Birisi, şantajcının gözünde ölümü o denli hak ediyordu ki beraberinde altı yüz kişiyi daha kurban etmekte bir sakınca görmüyordu.

Ya da yanında gizli bir polis memuruyla isim değiştirerek uçağa bindirilen bir suçluyu hedef almışlardı.

Yoksa bir ajanı mı? Bir sırrı saklayan ya da ekonomi veya siyasete tehdit oluşturabilecek bilgilere sahip önemli bir tanığı mı?

"Aaaaah!"

Mats bağırıp kurşunkalemi masaya vurunca ucu kırıldı.

Kahretsin!

Öfke içinde kâğıdı bloknottan kopartıp top haline getirdi.

Çok fazla olasılık vardı.

Ve çok az zaman. Çok az...

Cep telefonundan gelen bildirim sesi tekrarlayan düşüncelerini durdurdu.

Bir fotoğraf dosyası gelmişti.

ACİL!!!

...diye yazıyordu ön izlemede. Elbette Mats'ın numarayı görmesi mümkün olmamıştı. Mesaj anonim bir çevrimiçi reklam hizmeti tarafından e-posta olarak cep telefonuna gönderilmişti.

Mats resme tıkladı, A4 boyutunda bir dosya kâğıdının fotoğrafıydı. Üzerinde siyah matbaa harfleriyle şöyle yazıyordu:

Hemen monitörünüzü açın!
Film Kanalı 13/10

15.

LegendAir'in dijital izle öde programının adı SkyCinema-Deluxe idi ve neredeyse sınırsız sayıda seçenek sunuyordu. Filmlerin büyük bir çoğunluğu henüz çok yeniydi, bazıları hâlâ sinemada oynuyordu hatta iki tanesi gösterime daha yeni girecekti; "gala gösterimlerini" uçağın özel sinema kanalında gerçekleştiriyorlardı.

Mats program çeşitliliğinin sadece birinci sınıfa mı özel olduğunu yoksa bütün yolculara aynı şekilde mi sunulduğunu bilmiyordu.

Bildiği tek şey 13/10 diye bir kanalın olmadığıydı.

Dramdan komediye, korkudan belgesellere kadar her şey vardı. Her türün kendi kanalı bulunuyordu ve her biri en az elli farklı film seçeneği sunuyordu.

Fakat bir lazer işaretleyici gibi ekrana doğrultularak kullanılan kablosuz kumanda yardımıyla sadece *Tucker & Dale vs. Evil*'a kadar olan kısmı görüntüleyebilmişti. Kanal 10'da bir korku komedi kanalı vardı ve kırk dokuzuncu filmden sonra hiçbir şey yoktu.

En azından resmî olarak.

Mats, şekli bir bilgisayar faresine benzeyen kumandaya baktı ve sağ ok tuşuna bastı.

Sonuçsuz.

Oturduğu yerden kalkıp bir kez daha bastı. Ve bir daha.

Ekranın üzerindeki imleç birdenbire bir sütun ileri atladı ve boş bir alana geldi.

Beyaz bir alana.

Kanal 11/1

diye okudu Mats, kalanı boş olan ekran sayfasında.

Tekrardan sağ ok tuşuna bastı ancak ekran boş kalmayı sürdürdü.

Yalnızca sağ üst penceredeki numara değişmişti.

12/1

On tıklama sonra başarılı olmuştu. Monitörde görüldüğü üzere kanal 13/10'daydı. Ekransa artık beyaz değildi. Gri olmuştu.

Ekranın ortasında yanıp sönen ve Mats'a kanatlarda düzenli aralıklarla ışıldayan kırmızı sinyal lambasını hatırlatan parlak bir nokta dışında belli bir süre boyunca hiçbir şey görünmedi.

Ardından bir çatırtı oldu ve flaş patlamasını andıran bir şey, belli ki başlamış olan kaydı böldü.

"Bu da ne?.."

Mats monitöre bir adım yaklaştı, çözünürlüğü o kadar yüksekti ki ekrana bu kadar yaklaşmışken bile görüntüde hiçbir değişiklik olmadı.

Renk iyileştirmesi yapılmış ve pek çok kez kopyalanmış, seksenlerden kalma soluk bir video kaydını andırıyordu. İronik bir biçimde *Sky Suite*'in savurgan iç dekorasyonuyla mükemmel bir uyum sağlayan açık kahverengi tonları baskındı.

On bir sene, diye geçirdi Mats içinden, gördüğü şeyin ne olduğunu anında anlayarak.

Üzerinden bu kadar zaman geçmiş.

Ve yarattığı dehşetten hiçbir şey kaybetmemişti.

Kaydın kalitesi berbattı ama sarsıntılar ile puslu ve bulanık görüntünün nedeni sunum tekniği değil, dehşeti kaydeden ucuz kameraydı. Ayrıca kamera fazla uzakta duruyordu. Tam şu anda yaşam savaşı veren kadından en az on metre uzakta.

Telefonu tekrar çalınca korkup irkildi.

"Uçak programını beğendiniz mi?" diye sordu Johnny Depp sesi, gerçekte konuşanın artık tanıdık gelen nefes sesleri eşliğinde.

"Bunu nereden buldunuz?" diye sordu kaydı durduran Mats.

"Önemi yok. Sadece kullanın!"

Mats başını iki yana salladı. "Kaja bu kaydı baştan sona ezbere biliyor. Bu onu artık etkilemeyecektir. Okulda yaşananların üstesinden gelmeyi başardı."

Johnny mekanik bir şekilde güldü. "Hayır, başarmadı. Hiç kimse Kaja'nın yaşadığı türden bir travmayı bütünüyle atlatmayı başaramaz."

Mats çaresizce iç çekti. "Öyle dahi olsa, planınız işe yaramayacaktır. Hastamı ruhsal açıdan güçlendirmek için yıllarımı verdim. Düzinelerce seans esnasında." Mats parmaklarını şıklattı. "Bunu birkaç saat içinde yok etmem mümkün değil. Üzgünüm ama psikoloji açılıp kapatılabilen bir cihaz değildir. İstesem bile Kaja Claussen'i birkaç saatte şiddet fantezilerini hayata geçirip toplu katliam yapması için manipüle edemem."

"Saçmalamayı kesin," diye karşılık verdi Johnny hırçın bir şekilde. "11 Eylül'ü düşünün. Dünya Ticaret Merkezi'nin kuzey kulesini inşa etmek yedi yıl sürdü. Onu yıkmaksa sadece bir saat kırk iki dakika. Bir şeyi bozmak, onu tamir etmekten her zaman daha hızlı olur. Özellikle de ruhumuz söz konusu olduğunda, öyle değil mi Bay Krüger?"

Mats gözünün önünde, patlayan bir uçağın alev topuna dönüşen görüntüsüyle iç çekti. Görüntünün korkunçluğu sadece

kendisi de düşmeye mahkûm bir uçakta oturduğundan değil, Johnny'nin gerçeği söylediğini bilmesinden kaynaklanıyordu.

"İhtiyacınız olan tek şey Kaja Claussen'in psikolojisini temelden sarsarak özdenetiminin kâğıttan evini yerle bir edecek güçlü bir sarsıntı, çarpışma ya da darbe. Bunu yapabileceğinizi biliyorum Doktor Krüger. Video kaydı sayesinde elinizde, olayları biraz daha hızlandırmaya yarayacak fazladan bir aracınız olacak."

"Videoda benim bilmediğim bir şey var mı?"

"Dokuzuncu dakikayı bekleyin. Sekizinci saniyeden itibaren."

"Ne oluyor orada?" diye sordu Mats tekrardan fakat hat kesilmişti. Hattın ucundaki şantajcı mesajını iletmiş ve gereğinden fazlasını söylememek konusundaki ilkesine sadık kalmıştı. Mats tiksinti ve merak karışımı bir duygu içindeydi. Emniyet bandının ardında nasıl bir dehşetin gizli olduğunu kesin olarak bilmeyerek kaza yerini gözetleyenler de buna benzer şekilde hissediyor olmalıydı. Kaja'yı ruhen yeniden bir enkaza çevirmesine yarayacak olan videonun tam olarak ne gösterdiğini o da bilmiyordu. Kendisi ve başkaları için ölümü dileyen birine.

Tıpkı ilk telefonunda olduğu gibi.

Okul tuvaletinde otururken.

Elinde bir silahla.

Mats video kaydını bahsi geçen dakikaya ilerletmeye çalıştı ancak teknik açıdan biraz sorun yaşadı. İlk denemesinde doğrudan sona atladı.

Tamam, sakin...

Mats terliyordu. Parmakları kumandanın üzerinde nemden izler bırakıyordu, neyse ki kaydı yavaş ilerletme yolunu bulmayı başarmıştı.

Tam sekizinci dakikaya gelmişti ki arkasında bir çatırtı oldu.

"Doktor Krüger?"

Mats kadın sesine doğru dönerken aynı anda monitörü kapatmayı da başarmıştı.

Çok geç.

"Televizyon mu izliyorsunuz?" diye bilmek istedi Kaja. Gergin bir gülümseme eşliğinde içeri girdiği sürgülü kapının yanındaki sehpaya bir meyve sepeti bıraktı.

"Az önce ne izliyordunuz?"

Mats, Kaja Claussen'e ne diyeceğini bilemedi.

16.

Feli

Bir terslik vardı.

Feli bunu net bir şekilde hissedebiliyordu. Gerçi Berlin'de aralık duran bir ev kapısı gördüğünüzde işkillenmek için doğaüstü güçlere sahip olmanız gerekmiyordu. Weißensee bir Bronx olmayabilirdi yine de bu çevredeki kiralık dairelerde nadiren Açık Kapı Günü etkinliği düzenlenirdi.

"Nele?" diye seslendi ikinci kez, önce zili çalıp ardından kapıya vurduktan sonra ancak cevap veren olmadı.

Tıpkı beklediği gibi.

Tanrım, burada ne işim var?

Koridorda ilerleyen Feli, yeni boyanmış küçük bir çocuk odası görünce hüzünlendi. Tepesinde ısı lambası olan alt değiştirme masasının aksine, odada restore edilmiş, antika izlenimi veren, tahminince bitpazarmdan alınmış bir beşik duruyordu.

Yürümeye devam etti ve oturma odasına girdi. Kanepe, televizyon ve pencere önündeki çalışma masasını çevreleyen kargaşa ona tek başına yaşadığı ve kendini çoğu zaman yalnız ama aynı zamanda özgür de hissettiği zamanları hatırlattı.

Eski tip tüplü televizyonun arkasındaki duvar manyetik boyayla boyanmış olmalıydı. Çok sayıda kartpostal, kutlama fotoğrafları, müzik grupları ve çeşitli gösterilerin reklamlarını içeren el ilanları mıknatıslarla doğrudan duvara tutturulmuştu. Mats'ın sanatsal yönü gelişmiş kızının olağanüstü biçimde gelenek

dışı mobilya çeşitlemesiyle uyumlu, renkli ve neşeli bir kolaj. Hiçbir eşya diğerine uymuyordu. Hatta tek tek bakıldığında alçak sehpa, saçaklı halı ya da batik perdeler çirkindi. Ama bir araya gelince şık ve yaratıcı bir bütünlük oluşturuyorlardı.

Yeniden bu şekilde yaşamayı ben de isterdim, diye düşündü.

Tasarım mobilyalar ve nişanlısı Janek'in seçtiği modern sanat eserlerinin arasında, steril bir evde değil.

Aklından mantıklı olan tek şeyi yapmak geçti: Mats'ın telefonuna ve ricasına aldırış etmeyip daireyi hızlı bir şekilde terk etmek, fakat sonra Nele'nin çalışma masasının üzerindeki şarjda duran kablosuz ev telefonunu gördü. Telesekretere mesaj bırakıldığında tıpkı kendi telefonunda da olduğu gibi yanıp sönüyordu.

Feli merak içinde ahizeyi şarjdan çıkardı ve arama tuşunun hemen altında bulunan yeşil mektup sembolüne bastı.

"Bir yeni mesajınız var," diye kulağına konuştu sıkıcı ve mekanik bir kadın sesi. Feli sayıca daha fazla mesaj beklemişti, en azından bir düzine kadar, özellikle de Nele'nin babasından. Sonra Mats'ın ev numarasını muhtemelen bilmediğini ve Nele'ye cep telefonundan ulaşmaya çalıştığını tahmin etti.

Feli'nin şu anda dinlemeye başladığı mesaj Berlin aksanıyla konuşan tıknefes bir adama aitti.

"Bayan Krüger? Bakın, şu anda... eee... belirtilen saati beş dakika geçti. Aşağıda bekliyorum, yani Sani-Funk rezervasyonu. Taksi. Ve kafam, ee, karıştı, zile basıp duruyorum ama gelen giden yok. Merkez bana siparişin bir saat ileriye alındığını söyledi, doğru mu? Yoksa tekrardan bir değişiklik mi oldu? Of, of, of!.."

Feli bağlantıyı sonlandırdı ve mesaj menüsünde taksi şoförünün bu aramayı ne zaman yaptığını bulmaya çalıştı.

2 Mayıs 1999, Saat: 12:33.

İşte bu harika.

Belli ki Nele tıpkı kendisi gibi elektronik cihazların ayarlarını yapmaktan hoşlanmıyordu ve bu yüzden onu aldığı günden beri fabrika ayarlarında bırakmıştı.

Feli telefonu yeniden şarj cihazına oturttu ve alnında biriken terleri sildi.

Öf, bu ne sıcak!

Eylül ayı olmasına rağmen içerinin ısısı neredeyse yaz sıcağı kıvamındaydı. Sıcaklığın yirmi beş dereceyi bulması beklenen güneşli bir gün, evlenmek için mükemmel bir seçim.

Ancak dedektiflik yapmak için kesinlikle fazla sıcaktı.

Tam da bugün başkasının talimatlarını yerine getirmek bütünüyle saçmalıktı, özellikle de Mats'tan gelenleri!

Janek burada ne yaptığını öğrenecek olsa *(ve kimin için!)* hiç şüphesiz nikâhı iptal ederdi. Ama nasılsa birazdan dönmüş olacaktı.

İyi ki kendisinin aksine Janek'in çok sevdiği şehrin batı yakasında değil de hâlâ Greiswald'da oturuyorlardı. Janek'e kalsa Oranienburg'daki muayenehanesini çoktan Dahlem, Grunewald ya da en azından Lichterfelde'ye taşımıştı. Bu durumda buraya bisikletle on beş dakikada değil, arabayla bile ancak bir saatte gelebilirdi. Aslında bu kadar acele etmesi iyi olmamıştı. Şimdi eve gider gitmez mutlaka duş alması gerekecekti.

Feli cep telefonunu eline aldı ve az önce Mats'ın onu aramış olduğu numarayı geri aradı.

"Alo?" dedi, iki zil sesi arasındaki boşluğu yanlış yorumlayıp eski sevgilisinin telefonu açtığını sanarak.

Telefon çalarken Feli hafiften yıpranmış gri kanepenin üzerindeki koyu renk lekeyi inceledi.

Görünüşe göre bulutların üstüne ulaşmak o kadar da basit değilmiş.

Telefonu tam kapatacakken hatta bir çatırtı duyuldu.

"Mats?"

Mats cevap verene kadar biraz zaman geçti, Feli ilk başta sadece o bilindik uçak uğultusunu duydu, ardından: "Üzgünüm, biraz sıkıntılı bir durumdaydım, bu yüzden hemen açamadım. Neredesin?"

"Nele'nin dairesinde."

"Ve?"

Feli omuz silkti. "Ne duymak istiyorsun? Burada değil, bütün göstergelerse evden aceleyle çıktığı yönünde."

"Zor kullanıldığına dair herhangi bir iz var mı?" diye bilmek istedi Mats.

"Kapı açıktı ama kırılmamıştı. Devrilmiş lambalar ya da sandalyeler yoktu, eğer bunu soruyorsan. Yalnızca kanepenin üstünde lekeler..."

"Kan mı?"

"Hayır."

Feli elini döşemenin üstünde gezdirdi. Sıvı renksizdi ve parmaklarında iz bırakmamıştı. "Leke yeni. Sanki su dökülmüş gibi."

"Amniyotik sıvı mı?" dediğini duydu Mats'ın.

"Bilmiyorum. Olabilir. Evet. Belki su kesesi yırtılmıştır."

Mats derin bir iç çekti. "O halde şantajcı lanet olası gerçeği söylüyor!"

Feli saate baktı. İyi ki Janek nikâhı saat dörde, yani mümkün olan en geç saate almıştı.

"Mats, üzgünüm ama gerçekten polise haber vermelisin. Altı saat sonra nikâh memurunun karşısında olacağım ve..."

"Evleniyor musun? Üzgünüm, şey, demek istediğim, tebrikler. Yine de tek şansım sensin. Lütfen, Feli. Bana yardım etmezsen Nele ölecek. Bu işin arkasında kimin olduğunu öğrenip Nele'yi bulmam gerek. Bunu yapmak için sadece on saatten biraz fazla zamanım kalıyor, inişe kadar."

"Şantajcı sana bir ültimatom mu verdi?"

"Evet."

"Peki süre dolduğunda Nele'yi hâlâ bulamamışsak ne olacak?"

"Lütfen, Feli, bana başka soru sorma. Bu kendi iyiliğin için. Sen bunu bilmek istemiyorsun. Ben de bunu sana söyleyemiyorum."

Feli dehşet içinde başını iki yana salladı. "İyi ama ben şimdi ne yapacağım?"

Koridorda banyo kapısını aradı. Acilen biraz suya ihtiyacı vardı.

"Mantıklı düşün," dedi Mats. "Şantajcı ya da şantajcıların kızımın hamileliğinden haberdar olduğunu biliyoruz. Bunun yanı sıra Nele'yi kaçırmak ve kabin memurlarının vardiya planını benim yolculuk tarihime uyacak şekilde değiştirebilecek güce, araçlara ve insan gücüne sahipler."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

Feli, Nele'nin banyosunu bulmuştu. Beklendiği üzere yaratıcı kargaşa kendini burada da gösteriyordu. Eski tipteki lavabonun üstündeki aynanın barok tarzında bir çerçevesi vardı, küvetin yanında deri bir koltuk duruyor, bir gitar ayaklığı ise havlu askısı işlevi görüyordu.

"Bir bağlantı araman gerektiği anlamına geliyor. Bir yerlerde hem Nele'nin hasta kayıtlarına hem de benim uçuş planlarıma erişimi olan biri olmalı. Hava yolu şirketinde bağlantıları olan bir doktor ya da hasta bakıcı."

Bir yerlerde, biri, tam bir... saçmalık, diye düşündü Feli.

"Doğumu Virchow'da yapacaktı, değil mi?"

"Evet."

"İşte bu harika. Neyse ki Charité'nin yalnızca üç bin çalışanı var."

"Çok fazla. Biliyorum."

Feli'nin bakışları klozetin yanında gazete sehpası görevi gören eski para kasasına takıldı.

Ebeveyn, Bebeğim ve Ben, Ailem.

Feli kasanın kapısını açmak için dergileri biraz geriye itti. Nele'nin buraya tuvalet kâğıdı, sabun veya havlu koyduğunu tahmin etmişti.

Ancak içindekileri görünce ilk etapta şaşkınlık hissetti. Ardındansa üzüntü.

"Bunu bilmiyordum," dedi ve kasanın önünde dizlerinin üstüne çöktü.

"Neyi?" diye heyecanla sorduğunu duydu Mats'ın. "Neyi bilmiyordun?"

"Bu kadar hasta olduğunu."

Nasıl bilebilirdim? Görüşmüyorduk ki.

"Hasta mı? Neden bahsediyorsun?"

Feli kasadan kırmızı beyaz logolu bir kese kâğıdını alıp içinden peş peşe ilaç kutuları çıkardı. "Tenofovir, Emtricitabin, Efavirenz."

"Evinde bunlar mı var?"

"Banyoda, evet."

Sessizlik. Uğultu yoğunluğunu artırdı.

"Hayır. Bunu... bunu ben de bilmiyordum," diye bilgisizliğini bir süre sonra itiraf etti Mats. "Nele... HIV taşıyıcısı!" Sesi birdenbire çok çaresiz ve güçsüz çıkmıştı. Sanki bulunduğu uçakta basınç dengesi bozulmuş ve nefes alamıyormuş gibi.

"Aman Tanrım, bu çok tehlikeli bir doğum. Hastalık bebeğe bulaşmamalı."

"İlaç poşeti Seestraße Eczanesi'ne ait," dedi Feli, daha çok Mats'ın son sözlerini takip eden can sıkıcı sessizliği bozmak için başka ne söyleyeceğini bilemediği için. AIDS teşhisi artık ölüm fermanı sayılmıyor ve hastalığın Nele'de mutlaka çıkacağı

anlamına gelmiyor olsa da HIV'le yaşamak, bedensel ve ruhsal bir yüktü.

"Wedding'de mi?" diye eczanenin yerini sordu Mats.

"Evet."

"O halde Nele, Wedding Tıp Merkezi'nde tedavi görüyor."

"Ben de bunu demek istedim."

Hem klinik hem eczane HIV ve kanser hastalarına özeldi ve hemen hemen aynı kırmızı beyaz logoyu kullanıyorlardı. Her ikisi de aynı binada bulunuyor ve Berlin'de öncü sayılıyorlardı. Sadece onkoloji ve enfeksiyon hastalıklarına ait son derece modern bir laboratuvarları vardı, hatta HIV hastalarına destek veren psikolog ve psikiyatrlar çalıştırıyorlardı.

"Korkarım bunun bize pek bir faydası yok," dediğini duydu Mats'ın, sesi biraz daha güçlü çıkıyordu.

Tam o saniyede Feli bir çatırtı duydu. Koridorda. Kapının arkasında.

Bulunduğu kapının arkasında.

"Mats?" diye fısıldadı ve hızla arkasını döndü.

"Ne?"

"Sanırım..."

"Burada biri var," demek istediyse de buna fırsat bulamadı.

Penceresiz banyonun ışığı sönünce onun yerine çığlık attı.

O andan sonra görebildiği tek şey karaltılar, gölgeler ve silüetlerdi.

"Yüce Tanrım, Feli, neler oluyor orada?" diye bağırdığını duydu Mats'ın, zayıf bir ışığın sızdığı aralığa doğru yavaşça ilerlediği sırada. Işık koridordan geliyordu.

Elini aralığa doğru uzatıp el yordamıyla öne doğru ilerledi.

Ve sonra tekrar bağırdı.

Daha tiz, daha sesli, daha uzun.

Bu defa korkudan değil.

Hissettiği dayanılmaz acılar nedeniyle.

17.

Mats

"Feli? Alo? Feli? Neler oluyor orada? Hâlâ hatta mısın?" Hat kopmuştu. Ve ona cevap veren yoktu. Mats bağlantının kopmasıyla birlikte kulağında Feli'nin aniden kesilen acı dolu çığlığının yankısıyla telefonu kapatır kapatmaz acilen bir şeyler içmek istedi.

Su değil, alkol derecesi yüksek bir şeyler. Yaşadığı şoku hafifletecek bir şeyler. Çünkü yaşadığı ruhsal düşüş, ki böyle bir şey yaşadığından emindi, uçağınkinden çok daha önce gerçekleşmişti. Bağımlılıkla mücadele eden hastaları alkolün etkisi altındayken her şeyi unuttuklarından defalarca bahsetmişlerdi. Havadayken ise oluşan basınç farkı nedeniyle bu duruma gelmek için çok daha az bir alkol miktarı yeterliydi.

Fakat elbette ki ayık kalmak zorundaydı.

Burada nasıl bir dolap dönüyor?

Feli'ye bir kez daha ulaşmaya çalıştı ancak cevap veren olmadı.

Tam o esnada elinde başka bir seçenek bulunmadığı gerçeğini idrak etti. Şantajcılar niyetlerinde ciddiydi. Nele ellerindeydi ve görünüşe göre artık Feli de tehlikedeydi. Suçluların kimliğini ve neyi amaçladıklarını öğrenmeye yönelik yapılan ilk çaresiz deneme başarısız olmuştu. Bu çılgın plandan kim sorumluysa, ondan pek çok adım öndeydi. Mats'ın geriye kalan birkaç saatlik süre içerisinde şantajcının ondan istediği şeyin yani kendisi dâhil yüzlerce masum insanı ölüme sürüklemek için bir hasta-

sını ruhsal açıdan çökertmenin dışında uçaktayken yapabileceği başka bir şey yoktu.

"Aaaaaa!"

Mats ağzını iki eliyle kapatıp çaresizce bağırdı. Ardından zonklayan şakaklarını ovaladı ve içinde ağrı kesicilerin olduğu, ekonomi sınıfında kalan el bagajını almaya gideceğini hatırladı.

Yoksa önce videonun sonunu mu izlesem?

Kanal 13/10'da. Dokuzuncu dakikadan sonra Kaja Claussen'i 11 Eylül moduna sokacak kadar tahrip edici ne olabileceğini hâlâ bilmiyordu.

Hayır, önce ilaçlar.

Her ne kadar merak ediyor olsa da başı patlamak üzereydi, Mats hemen şimdi ilaç almazsa yarım saat içinde düşünme yetisini bütünüyle kaybedeceğini biliyordu. Hiç olmazsa midesi sakinleşmişti. Uçuş korkusu belirtileri gerilemişti.

Görünüşe göre ruhsal baskılar evrim geçiriyordu. Izdırabın Darwinizm'i. Güçlü acılar galip geliyor ve daha güçsüz olanların geriye çekilmesini sağlıyordu.

Mats şu anda uçuş korkusuyla savaşmıyordu. Aksine kızını kaybetmekten duyduğu korku onu ruhsal yönden en verimli noktaya getirmişti. Feli için endişelenmesi ve onu bu saçmalığın içine çektiği için duyduğu vicdan azabı da cabasıydı.

Mats 47F'ye gitmek *için Sky Suite*'in kapısını açtı.

Az kalsın Kaja'yla çarpışıyordu.

18.

"Üzgünüm," dediler, neredeyse aynı anda ve benzer şekilde korkmuş olarak.

Mats, az önce onu videoyu izlerken yakaladıktan sonra Kaja'nın kendi isteğiyle tekrardan yanına geleceğini doğrusu hiç beklemiyordu.

"Yalnızca sıkıcı bir belgesel," diye yalan söylemişti Kaja ona ne izlediğini sorunca. Ardından telefonuna sanki bir arama gelmiş gibi yapmış, Kaja da bunun üzerine tek kelime etmeden tekrardan gitmişti.

"İzninizle..." Kaja arkasında duran tekerlekli servis masasını işaret etti.

Mats'ın soruyu anlaması biraz zaman aldı.

"Teşekkür ederim ama korkarım aç değilim," deyip yine de içeri girmesine izin verdi.

"Bu gerçekten yazık olurdu," dedi Kaja, sesinde en ufak bir üzüntü belirtisi taşımadan. Gergin görünüyordu. Sanki kalm halı nedeniyle servis masasını itmekte zorlanıyormuş gibi. Onu sağ pencere sırasının önüne, karşılıklı duran iki koltuğun arasına yerleştirdi.

Servis masasını becerikli el hareketleriyle yemek masasına dönüştürüp beyaz bir masa örtüsü, peçeteler, çatal bıçak, ışıklı bir tuzluk ve vazo içerisindeki bir orkideyle donattıktan sonra altındaki raftan yemek tabağını çıkardı.

Porselen tabağın üzerini örten çelik kapağı kaldırdı. "Yeşil fasulye ve shiitake mantarı üzerinde kavrulmuş soğan ile kızarmış morina balığı. Elbette ki normalde daha fazla seçeneğe sahipsiniz ama ne derler bilirsiniz, geç vakitlerde ağır şeyler yenmemeli, yani..."

Kaja saate bakıp yapay bir şekilde gülümsedi. "Dilerseniz sizin için yine de menüyü ve havyar servisini yukarı gönderebilirim?"

"Hayır, hayır teşekkürler. Buna gerek yok," dedi Mats ve kararlı bir şekilde yemek tabağını servis etmeye yeltendiği sırada Kaja'nın elini tuttu.

Başındaki ağrı tıpkı bir yumruk gibi alnının arkasına oturmuştu ve kendini berbat hissediyordu. Lanet olsun, kimsenin canını yakmak istemiyordu. Ölmek istemiyordu! Diğer yandan tam şu anda önüne bir fırsat sunulmuştu, üstelik deyim yerindeyse gümüş tepsi üzerinde.

"Sanıyorum yemek servisi için geri gelmediniz, yanılıyor muyum?"

Kaja'ya oturmasını işaret etti.

"Birazdan *business class*'a yardıma gitmem gerekiyor," diye kaçamak bir cevap verdi Kaja.

"Buna rağmen bana yemek getirme zahmetinde bulundunuz, üstelik servisin artık neredeyse tamamen durduğu bir saatte. Kaldı ki öyle olmasa bile rahatlıkla başka birini gönderebilirdiniz. O halde, Bayan Claussen, nedir? Bana ne söylemek istiyorsunuz?"

Kaja yutkunup eliyle eteğini düzeltti.

"Az önceki video," dedi duraksayarak.

Mats oturup Kaja'nın da aynı şeyi yapmasını bekledi.

Kabin amirinin sesi az öncekinden biraz daha ince çıkmıştı. Depresyon başlangıcı yaşayan insanlar için tipik bir durum. Ses çoğu zaman ruhu, gözlerden daha iyi yansıtan bir aynaydı. Olumsuz duygular içindeyken gırtlaktaki titreşim yoğunluğu

artardı. Bunu telefon başında acil bir durumu yorumlayabilmek için çoğunlukla sadece konuşma ve ses tonundan yola çıkan Feli'den öğrenmişti.

"Evet?"

"Kendimi gördüğümü sandım. On yıl öncesini. Spor salonu videosunu. Bu elbette saçmalık. Sonuçta benim olayımın uçak programında ne işi olabilir?" diyerek zoraki bir şekilde güldü.

Mats ağzını açtı ancak Kaja bir şey söylemesine fırsat vermeden onu bir el hareketiyle durdurup konuşmayı sürdürdü: "Ancak hayal gücümün bana bu oyunu oynamasının bir nedeni var. Öncesinde yaptığımız konuşma. Geçmişte sizin de bana güvenmediğinizi söylediğinizde..."

"Yo, öyle demek istemedim..." diye yalan söyledi Mats.

Kaja omuz silkti. "Sonuç olarak, sonunda gerçeğin benim anlattığım versiyonuna inanmayı seçtiğinizi söylediğinizde bir an için kendimi tekrardan odanın içinde buldum."

"Duvarların hareket ettiğini mi hissettiniz?" diye sordu, geçmiş terapilerde üzerine konuştukları konuyu yeniden hatırlayarak. "Oda" Kaja için çaresizlik ve dışlanmışlık hissini tanımlamasına yardımcı olan bir metafordu. Okulunun son yılında, yavaş yavaş yaklaşan hidrolik duvarlı bir çöp presine dönüşmüştü. Kaja'yı sıkıştırmaya çalışan sert ve kalın betonarme duvarlara.

"Eskisi kadar kötü değildi. Ama bunu hissedebiliyordum. Duvarların çok yakında yine üzerime gelmeye başlayacağını. Mutfakta duruyor ve beni çevreleyen odanın gitgide daralacağını biliyordum, eğer..."

Kaja boğazını tuttu ve cümlesini yarım bıraktı.

"Üzgünüm. Düşüncesiz yorumumla buna sebep olmak istemedim," diye yalan söyledi Mats çünkü tam da bunu yapmayı amaçlamıştı. İşte tam da bu yüzden kendini bir pislik gibi hissediyordu.

"Yoğun bir gündü ve yorgunum, bunun olmaması gerekirdi. Sizden özür dilemeliyim."

Kaja başıyla onayladı ancak Mats gözlerinden bunun yeterli olmadığını anladı. Yaralayıcı her yorum, insanların ruhsal hasarlardan korunmak için taktıkları maskeye bir çivi daha çakıyordu. Kırılgan kişiliklerde maske daha çabuk çatlıyordu. En çok da zırhları zahmetli ve ince işçilikli bir psikoterapiyle tekrardan bir araya getirilmiş olanlar.

"Bütünüyle açık olacağım Bayan Claussen. Yaşadıklarınızı bir hikâye olarak gördüğümü söylememem gerekirdi."

O dönemde hakkınızda yayılan o korkunç söylentileri tamamen gerçekdışı bulmadığımı da.

Kaja anılarına değil de hayal gücüne başvurduğunda eskiden terapi seanslarında hep yaptığı gibi başını pencereye doğru hafifçe sağa yatırdı.

Mats karanlığa bakan bakışlarını takip etti ve kaygısını hisseder gibi oldu.

"Bunu konuşmak ister misiniz?" diye sordu, hangi cevap için dua edeceğini bilmediği halde.

Kendisi dâhil uçaktaki yüzlerce insanın hayatını kurtaracak ve bütün konuşmaları bitirecek bir "Hayır" duymak için mi?

Yoksa onu muhtemelen tüm zamanların en kötü psikolojik katliamcısı durumuna sokacak olan bir "Evet" için mi?

Mats, Kaja'nın teknik açıdan uçağı düşürmeyi nasıl başaracağını bilmese de görevini yerine getirip onu tam da bunu yapmak isteyeceği bir ruh haline sokmayı başaracağından fazlasıyla emindi.

"Benden ne öğrenmek istiyorsunuz?" diye sordu Kaja.

Mats konuşmayı hemen o dakikada bitirmek istese de kendini kızını düşünmeye zorladı; Nele'nin, onu kaçıran adamın elinde

olduğunu gösteren fotoğrafını. Ardından keskiyi çalıştırdı ve bir sonraki sorusuyla Kaja'nın ruhsal zırhında bir çatlak daha açtı:

"Okulunuzdaki öğrencilerin kaçını vurmak istediniz?"

Kaja başını iki yana salladı, yine de sessizce şöyle dedi: "Hepsini."

Mats ona biraz zaman tanıdı, ardından ekledi: "Ama en çok kimi?"

Kaja gözlerini kaçırdı. "Bilmiyorum, ben..."

"Biliyorsunuz. Ölüm listenizde ilk sırada kim yer alıyordu?"

Sessizlik. Ardından, belli bir zaman sonra, belirgin bir isteksizlikle şöyle dedi: "Johannes."

"Johannes Faber," diye tamamladı Mats. "On sekiz yaşında, o dönem sizin de olduğunuz gibi. Size ne yapmıştı?"

Hızla ayağa kalkan Kaja neredeyse servis arabasının tekerleklerine takılıp düşüyordu.

"Sanırım yaptığımız bu konuşma bir hata Bay Krüger. Ben, ben bunun bana ne şekilde fayda sağlayacağını anlayamıyorum."

Mats da ayağa kalktı ve başının ağrısı yüzünden zorlanarak da olsa güven telkin eden bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı.

"Bayan Claussen, lütfen bana bir şans tanıyın. Az önce yaptığım düşüncesiz yorumla sizi yaraladım. Bunu düzeltmem gerek."

Başlarının üzerinde yumuşak bir sinyal sesi duyuldu. Emniyet kemeri ikaz ışıkları yanmaya başladı.

"Ama yaptığımız konuşmalar yüzünden kendimi şu anda daha da kötü hissediyorum," diye güçsüz bir şekilde itiraz etti Kaja. "Kendimi yıllardır olmadığım kadar berbat hissediyorum."

O halde ortak bir noktamız var.

Mats sesine olabildiğince sevecen ve sakinleştirici bir tını vermeye çalıştı. "Peki ilk terapi seansımızda kendinizi nasıl hissetmiştiniz?"

Felaketin önlenmiş olmasına şükreden ebeveynlerinin teşvikiyle de olsa kendi rızasıyla gelmişti. Psikoloji acil servisinde Kaja'nın yardım çağrısını yanıtlayan ve potansiyel amok koşucusunu[4] Mats'a yönlendiren Feli'nin de sayesinde.

"Şu andakiyle benzer şekilde," diye itirafta bulundu Kaja. "Berbat ötesi. Yorgun. Pek umutlu sayılmaz."

Mats başıyla onayladı. "Bilirsiniz, terapi seansları yüksek ateşe benzer Bayan Claussen. Başlangıçta kendinizi kötü hissedersiniz ama gerçekte terleyerek hastalığı üzerinizden atarsınız."

Kaja omuz silkip ona bitkin bir "siz öyle diyorsanız" bakışı yöneltti, Mats da soruşturmayı sürdürdü.

"Pekâlâ, bir kez daha toparlamama izin verin: On yıl önce okulunuza bir silahla gittiniz. Tabancayı, atıcılık derneğinin bir üyesi olan babanızdan çalmıştınız."

"Onu çalmadım. Bana onu, okulda başıma tekrardan böyle bir şey gelmesi halinde kendimi savunabilmem için kendisi vermişti."

Böyle bir şey.

Kaja ona yapılanları açıkça dile dökmeye hâlâ cesaret edemiyordu. Kendisini çaresiz ve öldürmeye kesin kararlı olarak silahlı bir şekilde okul tuvaletine kilitlemesinden tam bir yıl önce olanları.

"Gaz mermilerini gerçek mermilerle değiştirdim. Babam silahı yalnızca göz yaşartıcı mermiyle doldurmuştu."

"Ancak bu yapmayı amaçladığınız şey için yeterli değildi."

Kaja gözlerini kırpıştırdı, Mats ise devam etti. "Çünkü Johannes Faber'i öldürmek istiyordunuz."

Kaja başıyla onayladı.

"Çünkü size bir şey yaptı."

---

4 Malezya'da görülen, bulaştığı kişiyi cinnet haline sokup cinayet işlemesine neden olan tropikal bir hastalık. "Amok koşucusu" terimi günümüzde dünyada vuku bulan cinnet olaylarını tanımlamak için kullanılır. (ç. n.)

"Evet."

Mats duvardaki ekranı işaret etti. "Az önce gördüğünüzü sandığınız videoyu çekti."

"Evet, evet, evet. Bunu zaten biliyorsunuz. Bana neden bu şekilde işkence ediyorsunuz Bay Krüger?"

"Size işkence etmiyorum. Olanları hâlâ atlatamadığınızı görüyorum. Size yardım etmek istiyorum."

"Ama ben öyle hissetmiyorum."

"Bunun sebebi ateş," diye tekrarladı Mats. "Bedeninizden atılması gerek. Tıpkı gerçek gibi."

"Fakat ben size hep doğruları anlattım."

"Emin misiniz?"

"Evet, elbette."

"Video kaydı konusunda da mı?"

"Tabii ki."

Mats kendine gelmesi için ona bir saniye verdi, ardından şöyle dedi: "Pekâlâ Bayan Claussen, o halde olanları benim için bir kez daha anlatın lütfen." Mats zorla gülümsedi. Uçak hafif bir türbülans nedeniyle yumuşak bir şekilde sarsılırken şunu sordu: "Johannes Faber'in o gün kaydettiği videoda, onu kayıttan bir yıl sonra öldürmek istemenize neden olacak kadar kötü olan şey neydi?"

Onu ve kaydı izlemiş olan herkesi!

19.

Nele

Sancılar kısalmış, ızdırapsa uzamıştı.

Beş saatin ardından (Nele aradan bu kadar zamanın geçmiş olamayacağını biliyordu ancak sancılar zamanı sündürmüş ve otuz saniyelik sancılar otuz dakika gibi gelmeye başlamıştı) kaçık adam nihayet ellerini çözmüştü. Bunu çok daha önce yapabilirdi. Daha üçüncü sancının ardından bile, dinlenme aralarında gözlerini bitkin bir halde tavana dikmek ve her şeyin yalnızca çok yakında uyanacağı kötü bir kabustan ibaret olduğunu dilemekten başka hiçbir şey yapacak gücü kalmamıştı.

Elinden kurtulması imkânsızdı. Belki sedyeden kalkmayı başarabilirdi, muhtemelen ahırın girişine ulaşmayı da başarırdı ama en geç oradayken ona tekrar yetişmiş olurdu.

İçinde kendine bir yol açmak isteyen hayat her türlü el ya da ayak bağından daha etkindi.

Nele çaresizce karnını yokladı.

Ufaklığım.

"Her şey yoluna girecek," deyip ağladı. "Her şey tekrardan yoluna girecek."

Sonra kameranın arkasındaki kaçığa bağırdı: "Çıkar bizi. Hemen çıkar bizi."

"Ne yazık ki bunu yapamam."

Adam analog bir refleks kamera gibi görünen ama tahminince video moduna alınmış olan bir cihaza bağlı sabitleştirme

tertibatının arkasındaki bir ayarı kontrol etti. Kırmızı ışığın sürekli olarak yandığından emin olduktan sonra elinde bir şişe suyla Nele'nin sedyesinin başına geçti.

"Hey, az önce bir tıp sözlüğü gördüm," dedi Nele ve kısa bir duraksamanın ardından suyu almayı kabul etti. Herhalde onca uğraştan sonra onu zehirlemeye kalkmayacaktı. Onu farklı bir sonun beklediğinden hiç şüphesi yoktu.

Daha kötüsü.

"Tıp mı okuyorsun?" diye sordu Nele, ilk büyük yudumu aldıktan sonra. Tanrım, ne kadar susamıştı. Ve ne kadar yorgundu.

Bitkinlikten tüm bedeni titriyordu. Eşofmanı terden sırılsıklam olmuştu. Artık başka yolu yoktu. Eşofman altını çıkarmak zorundaydı.

"Bir zamanlar öyleydi. Artık daha önemli bir işim var."

Hamile kadınlara işkence etmek mi?

Bunu söylemek neredeyse dilinin ucuna kadar gelmişti ama Nele öfkesini dizginlemeyi başarıp bir yudum su daha içti.

Nele içerisinin baştan beri mi böyle bunaltıcı olduğunu yoksa güneşin dışarıdan çatıya vurup altındaki ahırın bölümlerini birer ısı deposuna mı çevirdiğini bilmiyordu. Yaz aylarında buranın ne hale geldiğini Tanrı bilirdi.

"Yüzüme bak," dedi Nele, herif ona sırtını dönmek isterken. Acımasız bir suçluya dönüşmesine rağmen hâlâ taksicilik yapan bir üniversite öğrencisi gibi görünüyordu.

Nele sedyenin üzerinde doğrulup pantolonunun bağını çözdü. Adamın gözleri büyüdü. Ancak Nele bakışlarında şehvete dair bir şey fark etmedi. Gördüğü şey daha çok, ki buna şaşırmıştı, utançtı.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun? Hayatını bu şekilde harcamayı? Bütün bunların ortaya çıkacağını biliyorsun. Demek istediğim, riskli bir gebeliğim var. Normal bir hastanede dahi

hem benim hem de bebeğimin ölme olasılığı çok yüksek. İki kişinin katili olarak hapse mi girmek istiyorsun?"

Nele eşofman altını çıkarıp külotuyla birlikte ızgara zemine attı.

Eskiden burada hayvanlar duruyor ve semirtiliyordu. Bugünse ben burada kan kaybından öleceğim, diye düşündü.

"Hapse girmeyeceğim."

Franz başını iki yana sallayıp arkasını döndü. Derdinin cinsellik olmadığı açıkça belliydi. En azından onu çıplak görmek istemiyordu.

Nele bir kez daha ne kadar zayıf olduğunu fark etti. Âdeta bir deri bir kemikti.

Doğum sancıları çekiyor olmasam cüsse olarak bana rakip bile olamazdı.

"Hayatımı harcamıyorum," dedi, sesi sertleşmişti. "Ve ortaya çıkmasını istiyorum. Herkes misyonumu öğrenmeli." Kamerayı işaret etti. "Sizi bu yüzden kameraya çekiyorum."

"Ne tür bir misyonun var?" diye sordu Nele, dinî olmaması için dua ederek.

"Süt."

Yine başlıyoruz.

Nele öfkelendi ama öfkesinden memnundu çünkü ölüm korkusuyla savaşmak için sahip olduğu tek şey buydu.

"Boktan bir fetiş falan mı bu?" dedi ve ona manyak olduğunu ima eden bir el işareti yaptı. "Bir tür sapık mısın? Anne sütünden mi hoşlanıyorsun?"

Franz başını iki yana salladı, yüzünü tekrardan ona döndü ve bir yandan burnunu ovaladı. Bir utanma belirtisi, diye açıklamıştı babası ona bir defasında. "Aksine."

Nele iç çekti ve şişeyi bitirip öfkeyle yere fırlattı. "O halde bana açıkla çünkü bunu anlamıyorum."

Franz gözlerini bedeninin üst tarafından ayırmadan başıyla onayladı. Üzerinde sadece bir tişört ve çorap varken karşısında böyle çıplak ve savunmasız bir şekilde yatmaktan Nele de utanıyordu ama annelik içgüdüleri daha ağır basıyordu. Bebeğini dünyaya getirmek için her şeyi yapardı.

Her şeyi.

"Bunu anlayamadığınızı biliyorum," dedi Franz, sesi Nele'yi getirdiği kocaman mekânda kayboldu. Başının üzerinden karşıya baktı, ardından yukarıya, sonra da ahırı ilk kez görüyormuş gibi kendi çevresinde bir daire çizdi.

"Bilgisizliğiniz sadece size özel değil," diye açıkladı ona. "Bunu anlamayan milyonlarca insan var. Pek çoğu durumdan haberdar bile değil ve artık birinin onlara gözlerini açtırması gerekiyor."

"Franz lütfen..."

Bir parmağını Nele'nin dudağına koydu. Nele bir an için elini yakalayıp bileğini kırmayı denemeyi düşündü ama sonra, sonra ne olurdu?

"O kişi olmayı hiçbir zaman istemedim," diye fısıldadı, Nele hararetle bir plan bulmaya çalışırken. "Ama bunu benden başka yapacak hiç kimse yok, anlıyor musunuz?"

"Hayır."

Nele anlamadı. Bir çıkış yolu da bulamadı.

Onun yerine bedeninde tekrardan bir fırtınanın peyda olmaya başladığını fark etti. İçindeki alev topunun kendini yeniden ileriye doğru ittiğini hissetti.

Yüzünü buruşturdu ve kuyruk sokumundaki sancılara dayanmak bu şekilde daha kolay olduğu için yan tarafına döndü.

"Süt üretimi hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu Franz aniden.

"Ne?" diye sordu Nele, bunun bir tuzak soru olduğundan emin olarak.

"Bana bunu açıkça söyleyin: Sütün nasıl elde edildiğiyle ilgili ne biliyorsunuz?"

"Fazla bir şey değil, herkesin bildiği kadarım diye tahmin ediyorum, aaaahh!"

İşte yine başlıyor. Lanet olsun! İşte yine...

"İnekler sağılıyor," dedi nefes nefese, eliyle sedyenin kenarına tutunarak. "Bir şekilde dayanıklı hale getiriliyor..."

"Dur!"

"Ne?"

Nele, Franz'ın bağırarak söylediği sözcük yüzünden kısa bir an için doğumdan öylesine uzaklaştı ki sancıyı baskıladı. Ardından doğum sancısı yoluna kaldığı yerden devam etti, Nele ise ağrı denizinde boğulmamaya çalıştığı esnada psikopatın sesini artık sadece çok uzaktan duyuyordu.

"Bilginiz o denli eksik ki buna inanmakta zorlanıyorum."

Nele belindeki yükü hafifletmek için bacaklarıyla sedyeden destek almaya çalışırken Franz'ın bağırdığını duydu: "İnekler sağılır, öyle mi?"

"Evet," dedi dişlerini sıkarak.

"Neden sürekli bunu söylüyorsunuz? Hikâye neden hep bununla başlıyor?"

"Başka nasıl başlayacak ki?" diye bağırdı ona Nele. Bütün utancını ve acısını bu korkunç ahırda, o akıl hastasının yüzüne haykırdı.

Şayet yanılmıyorsa Franz'ın gözleri yine yaşla dolmuştu.

"Bunu size göstereceğim," dediğini duydu Nele. Sesi neredeyse hıçkırır gibi çıkmıştı. "Gerçekten çok üzgünüm," diye ağladı. "Ne yazık ki bunu kendi bedeninizde tecrübe edeceksiniz, bütün dünya da buna şahit olacak. Hiç şüphesiz bütün bunların neden gerekli olduğunu o zaman kendiniz de anlayacaksınız."

20.

Mats

Uçak kısa süreli türbülansların ardından, yeni asfaltlanan bir otoyolda seyreden bir limuzinden bile daha sessiz şekilde gecenin içinde süzülmeye kaldığı yerden devam etmişti. Ancak *Sky Suite*'in çıkış kapısının üzerindeki kemer ikaz ışıkları henüz sönmemişti.

Sanki uzun bir süre boyunca hiç durmadan konuşmuş gibi boğazında bir kaşıntı hisseden Mats, masaya yerleşik düğmelerden, üzerinde kadeh sembolü olana bastı. Bunun üzerine masa ile pencere arasında, kabin duvarına gömülü, şimdiye kadar fark etmediği uzunca bir saklama gözü açıldı. İçinde hafif soğutulmuş meyve suları ve farklı asit derecelerine sahip maden suları vardı.

Kendine az asitli bir maden suyu aldı ve bir ağrı kesicinin özlemini çekti. Kaja ise Mats'ın ikramını teşekkür ederek reddetti. Her an atlamaya hazır vaziyette koltuğunun ucunda oturuyordu. Ellerini kenetledi ve hemen sonrasında parmaklarını serbest bıraksa da anında tekrardan birleştirdi.

"Bir seans boyunca sadece korku filmleri hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musunuz Doktor Krüger?" diye sordu Kaja.

Mats başıyla onayladı.

İnsanların çoğu psikoterapinin hedefe yönelik, analitik bir sorgulamadan ibaret olduğunu düşünüyordu. Gerçekte ise bir terapi seansının gidişatını önceden kestirmek mümkün değildi. Hatta dışarıdan bakanlar yeri geldiğinde hasta ile doktorun soh-

bete dalıp gündelik konuları konuştuğunu düşünebilirdi. Böyle olduğu zamanlar da vardı elbette ancak iyi bir terapist kendi isteğiyle konuşan bir danışanını bölmeyi asla düşünmezdi çünkü görünüşte tesadüfen açılan konular çoğu zaman tedavinin sonraki aşamalarında işe yarayabilecek önemli ipuçları içerebiliyordu. Kaja'nın vahşet ve kurgusal şiddet içeren filmlere olan ilgisi de ona, uzun zamandır endişeleri, korkuları, hayal kırıklıkları ve öfkesine çare bulmaya çalıştığını göstermişti.

"Bana Amerikan gençlik korku filmlerinde ilk sevişenlerin her zaman ilk olarak öldüğünü söylemiştiniz," diye tespitte bulundu Mats.

Kaja başıyla onayladı. "Ve siz de bunun Amerikan ahlakçılığının bir yansıması olduğunu açıkladınız. Erdemsiz davranışın cezalandırılışı."

"Ve?"

"Ve bunda bir hakikat payı olduğunu düşünüyorum. Sizin de bildiğiniz gibi ilk silah sesleri ben fizik dersindeyken duyuldu. Konumuz Schrödinger denklemiydi. Ama ben dersi dinlemiyordum."

"En yakın arkadaşınız Tina Delchow'la fısıldaşıyordunuz," dedi Mats.

"Evet, Tina'yla laflıyordum."

"Önceki gece hakkında mı?"

"Bana kızgındı."

"Neden?"

"Bütün bunları tekrar konuşmak zorunda mıyız?"

Mats gergin ellerini tuttu. "Dosyalarım yanımda değil ve üzerinden uzun zaman geçti. Her şeyi hatırlamıyorum. Lütfen, bana güvenin. Bu biraz karmaşa yaratacak olsa da sonrasında, şu an içinizi kemiren şüpheyi içinizden atmanızı sağlayacak."

Parmaklarını ondan kurtaran Tina pek ikna olmuş görünmüyordu. Nihayetinde iç çekerek şöyle dedi: "Tina, Johannes'le yatmadığım için bana kızgındı."

"O zamanki sevgiliniz, Johannes Faber'le mi?"

Mats suyundan büyük bir yudum aldı. Suyun tadı acımtıraktı ama muhtemelen ona öyle gelmişti. Duygularının bir yansıması.

"Neredeyse sevgilim olacak kişi. Benden hoşlanıyordu. Ama ben hoşlanmıyordum. Kendimi henüz hazır hissetmiyordum. Tina ve Amelie sürekli olarak ilişkimi berbat edeceğimi söylüyorlardı. Bu tarz tipleri fazla bekletmemek gerektiğinden bahsediyorlardı."

"Amelie kimdi?"

"Toe Kızları grubunun üçüncü üyesi."

Mats başıyla onayladı. "Doğru ya, şu oje çeteniz, hatırlıyorum. Üçünüz de okulda her zaman aynı renk ojeyi sürmek üzere anlaşmıştınız, doğru mu?"

"Utanç verici ama doğru. O gün yeşil, kamuflaj desenli oje sürmüştük. Tam da gizlenmek için kullanılan renkler."

Mats, Kaja'nın derin bir nefes alıp konuşmayı sürdürmesini bekledi."

"Tina grubumuzdaki en tecrübeli kişiydi. Şöyle söylediğini hatırlıyorum: 'Bakire olarak mı ölmek istiyorsun?', sonra..."

"Sonra?"

Uçak, sanki Kaja'yla birlikte ürpermek istermişçesine hafifçe titreşti.

"Koridorda bir patlama duydum," dedi kısık sesle. "Başta birilerinin okula fişek getirdiğini düşündüm. Ancak sonra art arda başka patlamalar gerçekleşti ve insanlar çığlık atmaya başladılar. Bayan Nader-Rosinsky, öğretmenimiz, şöyle dedi: 'Sakin olun, gidip neler olduğuna bakacağım.' Fakat kapıya bile ulaşamadı. Kapı hızla açıldı ve birden karşımıza dikildi. Üzerinde asker üniforması ve asker botları vardı, kar maskesi takmıştı."

"İsmi Peer miydi?"

"Evet."

"Bağırıyor muydu?"

"Hayır, çok sakindi. Bu yüzden maskeye rağmen söylediklerini çok net bir şekilde anlayabildim."

"Peer ne söyledi?"

Kaja'nın yanağından aşağıya bir damla yaş süzüldü. "Kartal kalkar dal sarkar, dal sarkar kartal kalkar."

"Bunu neden söyledi?"

Kaja iç çekti. "Peer Unsell. Herkes onu 'Peltek Unsell' diye çağırırdı. Konuşma şekli yüzünden onunla sık sık alay ederdik." Kaja, Mats'ın pantolon cebinden çıkartıp uzattığı mendili aldı. Burnunu temizledi. "Peer sınıftakilere şöyle dedi: 'Hayret, artık niye hiç kimse gülmüyor?' Ardından silahını yukarı kaldırdı ve ilk olarak Bayan Nader-Rosinsky'yi vurdu, sonra da..."

"... sonra da Tina'yı," diye en iyi arkadaşının ismini söyledi Mats.

"Aranızda en erken olgunlaşanı."

"Korku filminde ilk olarak ölecek olanı."

"Peer'in neden rehine olarak özellikle sizi seçtiğini biliyor musunuz, Kaja?"

Mats aralarındaki mesafeyi kaldırmak için artık ona bilinçli olarak ismiyle hitap ediyordu.

"Bilmiyorum. Sanırım tesadüftü. Birdenbire ölü olarak yere yığılan Tina'nın yanında oturuyordum. Kapının hemen yanında. Güçsüzdüm. Kolay lokma sayılırdım. Beni saçlarımdan yakalayıp dışarı çıkarmasının nedeni belki de buydu."

"Tesadüf?" diye tekrarladı Mats, birebir aynı tahminde bulunmasına rağmen.

"Bana inanmıyor musunuz?" diye sordu Kaja.

Mats soruyu bilerek cevapsız bıraktı.

"Sonuç olarak Peer sizi zorla dışarıya çıkardıktan sonra bahçeden geçirip spor salonuna götürdü."

Videonun çekildiği yere.

"Evet."

"İçerisi boş muydu?"

"Başlangıçta hayır. Havaya ateş etti ve o sırada ders yapan onuncu sınıflar panik içinde oradan kaçtılar. Tam bir kaostu. Fazla bir şey anlayamadım."

Mats o döneme ait bir radyo haberini hatırladı. Bazı çocuklar çıplak bir şekilde giyinme odasından kaçmışlardı.

"Peki oraya giderken başka hiç kimseyi öldürmedi mi?"

"Hayır."

Mats soruşturma raporunu hatırladı.

Peer başlangıçta etrafına rastgele ateş etmişti, fizik sınıfında kurbanlarını bilinçli bir şekilde seçmişti (Tina kızların içinde onunla en çok alay eden kişiydi, Bayan Nader-Rosinsky danışman öğretmen olarak ona yardımcı olamamıştı) ancak yangın alarmı çalışmaya başlayınca kaçmaya karar verip Kaja'yı çıkış stratejisini uygulamak için rehin almıştı.

"Tekrar soruyorum: Amok koşucusunun sonunda neden özellikle sizi seçtiğiyle ilgili gerçekten hiçbir fikriniz yok mu?"

"Bilmiyorum. Peer'in bana bunu neden yaptığıyla ilgili en ufak bir fikrim yok, şeyden önce..."

Sesi kesildi.

Silahı kendi ağzında ateşleyip ölmeden önce.

Mats zamana karşı yarışmasına rağmen toparlanması için ona süre verdi. Tek seferde yeterince hasar bırakabileceğini düşündüğünden değil. Şimdilik amacı da bu değildi zaten. Nele'yi kurtarmak için başka bir yol bulamaması ihtimaline karşı şimdilik tüm seçenekleri açık tutmak istiyordu.

Bunun için de Kaja'nın üzerine biraz daha gitmesi gerekiyordu fakat sonsuza dek burada oturmayacaktı. Sonuçta çalışması gerekiyordu ve muhtemelen ekibi tarafından yokluğu çoktan fark edilmişti.

"Sonra sizi spor salonuna mı götürdü?" diye nihayet ipleri tekrardan eline aldı.

"Beni zorla kızların soyunma odasına soktu."

"İçerisi boş muydu?"

"Sanırım öyle olduğunu düşünmüştü."

"Ama?"

"Ama öyle değildi. İki kız duş kabinlerinde saklanıyordu."

"Peer ne yaptı?"

Kaja gözlerini kapattı. Göz bebekleri, göz kapaklarının altında elektriğe kapılmış gibi titriyordu. "Beni oraya kadar sürükledikten sonra saçlarımı bıraktı ve silahını o iki kıza doğrulttu. Kim ve Trisha. Onları tiyatro kulübünden tanıyordum."

"Onları vurdu mu?"

"Hayır."

"Ama bunu istedi?"

"Evet." Gözlerini tekrar açtı.

"Peki onları neden öldürmedi?"

"Çünkü. Çünkü... lanet olsun, ne yaptığımı biliyorsunuz!" Kaja hızla ayağa kalktı. "Bakın, burada gereğinden fazla kaldım. Çalışmak zorundayım, ben..."

"Kaja!"

Kaja arkasına bakmadan kapıya koştu.

"Kaja lütfen. Tekrar gelmek zorundasınız. Bu şekilde kestirip atamayız."

Fakat Kaja tepkisiz kaldı. Mats'ın son sözleri ona ulaşmadı bile, *Sky Suite*'i çoktan terk etmişti. Öfkeli, dağılmış ve yaralı bir şekilde.

Yüce Tanrım, burada ne işim var benim?

Mats, artık bitmiş olan su şişesi hâlâ elinde, titreyerek ayağa kalktığı sırada telefonu çaldı.

Ekranda beliren ismi gördü.

"Feli? Sen iyi misin?" diye sordu telaşla. Aynı anda hem sıcakladı hem üşüdü ve en kötü ihtimali düşündü. Birinin, cesedinin yanında telefonunu bulup Feli'nin görüştüğü son numarayı geri aradığını. Göğsünde nasıl büyük bir ağırlık olduğunu ve ondan kurtulunca çok daha rahat nefes alabildiğini ancak Feli'nin sesini duyunca anladı.

"Evet, Mats. İdare ediyorum. Nele'nin dairesinde bir hırsız vardı. Parmaklarımı banyo kapısına sıkıştırdı."

Bağrışların sebebi buymuş.

"Güzel. Demek istediğim..."

Mats telefonla konuşurken farkında olmadan odanın içinde volta atıyor, kapıdan banyoya kadar ilerleyip tekrar geri dönüyordu.

"Demek istediğim, başına daha kötü bir şey gelmemiş olması güzel. Sana saldıran kişiyi gördün mü?"

"Hayır. Ama sana daha iyi bir haberim var."

Mats bir anda durdu. "Ne?"

"Sanırım kızını kimin kaçırdığını biliyorum."

21.

Feli

"Elinde suçlunun bir fotoğrafı mı var?"

Mats o kadar yüksek sesle konuşuyordu ki Feli, taksi şoförünün ağzından çıkan her kelimeyi duymasından endişe ediyordu.

"Evet," dedi kısaca ve ödemeyi kartla yapabilmeyi umut etti. Son parasını, ağrısını dindirmek için ibuprofen, şişlikler içinse merhem almak için harcamıştı. Kapı çerçevesine tutunması tamamen şansızlıktı, tam da banyo kapısı karanlıkta kapandığı sırada.

Yanlış!

Kapatıldığı sırada.

Kasten!

Onu daha iyi yaralayabilmek için ışığı kapatan biri tarafından. Vücudun en hassas bölgelerinden birinden, tüm sinir uçlarının birleştiği yerden.

Tüm dünyada sorgulama sırasında kullanılan en acımasız işkence yöntemlerinin el ve ayak odaklı olması boşuna değildi.

Ağrıların, çelik kirişlerle yüklü bir yük treninin şiddetiyle kolundan geçtiği o ilk anda parmaklarının sıkıştığını değil koptuğunu sanmıştı. Feli, yüzük, orta ve işaret parmağını Nele'nin koridorundaki tahta döşemelerin üzerinde göreceğinden adı gibi emindi. Ancak sonunda ışığı tekrardan açmayı başardığında, elinin kanlı bir et parçasına dönüşmediğini ve parmaklarının

hâlâ yerli yerinde olduğunu görmüştü. Kan toplamış oldukları için onları hareket ettiremese de görünüşe göre kırılmamışlardı.

"Sakince baştan alalım. Elinde Nele'yi kaçıran kişinin bir fotoğrafı mı var?" diye sordu Mats, buna inanamayarak. "Onu nereden buldun?"

Feli telefonu zorlanarak da olsa yaralı olmayan elinde tutuyordu. Diğer eli, çatlayan damarlar nedeniyle bir bovling topu boyutuna ulaşana kadar şişmeye niyetliymiş gibi görünüyordu. *Aksi gibi sol elim!* Janek ile Feli nikâh yüzüklerini kalplerine yakın taşımak istedikleri için sol ellerine uyacak şekilde yaptırmıştı. Şimdiyse yüzük parmağı balyozla ezilmiş gibi görünüyordu. Bunu müstakbel eşine nasıl açıklayacaktı?

Suçlunun neye benzediğini nereden bildiğini Mats'a açıklamak daha kolaydı.

"Nele'nin evinin girişinde bir eczane var. Eczacı elimi sargıya aldı, o esnada girişteki kameraları fark ettim."

"Nele'yi kaçıran kişiyi bir güvenlik kaydında mı gördüğünü söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu Mats.

"Evet."

Hatta bir uğultu duyulduğu sırada, ter ve ıslak köpek kokan taksi, eski bir Volvo, bir kamyonun arkasında durdu. Ya trafik sıkışıklığından ya da kırmızı ışık yüzünden.

Mats'ın sesi bir süreliğine bir uzaylıyı andırdı, ardından metalik yankılanma tekrardan kayboldu.

"Hâlâ anlamıyorum. Şantajcı eve mi girmeye çalışmış?"

"Saçmalama. Kameralardan bir tanesinin görüş açısı kaldırımla birlikte sokağı da kapsıyor."

Taksi tekrardan hareket etti.

"Bu yasal değil elbette ama son zamanlarda park halindeki araçların sık sık lastikleri kesilmiş. Çevre sakinleri bir araya gelip kaldırım ve araba yolunun belli bölümlerini kamera kay-

dına almaya başlamışlar. Eczacıya bir arkadaşımın bu sabah benzer bir sorun yaşadığını ve müşterilerini kendi bulan bir taksiciden şüphelendiğini söyledim. Bunun üzerine kayıtlara bakmama izin verdi."

"Anladım. Zekice. Peki o video kaydında Nele'nin bir taksiye mi bindiğini gördün?"

"Saat 5:26'da. Doğrudan Nele'nin evinin önünde durdu. Ve evet, kızın o taksiye bindi. Karnı burnunda. Sanki su kesesi patlamış gibi paytak şekilde yürüyerek."

"Tanrım. Fakat onu kaçıran kişinin bu olduğunu nereden biliyorsun? Demek istediğim, belki de hastanenin önünde kaçırılmıştır?"

"İhtimal dışı." Feli daha da kısık sesle konuşmaya başladı. "Çünkü ikinci bir taksi daha var," diye fısıldadı, onunla ilgilenmediği her halinden belli olan ve dikiz aynasında da göze çarpan herhangi bir tepkide bulunmayan şoföre bakarak.

"Anlamadım?" dedi Mats aklı karışmış bir şekilde. "İkinci bir taksi mi? Bu ne anlama geliyor?"

"Bir saati aşkın bir süre sonra geldi. Tam 6:30'da. Dinle beni, Mats. İkincisi gerçek olandı. Sani-Funk'tan çağırılmış. Hasta servisi konusunda uzmanlaşmış bir hizmet sağlayıcısı. Biraz önce Nele'nin telesekreterinde şoförün bir mesajını dinledim ve numarayı geri aradım. Tam isabet! Nele'yi hastaneye götürecek araç haftalar öncesinden ayırtılmış. Saat 5:30'a. Fakat dün birisi arayıp taksiyi iptal etmek istemiş. Arayan kişiye bunun mümkün olmadığı, randevuya çok kısa bir süre kaldığı için ödemeyi yine de yapması gerektiği söylenmiş. Ondan kredi kartı bilgilerini istemişler, bunun üzerine arayan kişi taksiyi iptal etmekten vazgeçip sadece saati ertelemelerini istemiş."

"Bunların hiçbirini anlamıyorum," dedi Mats. "Şantajcılar Nele'nin hangi taksi şirketiyle görüştüğünü nereden biliyorlar?"

"Muhtemelen bilmiyorlardı. Ama şehirdeki servis sağlayıcıların sayısı bir elin beş parmağını geçmez, aslında sadece üç büyük aracı şirket var. Tahminimce üçünü de arayıp Nele'nin rezervasyonunu iptal etmeyi denemişler. Böylece rezervasyon saatini de öğrenmişler."

Batı yönünde ilerleyince Ostsee Caddesi'nin, Wisbyer Caddesi'ne dönüştüğü nokta olan Prenzlauer Bulvarı'nı geçtiler.

"Neden?" diye sordu Mats, anlaşılan o kadar stres altındaydı ki anlamakta zorlanıyordu."

"Bu gayet açık. Randevu saatini ileri bir saate alıp taksi servisinden önce gelebilmek için."

"İlk taksiyle mi?"

Sonunda, dedi Feli içinden.

"Doğru."

"Nele bir taksi şoförü tarafından mı kaçırıldı?" diye neredeyse bağırdı Mats. Aynı anda Feli'ye bir arama geldi.

Kimin aradığını görmek için telefonu kulağından aldı.

Kahretsin.

Janek. Ona ne söyleyecekti?

"Üzgünüm, hayatım ama şu anda eski ilişkim için suçlu avındayım, nikâh dairesinde işe tek başına başlamak zorunda kalabilirsin."

Feli'nin aklı başında olsaydı Mats'la olan konuşmasını şimdi bitirir ve şoföre mümkün olduğunca hızlı bir şekilde dönüp onu evine götürmesini söylerdi. Ancak "mantıklı" arkadaşlarının onu tanımlamak için kullandıkları ilk sözcük değildi, onun yerine "fevri" ya da "saf" demek daha doğru olurdu. Şu anda kendine yalan söyleyip Mats'ın kızını tehlikeden kurtarması gerektiği konusunda kendini ikna edebilirdi ancak gerçekte (bir psikiyatr olarak kendi analizini yapmak için yeterli donanıma sahipti) yaptığı şeyi ilk etapta kendisi için yapıyordu. Mats'a karşı hisleri,

gücünü uzun zaman önce yitirmiş, onca yıllık sessizlikten sonra sararıp solmuştu. Ancak bütünüyle kaybolmamıştı yalnızca boş bir evde unutulan eşyalar gibi tozlanmıştı. Sebebi ne kadar üzücü olsa da Feli, acısını asla unutamayacağını düşündüğü adamın sonunda ona ihtiyaç duymasının tadını çıkarıyordu.

"Bir taksi şoförü mü?" diye bağırdı Mats tekrardan, hattaki arama sesiyse sona erdi. Janek pes etmişti.

"En azından kendini öyleymiş gibi gösteren biri," dedi Feli.

"Kamera kayıtlarında plakası okunmuyor."

"Ama elinde bir fotoğrafı var, değil mi?"

"Evet, tipik bir öğrenci görünümünde. Uzun. Çelimsiz bir vücut, bakımsız saçlar, yarı açık sandaletler."

"Yüzü görünüyor mu?"

"Bundan daha iyisi de var."

Taksi şoförü aniden frene bastı ve Bornholm yolu üzerindeki radarı son anda fark ettiği için özür diledi. Feli emniyet kemerini tekrardan gevşetti.

"Elimde daha iyisi var demekle neyi kastediyorsun? Söyle hadi. Burada söz konusu olan şey kızımın hayatı."

Feli başıyla onayladı. "Taksinin önünde beklemek üzere aracından çıkarken elinde bir poşet taşıyor. Onu bagaja koyuyor. Poşetin üzerindeki logo..."

"Ne olmuş ona?" diye sözünü kesti Mats sabırsızca.

"Nele'nin banyosundaki poşetin üzerindekiyle aynı. İçerisinde ilaçların olduğu poşet."

Feli durumu tam netleştirecekti ki Mats ondan önce davrandı: "Wedding Tıp Merkezi."

"Kesinlikle," dedi Feli ve taksi navigasyonuna göz attı.

Yaklaşık on beş dakika sonra varmış olacaklardı.

22.

Mats

Çoğunluk uyuyordu. Kadınlar, erkekler, çocuklar. Bilet, pasaport ve bagaj kontrollerinden bıkmış, uçağa binmeden önceki bekleyişten yorgun düşmüş, kabin ışığının sönmesiyle birlikte motor uğultusundan mayışmış, ısıtılmış hazır yemeklerle tıka basa doymuş bir halde. Yolcuların sadece çok azı okuma lambalarını açmıştı, yüzleri monitörlerden yansıyan ışığın altında, filmin sahnesine göre renk değiştirenlerin pek çoğu da gözlerini kapatmıştı. Film izlerken uyuyakalmışlardı.

Uyumak. Şuursuzluğun ne yüce bir hali.

Mats acı nedeniyle yaşla dolan gözlerle alt yolcu katındaki koridorda el yordamıyla ilerlemeye çalışırken, kabin raflarına yaklaştığı her adımla birlikte huzursuzluğu biraz daha artıyordu.

Yolculardan bazıları karanlığa rağmen güneşliklerini aşağı indirmişlerdi, birkaç saat içinde güneşin doğuşuyla uyandırılmak istemiyorlarsa akıllıca bir davranıştı.

Şayet hayatta kalabilirlerse.

Mats, Feli'nin masum insanların yaşamını tehlikeye sokmadan Nele'nin hayatını kurtarabilecek bir şeyler bulmuş olması için dua etti.

Uçağın içinde ilerlerken boş olan tek tük koltuklara rastladı. Karar değiştirmiş, uçuşu kaçırmış ya da başka bir sebepten ötürü uçağa binmemiş olan ve bundan dolayı yaşamlarının tadını yarın da çıkarabilecek olan şanslı kişilerin boşta kalan yerleri.

Yine de kendine ayırdığı koltukların dışında neredeyse her yer doluydu. Genç bir çift otuz birinci sırada, orta bölümdeki dört koltuğa birden yayılmış, onca yere sahip olmanın tadını çıkarıyordu. Kendisi ile uyuyan karısı arasındaki boş koltuğu, belli ki dizüstü bilgisayarında yaptığı ön çalışma için ihtiyaç duyduğu çeşitli evraklarını koymak için kullanan, tam çerçeveli gözlük takan, ileri yaşlarda bir adam vardı. Bunun dışında sıralarda neredeyse hiç boşluk yoktu.

O ruh hastası amacını gerçekleştirmeyi bir şekilde başardığı takdirde altı yüz yirmi altı insan ölecekti. Sinsice tasarlanmış bir cinayete kurban giderek.

Benim tarafımdan.

Uçak havada dümdüz ilerliyor olmasına rağmen Mats bir tepeye tırmanıyormuş gibi hissediyordu. Ona sonsuzluk kadar uzun gelen bir sürenin ardından nihayet kırk yedinci sıraya ulaşmayı başardı. Bakışları ilk etapta Trautmann'a yöneldi. On iki bin dolarlık hapın etkisi mükemmeldi. Ağzı açık bir şekilde uyuyan işletmeci horluyordu. Ağzının kenarından kirli sakalına sarkan salyasıyla bir buldok köpeğini andırıyordu. Trautmann kısa bir süreliğine uyanmış olmalıydı çünkü koltuk başı arkaya yatırılmıştı. Ancak kısıtlı eğim açısının pek bir konfor sağladığı söylenemezdi. Trautmann'ın koltuğa ne denli yamuk bir şekilde sıkıştığı düşünülünce inişte tüm kaslarını hissedeceğe benziyordu.

Şayet öncesinde Atlantik'in beton kadar sert sularına çakılıp parçalanmazlarsa.

Mats dikkatli bir şekilde koltuğun üzerindeki bagaj rafını açtı, kalkış esnasında kaymış olma ihtimali olan bavulunun üzerine düşmesini engellemek için yavaş ve temkinli davranmıştı fakat boşuna endişelenmişti. Bavulu raftan çıkarıp koridor koltuğuna yerleştirdi. Ağrı kesici kutusu kolayca alınabilecek şekilde çantanın dış gözünde duruyordu. Dilinin üzerine hızla

bir hap yerleştirip erimesini bekledi. Ensesindeki pençenin biraz gevşediğini hisseder gibi olunca gözlerini açtı.

Olanı ancak ondan sonra fark etti.

47F.

Cam kenarı.

Boştu.

Aslında ortada endişe yaratacak ya da kuşku uyandıracak bir durum yoktu, daha az önce yerini işgal eden yolcu uyanıp tuvalete gitmiş olabilirdi. Ancak biraz önce buraya doğru gelirken boş koltuklara göz gezdiren Mats burayı görmediğine oldukça emindi.

Tamam, etraf karanlıktı. Uzaktan bakıldığında büzüşmüş olan battaniye bir vücudu, koltuk başı ile kabin duvarı arasına sıkıştırılmış yastık da bir kafayı andırmış olabilirdi.

Yoksa olamaz mıydı?

Mats etrafına bakındı. Yakındaki tuvalet işaretlerinden yalnızca bir tanesi kırmızıydı. Geri kalanların hepsi boştu. Biraz önce kendisinin girdiği tuvalet hariç.

Şantajcıyı geri aramak için.

Mats ne yapacağını düşündü. Onu bu kadar huzursuz eden şeyin ne olduğunu sorguladı. Şu anda karşı karşıya olduğu gerçek tehditler düşünülünce daha önce uyuyan, şu andaysa muhtemelen kısa süreliğine yerinden kalkmış olan bir yolcu yüzünden afallamak aptalcaydı. Buna rağmen Mats uçuş korkusu semptomlarının yeniden alevlendiğini hissetti. Çarpıntı, terleme, nefes darlığı. Korku yılanı onu sıkıca sarmaladı ve Mats oturma ihtiyacı hissetti, aynı zamanda uykulu oğlunu muhtemelen tuvalete götürmek için arkasından sürükleyen genç bir babaya yer vermesi gerekmişti.

Avuçlarında biriken terden kurtulmak için titrek ve gergin hareketlerle ellerini pantolonuna sürdü, aynı anda bakışlarını koltuk 47F'ye çevirdi.

Bomboştu.

El bagajı yoktu, en azından ön koltuğun altında hiçbir şey yoktu. Ön koltuğun arkasındaki saklama filesine herhangi bir kişisel eşya da konulmamıştı.

Minik bir cam şişeden başka hiçbir şey yoktu. Mats'ın neredeyse gözünden kaçacak kadar küçüktü. Açık mavi uçak battaniyesinin altında, koltuk kumaşındaki bir dikiş oyuntusunda duruyordu. Mats elinde ne tuttuğunu ve bir önemi olup olmadığını bilmeden şişeyi parmaklarının arasında yuvarladı. Okuma ışığını açıp onu inceledi. Küçük şişenin içinde kahverengimsi, viskiye benzeyen bir sıvı vardı, tabii şişe renklendirilmiş de olabilirdi. Mats etrafına bakındı. Tuvaletin daha az önce yanan "meşgul" ışığı sönmüştü, ancak koridorda hiç kimse yoktu. Kimse sıra 47'ye geri dönmüyordu.

Pekâlâ.

Mats şişeyi burnuna tuttu. Hiçbir koku alamayınca ikinci adımı atıp onu açtı. Az önce bagaj rafını açarken yaptığından bile daha dikkatli bir şekilde ancak bu, güçlü, nefes kesici ve her şeyi dönüştüren etkisini değiştirmedi.

Gözlerini kapatan Mats'ın içinden bağırmak geldi. Aynı anda hissettiği öfke, mutluluk, hüzün, acı, çaresizlik ve sevinçten.

Fakat kalkıştan kısa bir süre sonra da duyumsadığı, aklını başından alan o şaşırtıcı koku, bu eşsiz esans onu bu defa kelimenin tam anlamıyla sarstı. Oysa zaman yolculuğuna çıkan bedeni değil ruhuydu. Dört yıl öncesine, Berlin'e gitmişti. Bir zamanlar çok mutlu olduğu Savigny Meydanı'ndaki dairesinin yatak odasına. Bu nadir parfümü son kez onun üzerinde kokladığında.

Ölen karısı Katharina'nın üzerinde.

23.

Berlin
Dört yıl önce

"Hatırlıyor musun?"

Sesi, her nefes alışında bronşlarında tıkırdayan, pirinç taneleri dolu bir ciğere sahipmiş gibi çıkıyordu. Yılların etkisiyle matlaşmış kokteyl bardağını ellerinin arasında çeviriyordu.

Mats yanına, yatağın kenarına oturup karısının kolunu okşadı ve üzgün bir şekilde gülümsedi.

Elbette hatırlıyordu. O bardağı Hindenburgdamm'daki bardan çaldığı günü nasıl unutabilirdi? Ilık bir yaz gecesiydi, bir yedi haziran günü, hayatındaki en önemli gün; Nele'nin doğum gününden bile daha önemli çünkü o yedi haziran günü olmasaydı o da olmazdı.

"Öyle utangaçtın ki," diye güldü Katharina ama genelde bulaşıcı olan kahkahası artık yalnızca eski sevinçlerin gölgesi olmuş ve bir öksürük krizine dönüşmüştü.

Hikâye tıpkı Beatles'ın Yesterday *şarkısı gibiydi. Bin kez dinlenmiş olsa da hâlâ bıkmamıştı. Gerçekten de tanışma hikâyelerini Katharina'nın ağzından binlerce kez daha duyabilmek için şu anda her şeyini verirdi: Humphrey Bogart akımına kapıldığı dönemde, üzerinde trençkot, ağzında sigarayla piyanonun başında oturmuş* As Time Goes By *parçasını, herhalde dünya üzerindeki gelmiş geçmiş en kötü yorumla seslendirdiği Bluebird Bar'da.*

Neşe ile utangaçlık arasında gidip gelen ve bakışlarını ondan ayıramayan Katharina ve arkadaşlarının önünde.

"Sonuçta bana numaranı verdin," diye gülümsedi Mats, Katharina da onu her zamanki gibi düzeltti.

"Sana yanlış bir numara verdim." Rujuyla, yıllar sonra hâlâ sahip olduğu kokteyl bardağının üzerine yazdığı bir numara. O zamanki erkek arkadaşının ev numarasını.

"Beni gerçekten bir daha görmek istemeseydin herhangi bir numara uydururdun," diye sürdürdü Mats, binlerce kez yapılmış olan sohbeti. "Bu sayede seni sonunda bulmayı başardım."

Elbette ki yazı çoktan yok olmuştu, tıpkı kemoterapinin ardından Katharina'nın saçları gibi. Bardak artık sadece yitip giden şeylerin anısını taşıyordu: umut, yaşama sevinci, gelecek.

Onun yerine yıllardır ilk kez doluydu, yüz mililitrelik, badem kokusunu andıran cin benzeri bir sıvıyla.

"Bana pipeti ver," dedi Katharina ve Mats'ın elini, bir tüyün bir kayayı sıktığı gibi sıktı.

"Bunu yapamam," dedi Mats, binlerce başka cümle hazırlamış ama gerçeğin içinden taşmasına engel olamamıştı. "Lütfen, şöyle yapsak nasıl olur, eğer..."

"Hayır," diye karşı çıktı karısı, güçsüz ama kararlı bir şekilde. Katharina her şeyi hazırlamıştı. İsviçre'deki ötanazi yardım kuruluşuyla irtibata geçmiş, ilaçları temin etmiş ve günü belirlemişti.

Bugün.

Mats'ın kaçınılmaz olanı erteleme çabası ne kadar da gülünçtü. Tümöre ve sebep olduğu dayanılmaz acıların karşısına hangi karşıt görüşle çıkabilirdi?

"Sadece bu kış, tatlım. Sana göstermek istediğim bir şey var. Bir sabun köpüğünün donduğunda nasıl göründüğünü biliyor musun? Harikuladedir. Dünyanın en kırılgan Noel ağacı süsü, eksi on altı derecede üzeri saniyeler içerisinde parıldayan yıldızlarla kaplanıyor. Buna bayılacaksın Katharina. Kışa kadar bekleyelim, sadece altı ay, sonra..."

"Soğukta ölmek istemiyorum," diye karşı çıktı Katharina ve gözlerini kapattı.

Mats sessiz kaldı. Çaresiz, yorgun, hiç olmadığı kadar üzgün. Eli kolu bağlı bir halde yatağın kenarında oturmayı sürdürdü, Katharina'nın -bir süre sonra anladığı üzere- uyuyakaldığı halde sıkıca elinde tuttuğu bardağa odaklandı.

Mats bardağı elinden almayı düşündü. Zehri boşaltmayı, ona engel olmayı. Ya da en azından olacakları geciktirmeyi.

Ancak bunu bile yapacak cesareti bulamadı.

"Çok üzgünüm sevgilim," dedi sonunda ve ayağa kalktı. Bunlar karısına söylemesi gereken son sözlerdi. Onu öpüp, pipeti bardağa yerleştirip evi terk etmeden önce. Uzun bir savaşın ardından öfkeli, acılı ve tükenmiş olarak. Oysaki son ana kadar Katharina'nın yanında olmak istemişti. Gerçekteyse onu son saatlerinde terk etmişti. Ve hayatındaki en alçakça, en berbat şeyi yapmak için yola koyulmuştu ve...

"Özür dilerim?"

Mats gözlerini açtı.

Onu bir anda geçmişe götüren koku kaybolmuştu. Cam kenarındaki koltuk hâlâ boştu, onun yerine koridorda bir hostes duruyordu, kadın Mats'a doğru eğildi.

"Cep telefonunuzu sessize almanız mümkün mü acaba?" diye sordu kadın, Mats, bilincinin zil sesini baskılamış olduğunu ancak o zaman anladı.

"Hiç durmadan çalıyor, diğer yolcularsa uyumak istiyorlar."

24.

"Neredeydiniz Doktor Krüger?"

Mats ilk iki aramayı cevaplamamış ve telefonu ancak üçüncü seferde, üst kata çıkıp *Sky Suite*'e döndüğünde açmıştı. Sanki bu sayede küçücük de olsa daha fazla kontrol sahibi olacakmış gibi, şantajcıyla kapalı bir odada konuşmak adına mantıksız ama karşı konulmaz bir istek duymuştu. Bu nedenle şimdi yatak odası bölümünde, yatağın önünde duruyor ve bağırmamaya çalışıyordu.

"Bana verdiğiniz korkunç talimatları yerine getirmekle meşguldüm."

"Öyle miydiniz? Yoksa benim hakkımda bilgi mi toplamaya çalışıyordunuz?" diye sordu ses.

Mats gözlerini kapattı.

Saldırı. Kapıya sıkışan parmaklar.

Onlar, her kimdiyseler, Nele'nin dairesini gözlem altında tutup Feli'yi gafil avlamış olmalıydılar.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Öyle mi? Pekâlâ, nasıl olsa elinizden bir şey gelmez. Uğraşlarınız boşuna. İyisi mi zamanınızı boşa harcamayın yoksa Nele..."

Mats heyecanla Johnny'nin sözünü kesti:

"O nasıl?"

"Kötü."

"Aşağılık pislik, onunla konuşmak istiyorum..."

"Bu mümkün değil. Şu anda sancı içinde kıvranıyor."

Lütfen, yüce Tanrım...

"Onu... ona... demek istediğim, ona destek olunuyor mu?"

"Yalnız değil, bilmek istediğiniz buysa. Fakat ona göz kulak olan herif pek öyle eğitimli bir doğum uzmanı sayılmaz. Aslına bakarsanız tam tersi diyebiliriz, ne demek istediğimi sanırım anladınız. Görevinizi yerine getirmediğiniz takdirde kızınızı ve bebeğini öldürmekte tereddüt etmeyecektir Doktor Krüger."

Mats yutkundu. "Bunu neden yapıyorsunuz? Beni neden eski hastama işkence etmeye zorluyorsunuz?"

"Zorlamak mı? Eğer hiç tanımadığınız altı yüz yirmi beş kişinin ve kendi hayatınızın, kızınızdan daha değerli olduğunu düşünüyorsanız bunu yapmak zorunda değilsiniz."

Mats sinirle yüzünü avuçladı. Boynundan yanaklarına kadar yayılan kabartıları neredeyse hissedebiliyordu. "Dinleyin, bunu mantıklı bir şekilde konuşamaz mıyız?"

"Bence bunu zaten yapıyoruz."

"Hayır. Bütün bunlar delilik. Kaja'nm travmasını yeniden tetiklemek ayrı bir konu. Ama şiddet fantezilerini icraata dökmesini nasıl sağlayacaksınız? Bir uçağın kontrolünü ele geçirmek sandığınız kadar kolay bir şey değil, bir hostes tarafından olsa bile."

Johnny kıkırdadı. "Bırakın bunu ben düşüneyim."

"Fakat..."

"Zamanı gelince haberiniz olur. Yapmanız gereken tek şey talimatlara sadık kalmak. Spor salonu videosunu izlediniz mi Doktor Krüger?"

Mats sinir bozukluğuyla iç çekti. "Amok koşusu günündeki görüntüleri biliyorum."

"Kaydı sonuna kadar izlediniz mi?" diye ısrarla tekrar sordu Johnny.

"Hayır, Kaja gelince yarıda kesmek zorunda kaldım."

Şantajcının sesinin sevinçten coşması Mats'ı tedirgin etmişti.

"Bayan Claussen kanal 13/10'da neyin yayınlandığını gördü mü?"

"Üstünkörü, o..."

"Güzel. Çok güzel. Hepsini izlesin."

"Bu neye yarayacak?"

"Sonunu izlediğinizde bunu anlayacaksınız. Güvenin bana."

Şantajcının sesi telefonu kapatacakmış gibi çıkınca Mats aceleyle şöyle dedi: "Bir sorum daha olacak."

"Nedir?"

"Bütün bu olanların karımla bir ilgisi var mı?"

Sessizlik.

Bir an için yeniden Katharina'nın parfümünün kokusunu aldı ancak bu yalnızca baskı altındaki beyninin koku duyusunda yarattığı bir hayaldi.

"Bu fikre nereden kapıldınız?"

"Ben... ben bilmiyorum. Kalkıştan kısa bir süre sonra onu gördüğümü sandım."

Ve yerimi çalan herif, koltuğun üzerinde onun parfümünü bırakmıştı.

"Hayır Doktor Krüger," dedi şantajcı. "Karınızın bununla hiçbir ilgisi yok. Size söz veriyorum. Bu arada yapayalnız ölmek zorunda kaldığı için çok üzgünüm. Aynı şeyin Nele'nin de başına gelmesi gerçekten yazık olurdu."

Uçak hiç kıpırdamadığı halde Mats yüzlerce metre aşağıya düşüyormuş gibi hissetti. Sonraki sözcükleri, sanki yeniden aşağıda, kırk yedinci sırada oturuyor ve ekonomi sınıfındaki bayat

basınçlı havayı soluyormuş gibi kulağında bir uğultu eşliğinde dinledi.

"Elinizde sekiz saat on yedi dakikalık bir uçuş süreniz kalıyor. Her saniyesini değerlendirin. Spor salonu kaydını bir kez A'dan Z'ye kadar, baştan aşağı izleyin. O zaman Kaja'yı nasıl harekete geçireceğinizi anlarsınız."

"Peki bunu yaptıktan sonra?"

"Sonrasında artık hiçbir şey yapmanıza gerek yok. Sadece bekleyeceksiniz."

"Neyi?"

"Neyi olabilir? Elbette düşüşü." Johnny'nin sesi gerçekten eğleniyormuş gibi çıkıyordu. "Kaja Claussen'i ruhundaki en dipsiz kuyunun başına götürün. Gerisi tamamen kendiliğinden gelecek."

25.

Feli

Çökmüş yüzler, kan çanağına dönmüş gözler, cılız, neredeyse bir deri bir kemik kalmış bedenler, ellerini çarpık bir halde kucaklarında tutan ve sadece bitkin bir şekilde başlarını kaldıran insanlar.

Tıp merkezinin bekleme odasına giren Feli hastaları görünce burada çalışan insanların tamammın geçimlerini kişisel trajediler sayesinde sağladıklarını düşünmeden edemedi. Akciğere yerleşen ve hastalıklı hücreleri yayan tümörler, ışın tedavisine dirençli kitleler, tedavi ücretleri küçük bir arabanınkiyle eş değer olan otoimmün hastalıklar. Hiç şüphesiz bu hem haksızlık hem de ahlakdışıydı. Aynı şekilde polislerin de suçlular üzerinden para kazandığı iddia edilebilirdi. Buna rağmen tarihî duvarların arasında göze batmayan eski fabrika binasına başarılı bir şekilde eklenen elektrikli cam kapılar açıldığında Feli karşılaştığı sade gösterişe şüpheyle yaklaştı. Kabul bölümüne giden koridorun duvarlarında asılı olan siyah beyaz fotoğraflar, artık sağlık merkezi olarak başta Profesör Hans-Werner Klopstock tarafından kronik ve ölümcül hastaları tedavi etmek için kullanılan eski matbaanın genel amacını yansıtıyordu.

Gerçi danışmada arsız bir biçimde Feli'nin önüne geçen hasta oldukça enerjik görünüyordu.

"Bunu yapabilirsiniz Solveig," dedi adam, bankonun arkasındaki hemşireye. "Şu halime bakın."

Tahminen yirmi beş yaşlarında, zayıf, koyu renk saçlı olan adam bir adım gerileyince Feli istemeden de olsa teatral bir gösteriye şahit oldu.

"Buna daha fazla dayanamayacağım." Adam yapmacık bir tavırla elini göğsüne koydu, bu bile anaç mizaçlı hemşireyi gülümsetmeye yetmişti.

"Çok üzgünüm Bay Kress."

"Livio, lütfen bana Livio deyin."

Feli bu belirgin flört manevrası karşısında gözlerini yuvarladı.

"Sizi araya sokamam Bay Kress. Bunu gayet iyi biliyorsunuz."

"Ama o vitamin kokteyline ihtiyacım var, lütfen Solveig. Şu kahverengi gözlere bakın. Yarı İtalyan, dürüst yüzüme."

Adam dizlerinin üzerine çöktü, dua eder gibi açtığı ellerini yalvararak hemşireye doğru uzattı ancak kadın saçları topuz yapılmış iri başını üzgün bir şekilde iki yana salladı.

"Daha iki gün önce serum takviyesi aldınız."

"Ve bana o kadarrr iyi geldi ki!"

Solveig bir parmağını dudağının üstün koyup biraz düşündü. "Bu akşam beni dansa götürür müsünüz?"

"Ciddi misiniz?" diye sordu Livio, numarasının gerçekten işe yaramış olabileceğine şaşırarak. Kendini toparlayıp siyah kargo pantolonundaki tozları silkeledi.

"Hayır," diye gülümseyip onu hayal kırıklığına uğrattı hemşire. "Bu bir şakaydı. Dinleyin, sigorta bunu keyfe göre karşılamıyor. Bugün tekrar serum taktırmak istiyorsanız bunu kendiniz karşılamak zorundasınız."

Livio iç çekip gözünün yaşını siliyormuş gibi yaptı.

"O halde belki de bu birbirimizi son görüşümüz olacak Solveig. Şu manşeti okuduğunuzda lütfen beni hatırlayın: 'Bir köprünün altında, kimsesiz ve tek başına öldü. Vitamin eksikliğinden.'"

Feli tüm bedeninde bir sarsılma hissetti, genç adam aniden arkasını dönüp üzerine yürümüştü. Feli sallandı ve düşmemek için bankoya tutunmak zorunda kaldı. Aynı anda ezilen elini yeni bir ağrı dalgası sarınca bağırmamak için kendini zor tuttu.

"Ah, pardon, özür dilerim," dedi adam üzgün bir şekilde ve kocaman açılmış, koyu kahverengi gözlerle Feli'ye baktı. İki kolunu birden tutup, "Size zarar verdim mi? İstemeden oldu," dedi.

Yüz hatları tuhaf ve yorumlaması zor bir kombinasyon oluşturuyordu. Köşeli hatları ona yaramaz, hatta hafiften düzenbaz bir hava veriyordu. Diğer yandan gözleri o kadar iriydi, ağzı da o kadar iyi laf yapıyordu ki Solveig gerçekten de Livio'nun flört denemelerine karşılık vermiş olsaydı Feli buna şaşırmazdı.

"Yo, yo. Sorun yok." Feli, sanki onunla dans etmek istermiş gibi tekini omzuna, diğerini ise beline koyduğu ellerinden silkelenip kurtuldu.

"Gerçekten mi?"

"Ben iyiyim."

"Gerçekten çok üzgünüm."

Adam jestlerle onunla vedalaşırken hemşireye de el sallamayı ihmal etmedi.

"Ne üçkâğıtçı ama," diye gülümsedi Solveig, adamın arkasından, ardından Feli'yi selamladı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Güzel soru.

Feli sözde taksiciyle bu muayenehane arasında ne tür bir bağlantı olduğunu öğrenmek istiyordu, tabii varsa. Daha on beş dakika öncesinde bu fikir ona riskli ancak makul bir fikir gibi gelmişti. Şimdiyse ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

O bir psikiyatrdı, araştırmacı gazeteci değil, hele soruşturmacı hiç değil. Bugün kafasını kurcalayan tek şey, gelinliğinin üzerine düzgün şekilde oturması ve saçının, en azından nikâh dairesine gidene kadar çiseleyen yağmurdan bozulmamasını nasıl başara-

cağı olmalıydı. Onun yerine eski bir sevgili için Miss Marple'ı[5] oynuyordu. Aslında Mats'ın kızını arayarak ayrılışlarının esas nedenini bulmasına yardım ediyordu.

Nele olmasaydı Mats asla Buenos Aires'e kaçmazdı.

"Profesör Klopstock burada mı?"

"Randevunuz var mıydı?"

Feli başını salladı. "Özel bir mesele. Kendisiyle meslektaşız."

Sonuçta Feli onunla şahsen tanışmadıklarını Solveig'e söylemek zorunda değildi. Klopstock alanında oldukça tanınmış biriydi. Her ne kadar tedavilerinin başarısından (hakkını vermek gerek) çok, şaşkınlık uyandıran ticaret ruhu nedeniyle olsa da. Onkolog olmasının yanı sıra psikiyatri uzmanıydı, bu sayede çoğunluğu ölümle savaşan hastalarının bedensel olduğu kadar ruhsal bozukluklarını da tedavi edip ikisini bir bütün olarak ele alabiliyordu. Bunun dışında şehrin en büyük laboratuvarlarından birini işletiyor ve çok satanlar listesine giren, popüler bilim kitapları yazıyordu: *Klopstock Methodu: Ruhundaki kanseri yen, ruhun kanseri yensin.*

"Üzgünüm," dedi hemşire, "Kendisi bugün Ku'damm Kliniği'nde."

Kendisini doktordan çok bir işletmeci olarak gören Klopstock, şehrin farklı yerlerinde bulunan ve sadece eski bir apartman dairesinden ibaret olsa da abartılı bir şekilde "klinik" olarak tanımladığı çok sayıda işletmeden gelir sağlamaktaydı.

"Ona iletmemi istediğiniz bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim." Feli tam vedalaşacaktı ki ceketinin cebinde cep telefonunu ararken katlanmış bir kâğıt bulunca fikrini tekrardan değiştirdi.

Kaybedecek neyim var ki?..

---

5 Agatha Christie tarafından yaratılan kurgusal İngiliz amatör dedektif karakteri. (ç. n.)

Madem buraya kadar gelmişti, şansını denemeye değerdi.

"Bu adamı tanıyor musunuz?" diye sordu Feli ve az önce eczacının verdiği fotoğraf çıktısını Solveig'e gösterdi.

"Hımm..."

Hemşire bir okuma gözlüğü takıp merakla, büyütülmüş siyah beyaz görüntünün olduğu kâğıda baktı. Çok iyi kalitede olmasa da polisin, metro saldırganlarını ya da diğer suçluları bulmak için kullandığı, polis kameralarından elde edilen pek çok fotoğraftan iyiydi.

"Şu taksiciyi mi?" Kadın parmağıyla, Feli'nin "öğrenci" lakabını taktığı çelimsiz, sıska yüzlü adamı işaret etti.

"Evet."

Feli, Solveig'in gözlerinde onu tanıdığına dair anlık bir kıvılcım gördüğünü zannetse de hemşire başını iki yana salladı, tam bir şey söyleyecekken ise Livio tekrar söze karıştı.

"Bakınız, sevgili Solveig, size kendi ellerimle ne getirdim!"

Baştan çıkarıcı bir gülümseme eşliğinde Feli'nin yanına sokuldu ve bankonun üzerine eğilip hemşireye bir buket uzun saplı krizantem çiçeği uzattı.

"Derhal onları girişteki vazoya geri koyun, "diye emretti Solveig, bu defa yüzünde bir gülümseme olmadan.

Feli, kadının aniden parlamasının hastanın arsızlığından mı kaynaklandığına yoksa Livio geldiği sırada tam da ona geri vermek için uzattığı fotoğrafla mı ilgili olduğuna emin değildi.

"Onu tanımıyorum, üzgünüm. Şimdi laboratuvarda halletmem gereken bir şey var."

Solveig bankonun üzerine bir mola yazısı bırakıp vedalaştı.

"Tamam, öyle diyorsanız."

Feli, o anda muhtemelen Livio'nun çıkıp gittiği giriş kapısının çarparak kapandığını duydu. Yüzünü karşılama bankosuna tekrardan çevirdiğinde Solveig çoktan arka odalardan birinde

kaybolmuştu, kendisiyse muayenehanenin bekleme odasında tek başına duruyordu.

Neyse, zaten bir an önce eve gidip üzerini değiştirmesi gerekiyordu.

Fotoğrafı yerine koydu ve kendine bir taksi çağırmak istedi ancak cep telefonunu almak için elini cebine atınca boş olduğunu fark etti. Afallamış bir halde üzerindeki tüm kıyafetlerin ceplerini yokladı ancak telefonu kaybolmuştu.

Acaba onu takside bırakmış olabilir miyim?

Hayır. Arabadan inerken elinde olduğunu ve onu cebine koyduğunu hatırladı.

Trençkotunun cebine.

Bütün bu süre boyunca hep üzerindeydi.

Onu hiçbir yere bırakmamıştı.

İçinden herhangi bir şey de düşseydi bunu mutlaka duyardı, özellikle de buraya, muayenehanenin sert parke zeminine. Öyle olsa bile doğrudan ayaklarının dibine düşerdi, bu da ancak şeyde olmuş olabilirdi... *Livio bana çarpıp beni eliyle yokladığında...*

LIVIO!

Kalp atışları hızlandı, elinin yeniden ağrıyla zonklamaya başladığını hissetti.

"Kahrolası pislik herif," diye tısladı Feli, ardından çevresine bakındı ve Livio'nun merdiven boşluğuna çıkmak için kullandığı kapıya koştu.

26.

Mats

"Tıpkı parke taşı üzerinde gidermiş gibi."

Uçak, beş dakika öncesinde kaptanın anonsuyla yolcuları bilgilendirdiği gibi Atlantik üzerinden, "daha güçlü yan rüzgârların" etkin olduğu bir bölgeden geçtiği sırada Mats, uçuş korkusu semineri konuşmacısının verdiği bir başka örneği hatırladı.

"Kanatlar eski bir bina katına eş değer mesafede yukarı ve aşağıya inip çıkabilir, yine de bir şey olmaz."

Mats emniyet kemeri bağlı bir şekilde oturma odasındaki koltukta oturmuş, Airbus'ı etkisi altına alan sarsıntılara karşı içten içe savaş veriyordu. Uçuş korkusu onu korktuğu kadar etkisi altına almamıştı. Ancak onu rahatlatan şey, içleri patlamaya hazır otuz dört bin litre yakıtla dolu olan kanatların hiçbir tehlike arz etmeden metrelerce esneyebileceği düşüncesi değildi. Bağırarak uçağın içinde koşmasına ya da kendini kısa kısa soluklar eşliğinde, nefes nefese yere atmasına engel olan şey, kızının hayatıyla ilgili endişelerinin hâlâ sürüyor olmasıydı. Ama yine de...

Parke taşı mı?

Onda daha çok, devasa dalgalara kapılan bir balıkçı teknesi, dalga tepesinden dipsiz bir dalga çukuruna düşüyormuş gibi bir his uyandırıyordu. Beden ne kadar hızlı hareket ederse beynin yükseklik farkını o kadar yoğun algıladığını elbette biliyordu. Yol üzerindeki bir çukurun etkisi, saatte on kilometreyle mi

yoksa yüz kilometreyle mi üzerinden geçildiğine göre değişirdi. Şu andaysa takometre neredeyse bini gösteriyordu!

Odaklan. Odaklanmak zorundasın!

Mats not defterine *"Bu işte tek başına değil,"* yazdı.

Ses, Nele'yi tutsak eden en az bir "kaçıktan" daha bahsetmişti. Aslında bu ciddi planlamalar gerektiren daha büyük çaplı bir eylemdi. Bu durumda kıskançlık veya intikam duygusuyla beslenen tek kişilik bir saldırı ihtimali ortadan kalkıyordu, kötü muamele gördüğünü düşünen eski bir hasta mesela. Konuyu bilen kişi sayısı arttıkça risk de artardı. Hedeflediği şey her neyse, "Johnny" için çok büyük önem taşıyor olmalıydı.

Makine bir başka hava boşluğu nedeniyle bir kez daha sarsıldı, aslında doğru tanımı "stabil olmayan hava katmanı" olmalıydı çünkü elbette ki havada boşluk olmazdı. Az önce tam da öyleymiş gibi hissetmiş olsa da.

MASRAFLAR

diye not aldı Mats.

Bir nakliye araçları vardı, bir de çığlık atan hamile bir kadının dikkatleri üzerine çekmeyeceği bir mekân ile kaçırma işini üstlenen bir adamları.

TAKSİ ŞOFÖRÜ!!!

Yüce Tanrım, Feli'nin bir şey bulmasını sağla.

Ne zaman arayacaktı? Muayenehaneye gideli epey bir zaman geçmişti.

ARAŞTIRMA!

Çok önemli. Kaja, Nele ve onun hakkında bilgi sahibiydiler. Sorunları, sıkıntıları, korku ve travmaları hakkında. Karısının tek başına öldüğünü dahi biliyorlardı!

ERİŞİM!

Kilit nokta belki de buydu.

Faillerin hem Nele'nin evine hem de bu uçağa erişimleri vardı. Fiziksel bir silah kullanmalarına gerek yoktu, planlarındaki hainlik burada yatıyordu. Zihinsel bir bomba, ne kadar ayrıntılı yapılırsa yapılsın her türlü kontrolü fark edilmeden geçerdi. Kaja'nın onunla aynı uçakta bulunması tesadüf olamazdı. Bunu nasıl başarmışlardı? Peki ya kamera kaydını uçak programına nasıl dâhil etmişlerdi?

Kamera kaydı!

Mats koltuğuyla birlikte, banyo duvarına gömülü olan ekranı görebilecek şekilde dönüp yeniden kanal 13/10'u açtı.

Kayıt, Mats'ın terapi seanslarına hazırlanırken hiç şüphesiz düzinelerce kez izlediği titrek görüntülerle başlıyordu.

Kaja onlara "spor salonu çekimleri" diyordu, gerçekte yalnızca tek bir kayıt vardı ve Mats onu resmî adıyla, yani "Faber kaydı" olarak biliyordu. İsmini sahibinden almıştı.

Amok koşucusu onu silah zoruyla soyunma kabinine götürdüğünde Kaja yalnız olduklarını sanmıştı.

Mats birdenbire beliren açık renkli lekeyi gördü. Ağlayan iki kızın sesini duydu, duşta saklanan, şimdiyse soyunma odasından kaçan Trisha ile Kim. Üzerlerinde spor taytları, yarı çıplak ve yalınayak bir halde, Kaja'ya borçlu oldukları hayatlarını kurtarmak için koşuyorlardı.

"Bana ne istersen yap," dedi Kaja, Mats ise o zaman olduğu gibi bugün de cesaretine hayran kaldı. *"Ben nasıl olsa elindeyim, bırak onları gitsinler."*

Şimdi aynı fedakârlık ondan bekleniyordu.

Sanki çember kapanacakmış gibi...

Mats zaten bildiği sonraki dakikaları geçti. Peer'in silahını Kaja'nın ağzına soktuğu ve onu soyunup önünde diz çökmesi için zorladığı bölüm.

"Çiftleşmeye hazır dişi bir köpek gibi," diye emretmişti ona. O da itaat etmişti. Kendini ona dört ayak üstünde sunmak zorunda kalmıştı. Silah artık ensesindeydi. Yedi dakika boyunca. Hiç aralıksız ellerine teslim olmuştu. Ve vuruşlarına, ta ki yaralı bir av hayvanını andıran bir inleme eşliğinde içine boşalana kadar.

Tecavüze dair tıbbi raporda vajina duvarında ciddi yırtıklardan bahsedildiği gibi, omuz ve üst kolda ısırma yoluyla meydana gelen yaraların olduğu da belirtilmişti. Silahın yaptığı baskı nedeniyle kafada kan birikmesi meydana gelmişti. Hepsinden kötüsüyse çoğunlukla olduğu gibi ruhsal hasarlardı. Kaja iki hafta boyunca geceleri yatağını ıslattı, Peer'in onu yeniden esir aldığı kâbusları her görüşünde. Geceler boyu, tekrar ve tekrar tecavüzüne uğradı. Okulda bir kahraman olarak görülmesine rağmen (Kim ile Trisha, *Bild* Gazetesi'ne verdikleri bir röportajda katilin elinden kurtulmalarını Kaja'nın yaptığı fedakârlığa borçlu olduklarını belirtmişlerdi) yoğun bir suçluluk duygusu altında eziliyordu.

"Neden kendimi savunmadım Doktor Krüger? Neden ucuz bir sürtük gibi bana bunu yapmasına öylece izin verdim?"

Belki de içine düştüğü bu delikten kalıcı bir ruhsal hasar almadan çıkmayı başarabilirdi. Belli bir zaman boyunca çok düzenli olmasa da bir okul psikoloğundan aldığı yoğun destek sonrası gittiği yardım grubu muhtemelen yeterli olacaktı.

Fakat video kaydından sonra her şey bir anda değişmişti.

Üstüne üstlük bu video, Kaja'nın amok koşusundan bir gün önce kendini hazır hissetmediği için "reddettiği" herif, yani Johannes Faber tarafından kaydedilmişti. Johannes okul binasında açılan ilk ateşle birlikte çıkan kargaşa sırasında soyunma odasındaki kızların yanına kaçmıştı. Orada Kim ve Trisha'yla birlikte Peer'den saklanmak için duşlara gizlenmişti. Kaja ile amok koşucusu onu ne görmüş ne de cep telefonuyla tecavüzü gizlice kaydettiğini fark etmişlerdi. Dokuz ay sonra, Kaja tam da günlük hayatına yavaş yavaş dönmeye başlamışken video kaydını gittiği spor kulübünde toplu mesaj yoluyla herkese yaymıştı.

Konu: "Kahramanımızın gerçekte ne yaptığına bakın!"

O andan itibaren insanların genel kanısı tepetaklak olmuştu.

Kaja artık kahraman değil, bir kaltaktı.

Fedakâr değil, azgındı.

Artık bir kahraman değil, amok koşucusunun nemfomanyak suç ortağıydı.

Elbette onun tarafında olan bir sürü kişi de vardı.

Korkunç kaydın yayılmasını lanetleyen ve Kaja'nın vahşi bir biçimde istismara uğradığının açıkça görüldüğüne dikkat çeken kalabalık bir kitle. Öğrenci forumlarında yapılan nefret içerikli yorumlarda söylendiği gibi zevkten değil acıdan bağırdığını. Peer'in işini bitirdikten sonra onu bir parça pislikmiş gibi tekmeleyerek kendinden uzaklaştırdığını. Kaydın sona ermesinden ve Kaja'nın artık sadece hıçkırıklarının duyulmasından hemen önce.

En azından Mats'ın şimdiye kadar defalarca izlediği kayıtta hep bu şekilde olmuştu.

Kanal 13/10'daki video ise devam ediyordu.

Bu da ne böyle?..

Mats gözlerini ovuşturdu. Ekrana yaklaşabilmek için kemerini çözdü. Gözlerini monitöre dikip az önce gördüklerini sindirmeye çalıştı.

Bu mümkün olamaz.

Kaydı geri sardı. Dokuzuncu dakikaya. Tıpkı Johnny'nin söylediği gibiydi.

Kaja'nın ruhsal durumu Dünya Ticaret Merkezi'yse, Mats'ın izlediği video da doğrudan iç dünyasını hedef alan bir uçaktı. Onu görmesi yeterliydi.

Kahretsin!

Şantajcı haklıymış.

Bu onu yıkardı.

Ve her şeyi değiştirirdi.

Her şeyi.

27.

Feli

Bilek boyundaki botlarının deri tabanlarının sesi, tıp merkezinin merdivenlerinde tokat gibi yankılanıyordu.

Dışarı koşarken tekerlekli sandalyesiyle içeri girmek isteyen bir kadının üzerine düşmekten son anda kurtulan Feli telaştan özür dilemeyi bile unuttu.

Sağ, sol. Dümdüz ileri. Her yöne baktı, kendi çevresinde döndü ve bir düzine Livio gördü. Bir tanesi See Caddesi'nden karşıya geçiyor, bir diğeri sigara içerek otobüs durağında bekliyor, iki tanesi ise beraberce bir sokak ilerideki bir eczaneye giriyordu.

Çiseleyen yağmurun altında, uzaktan her üç kişiden biri, koyu renk saçlı, ince uzun bir yarı İtalyan olabilirmiş gibi görünüyordu.

Lanet olsun, ona o kadar da dikkatli bakmamıştı, koyu renk pantolon ile gri parka ise ayırt edici özellikten sayılmazdı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Ezilmiş parmaklar, çalınan telefon. Janek'e itiraf etmesi gereken şeyler gitgide çoğalıyordu. Nikâha kalan süre ise azalıyordu.

Feli saate bakıp en yakın taksi durağının nerede olduğunu düşündü, sonra aklına telefon hattını acilen kapattırması gerektiği geldi. Banka bilgileri, hesap erişimi, hepsini oraya kaydetmişti, şifreli bir şekilde bile olsa o yankesicinin başka ne tür suçlar işleyebileceğini ancak Tanrı bilirdi.

Öfke içinde hemşirenin yanına dönmek ve onunla birlikte ihbarda bulunmak istedi, sonuçta Solveig, hırsızı tanıyor ve bütün bilgilerini klasöründe saklıyordu.

Diğer yandan... duraksadı.

Solveig'den muhtemelen herifin isminin Livio Kress olduğundan daha fazlasını öğrenemeyecekti. Herhalde cep telefonunu trençkotundan onun çaldığına dair tanıklık da etmezdi, öyle olsa bunu zaten o anda yapardı.

Tanrım, kendisi bile farkına varmamıştı ki. Diğer bütün bilgilerse hasta gizliliği kapsamına giriyordu.

Fakat Solveig'in bir telefonu var!

Feli yeniden girişe yönelmiş, tıp merkezinin kapısını açmak üzereydi ki bakışları, giriş kattaki dükkânlardan bir eczanenin camekânına takıldı.

Yağmurdan ıslanan kaldırıma, vitrindeki rafların arasından parlak, neredeyse beyaz bir ışık vuruyordu. Feli bir mide ilacı standının hemen yanındaki ayak mantarı kreminin iyileştirici etkisine sevinen, kartondan, gülen bir kadın maketi gördü. İkisinin orta çaprazında, dükkânın içindeyse... Livio'yu.

Yok artık!

Tezgâhın üzerine eğilmiş, kısa saçlı, genç bir eczacı kadına telefonunu gösteriyordu.

Benim telefonumu.

Onu, malını tanıtan bir sokak satıcısı gibi sergiliyordu. Sırıtarak ve abartılı mimikler eşliğinde.

Eczacı kadın reddederek başını sallayınca telefonu tekrar cebine koydu. Anlaşılan onu hemen burada paraya çevirmeye çalışmış fakat başarısız olmuştu. Feli otomatik sürgülü kapıdan geçip hızla içeri koşunca duyabildiği tek şey şu olmuştu: "İstediğiniz şey zaten reçetesiz satılmıyor."

"Polis çağırın!" diye bağırdı Feli.

"Ne?"

"Anlamadım?"

Eczacı kadın ve Livio gözlerini ona diktiler. Diğer müşteriler de öyle, burnu akan bir adam ve yürüteç desteğiyle ayakta duran bir kadın ile kocası Feli'ye dönerek onu şaşkın bakışlarla süzdüler.

"Bu adam benim telefonumu çaldı," dedi kısa saçlı kadına, Livio'yu işaret ederek.

"Çaldı mı?"

Livio yanaklarını balon balığı gibi şişirdi. "Bu bir yalan!"

"Peki az önce pantolon cebinize soktuğunuz şey neydi?"

"Bunu mu diyorsunuz?" Livio, Feli'nin telefonunu cebinden çıkardı.

"İşte, gördünüz, yaptığınız şeyi itiraf ediyorsunuz."

"Hayır, etmiyorum. Onu az önce kaldırımın üzerinde buldum."

"Bu söylediğinize kendiniz bile inanmıyorsunuz. Onu burada ucuza elden çıkarmak istediniz."

"Dinleyin beni, lütfen..." Livio ona elini uzatırken, eczacı kadın kaşlarını çatıp şöyle dedi: "Polisi gerçekten arayayım mı?"

"Hayır!" diye bağırdı Livio, ardından Feli'ye şöyle dedi: "Lütfen, önce bir düşünün. Onu çalmış olsaydım çoktan kaçmış olmaz mıydım? Burada, bu eczanede olur muydum? Sizin olduğunu bilmiyordum, yemin ederim."

"Onu size satmayı mı teklif etti?" diye sordu Feli, eczacı kadına.

"Doğrudan değil," diye geveledi kadın. "Bana yalnızca bununla ilgilenecek birini tanıyıp tanımadığımı sordu."

Livio gülerek ellerini çırptı. "Bir yanlış anlaşılma. Kayıp beyanında bulunan bir müşteri olup olmadığını öğrenmek istemiştim." Livio en çekici gülümsemesini sergiledi ancak Feli ikna olmuşa benzemiyordu.

"Polise sorduğum takdirde sabıkanızın çıkacağına adım gibi eminim yoksa yanılıyor muyum?"

Livio'nun gülümsemesi kayboldu, Feli'yse zafer kazandığını belirten bir baş hareketi yaptı.

"Yoksa açık bir yaraya mı dokundum? Bana istediğiniz hikâyeyi anlatabilirsiniz. Bakın ne diyeceğim, şimdi 110'u kendim arayacağım, bakalım polisler sizin şu kayıp telefon hikâyenize ne diyecek?"

"Lütfen, bunu yapmayın!"

Livio, Feli'ye iyice yaklaşıp etrafına bakındı. Kimsenin onu duymayacağma emin olduktan sonraysa dokunaklı bir şekilde şöyle fısıldadı: "Haklısınız. Başım yeterince belada. Lütfen. Sonuçta telefonunuzu geri aldınız. Gitmeme izin verin."

"Bunu neden yapacakmışım?" Feli öfkeyle bağırdı. "Bir sonraki köşe başında bir başkasını çarpmanız için mi?"

Cep telefonuna 110'u tuşlayıp Livio'ya sırtını döndü.

"Çünkü size yardım edebilirim," diye arkasından fısıldadığını duydu, henüz aramayı yapmak için yeşil ahize sembolüne basma fırsatı bulamadan.

Feli ona omzunun üstünden ters bir bakış attı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Biraz önce Solveig'e gösterdiğiniz şu fotoğraf!" Livio cep telefonunu işaret etti. "Lütfen, polisi bu işe karıştırmayın, ben de size onun kim olduğunu ve o taksi şoförünü nerede bulabileceğinizi söyleyeyim."

28.

Mats

Mats, Kaja'yı alt katta, *first class* yolcuların karşılandığı alanda buldu, zengin yolcuların, kendileri için özel olarak hazırlanmış bir geçitten uçağa bindiklerinde gördükleri ilk şey. Kavisli kabin duvarları dışında buradaki hiçbir şey bir uçağı andırmıyordu. Gerçekten de krem rengi halı zeminle mükemmel bir uyum içinde olan yarım daire biçimindeki deri dinlenme koltukları son derece modern bir butik otelin lobisindeymişsiniz hissi veriyordu. Aydınlatma için, daha çok oturma odalarında kullanılması beklenen yay biçiminde bir lambader kullanılmıştı.

Kokpit ile birinci sınıfın yatar koltukları arasında yer alan lobi bu saatte yolcular tarafından kullanılmıyordu. Mats döner merdivenden aşağıya indiğinde Kaja parlak sedef renginde bir servis büfesinin önünde durmuş aynalı, gümüş bir tepsinin üzerindeki tek bir şampanya kadehini dolduruyordu.

Tuvaletlerin yanında yer alan, tahminince engelli yolcular için düşünülmüş cam asansörü de kullanabilirdi. Üst kattaki üç odalı villayı karşılayabilecek durumda olan az sayıdaki kişinin arasında, ondan yaşça daha büyük ve daha az sportif kişiler de vardı mutlaka.

"Kaja?" dedi Mats sessizce ve onu o kadar korkuttu ki şampanyanın birazını kadehin yanına dökmesine sebep oldu. "Çok üzgünüm, sizi korkutmak istememiştim."

Henüz değil.

Aslında onunla Faber videosu hakkında konuşmak istiyordu, hayır, bunu konuşmak zorundaydı.

Kayıt o kadar yıkıcıydı ki kendisi bile derinden sarsılmıştı. Şimdiye kadar Kaja hakkında bildiğini sandığı her şey artık ona da yepyeni ve esrarengiz bir ışığın altında görünüyordu.

"Sorun değil." Kaja yapay bir şekilde gülümsedi ve çevresine bakındı. Mats bunu, sakarlığına kimin şahit olduğunu anlamaya çalışmak için yapmadığının farkındaydı.

Onunla yalnız kalmaktan korkuyordu.

"Yemek servisini aldırıp yatağınızı hazırlatmamı ister misiniz?" diye sordu Kaja, tepsiyi bir kâğıt havluyla kuruladığı sırada.

"Buraya bu yüzden gelmedim."

Kaja kadehi doldurmayı sürdürerek başını iki yana salladı. "Şu anda sizinle bizzat ilgilenmem ne yazık ki mümkün değil Doktor Krüger. Ama bir şeye ihtiyacınız olduğunda buraya inmenize gerek yok. Tüm uzaktan kumandalarda bir çağrı düğmesi bulunuyor. Ona bastığınız takdirde yanınıza derhal bir hostes gelecektir."

Kaja tepsiyi kaldırdı, profesyonel nezaketini bir anlığına kaybettiği esnada tüm bedeni titriyordu: "Ve bunu istemiyorum," diye Mats'a çıkıştı. "Konuşmalarımız sona erdi. Beni rahat bırakın!"

"Bunu yapamam," diye cevapladı Mats, mümkün olduğunca sakin bir biçimde.

Bakışlarını sağa çevirip birinci sınıfa giden koridora baktı, fakat görebildiği tek şey, rüzgâra kapılmış gibi hareket eden saten bir perdeydi. Uçak, karanlık gökyüzünün dalgaları arasında hâlâ hafiften sallanarak seyrediyor, kemer ikaz ışıklarıysa yanmayı sürdürüyordu.

"Ayrıca sizden acilen yerinizi almanızı rica etmek zorundayım. Türbülanslar şiddetini her an tekrar artırabilir."

Mats'ın bakışları sertleşti. "Uçuştan mı bahsediyorsunuz? Yoksa kendinizden mi?"

Kaja, Mats'ın gözlerine baktı. Korkmuş hatta neredeyse donakalmıştı. Mats, hâlâ o güvendiği, duyarlı adam olup olmadığını sorguladığını Kaja'nın gözlerinden okuyabiliyordu.

Hayır. Değilim.

Kaja'nın yüzü lambaderin loş ışığında, sanki makyajla özellikle soluklaştırılmış gibi bembeyaz görünüyordu. Tepsiyi eline aldığında Mats tırnaklarından bir tanesinde ojesinin hafiften çıkmış olduğunu fark etti.

"Bu bana iyi gelmiyor. Anlayamıyorum Doktor Krüger. Sanki özellikle eski yaralarımı deşmeye çalışıyormuşsunuz gibi hissediyorum. Yıllar geçtikçe bunu hep daha nadir düşünür oldum. Hatta bazı günler aklıma dahi gelmiyor. Fakat şimdi, sizinle birkaç dakika geçiriyorum ve tüm o resimler tekrardan kafamda canlanıyor."

Tepsinin üzerindeki şampanya kadehi neredeyse alt dudağıyla eş zamanlı bir şekilde titredi.

"Hangi resimler?" diye sordu Mats kurnaz bir şekilde ancak Kaja tuzağına düşmedi.

"Hayır, hayır, hayır. Bunu yapmayı bırakın, lütfen."

Mats derin bir nefes aldı ve Kaja'nın isteğini saygıyla karşılıyormuş gibi yaptı.

"Tamam, tamam. Anlıyorum. Ve evet, bunun için üzgünüm. Lütfen, bir saniye beni dinleyin. Başka soru sormayacağım, niyetim sizin hakkınızda konuşmak değil zaten."

"Nedir peki?" diye sordu Kaja kuşkuyla.

"Size kendimle ilgili bir şey anlatmama izin verin. Çünkü nasıl hissettiğinizi çok iyi biliyorum."

"Doktor Krüger, lütfen, ben..."

Mats oturma grubunu işaret etti fakat Kaja onu dikkate almadı.

"Belki biliyorsunuzdur, dört yıl önce karımı kaybettim."

"*Tagesspiegel*'de yayımlanan ölüm ilanını okudum. Çok üzgünüm, Kanserdi, değil mi?"

"Evet. Ama içtiği zehir nedeniyle öldü."

"Yani intihar mı?"

Mats başıyla onayladı.

"Katharina'nın çektiği acılara dayanacak gücü kalmamıştı. Ötanazi talebinde bulunanlara tıbbi destek veren yurt dışı organizasyonlarla iletişime geçip uygun ilacı temin etti. Hepsi isteğim dışında gerçekleşti."

"Bunu bana neden anlatıyorsunuz?" diye sordu Kaja, perdeye çekingen bir bakış yönelterek. İlk konuşmalarından bu yana geçen son birkaç saat içinde birkaç santim kısalmıştı. Omuzlarını düşürmüştü. Üzerinde taşıdığı yük omurgasını da bükmüştü. "Siparişini bekleyen bir yolcu var."

Mats'ın yanından geçmeye çalıştı.

"Sadece bir dakika Kaja, lütfen. Bu kadarı yeterli. Katharina'nın da benden istediği aslında bundan fazlası değildi. Yanında olmamı istediği son bir dakika. Hayatının son dakikası ama bunu başaramadım. Bir zamanlar sevdiğim her şeyin, bana yol gösteren sabit yıldızımın gözlerimin önünde yok olup sönmesine dayanamadım."

"Bunu anlıyorum."

Mats gözlerinin dolduğunu hissetti, bu hiç de şaşırtıcı değildi, daha önce hiç kimseye olanlar hakkında bu şekilde açılmamıştı. Söylediği her şey gerçekti. Ne yazık ki.

"Kendimi hâlâ affetmiyorum. Yaptığım şey bencilceydi. Tıpkı sonrasında yaptığım gibi. Hayatımdaki en alçakça şey."

"Neydi o?" diye bilmek istedi Kaja, Mats yaptığının işe yaradığını anladı. Kendisiyle ilgili bir şey paylaşarak kaybolan güvenin birazını geri kazanmıştı.

Umarım.

Bunun yanı sıra birine güvenmenin gerçekten de arındırıcı bir etkisinin olduğunu fark etmişti. Kendi başına iyileştirmeyi başaramadığı suçluluk duygusunu onca zamandır peşinden sürüklüyordu. Profesörü eskiden hep ne derdi: *"Beynimizi beynimizle anlamaya çalışmak gibi absürt bir yola başvurduğumuz için, psikoloji her şekilde başarısız olmaya mahkûmdur."*

"Bir meslektaşıma gittim. Felicitas Heilmann, onu tanıyorsunuz. Az da olsa. O gün psikolojik yardım hattını aradığınızda konuştuğunuz psikiyatr oydu. Çok yakın bir arkadaşım. Kendimi berbat, ümitsiz ve yalnız hissediyordum. Eh, o da beni teselli etti."

Kaja tepsiyi yeniden servis masasının üzerine bıraktı. "Bana ne söylemeye çalışıyorsunuz Doktor Krüger?"

"Bu dört yıl önceydi Kaja ve o günden beri hep kaçtım. Ölmek üzere olan karımın yatak odasından kaçıp bana âşık olduğunu bildiğim daha genç meslektaşımın yatak odasına koştum. Ve ona karşı bir şey hissetmememe rağmen kendimden kaçıp bayağı ve bencilce bir sefalet duygusuna kapılarak onunla yattım."

Mats yutkundu.

"Gerçekçi olmaktan kaçıp kendimi şuursuz bir sarhoşluğa bıraktım ve kızım Nele beni cep telefonumdan aradığında düzgün tek bir cümle dahi kurabilecek durumda değildim. O sırada hâlâ o yatakta yatıyordum, telefona benim yerime Feli baktı. Nele'den, karımı yatağında ölü bulduğu haberini almak için."

Sonunda olan oldu. Mats kendini daha fazla tutamadı. Gözyaşları sel gibi akmaya başladı ancak yine de Kaja'ya dokunaklı bir şekilde içini dökmesine engel olmadı.

"Sonra kaçmaya devam ettim. O günden beri benden ölesiye nefret eden Nele'den. 'Sen sefil bir pisliksin!' diye bağırmıştı bana, eve geldiğimde. 'Annemi o ölürken mi aldattın?'"

"Ve haklıydı. Öfke içinde yönelttiği her suçlamasında. Nele cenazeye gitmeme izin vermedi, her şeyi tamamen tek başına organize etti. Peki ben ne yaptım? Olayların büyümesini istemedim. Güçsüzlüğüme yenilip eşyalarımı topladım ve kaçmaya devam ettim, bu defa gidebildiğim kadar uzağa, Buenos Aires'te yaşayan ağabeyimin yanına. Nihayet orada kendimi toparladım. En azından öyle olduğunu sandım."

"Bütün bunların benimle ne ilgisi var? Ben bir şeyden kaçmıyorum," dedi Kaja.

"Evet, kaçıyorsunuz. Bunu size hemen ilk anda açıkça söylemek istemedim. Ancak siz de gerçekle yüzleşmekten kaçmayı tercih ettiniz. Bedensel olarak değil belki ama ruhsal olarak. Aksi takdirde size tam gerçeğin içinden küçük parçalar sunduğumda bu denli aşırı tepki vermezdiniz."

Kaja öksürerek boğazını temizledi. Boynundaki kabartılar belirginleşiyordu. "Bununla ne demek istiyorsunuz? Hangi tam gerçek? Tüm ayrıntılarıyla konuşmadığımız hiçbir bir şey yok ki."

Mats itiraz edercesine yüzünü buruşturdu. "Yanılıyorsunuz Kaja. Var. Lütfen bana yalnızca birkaç saniye verin, size bunu kanıtlayayım."

Mats bu sözleri söylerken perde yana doğru çekildi ve sözüm ona Ken ismini taktıkları kabin görevlisi, Valentino lobiye girdi.

"Demek buradasın," dedi Valentino, Kaja'nın yanında kimin olduğunu görünce yüzü ekşidi.

Servis büfesinin üstündeki tepsiyi işaret etti. "3G oldukça hiddetlenmiş durumda."

"Hemen geliyorum," diye söz verdi Kaja ve boşta olan eliyle alnındaki saçları geriye attı. Ardından yeniden tepsiyi tuttu.

"Lütfen," diye fısıldadı Mats, yanından geçtiği sırada Kaja'nın kulağına. "Size hayatınızı değiştirecek bir şey göstermeliyim."

Kaja başını sallayıp yürümeyi sürdürdü ancak Valentino'nun onun için açık tuttuğu perdeye yaklaşırken son bir kez arkasını döndü. "Konuyla ilgileneceğim Doktor Krüger. Bana sadece beş dakika izin verin."

Ardından kabin görevlisiyle birlikte *first class*'a ilerleyip gözden kayboldu.

29.

Nele

Ne harika. Sancısız bir an. Saf mutluluğun tanrısal bir yansıması.

Nele'nin nefes alıp verişleri yavaşladı. Kaslarını hafiften gevşetti ve sedyenin izin verdiği ölçüde kol ve bacaklarını esnetti.

Henüz az önce bütünüyle kasılmış olan alt bedeni gevşedi, bu ise son sancı dalgasının ardından oldukça huzur vericiydi.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diye inledi ama bu bir yalandı. Son kasılmayla birlikte daha fazla dayanamayıp kendini rahatlatmıştı. Bacaklarının arasındaki dışkı ve idrar kokusunu alıyor ancak bundan rahatsız olmuyordu. Tuhaf bir biçimde, onu kaçıran kişi de aynı şekilde. Nele'ye kameranın yanına yerleştirdiği bir kovanın içinden çıkardığı nemli bir bez uzattı. Kameranın ışığı hiç durmadan yanıp söndüğü için Nele, adamın her şeyi kaydettiğini tahmin ediyordu. Artık daha kısa aralıklarla tekrarlanan ve şiddetini gitgide artıran kasılma aralarında Nele'nin başını şişirdiği monologları dâhil, belirtiler, açılma aşamasının yerini doğum aşamasına bıraktığını gösteriyordu yoksa yanılıyor muydu? Nele hatırlayamıyordu, ne gelişigüzel okuduğu doğum kılavuzundaki bölümü ne de kadın doğum uzmanının verdiği bilgileri.

"Hayvanların doğum sancısı çekmediğini biliyor muydunuz?"

"Lütfen, beni rahat bırakın," dedi Nele ve kendini güç bela temizlemeye çalıştı.

"Belki sadece filler, tek tük vakaların görülebildiği söyleniyor," diye konuşmayı sürdürdü Franz. "İncil'de Tanrı'nın Havva'yı cezalandırdığı yazıyor. 'Anne olduğunda sana çok zahmet vereceğim. Acı içinde çocuklar doğuracaksın,'" diye, belli ki İncil'den bir alıntı yaptı. "Ama bu tabii ki saçmalık. Gerçekte bu dikey yürümekle ilgili."

Dikey mi?

Nele sancısız arayı değerlendirip sedyeden kalkmayı düşündü. Bir sonraki kasılmaya kadar ne kadar vakti vardı? Ve çıkışa ulaşması ne kadar sürerdi?

"Biz insanlar dikey yürüyüşümüz sayesinde ellerimizi kullanabiliyoruz, zekâ gerektiren pek çok şeyi aynı anda yapabiliyoruz, koşup aynı anda bir araç taşımak gibi mesela. Dikey yürüyüş şekli daha dar bir leğen kemiğini gerektiriyordu. Ama aynı zamanda zekâmız da artış gösterdi, böylece gittikçe daralan doğum kanallarından geçmek zorunda olan, gittikçe büyüyen beyinlere sahip olduk."

"Anlaşılan annenin leğen kemiği bir iğne deliği kadarmış," diye tısladı Nele, hatta alaycı bir şekilde gülmeyi bile başardı. "Bu en azından beyninin neden bir gerizekâlıya dönüşene kadar sıkıştırıldığını açıklıyor, seni sapık kaçık. Bırak gideyim."

Franz cevap vermeye fırsat bulamadı çünkü endüstriyel çiftliğe aniden bir yük treni girdi. En azından çıkan ses, yeterince yağlanmamış rayların üzerinde durmaya çalışan bir vagonu andırıyordu.

Nele bir çığlık attı, ancak sesi, ahırın içinde yankılanan kulak tırmalayıcı gıcırtının içinde kayboldu. Bakışlarını Franz'a çevirdi ve gözlerinde kendi hissettiği korkunun aynını gördü.

"Bu da ne böyle?.." diye mırıldandı Franz, aynı anda Nele yüzüne çarpan rüzgârı hissetti ve artık sona ermiş olan gürültüyü neyin çıkardığını anladı. Franz onu demin doğu tarafında bulu-

nan devasa boyutlarda kepenkli bir kapının arkasında yer alan küçük, kırık bir kapıdan geçirmişti. Birileri tam da bu elektrikli kepenkleri açmış olmalıydı; bunun için gerekli araçlara sahip olan biri. Bir uzaktan kumandası ya da anahtarı olan biri. Ve çınlayan, bas bir ses tonuna.

"Merhaba? Kimse yok mu?"

Nele'nin gözleri büyüdü. İçini belirsiz bir umut duygusu kapladı. Ancak Franz bir parmağını dudağına koyup aynı anda diğer eliyle, gırtlağın üzerinden geçen bir bıçak hareketi yaptı. Nele ayak sesleri duydu, ardından bir sesleniş daha: "Ortaya çıkın yoksa polis çağıracağım."

"Çıtını çıkartırsan ölürsün," diyordu Franz'ın, onu gözetim altında tutan bakışı.

Fakat Nele onun sessiz komutlarını nasıl takip edeceğini bilmiyordu.

Bedeninin alt kısmında ilk kasılmayı hissetti. Sancı dalgası onu her an yeniden etkisi altına alabilirdi, o vakit elinden, acısını haykırmaktan başka bir şey gelmeyecekti. Franz fısıldadığı tehditlerini gerçekleştirecek olsa bile:

"Eğer sessiz olmazsan seni boğmak zorunda kalırım."

30.

Franz

"Tamam, tamam, hemen geliyorum," diye, telefonunu çoktan kulağına dayamış olan yabancıya karşılık verdi Franz.

Gelen adam çıkışta duruyordu, hayvanların eskiden kamyonlardan çıkarılıp bir rampa üzerinden ahırlara sokulduğu, aynı zamanda sütü tükenen bitkin ve işe yaramaz sağmal ineklerin mezbahaya götürülmek üzere dışarı çıkarıldığı yerde.

"Pardon, çok üzgünüm, geldiğinizi duymadım."

Franz acele etse de mavi gri üniformalı, iri cüsseli adama ne diyeceğini bilmiyordu. Araştırmalarına göre özel güvenlik sadece salı günleri geliyordu, bugün değil. Bir sebepten ötürü rutin bozulmuş olmalıydı, *lanet olsun.*

"Burada ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz?" diye sordu güvenlik görevlisi.

Mecbur olduğu için bacaklarını ayırarak duruyordu, aksi takdirde kocaman göbeği yüzünden muhtemelen öne doğru devrilirdi. Genel itibarıyla pek sağlıklı bir izlenim vermiyordu, yanaklarındaki kılcal damarlar çatlamıştı ve gereğinden bir santim bile fazla kıpırdamadığı halde hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu. Ellerinden birinde, pençelerinin arasında bir kartvizit gibi görünen cep telefonu, diğerindeyse polis copunu andıran uzun bir el feneri tutuyordu.

"Bir sorun mu var?" Franz sağ elinde, kazağının uzun kolu altında bir falçata gizliyor ve adama yaklaştıkça parmakları bıçağı daha sıkı sarıyordu.

"Evet, tabii ki sorun var."

M&V Güvenlik elemanı kapalı olan el feneriyle, ahırın zemininde duran kırık asma kilidi işaret etti. "Buraya izinsiz girdiniz."

"Yo, hayır. Geldiğimizde kilit zaten açıktı. Buranın sahipsiz bir tesis harabesi olduğunu sanmıştım."

"Evet, tabii. Zaten bu nedenle burada yalnızca otuz tane 'Girmek yasaktır' yazılı tabela duruyor, seni kuş beyinli." Güvenlik görevlisi el fenerini şakağına dokundurdu.

"Dinleyin, biz sorun istemiyoruz."

"Biz mi?"

Artık doğaçlama yapma zamanı gelmişti. En azından güvenlik görevlisine, gırtlağını tek hareketle yakalayacak kadar yaklaşana kadar.

"Üniversiteden arkadaşlar," diye zırvaladı Franz. "Fotoğrafçılık okuyoruz ve projemiz için bu eski yerin arka planını kullanıyoruz."

Ne klişe ama. Gerçi işe yarıyor gibiydi. Şimdilik. Gerçekten de Berlin'de bu çok sık oluyordu. Şehre gelen turist sayısı arttıkça yıpranmış başkentin "cazibesini" fotoğraflamak isteyenler de o denli çoğalıyordu. Hiç şüphesiz Franz, güvenlik görevlisinin burada yakaladığı ilk kişi değildi.

"Bunun için izniniz var mı?" diye bilmek istedi.

"Hayır, size söyledim ya, izin almamız gerektiğini bilmiyordum." Franz bir adım yaklaşıp falçatanın bıçağını biraz daha ileri itti.

"Ama bize beş dakika verirseniz her şeyi toparlar ve..."

Arka ahırlardan boğuk bir çığlık yükseldi ve güvenlik görevlisinin içgüdüsel olarak bir adım geri çekilmesine neden oldu.

"Demek ödev hazırlıyorsunuz?" diye sordu kuşkulu bir şekilde, çok sesli olmasa da net bir şekilde duyulabilen çığlıklar odaya ulaşmayı sürdürürken.

Nele bağırdı: "Yüce Tanrım. Ahhhhh!.."

Lanet olsun. Şimdi ne yapacağım?

Franz şaşkınlık içinde, üniformalı güvenlik görevlisinin yüzünde beliren azgın sırıtışı fark etti. "Ne tür filmler çektiğinizi gayet iyi biliyorum."

"Öyle mi?"

"Oyuncu kabul ediyor musunuz?"

"Hayır, şey, korkarım ki..."

"Hadi ama dostum, en azından izlememe izin ver. Hep bu tür bir şeye dâhil olmak istemişimdir."

Franz kimin daha şanslı olduğunu düşündü. Kendisi mi yoksa artık falçatayı üzerinde kullanmasına gerek kalmayan azmış güvenlik görevlisi mi?

"Tamam. Tamam, peki. Diğerleriyle konuşacağım. Ama zamana ihtiyacım var. Bana beş dakika ver."

"Ahhhh lütfen, lütfen, lütfen, aahhhh!"

"Şu kız, ateşli mi?"

Franz hararetle başını salladı.

"Evet, çok ateşli. Acayip. Sana bayılacaktır." *Seni beyinsiz.*

"Gerçekten mi?"

"Evet ama onu hazırlamalıyım. Çekimde değişiklik yapıldığını söylemem gerek. Onu ürkütmemeliyiz."

"Tabii, tamam. Anlıyorum."

Hayır, beynindeki kan pantolonuna hücum ettiğinden beri hiçbir şey anlamıyorsun.

"Adın ne?"

"Helmuth."

Franz, Nele'yi diğer gizli yerine götürmek için ne kadar zamana ihtiyacı olduğunu düşündü.

"Bak Helmuth, bana sorarsan, sen şimdi biraz daha hava almaya git, ardından da, aşağı yukarı bir saat sonra..."

"Hay aksi."

"Ne?"

Güvenlik görevlisi öfkelenmiş bir şekilde cep telefonuna bakıyordu. "Göl kıyısındaki eski depolarda hırsızlık alarmı. Güzergâhımın en son noktasında. Lanet olsun. Daha ne kadar buradasınız?"

"İki üç saat kesin."

"Tamam, bak ne diyeceğim. O halde daha sonra tekrar gelirim. Önce orada ne olduğuna bakmalıyım."

"İyi, tamam. Anlaşıldı."

Franz, güvenlik görevlisinin arkasından baktı, bir soygun için pek de hızlı sayılmayan, ağır adımlarla arabasına binen Helmuth'un eski Golf'u inleterek çökertişini izledi.

"Sakın beni oyuna getireyim deme!" diye bağırdı açık olan pencereden, ardından Franz'ın buraya gelirken kullandığı taksinin etrafında gıcırdayarak geniş bir yay çizip çıkışa ilerledi.

Kahretsin, bu nasıl olabildi?

Franz tekrardan, Nele'nin ciğerlerini patlatırcasına bağırdığı ahıra doğru döndü.

Saate baktı ve ahıra dönerken, ilk olarak bağlantısını mı arayacağını yoksa o et yığını geri gelmeden kaçış noktasına mı gideceğini düşündü.

"Aaaaaaa!.." diye bağırdı Nele, tuhaf bir biçimde tiz bir sesle. Franz bulunduğu ahır bölmesine vardığında o kadar güçlü ıkınıyordu ki gözleri kan çanağına dönmüş ve bir Basedow hastasınınkiler gibi kocaman açılmıştı.

Nele sedyenin üstüne çömelmişti ve nefes nefeseydi, bu pozisyonda ağrılara dayanmak belli ki daha kolay olduğundan son sancı dalgasından bu yana dört ayak üstünde duruyordu.

"Kaaaahhh...retsin!!!" diye haykırdı Nele. Güçlü ve anlaşılır bir sesle, hemen arkasından Franz da bağırmaya başladı. Çünkü Nele gerçekte ne çömelmişti ne de bağırıp ıkınıyordu.

Bütün bunları kamera ekranında yapıyordu.

Kayıtta.

Kendisiyse ortadan kaybolmuştu.

Sedyesi boştu.

Bunların dışında ahırda bulunan tek şey, Nele'nin geri sarıp baştan başlat tuşuna bastığı kameraydı.

31.

Mats

Mats bir lavaboya ihtiyaç duyuyordu. Bir klozet de işini görürdü, önemli olan, kendinden duyduğu tiksintiyi bir an önce tükürebilme imkânı bulmasıydı. Ancak Kaja'yı oturma odasında, video kaydıyla baş başa bırakıp *Sky Suite*'in tuvaletinde istifra edemezdi sonuçta.

Kaja verdiği sözü tutup gelmişti. Şimdiyse oturma odasındaki koltuklardan birinde oturmuş, Mats'ın kanal 13/10'a ayarladığı ekrana bakıyordu.

"Bu ben değilim," diye fısıldadı Kaja, gözlerini kabin duvarındaki ekrana sabitlemiş, geçmişin kâbuslarından kaçmaya çalışan travma hastaları için tipik olan inkâr evresine girmişti.

Aslında Kaja bir açıdan haklıydı. O artık videoda görünenle aynı kişi değildi. Şahlanıp kıvranan kadın o değildi. Önce işkencecisinin altında yatarak, sonra da tecavüzcüsünün önünde diz çökerek. Vahşetin ellerinde. Saf şiddet karşısında çırılçıplak.

Kaja on bir yıl önce, şu an olduğundan yalnızca bambaşka bir kişilikte değil, bunun yanı sıra neredeyse sağlıklı düşünemeyen ve dürtülerle hareket eden bir ruh hali içindeydi. Üzerine düşünmeden ve tamamen bilinçsiz bir şekilde hayatta kalmaya odaklanmış ve gerekli gördüğü her şeyi gözü kapalı bir şekilde yerine getirmişti.

Kaba etlerine inen tokatlara katlanmış ve aynı anda, belli ki çocuğun emri üzerine, silahın namlusunu emmişti.

Mats bakışlarını, tıpkı transtaymış gibi hâlâ ekrana odaklanmış olan Kaja'dan ayırarak cep telefonuna bir kez daha göz attı. Nele'nin gözlerini ve içlerindeki dehşet ile umutsuzluğu ortaya seren, gelmiş geçmiş en korkunç fotoğrafa. Mats şantajcının sözlerini hatırladı: "*...ona göz kulak olan herif pek öyle eğitimli bir doğum uzmanı sayılmaz. Aslına bakarsanız tam tersi diyebiliriz, ne demek istediğimi sanırım anladınız. Görevinizi yerine getirmediğiniz takdirde kızınızı ve bebeğini öldürmekte tereddüt etmeyecektir Doktor Krüger.*"

Görev.

Şu anda gerçekleştirdiği ruhsal zehirleme için fazla sevimli bir tanımlama.

Video kaydında amok koşucusu, Kaja'nın sağ göğsünü avuçluyor ve göğüs ucunu neredeyse kopartacak gibi oluyordu. Kaydın bu bölümünde ses çok az olmasına rağmen Mats, çocuğun inleyişleri ile kızın bağrışlarını duyabiliyordu. Neredeyse Kaja'nın güçlükle fısıldadığı sorusu kadar katlanılmazlardı: "Bunu gerçekten izlemek zorunda mıyım?"

Doğru yanıt şöyle olmalıydı: "*Hayır, elbette değilsiniz. Yaşadığınız travmayı tetiklemeniz olabildiğince zararlı Bayan Claussen. Aklı başında hiçbir insan size bunu yapmazdı. Ben, yani Doktor Mats Krüger hariç.*"

Uçak eski sakin seyrine geri dönmüştü. Ancak Mats yine de her an bir sarsıntı yaşamayı bekliyordu. İçsel gerginliği her saniye biraz daha artıyordu. Teni bedenine aniden dar gelmeye başlamıştı, tüm vücudu sanki güneşten yanmışçasına ateş içindeydi.

"Birazdan bitecek," diye Kaja'ya yalan söyledi, sonuçta onu neyin beklediğini biliyordu: en kötüsü. Bu, Mats'ı bile sarsmıştı. Şu ana kadar izlediği görüntüleri bile uzun bir süre aklından çıkaramayacaktı. Kaja onları unutulmak üzere yıllarca bir sandığa kapatmıştı, şimdiyse hepsi sil baştan bilincine servis ediliyordu.

Acı çekmek istediğinde elinin altında hazır bulunacak şekilde. Tecavüz videosunu onca zamandan sonra bir kez daha izlemek, uyuşturucuyu bırakmış bir bağımlının yoksunluk hissinin yeniden tetiklenmesine benziyordu. Hep şöyle denirdi ya, temiz kalma süresi ne kadar uzun olursa, düşüş de o ölçüde büyük olur.

"Yemin eder misiniz?" diye sorduğunu duydu Kaja'nın. Sesi titriyordu. Gözyaşları, gözlerinin içinde tıpkı çiy damlaları gibi parıldıyordu. "Her şeyin düzeleceğine yemin eder misiniz?"

Mats az kalsın sinirden gülecekti.

Yemin etmek mi?

Mats Cenevre Bildirgesi'ni düşündü, günümüzde doktorların uymakla yükümlü olduğu Hipokrat Yemini'nin modern versiyonu.

Mats yemini tören eşliğinde okumuştu. *Kendi özgür irademle ve onurumla; hastalarıma zarar vermeyeceğime, insan haklarını zedelemeyeceğime yemin ediyorum. Tehdit altında kalsam dahi!* Tıpkı metinde yazdığı gibi.

Peki ya şu anda olanlar!

Tam o anda, amok koşucusu nihayet Kaja'yı bıraktı. Onu ayağıyla itti. Sonra da ona sırtını döndü.

Onu bitkin ve titrer halde soyunma odasının ortasında bırakıp yüzü doğrudan gizli kameraya bakacak şekilde diğer yana döndü ve bakışlarını düşünceli bir şekilde yere indirdi.

Kaja koşarak oradan uzaklaştı. Soyunma odasının kapısından çıkıp spor salonunun koridoruna kaçtı. Elbette bunu yalnızca videoda yaptı.

O andaki Kaja hiç kıpırdamadan koltukta oturmayı sürdürdü. Kocaman açtığı gözlerini neredeyse hiç kırpmadan. Parmaklarını, üniformasının eteğine kenetlemiş bir halde. Belli ki kafasında dönüp duran anıların uğultusundan kurtulmayı bekliyordu. Az önce tüm dehşeti bir kez daha gözlerinin önünden geçiren, şu

yeterince yağlanmamış bir yürüyen banttan kaynaklanıyormuş gibi gelen uğultuyu.

"Peki şimdi?" diye sordu Kaja sessizce, ardından irkildi, tıpkı daha önce Mats'ın irkildiği gibi. Kayıt beklendiği gibi durmayıp onun yerine zemindeki fayanslar görünür olunca Mats da hazırlıksız yakalanmıştı. Odak noktası değişti, bulanık bir sarsılma oldu. Gizli kameraman, soyunma odasındaki sahneyi daha iyi yakalayabilmek için duştan bir adım dışarı çıkmış olmalıydı.

Görüntü titriyor, her şey biraz bulanık ve fazla karanlık görünüyordu ancak Kaja ve amok koşucusunu daha az önce, eziyet dolu dokuz dakika boyunca birlikte izledikten sonra kameranın ne yakaladığı gayet açıktı. Açık olmayan tek şey bunun neden gerçekleştiğiydi.

"Bunu nereden buldunuz?" diye sordu Kaja. Sesindeki dehşet o kadar belirgin, gözlerindeki korku o kadar şiddetliydi ki Mats bu delili şu anda ilk kez gördüğüne emindi.

"Asıl soru şu: Bunu neden yaptınız?" diye karşılık verdi Mats acımasız bir şekilde. Hatta şimdi bir daha geriye dönüp bakınca bu videoyu neden özellikle Kaja'nın eski erkek arkadaşı Johannes Faber'in yaydığını bir anda anladı. Buna ek olarak, ki bu şaşırtıcıydı, kaydın son saniyelerini kendine saklamıştı.

"Peer Unsell sizi bir silahla tehdit edip rehin aldı. Okul arkadaşlarınızın hayatını kurtarmak için size tecavüz etmesine ve canınızı yakmasına izin verdiniz. Tanrı aşkına, neden sizi bıraktıktan sonra geri döndünüz?"

Mats konuşurken Kaja'nın görüş açısına girebilmek için çevresinde dolandı. "Kendini vurmasını engellemek mi istediniz?"

Kaja onu görmüyordu, çökmüş yanakları ile hafifçe öne çıkmış çenesi, kireç gibi beyaz yüzüne bön ve biraz aptal bir görüntü vermişti.

Dudak hareketleri, "Hayır," dedi ama ağzından hiç ses çıkmadı.

"Arkadaş mıydınız?"

Belli belirsiz bir baş sallayış daha.

"O halde soyunma odasına neden döndünüz? Önce elini tutup sonra ona neden sarıldınız?"

Mats iyice acımasızlaştı. Sanki tarif ettiği o şaşırtıcı sahne hâlâ oynuyormuş gibi, artık kararmış olan ekranı işaret etti: "Yüce Tanrım, taze sevgililer gibi saçlarını okşadınız ve aynı anda ona uzun, ateşli bir öpücük verdiniz."

32.

Feli

Yaşadığı ani şok, tıpkı bir araba kazasındaki çarpışma anı kadar sarsıcı olmuştu. Feli bunu görebiliyordu. Profesör André Klopstock kendini çabuk toparlasa da Feli içinden attığı çığlığı duyabilmişti.

Bir tek gözlerinin altındaki gölgeler duruyordu. Onu ofisinde karşılarken sergilediği xenon[6] gülüşü, bin vat gücündeki parlaklığını yitirmiş, beş dakika önceki halinden eser kalmamıştı.

"Bayan Heilmann, sizi yeniden görmek ne güzel," diye karşılamıştı Klopstock onu ofisinde, oysa Feli tesadüf eseri bir kongrede karşılaştıklarında yüzeysel bir baş hareketiyle selamlaşmaları dışında bir paylaşımda bulunduklarını hatırlamıyordu.

Onu Kranzler Eck'e bakan köşe ofisinin kapısında karşılamış ve elini, sanki eskiden çok yakın bir dostlukları varmış ama uzun zamandır görüşemiyorlarmış gibi büyük bir içtenlikle sıkmıştı.

"Sizi buraya getiren nedir?"

"Sadece kısa bir sorum olacak, fazla vaktinizi almayacağım," diye söz verdi Feli ve doktorun işareti üzerine, Klopstock'un oturduğu masanın tam karşısına, sırtı anlamsız şekilde yüksek olan bir sandalyeye oturdu. Özel tasarım olduğuna emindi, tıpkı sade ama üzerine mükemmel oturan, tek sıra düğmeli, açık mavi ceket ve yelekli takım elbisesi gibi.

---

6 Aydınlatma sektöründe, bilhassa araba farlarında kullanılan gazlardan bir tanesi. (ç. n.)

"Lütfen rahat olun sevgili meslektaşım," dedi psikiyatr, masasının üzerinde duran bir fotoğraf çerçevesinin yerini değiştirdiği esnada sakin ve kısık bir sesle. Çerçevenin içinde kumral saçlı, genç ve güzel bir kadının fotoğrafı duruyordu. Feli bulvar basınında yer alan bir haberde Klopstock'un aylar önce, karnı burnunda olan karısını, ondan yirmi yaş daha genç, Romanyalı bir fotomodel için terk ettiğini okuduğunu hatırlar gibi oldu.

"Size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım Bayan Heilmann."

Konuşmanın havası başlangıçta şaşırtıcı bir şekilde yumuşaktı, belki de Klopstock, Feli'nin bir gülümsemesini yanlış anladığı için. Feli karşısına oturup onu ilk kez yakından gördüğünde, aklına annesinin bilge bir öğüdü gelmişti: *"Köpek yüzlü erkeklerden sakın. Kuyruklarını sadece üzerine atlayana kadar sallarlar."*

Profesör André Klopstock ise Feli'nin uyarı aldığı yüz şeklinin ilk örneğiydi: bir basset gibi sarkık dudak kenarları, bir base gibi kırışık bir alnı ve hastalarına fazladan bir terapi seansı yuttu-rabileceği, bir beagle'ın hüzünlü ve koyu renk gözlerine sahipti. Ancak Klopstock'un atletik vücudunun, bir dobermannınkinden aşağı kalır yanının olmadığını kabul etmek gerekiyordu.

"Konu nedir?" diye sordu Klopstock, Feli ise doğrudan konuya girip güvenlik kamerası görüntüsünün olduğu çıktıyı gösterdi. "Şu adam."

"Bono mu?"

"O halde onu tanıyorsunuz?"

"Fotoğraf çok net değil ama evet, bu kesinlikle o."

"Bir hastanız mı?"

"Bunu size söyleyemeyeceğimi biliyorsunuz."

Evet. Biliyordu. Ve Klopstock'un, işini kolaylaştırmayacağını da biliyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse asansör onu kliniğin bulunduğu üçüncü kata çıkardığında Klopstock'un onu kabul edeceğinden bile emin değildi.

Hasta kabul bölümü, tıbbi bir müesseseden çok beş yıldızlı bir otelin lobisini andırıyordu. Resepsiyonda, Feli'ye önce bir fincan kapuçino ile bir bardak su teklif ederek bekleme bölümünde bir iPad üzerinden kayıt bilgilerini doldurmasını isteyen üniformalı bir hemşire bekliyordu. Neyse ki Feli onu, bir hastası değil de meslektaşı olduğuna çabuk ikna edebilmiş ve kliniğin idarecisi tarafından kabul edilmesi, söylendiği gibi yalnızca birkaç saniye sürmüştü.

"Bana sizin şoförünüz olduğu söylendi."

Feli bu bilgiyi, cep telefonu hırsızlığını affettirmek için onu buraya, Ku'damm'a bırakan o düzenbazdan, yani Livio'dan öğrenmişti.

"Sanırım şu öğrenci onu klinikten kliniğe taşıyor," demişti ona. *"Haftada bir gün terapiye gidiyorum. Klopstock'un muayenehanesine her geldiğimde, herif aşağıda, arabanın içinde bekliyor oluyordu."*

"Bono'dan ne istediğinizi sorabilir miyim?" diye bilmek istedi psikiyatr, Feli'den.

"Demek Bono, öyle mi? Bu adı mı yoksa soyadı mı?"

"Her ikisi de değil, onu bu isimle tanıyorum. Dürüst olmam gerekirse gerçek adını bilmiyorum bile."

"Bu durumda sizin hastanız olamaz," diye bir kanıya vardı Feli. "Tabii eğer..."

Bono!

Feli kafasında beliren düşünceyi sesli bir şekilde dile getirdi: "O sizi istediğiniz yere götürüyor, siz de bunun karşılığında ona ücretsiz terapi veriyorsunuz, doğru mu?"

Para akışı yoksa belge de yok.

Pek çok başarılı doktor kendilerine Bono gibi ücretsiz tedavi ettikleri hastalar seçiyorlardı. Çoğu bunu vicdanlarını rahatlatmak için yapıyordu. Anlaşılan o ki Klopstock o cılız taksiciyle

bir anlaşma yapmıştı, bu ona çok uygun bir davranış olurdu. Doktorlara yönelik popüler bir dergide yayımlanan kısa karakter portresinde şu soruya *'En güçlü yanınız nedir?'* şöyle yanıt vermişti: *"Başkalarının sorun olarak gördüğü şeyleri kazanca çevirebilecek imkânları fark etmek."*

Elde ettiği kârın çoğunu canlı insanların tedavisinden değil, laboratuvarı sayesinde kazanıyordu. Kan, saç ve bunun gibi DNA taşıyıcılarındaki patojenlerin yanı sıra uyuşturucu ve aşırı alkol kullanımını da analiz ediyordu. Klopstock ayrıca HIV, hepatit, hatta babalık testi için evde uygulanabilen tartışmalı birçok testin patentine sahipti.

"Bono denilen adamla karşılıklı bir anlaşma içerisinde miydiniz?"

"Sanırım bu sorunuzu da yorumsuz bırakacağım sevgili meslektaşım. Peki ya sizin durumunuz? Bu beye karşı ilginizin sebebi nedir?"

"Mesele Mats Krüger'le ilgili."

Klopstock takdirle başını salladı. "Muazzam bir zekâ. Uzun zamandır ondan haber almıyorum. Artık Brezilya'da yaşayıp orada çalışmıyor muydu?"

"Arjantin. Kendisi şu anda Buenos Aires'ten Berlin'e gelen bir uçakta bulunuyor."

Ve işte gerçekleşmişti. Değişim. Sohbetin bu kırılma noktası, Klopstock'un özgüvenini yitirmesine neden olmuştu.

"Mats'ın kızı büyük bir tehlike altında," dedi Feli, Klopstock art arda iki kez hızlıca gözlerini kırpıştırdı.

"Sorun nedir?"

"Bu konuda da ben bir şey söyleyemem. Ama şu adamın bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum."

Feli parmağını, Klopstock'un kendinden uzağa itmiş olduğu fotoğrafın üzerine koydu. Psikiyatr ayağa kalkıp pencerenin ya-

nına gitti. Gerilmiş bir halde jaluzinin kordonuyla oynuyordu. Yüzü, boyalı alçı tavan kadar beyazdı. Gözlerinin altında aniden derin bir gölge belirmişti.

"Bono'yu nerede bulabilirim?" diye öğrenmek istedi Feli.

"Bunu bilmiyorum."

"Fakat bildiğiniz başka bir şey var, yanılıyor muyum?"

Klopstock kapıya doğru döndü. Ağzı açıldı. Belli belirsiz başını oynattı, Feli'nin gözünden kaçmayan bir mikro ifade daha.

"Nedir? Bay Klopstock, lütfen. Olayları dramatize etmekten hoşlanan biri değilim fakat Mats'ı doğru anladıysam bu bir ölüm kalım meselesi olabilir."

Feli zerre kadar açlık hissetmemesine rağmen midesinin guruldadığını duydu. Hiç şüphesiz o da en az psikiyatr kadar gergindi.

Klopstock masasına geri dönerek telefonunun üzerine eğildi, Feli bir an için resepsiyondaki yardımcısından, hasta bilgilerini içeren bir dosya isteyeceğini düşünüp umutlandı. Ancak Klopstock onun yerine şöyle dedi: "Bayan List, rica etsem sıradaki hastayı içeri gönderir misiniz? Bayan Heilmann ne yazık ki artık gitmek zorunda."

33.

"Bir dakika..." Feli itiraz etmek için ayağa kalktı. Ancak Klopstock telefon santralinin düğmesini basılı tutmayı sürdürüp yapmacık bir nezaketle şöyle dedi: "Size bir taksi çağırmamı ister misiniz Bayan Heilmann?"

Sözcükleri neredeyse boğazına takılan Feli sinirden öksürmek zorunda kaldı. "Size bir şey söyleyeyim mi? Tanışmadan önce de sizden hoşlanmıyordum. Bunun için bana geçerli bir neden verdiğiniz için teşekkür ederim."

Feli sert adımlarla odayı terk ederken kapıyı arkasından çarpmak istedi ancak kapının yavaşça kapanmasını sağlayan mekanizma buna engel oldu.

Peki şimdi?

Feli derin bir nefes aldı ve patronunun bu yakışıksız davranışında nihayetinde hiçbir suçu olmayan, danışmadaki kadına nazikçe veda edip ne yapacağı konusunda hiçbir fikri olmadan asansöre geri döndü.

Yanlış.

Aslında şu anda yapması gereken şeyi gayet iyi biliyordu ama tam da bundan korkuyordu. Bono lakaplı taksici ile Klopstock arasında muhtemel bir bağlantı olduğunu ancak bunun Nele'yi kurtarmalarına nasıl yardımcı olacağını bilmediğini öğrendiğinde Mats nasıl bir tepki verecekti?

Feli asansörün çağırma düğmesine bastığı sırada telefonu çaldı.

Janek!

Telefonu meşgule atmak isterken çağrıyı yanlışlıkla kabul etti.

"Tanrı aşkına, bunca zamandır neredesin sen, tatlım?"

Cümlenin sonundaki sevgi sözcüğü, sorudaki gerginliği silmeyi başaramamıştı. Nişanlısının sesi belirgin bir biçimde gergindi, Feli bunu anlayabiliyordu. Muhtemelen uzun bir süre boyunca ve çaresizlik içinde, neden törene sayılı saatler kala müstakbel karısına cep ya da ev telefonundan ulaşamadığına dair mantıklı bir açıklama bulmaya çalışmıştı. Evde olup hazırlıklar yapması, saçlarını düzleştirmesi, sarması ya da fönlemesi gerekirken aldığı her solukla birlikte içini biraz daha dolduran sevincin bir göstergesi olarak belki de elinde bir kadeh köpüklü şarapla hazırlanması gerekirken dışarıda ne yapıyordu.

Bunun yerine Janek'in tüm mesaj ve aramalarını yanıtsız bırakmış, sonra da olabilecek en kötü zamanda telefonuna yanıt vermişti.

Sarsılmış, afallamış ve plansızca.

"Ku'damm'da bir meslektaşımın yanındayım," diye gerçeği söyledi ve asansörün harekete geçtiği yönünde herhangi bir işaret görmediği için çağırma düğmesine tekrardan bastı.

"Neredesin!?" diye sordu Janek, Feli ona ani bir kararla Avustralya'ya taşındığını itiraf etmişçesine şaşkın bir halde. Yoksa hâlâ çalışıyor musun?"

"Hayır," dedi Feli ve ona haksızlık etmemek için kendini zorladı. Ona evliliklerde bu tarz imtiyazların sadece erkekler için mi geçerli olduğunu sorarak karşı saldırıya geçmek kolay işti. Ne de olsa bugün ofise giden kendisi değil, *oydu.* Ama bu şekilde karşılık vererek aslında sadece kendine ve olanlara duyduğu öfkeyi ona yansıtmış olurdu. Anlık bir yardım etme dürtüsüyle,

kişisel meselelerine artık hiçbir şekilde dâhil olmak istemediği bir insanın emri altına girmişti. Mats, karısının ölümünden sonra onu zaten bir kez kullanmıştı. Feli'nin ona âşık olduğunu ve tek bir geceden çok daha fazlasını istediğini bildiği halde onu bir teselli aracı olarak görmüştü. Nele bunu öğrenip babasıyla ilişkisini kestikten sonraysa onu bir kez daha ortada bırakmıştı. Güçlü bir erkek, ölüm anında sadece karısının yanında olmakla kalmaz, geleceğe bir şans verip belki Feli'nin de dâhil olabileceği yeni bir hayat inşa etmeye çalışırdı. Fakat Mats kaçmış ve onu geride bırakmıştı.

"Mats Krüger'in kızının başına çok kötü bir şey geldi," dedi Feli, bu önemli günü bir yalanla boğmak istemediğine karar verdikten sonra nişanlısına. "Birazdan evde buluşuruz, olur mu? Sana her şeyi anlatırım."

Becerebildiğim kadarıyla.

"Hımm," diye homurdandı Janek telefona, Feli ise Mats Krüger ismini duyduktan sonra söylediklerini dinleyip dinlemediğini merak etti.

"Yarım saat içinde dönmüş olurum," diye söz verdikten sonra, "Seni seviyorum," diyerek telefonu kapattı.

Tören için bundan daha güzel bir ön hazırlık yapılamazdı, diye düşünüp saatine baktı. Nikâha tam iki yüz dakika vardı.

Öf.

Az önce Livio onu eğri büğrü Renault'suyla Ku'damm'a getirip Meinecke Caddesi'nin köşesine bıraktıktan sonra gitmesine izin verdiği için şu an kendine kızıyordu. Şimdi arabasız bir şekilde eve zamanında nasıl gideceğini düşünmeliydi. Metroyla gitmek muhtemelen taksiden daha kısa sürerdi.

Dınn!

Asansörün kapısı açıldı ancak Feli içeri girmedi. İkaz sesini duymasıyla birlikte nerede hata yaptığını anlamıştı.

Az önce, Klopstock'un ofisinde.

Geri dönüp resepsiyona koştu.

"Fikrimi değiştirdim," dedi Feli, bankonun arkasındaki güzelliğe.

Klopstock!

Ona elini uzatmış ama Feli onu geri itmişti. Geri çevrildiğini düşünerek incinip öfkelenmişti.

"Şöyle ki bugün evleniyorum ve daha halletmem gereken bir sürü şey var."

Aslında geri çevrilmemiş, bir teklif almıştı: "Size bir taksi çağırmamı ister misiniz?"

"Profesörse bana güvenilir bir şoför tavsiye edebileceğini söylemişti."

"Güvenilir mi?"

Klopstock'un yardımcısı yüzünü buruşturdu. "Onu bu sabah evinden alacaktı ama oraya hiç gelmedi."

"Gerçekten mi?" Feli heyecandan kanın yüzüne hücum ettiğini hissetti. Bu haklı olduğu anlamına geliyordu. Merak ettiği tek şey Klopstock'un az önce neden bu denli savunmacı bir üslup kullandığıydı. Ve hangi açıklamalarının onun bu denli gerilmesine hatta belki de korkmasına neden olduğuydu.

"Yine de şoföre ulaşmayı bir kez daha deneyebilir misiniz?" diye rica etti Feli.

Danışmadaki kadın hiçbir şey söylemeden bir not kâğıdı kutusunun içinden yıpranmış bir kartvizit çıkartıp telefon ahizesini kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Bir bakalım. Belki bu defa Franz'a ulaşmayı başarırız."

34.

Franz

Cebindeki telefon titreşiyordu ama şu anda bunun için vakti yoktu. En kötü ihtimalle durumun gidişatını öğrenmek isteyen bağlantısı arıyordu, peki ama ona ne söyleyecekti?

Üzgünüm ama burada işler aniden karıştı. Azgınlıktan salyaları akan bir güvenlik görevlisini başımdan atmaya çalıştığım sırada, o hamile kadın tam doğurmak üzereyken elimden kaçtı.

"Kahretsin!"

Franz'ın bağrışı, fazlasıyla boş olan tesiste yankılandı.

Onu neden çözmüştü ki? Pek çok inek günümüzde bile hâlâ yaşamlarını bir yere bağlı şekilde sürdürmek zorunda kalıyordu. Ama her zaman olduğu gibi yufka yürekli davranmıştı. Doğumunu daha rahat yapabilmesi için ona yardım etmişti.

Şimdiyse başı belaya girmişti. İlk olarak ne yapmalıydı? Dışarı koşup etrafı mı aramalıydı? Ahır duvarlarında mutlaka delikler olmalıydı, belki onlardan birinin içinden geçerek kendini dışarı atmıştı.

Belki de yalnızca birkaç bölme ileriye gitmişti. Samanların altına girmiş, yerini belli etmemek için kanatana kadar elini ısırıyordu.

Franz bir defasında Scientology Kilisesi'nin, kadınlara doğum esnasında bir çıt sesi dahi çıkarmalarını yasakladığını okumuştu. O halde sessiz bir doğum gerçekleştirmek mümkündü, şayet Nele ölüm korkusu yaşıyorsa belki de imkânsız olanı gerçekleştirmeyi

başarabilirdi. İnsan bedeni tam bir gizemdi ve çoğunluğun hayal bile edemeyeceği şeyleri gerçekleştirebilecek durumdaydı.

Lanet olsun!

"Nele?"

Franz giriştiği işin boyutunu aniden kavrayınca ona daha fazla seslenmek yerine az önceki gibi ağlamak istedi. Gözyaşlarını uzun süre baskılayamayacağının farkındaydı. Zaten çok duygusaldı, bütün bunlar onu fazlasıyla sarsmıştı. Franz omuzlarına taşıyabileceğinden çok fazla yük almıştı, bu önemli görevi üstlenecek başka kimse bulunamamış ve buna mecbur kalmış olsa da. Ama belli ki bu iş için doğru adam değildi.

Lanet olsun, evet, kesinlikle yanlış adamdı.

Çıplak ve hareket imkânı baştan aşağı kısıtlanmış bir rehineyi, arkasında en ufak bir iz bırakmayacak şekilde elinden kaçırmayı başarabilecek tek kişi oydu.

Gerçi bu tam olarak doğru değildi. Etrafta birkaç iz vardı ancak ne iz sürmeyi biliyor ne de tozdaki izleri kendisinin bırakıp bırakmadığına emin olabiliyordu.

Ne de olsa eski tesise daha önce de defalarca gelmişti. İlk önce çevreyi araştırmak, ardından da Nele'nin doğum odasını hazırlamak için.

Peki ya şu iz...

Franz tozla kaplı beton zemine diz çökünce yıllar sonra bile varlığını sürdürmeye devam eden, eskiye ait saman ve dışkı kokusu burnunun içini gıdıkladı.

Evet, izler çıplak ayak parmaklarına aitti. Ve bir tabana. Bunu belirgin bir şekilde görebiliyordu.

Ve şurada, yirmi santimetre ileride diğer ayak vardı. Ayrıca ince ve nemli bir iz fark etti. Kan mı, yoksa idrar mı?

Belki de içimde gizli bir izci saklıyorumdur, diye düşündü Franz.

En azından kabataslak da olsa Nele'nin gittiği yönü artık biliyordu.

Tekrar ayağa kalktı ve ahırın diğer ucunda başka bir çıkış olup olmadığını hatırlamaya çalıştı.

Gerçi hazırlıklar sırasında çizdiği taslağı doğru hatırlıyorsa orada hiçbir şey yoktu.

Eskiden kadavraların konulduğu bodrum katına inen merdiven dışında. Zamanında sefil bir şekilde can veren hayvanların depolandığı yer.

İşte Franz başlangıç olarak tam da oraya bakmaya karar verdi.

35.

Livio

Doksan üç avro yirmi üç sent.

Hiç fena değildi ama Livio bundan daha yüklü kazançlar da elde etmişti.

Feli'nin kredi kartı pek işine yaramazdı. Kimliğine karşılık ise, kaçak göçmenlere yeni kimlikler bulmaya çalışan dolandırıcıların sıkça görüldüğü Lageso'da bir ihtimal biraz para alabilirdi.

Ancak Felicitas Heilmann biyometrik kimlik fotoğrafında fazlasıyla Alman göründüğü için bu zordu.

Livio arabada çaldığı cüzdanın tüm gözlerini bir kez daha kontrol etti. Feli arabadan inerken onu ceketinin cebinden çekmek çok kolay olmuştu. Az önce çalmak için tüm hünerlerini sergileyip hedef şaşırtmak zorunda kaldığı cep telefonundan çok daha kolay. Yankesicilik yapmaya uzun süre ara verdiği halde hâlâ oldukça formda sayılırdı.

Aslında böyle bir amacının olmadığı düşünülünce yaklaşık yüz avro hiç de fena bir yan gelir sayılmazdı. Bu kadar etmeyeceği gün gibi ortada olan cep telefonundan daha iyi olduğu kesindi.

Cüzdanı silkeleyip bütün kredi ve sigorta kartlarını arabasının yolcu koltuğuna döktü. Son olarak bir fatura olduğunu düşündüğü katlanmış, beyaz bir kâğıdı açtı.

Ancak bu bir davetiyeydi. Resmi bir nikâh davetiyesi.

Üzerindeki tarihe baktı.

Lanet olsun!

Burada bugünün tarihi yazıyordu!

Kadın birkaç saat sonra evleniyor, dedi kendi kendine, bakışları ise klinik binasını hâlâ nispeten iyi şekilde görebildiği dikiz aynasına kaydı. Feli'nin kimlik kartını aldı. Fotoğrafını önce davetiyenin üzerindekiyle, sonra da dikiz aynasında görünen yüzle karşılaştırdı ancak çok uzakta olduğu için pek bir şey anlaşılmıyordu. Çünkü Felicitas Heilmann tam o sırada, kulağında telefonuyla binanın kapısından çıkıp kaldırımda bir anlığına çaresizce çevresine bakındı. Ardından Gedächtnis Kilisesi yönünde ilerleyerek görüş açısından kayboldu.

En fazla iki buçuk saat içinde kendisini ve davetiyenin üzerindeki kasıntı herifi kötü bir sürprizin beklediğinden habersizdi.

Livio emin değildi ama Almanya'da kimlik belgesi olmadan evlenmenin mümkün olabileceğine doğrusu pek ihtimal vermiyordu.

36.

Mats

"Benden bu kadar," dediğini duydu Mats, Feli'nin. Nefes nefeseydi, arka plandaki trafik seslerine bakılacak olursa şu anda bir kavşaktan geçiyor olmalıydı. "Artık bunu bitiriyorum."

Böylece Kaja'dan sonra, son birkaç dakika içerisinde onunla iletişimini kesmek isteyen ikinci kadın olmuştu. Kopmak üzere olan son kurtarma halatı.

Gerçi Kaja az önce ona tek kelime etmemişti. Eski hastası hiçbir şey söylemeden ayağa kalkmış ve kendini ona tamamen kapatmıştı. Göz temasından kaçınma, donuk mimikler, *Sky Suite*'i terk ederken robotvari hareketler. Ağır ruhsal hasarların tipik belirtilerini göstermesi gayet anlaşılır bir durumdu, sonuçta Mats o videoyla ona psikolojik bir el bombası fırlatmıştı. Görüntüler onu bile altüst etmeyi başardıysa, Kaja'nın üzerinde kim bilir nasıl bir etki bırakmıştı?

Saldırganı öpüşü, o içten sarılışı, sergilediği derin bağlılık... işkencecisine hangi sebeple geri dönmüştü? Kaja'nın bu kadar hızlı şekilde algı bozukluğu yaşamış olması mümkün müydü?

İmkânsız.

Çaresizlik içinde geçirdiği süre, Stockholm sendromu olarak bilinen, kurban ve suçlu arasındaki bu duygusal ilişkiyi açıklamak için aslında fazla kısaydı. Muhtemelen Mats cevabı hiçbir zaman öğrenemeyecekti çünkü bu geceyi canlı atlatsa bile, görevi

kötüye kullanma suçundan lisansını kaybedecek ve bir daha asla terapist olarak çalışamayacaktı. En başta Kaja Claussen'le.

"Şimdi kapatıyorum," dediğini duydu Feli'nin.

"Hayır, lütfen, bunu yapma!" Mats musluğu açtı, her an kusacakmış gibi hissettiğinden banyoya gitmişti. Aynaya sabitlenmiş bir çift lambanın yaydığı ışık, üzerlerini örten ipek şapkalar sayesinde filtrelendiği için hissettiğinden daha az şaşkın görünmesini sağlıyordu.

"Lütfen Mats!" diye inledi Feli. "Sırf senin için, kızının kaçırılmasıyla çok büyük ihtimalle ilgisi bulunan adamın adresini ve telefon numarasını buldum. Bana Klopstock'un şoförünün kartvizitini veren hemşire, Franz Uhlandt'ın bugün işe gelmediğini söyledi. Daha ne istiyorsun? Polisi ara ve bu işi profesyonel ellere bırak."

"Bunu yapamam. Nele'nin nerede olduğunu kesin olarak öğrenmeden olmaz."

"Neden?"

Mats sol elini suyun altına tutup kan dolaşımını canlandırdı. Ardından çelik mendil kutusundan bir tomar kâğıt mendil koparıp alnındaki teri sildi ve oturma odasına geri döndü.

"Kaja Claussen'i hatırlıyor musun? İntihar girişimini engellediğin şu öğrenciyi?"

"Bunu sen başardın, ben onu sadece sana yönlendirdim Mats. Ne olmuş ona?"

"Şu anda bulunduğum uçakta kabin amiri olarak çalışıyor."

"Yok artık."

"Evet. Ve bu bir tesadüf değil. Saldırgan veya saldırganlar, birden fazla olduklarını düşünüyorum, Faber kaydını uçak programına dâhil etmişler."

"Faber kaydı mı?" diye sordu Feli aklı karışmış bir şekilde.

"Kaja'nın, amok koşucusu tarafından tecavüze uğrayışını görüntüleyen kamera kaydı. Videonun yayılması, Kaja'nın kendi amok koşusunu planlamasına neden olmuştu."

"Evet, tamam. Hatırlıyorum, sadece kaydın bu isimle anıldığını bilmiyordum."

Mats uzaktan kumandayı alıp kanal 13/10'u açtı. Videonun son dakikasına gelebilmek için ok tuşuna üç kez basması yeterli olmuştu. Açıklanamayan öpücükten birkaç saniye öncesine.

"Başkaları hayatta kalabilsin diye kendini feda eden Kaja, dokuz ay boyunca okulun kahramanı oldu. Ta ki reddedilen eski erkek arkadaşı, Johannes Faber kaseti çoğaltıp arkadaşlarına dağıtıncaya kadar. Kaja kendine bir silah edindi ve onu öldürmek için okula geldi. Ve kaydı izleyip onunla alay eden diğer herkesi."

"Evet, evet, bunların hepsini biliyorum," dedi Feli sabırsız bir şekilde. "Ama bütün bunların Nele'yle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Kaja'ya, Faber kaydını izletmemi istiyorlar," diye itirafta bulundu Mats, bunu çoktan yaptığını gizleyerek.

"Neden?"

"Onu kışkırtmamı istiyorlar. Kaja'nın kendine yönelik yıkıcı düşüncelerini yeniden harekete geçirmemi. Kendini ve uçakta bulunan diğer herkesi öldürmesini sağlamamı."

Feli soluk soluğaydı. "Bu bir şaka!"

"Hayır."

"Bu doğru değil, bu..."

"Evet, öyle," diye sözünü kesti Mats. "Bunlar şantajcının şartları. Uçağı düşürmeyi başaramazsam Nele ölecek. Şimdi neden son şansım olduğunu anlıyor musun? Saldırganın ismini bilmem yeterli değil. Nele'nin nereye götürüldüğünü öğrenmem gerek!"

Mats sayısız kez bunun üzerine düşünmüştü:

Eğer polis daha önce devreye girerse bir yolcu uçağını tehlikeye sokan bir şantaj kurbanı olarak deşifre olacaktı. O dakikadan sonra mürettebat artık hiçbir riski göze alamazdı. Anında tecrit edilir hatta muhtemelen uçakta gözlem altına alınırdı. Polisler onları bulmayı başaramadan şantajcıların durumu öğrenip Nele'yi öldürme riski şu an için çok yüksekti.

Mats videoyu dondurdu, kamera tam Johannes Faber'in saklandığı duşun fayanslarına kaydığı noktada.

"Feli?" diye seslendi, artık ondan hiçbir ses gelmeyince. Bağlantının kopmadığını işaret eden tek şey fonda duyduğu seslerdi.

"Sen bir pisliksin!" diye bağırdı sonunda.

"Evet," diye onayladı onu Mats.

"Bana nasıl bir kötülük yaptığının farkında mısın?"

"Sana mı?" Mats onun Kaja'dan söz ettiğini sanmıştı, yine de Feli'den böyle bir talepte bulunması elbette düşüncesizlikti.

"Biliyorum, bugün senin düğün günün. Ama Feli, lütfen..."

"Düğün gününe sıçayım!" diye bağırdı Feli telefona.

"İnsanların hayatları söz konusu. Tanrım, hem de yüzlercesininki. Ve sen beni bu bilgiye ortak ettin. Şu saatten sonra hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi davranamam. Polise haber vermek zorundayım."

Mats derin bir iç çekti ve yumruğunu, elindeki uzaktan kumandayla birlikte plazma ekrana geçirmemek için kendini zor tuttu.

"Hayır, Tanrı aşkına, bunu sakın yapma. Nele'yi öldürteceksin."

"Ah Mats. Kızının senin için dünyadaki her şeyden daha değerli olmasını anlayabiliyorum. Peki ya benim için? Ya Nele'yi bulmayı başaramazsam? Tek bir hayatı kurtarmana yardım edip onu bulamadığımız takdirde, sonunda yine de bir uçak dolusu insanı kurban etmene izin veremem."

Mats'ın başı dönmeye başladı. Konuşmanın hâkimiyetini kaybediyordu.

"Böyle bir şey yapmıyorsun zaten Feli. Dinle beni. Sana yemin ederim ki Kaja'dan uzak duracağım. Şantajcının isteklerine boyun eğmeyeceğim. Uçakta bulunan hiç kimse zarar görmeyecek."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet," diye yalan söylemeyi sürdürdü Mats. "Güven bana. Ben bir katliamcı değilim."

Evet, öyleyim. Ayrıca art niyetli, sinsi bir yalancıyım.

Feli duraksadı. Arka plandaki trafik uğultusu kaybolmuştu. Bir taksiye binmiş ya da bir apartmana girmiş olabilirdi. Tanrım, şu anda tam karşısında durmak, onun elini tutmak ve nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu ona bizzat anlatabilmek için neler vermezdi.

"Bilemiyorum," dedi Feli. "Söylediklerin yalansa ve ben yetkililere haber vermezsem sonrasında yüzlerce insanın ölümünden sorumlu olmanın vicdan azabıyla yaşamak zorunda kalırım."

"Yalan söylemiyorum Feli. Bak, daha altı saatten fazla bir süre boyunca havada kalacağız. Yetkililere şimdi haber verirsen uçak mürettebatı bu konuda uyarılacak, saldırganlar ise planlarının başarısızlığa uğradığını öğrenecekler. Bu durumda Nele'yi anında öldürürler. Onu ve bebeği."

"Onlara senden ve uçaktan bahsetmek zorunda değiliz ki. Sadece hamile bir kadının kayıp olduğunu söyleriz. Ben de onlara Uhlandt'tan bahsederim."

"Evet, bu benim de aklıma geldi. Ama bana şantajcının soruşturmadan haberdar olmayacağını garanti edebilir misin?"

"Belki de beni çoktan öğrenmiştir?" diye karşılık verdi Feli.

"Evet, belki. Ancak sen resmî bir tehdit oluşturmuyorsun. O kaçığın ya da kaçıkların benden istediği her neyse, çok ama

çok önemli bir şey olmalı. Kamuoyuna sızmaması gereken bir şey. Ancak polisi devreye sokarsam bu kaçınılmaz olacak. Bunu yapmak için henüz çok erken olmasından korkuyorum. Lütfen Feli, sana yalvarıyorum. Bana biraz daha zaman ver. Şu Franz Uhlandt'ın kızını nereye götürdüğünü öğren, sonra da sana yemin ediyorum, polisi arayıp bu kâbusa bir son vereceğiz, tamam mı?"

Feli bir süre sustu, sessizlik süresince uçağın tekdüze gürültüsü telefondan geri yansıyormuş gibiydi. Mats kendini bir rüzgâr tünelindeymiş gibi hissetti. Çevresindeki her şey uğulduyordu. Sonunda Feli konuştu: "Daha önce söylediğim gibi, sen bir pisliksin Mats."

Ardından telefonu kapattı, Mats'ı mı dinleyeceğini yoksa 110'u mu arayacağını söylemeden.

Mats telefonu yere düşürüp ellerini yüzüne kapattı.

Yüce Tanrım, ne yapacağım? Ne yapabilirim?

Gözyaşlarını silip ekrandaki dondurulmuş, rezil görüntüyü kapatmak için uzaktan kumandayı aradı. Kaldı ki resmi sadece göz ucuyla görüyordu.

Gözlerinin arkasında fokurdamayı sürdüren baş ağrısı, mide bulantısı ve onu felç eden tükenmişlikten, karşısında neyin sergilendiğini fark etmesi biraz zaman aldı.

Ekranda.

Dondurulmuş görüntüde.

Kızların soyunma odasında, duşun alt kenarında.

Rengi solmuş fayansın üzerinde.

O minicik, belli belirsiz detay. Görülmesinin tek nedeni, Mats'ın kaydı tam da o saniyede durdurmuş olmasıydı.

Yoksa bu, düşündüğüm şey mi, diye düşündü ve görüntüyü büyütebilmeyi ya da en azından çıktısını alabilmeyi diledi. Mats ekrana biraz daha yaklaştı ve vahim bir hata yaptı. Yakaladığı detayı biraz daha anlaşılır hale getirebilme ümidiyle doğrudan

ekranın dokunmatik özelliğini kullanarak videoyu biraz ileri geri oynatınca sahneyi kaybetti.

Hava yolunun kullandığı video oynatma programı hassas ayarlamalar yapmak için uygun değildi ve her defasında beş saniyelik atlamalar yaparak ilerliyordu. Oysa Mats'ın ihtiyaç duyduğu şey bir ağır çekim fonksiyonuydu!

Kahretsin!

Ne kadar uğraşsa da video hiçbir şekilde, şüphesini doğrulayabilmek için görmek zorunda olduğu yerde durmuyordu. Yine de yanılmadığına adı gibi emindi.

Boyu iki santim bile yoktu ama onu görmüştü. Kaja'nın travmasını bambaşka bir boyuta taşıyan o "şeyi".

Mats bundan nasıl bu kadar emin olduğunu o an için açıklayamasa da kızını kaçıranların çok büyük bir hata yapmış olduklarına dair hislerine güveniyordu.

37.

Nele

"Tıpkı bir bovling topunu sıçmak gibi."

Böylesi gerzek bir benzetmeyi ancak bir erkek yapabilirdi. Olabildiğince basitleştirilmiş bir benzetme.

Nele ise daha çok, her yanında çiviler olan bir otomobil akü-sünü vajinasından dışarı itmeye çalışıyormuş gibi hissediyordu.

Buna rağmen bağırmadı. En azından içinden geldiği kadar yüksek sesle değil. Yani en aşağı, bir uçağın kalkışta sarf ettiği güçle.

Ancak soluk soluğa inlemeleri bile, bulunduğu bodrum katının koridorunu uğuldayan bir katedrale dönüştürmeye yetiyordu. Çektiği ızdırabın yankıları koridor boyunca boğuk bir çınlama halinde ilerleyerek etrafını çevreleyen alaca karanlığın içinde kayboluyordu. Yalnızca birkaç metrelik bir mesafe kat edebilmiş olsa da ahırın sonunda karanlığa inen ahşap bir merdivenden inmeyi başarmıştı. Ardından kelimenin tam anlamıyla yığılıp kalmıştı. Bir sancı onu ele geçirip bacaklarından çekmiş ve yere sermişti.

Sancı geçtiğinde bir an için kör olduğunu sandı. Ancak sonra gölgeler yeniden belirdi. Koridorun ortasında duran metal varil ile menteşelerin üzerinde at gözlüklerini andıracak şekilde yamuk bir halde asılı duran ahşap kapılar.

Zindan, dedi kendine. *Harap bir zindana kaçmışım.*

Aşağıda silüetlerden başka neredeyse hiçbir şey göremiyordu. Ancak onun yerine koku alma ve duyma becerileri artmıştı.

Dışkının, idrarın, terin ve dehşetin kokusunu alıyordu. Öne çıkmış bakır bir boruya (belki eski bir su borusu) tutunarak ayağa kalkmaya çalışırken duvardaki sıvanın parçalandığını duydu. Çektiği onca acıya rağmen fayans kaplı, kapkaranlık koridor boyunca ilerleyip kendini çamur ve küf kokulu karanlığa bırakacaktı. Peşindeki ayak seslerinden uzağa, merdivendeki ayak seslerinden uzağa kaçacaktı.

Çaresizliğini katıksız bir panik hissine dönüştüren o sesle birlikte ona doğru yaklaşan ayak seslerinden uzağa.

"Nele?" diye seslendiğini duydu onu kaçıran kişinin. Ona gerçek ismini söylemekte bir sakınca görmeyen, Franz denilen şu kaçığın. Belli ki Nele'yi bırakmayı aklının köşesinden dahi geçirmiyordu.

"Nele, lütfen geri gelin! Lütfen. Size her şeyi açıklayabilirim."

Bir sancı dalgası daha hissetti. Üçüncüsüyse yalnızca birkaç dakikalık mesafedeydi.

Lütfen Tanrım, yine bir saat sürmesine izin verme, diye dua etti Nele, zaman algısının en az içinde bulunduğu durum kadar kötü olduğunun elbette farkındaydı.

Yalnız, çıplak, bitik.

"Bu benim hatam. Kaçtığınız için size kızgın değilim. Bunu size daha iyi açıklamalıydım."

Sesin hüzünlü bir tınısı vardı, filmlerde sözcüklerini büyük bir özenle seçen ya da cinneti melodik bir tekerlemeyle aktaran seri katillerden çok farklıydı. Oysa Franz'ın sesi ne kadar... *samimiydi.* Sanki yaptıkları için gerçekten üzgünmüş gibi. Buna rağmen kaçığın teki olduğu elbette tartışılmazdı.

Sıradaki sorusu bile bunu kanıtlamak için yeterliydi: "İnsanı diğer memeli hayvanlardan ayıran en temel özelliğin ne olduğunu biliyor musunuz?"

Sebepsiz yere öldürmeleri mi, diye bağırmak istedi ona Nele ancak karnından nefes almaya çalışmakla fazlasıyla meşguldü.

Bedenini yeniden sarsması an meselesi olan depremin şiddetiyle bu sayede biraz daha iyi başa çıkabildiğini keşfetmişti.

"Dünya üzerinde, yetişkin yaşlarda bile süt içmeyi sürdüren tek memeli hayvan biziz," diye Franz'ın kendi sorusunu yanıtladığını duydu. Sesi hâlâ bodruma inen merdivenin başından geliyor gibiydi. Son birkaç saniye içinde yerinden hiç kıpırdamamıştı.

"Ve hiç kimse bunun ne anlama geldiğini düşünmüyor. Hatalı süt tüketimimizin ne gibi sonuçlar doğurduğu konusunda!"

O esnada Nele imkânsızı başarıp bakır borudan güç alarak kendini yukarı çekmişti. Santim santim ilerleyerek tekrardan ayaklarının üzerinde durmayı başarmıştı, çömelerek de olsa.

Çıplak baldırlarından aşağıya akan bir ıslaklık hissedip öne doğru eğildi.

Elleri ve ayakları üstüne çöküp en hassas yerini peşindeki adama doğru uzatacak şekilde eğilmişti, tek umudu onun da tıpkı kendisi gibi hiçbir şey göremiyor olmasıydı.

"Burada laktoz duyarlılığının ishale yol açmasından bahsetmiyorum. Ya da sütün, prostat kanserine olduğu kadar osteoporoz ve diyabete neden olmasından."

Nele, Franz'ın bir gece görüş gözlüğü takıyor olabileceğini düşününce korkudan ürperdi. Belki de sesi yalnızca bir bant kaydıydı ve aslında çoktan yanına gelmişti bile.

Parmaklarını üzerinde, nefesini ensesinde hissetmesi sadece an meselesi olabilirdi.

"Bundan çok ama çok daha büyük ve dayanılmaz bir acıdan söz ediyorum!"

Nele sendeleyerek öne doğru devrildi. Sonra yana yuvarlandı, istem dışı ancak kaçınılmaz bir şekilde. Çünkü hiç gücü kalmamıştı.

"Lütfen, Nele. Geri gelin. Size açıklamama izin verin. Siz zeki bir kadınsınız, bunu anlayabilirsiniz."

Nele ellerini tekrardan zemine dayadı ancak yerin dokusu değişmiş gibiydi. Daha az önce soğuk, yer yer kırılmış fayansları ve betonu hissederken şimdi eline bir kıymık batmıştı.

Ahşap mı? Zeminde mi?

Elini yerin üzerinde gezdirmeyi sürdürdü ve sonunda bir bölme keşfetti.

Parmaklarını çentiklerin üzerinde gezdirdi.

İçini kaplayan umut, tekrardan hız kazanan sancı dalgasıyla aynı şiddetteydi.

"Bütün bunların gerekli olduğunu siz de anlayacaksınız. Değişim yaratmak için hepimizin bir kurban vermesi gerektiğini göreceksiniz. Nele, beni duyuyor musunuz?"

Evet, evet, duyuyorum, seni hasta kaçık!

Nele hem onu hem de artık yaklaşmaya başlayan ayak seslerini duydu. Ama hepsinden önemlisi çınlamayı duydu. Metalin, metale değerken çıkardığı sesi. Parmaklarını ahşaba sabitlenmiş olan zincir halkasına geçirdi. Ve onu tüm gücüyle çekti.

"Nele? Orada ne yapıyorsunuz?"

Nele istese bile Franz'a yanıt veremezdi. Şu anda neyi açıyor olduğunu bilmiyordu. Bu eski hayvancılık tesisinin altında, bodrum katının zemininde neden ahşap bir kapak bulunduğunu ve bu kaçış yolunun özgürlüğe mi yoksa felakete mi açıldığını bilmiyordu.

"Rica ederim, biraz mantıklı olalım," diye seslendiğini duydu Franz'ın, ahşap plakayı itmeyi gerçekten de başardığı sırada.

Yere çömelmiş halde ellerini, kendini aniden kenarında bulduğu karanlık hiçliğe doğru uzattı. Altında uzanan boşluğun derinliği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Can çekişen bir hayvanın ağzından çıkıyormuşçasına delikten yükselen leş ve çürük kokusunun, metrelerce uzağından mı yoksa kısa bir mesafeden mi geldiğini bilmiyordu.

"Buradan çıkış yok, her yeri iyice gözden geçirdim. Gerçekten şiddete başvurmak istemiyorum. En azından dünyanın gözlerini açmak için gerekli olandan fazlasına değil."

Ben de ölmek istemiyorum, diye düşündü Nele ve akla mantığa sığmasa da başka çıkış yolu bulamadığından deliğin içine yuvarlandı. Düşerken o kadar yüksek sesle bağırdı ki sesi kısıldı ancak yine de onu serbest düşüşün ortasında yakalayan doğum sancısının hakkını verecek kadar tiz bir şekilde değildi çığlığı.

38.

Mats

Kapı zilinin yumuşak gong sesiyle birlikte harekete geçen Mats, *Sky Suite*'in kapısını kime açtığını fark edince soğuk bir parmağın, kuyruk sokumundan başlayarak omurgasından ensesine ilerlediğini hissetti.

"Augusto Pereya," diye kendini tanıttı kırk yaşlarındaki pilot ve siyah şapkasını havalandırdı. Adamın yüzü zeytuni renkteydi ve başının arka kısmında biraz daha seyrek olan koyu renk saçları vardı. Yamuk ve şekilsiz burnu Mats'a özensiz sıkılmış bir diş macunu tüpünü hatırlattı. Siyah papyonlu beyaz bir gömleğin üzerine, kolunda altın renginde üç tane şerit bulunan antrasit bir ceket giymişti. "Bu uçağın kaptan pilotuyum."

"Bir sorun mu var?" diye sordu Mats İspanyolca konuştuğu Arjantinli adama.

"İçeri girebilir miyim?"

"Evet, evet, elbette." Mats kapının önünü açtı, nispeten kısa boylu ama oldukça güçlü görünen pilot ise onu takip etti. Bakışlarını, etrafı denetlercesine *Sky Suite*'te gezdiren Pereya, hiç dokunulmamış şekilde servis arabasında duran yemeğe takılmıştı ki Mats'ın cep telefonu pantolonunun cebinde çalmaya başladı.

"Konu nedir?" diye sordu Mats ısrarla ancak Pereya şöyle dedi: "Lütfen cevap verin Doktor Krüger. Kampanyayı değerlendirin."

"Anlamadım?"

"Reklamımız." Kaptan pilot gülerken kahveden sararmış dişlerini sergiledi. "LegendAir'de bu ay gelen aramalar ücretsiz. O yüzden açsanız iyi olur. Geri arama yapmanız size daha pahalıya patlar. Kan emiciler dakikasına on dolar kesiyor."

Mats cep telefonunu cebinden çıkardı. "Ama kokpite dönmeniz gerekmiyor mu?"

"Şu anda moladayım, kontrolü yardımcı pilot devraldı."

Pereya tekrardan telefona doğru elini salladı. "Hadi bakın şuna, ben bekleyebilirim."

Mats, adama çaresizce gülümseyip bilinmeyen numaradan gelen aramayı cevapladı: "Evet?"

"Ne kadar ilerleme kaydettiniz?" diye sordu yapay Johnny Depp sesi. Mats yine arka planda asıl konuşan kişinin nefes seslerini duydu. Ve yine kiminle konuştuğuna dair en ufak bir ipucu bulamadı.

"Anladım, evet. Aradığınız için teşekkür ederim," dedi Mats, sahte memnuniyetini bilinçli olarak abartarak. "Kulağa gerçekten çok iyi geliyor ancak evrakları hazırlamam için biraz daha zamana ihtiyacım olacak."

"Sanırım yalnız değilsiniz..." diye tespitte bulundu ses.

"Şey, evet, doğru."

"Yanınızdaki Kaja mı?"

Mats, pilota sanki: "Üzgünüm, birazdan sizinle ilgileneceğim," demek istermiş gibi gülümseyip omuz silkti.

Pereya sakin bir şekilde başıyla onaylayıp oturmaya gerek duymadı.

"Hayır."

"Başka bir yolcu mu?" diye bilmek istedi Johnny.

"Hayır, ben bunun için üzgünüm."

"O halde uçuş ekibinden biri?"

Mats iç çekti. "Hıhı ama bunu öncelikle onunla konuşmam gerekiyor. Sizin de bildiğiniz gibi patron o."

"Kaptan mı? Yanınızdaki kaptan mı?" Ses daha da tehditkâr bir tona büründü. "Ona tek yanlış kelime ederseniz kızınız ölür. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Pekâlâ, kısa keseceğim, şimdi beni sadece çok iyi dinleyin."

Mats, bu arada uçuş mesafesi, rüzgâr hızı ve hava sıcaklığı gibi verilerin yanı sıra, zaten bildiği uçuş rotasından başka bir şey göstermemesine rağmen duvardaki ekrana odaklanmış olan Pereya'ya tekrar göz attı.

Eksi elli bir santigrat derece.

Ruhumla aşağı yukarı aynı soğuklukta.

"Yeni talimatları almaya hazır mısınız?"

"Hıım, evet, evet. Bunu aklımda tutabilirim," diye şantajcıyla yaptığı şifreli konuşmayı sürdürdü Mats.

"Güzel, Doktor Krüger. O halde şimdi iyi dinleyin: Kaja hazır olduğunda, ki Nele ile bebeğinin iyiliği için bir an önce öyle olmasını umuyorum, bir silaha ihtiyacı olacak. Olaylar hızlı şekilde hareket etmenizi gerektirecek şekilde büyüyebileceği için silahı şimdiden almanız uygun olacaktır."

"Tamam. Evrakları nereye göndermemi istersiniz?"

"Silahı koltuğunuzun altına yerleştirdik."

Mats'ın ağzı kurudu. Yüksek sesle iç geçirmemek için kendini zorladı. "Şey... eee. Evet. Tamam ama..."

Bir silah mı? Nerede? Lanet olsun, hangi koltuğun altında?

Öksürerek boğazını temizledi. "Şey, binada birden fazla ofis bulunuyor. Daire numarasını bilmem gerekiyor."

"Ah, doğru ya. Ödleklik yapıp birkaç tane koltuk satın almıştınız. Aralarında en güzel olanı seçtik. 7A. *Business class*'takini."

Tam da onu!

"Anlaşıldı."

"Silah, can yeleklerinin bulunduğu yerde duruyor."

Mats gözlerini kapattı ve midesi bulanarak şöyle dedi: "Harika, teşekkür ederim. Bunu not aldım. Elbette, benden de selamlar." Telefonu kapattı.

"Her şey yolunda mı?" diye sorduğunu duydu, son cümleler sırasında sırtını döndüğü pilotun.

"Evet, evet, her şey harika." Mats gülümseyerek oturma grubunu işaret etti. "Lütfen, neden oturmuyorsunuz?"

"Teşekkür ederim, ayakta durmayı tercih ederim."

Mats tedirgin bir şekilde başıyla onayladı. "Mesele nedir peki?"

"Az önce Bayan Claussen'le sizin hakkınızda sohbet ettik."

"Evet?"

"Bazı endişelerim var."

Anlaşıldı. Demek sorun buydu. Kaptan, Kaja'nın pek iyi hissetmediğini fark etmiş olmalıydı.

"Bunun hakkında konuşamam," diyerek doktor hasta gizliliğine sığınmaya çalıştı Mats.

Pereya başıyla onayladı. "Bunu anlıyorum. Hem de çok iyi." Şapkası bir elinden diğerine geçti. "Buna rağmen bilmem gereken bir şey var mı?"

Mats bilinçsiz bir şekilde boğazını tuttu. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Şöyle, size karşı tamamen açık olacağım. Bayan Claussen pek kendinde değil gibi."

"Hangi anlamda?"

"Mutfakta bardaklarla dolu bir tepsiyi yere düşürdü."

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

Pilotun bakışları sertleşti. "Ben de size tam olarak bunu soruyorum Bay Krüger. Bayan Claussen'e bir molaya ihtiyacı

olup olmadığını sorduğumda bana söylediği şey şu oldu, aynen tekrarlıyorum: *'Ben iyiyim, sadece Doktor Krüger'le aramızda oldukça sarsıcı konuşmalar geçti.'*"

"Anlıyorum." Mats bu açıklamadan etkilenmemiş gibi yaptı.

"Bir psikiyatr olarak PPT yasa tasarısından haberdar olduğunuza eminim," diye hızla konuyu değiştirdi pilot.

"Şey, evet..." Mats başıyla onayladı.

Pre Psych Test (PPT) psikopatalojik davranış kalıplarının hızlı bir şekilde anlaşılmasını sağlayan gayri ciddi bir teste verilen isimdi. Mats bunu şarlatanlık olarak görüyor ve paniğe yol açtığını düşünüyordu. Ancak kendini kokpite kilitledikten sonra uçağını Alpler'e düşüren, ruh sağlığı bozuk bir yardımcı pilotun yüzlerce insanı kendisiyle birlikte ölüme sürüklediği Germanwings faciasının ardından psikopatalojik bozuklukların erken teşhisine yönelik talepler gitgide artıyordu. Katılımı zorunlu olan çoktan seçmeli psikolojik testlerin yanı sıra psikofarmakolojik ilaç kullanımının tespiti için tüm uçuş ekibinin düzenli olarak kan testlerinden geçirilmesi düşüncesi de seçenekler arasında yer alıyordu.

"PPT'nin bütünüyle işe yaramaz olduğunu düşünüyorum," dedi Mats. "Bir suçluyu saç renginden tanıyamayacağınız gibi, kafasının içini de bir dizi soruyla okuyamazsınız. Ayrıca antidepresan kullanan her insan iş göremez ya da tehlikeli değildir. Yasanın Avrupa Parlamentosu'nda oy çoğunluğunu sağlayamayacağı yönündeki söylemler boşuna değil."

Pereya başıyla onayladı. "Buna karşın biz LegendAir'de, bugüne kadar yasal olarak belirlenen alt sınıra olabildiğince yaklaşan bağımsız testlere sıcak bakıyoruz."

Mats, pilotun keskin bakışlarına yenik düşmemeye çalıştı. "Bu çok ilginç ama herhalde bunları söylemek için yanıma gelme zahmetinde bulunmadınız?"

Kaptan ona bir adım yaklaştı. "Size karşı tamamen açık olacağım Doktor Krüger. Endişelerim Bayan Claussen'e yönelik değil. O yetenekli bir çalışanımızdır ve belki de biraz yorgun düşmüş olabilir. Asıl mesele sizsiniz."

"Ben mi?"

"PPT uygulamasını başlatacak yasa tasarısının çoktan kabul edilmiş olmasını ve sizi şu anda bir dizi teste tabi tutabilmeyi isterdim. Çünkü içimde çok kötü bir his var ve derdinizin ne olduğunu bilmeyi çok isterdim. Tedbir amaçlı bir inceleme için âdeta biçilmiş kaftansınız."

Soğuk bir şekilde gülümsedi.

"Demek istediğim, ilk önce kendiniz için birden fazla koltuk satın alıp kalkıştan kısa bir süre sonraysa panik atak geçirdiğiniz için dikkatimizi çekiyorsunuz. Ardından ekibimde ciddi bir kargaşaya yol açıyorsunuz. Bir kabin görevlisini size saldırmakla suçladığınız yetmiyormuş gibi bir de Bayan Claussen'i rahatsız ediyorsunuz."

"Ben kimseyi rahatsız etmedim," dedi Mats, aklına bir şey gelmişti. Yanılmıyorsa meslektaşları arasında PPT uygulamasıyla yakından ilgilenen biri vardı. İsmini çok uzun bir zaman sonra bugün ilk kez tekrar duyduğu bir doktor: Klopstock!

Bu tesadüf olamaz!

Mats fırsatını bulur bulmaz onu Google'dan araştırmaya karar verdi.

"Kelimeler üzerine tartışmayalım. Tek istediğim Bayan Claussen'den uzak durmanız, anlaşıldı mı?"

Mats hiç tepki vermedi.

Pereya ise uzlaşmacı bir gülümseme eşliğinde bakışlarını *Sky Suite*'te gezdirdi. "Hem burada o olmadan da gayet iyi idare edilebilir diye düşünüyorum, haksız mıyım?"

Pilot şapkasını tekrardan başına taktı, Mats'a odaklanan demir gibi soğuk gözleri bir anda sesiyle mükemmel bir uyum yakaladı: "Artık başka sorun istemiyorum, bu konuda anlaştığımızı umuyorum. Bu durumda farklı önlemler üzerine düşünmek zorunda kalmayacağım."

39.

Nele

Kartonlar, sandıklar, atıklar... Nele neyin üzerine düştüğü konusunda şüpheliydi. Ancak çürük ve esnek olduğu kesindi, şansına, aksi halde omurgasını kırmış olurdu. Şimdiki gibi sadece ayağını incitmiş olmazdı.

"Aaaaaaah!" diye doğum kavgasındaki savaş çığlığını haykırdı bulunduğu çukura, kanalizasyona, kanala ya da burası her neydiyse oraya.

Bükülmüş bacaklarla, zamanında buraya atılan çöplerin tepesindeki bir tür karyola latasının üstünde oturuyordu. Kurumuş yapraklar ile eski battaniyelerin üstünde, düşüş anında parçalanan sandıkların arasına sıkışmış halde. Sol ayağı ile kuyruk sokumunu fena çarpmıştı ama diğer ağrılarla kıyaslandığında bu çok önemsizdi.

Kan ve dışkı kokusu alan Nele kendi bağrışlarını duyuyordu ve düşünebildiği tek şey...

"Aaaaaah!!!!"

Ağzından çıkan sözcüğün hiçbir anlamı yoktu, ne bir küfür ne de yakarıştı, yalnızca bir çığlık. Bu uzatılmış sesi çıkarmak onu az da olsa rahatlatıyordu.

Sancıların yoğunluğu bir kez daha değişmişti. Dirseklerini latalara dayayıp bedenini saran sancı dalgalarına karşı koymayı bırakmaya çalıştı. Yukarıda, kaçığın gözetimi altındayken sezgisel olarak doğum sürecini bir şekilde baskı altında tutmaya çalışmış

olmalıydı. Şimdiyse gerçekleşmesine izin veriyordu, sancılara karşı koymuyor, onlarla uyumlu şekilde nefes alıyordu. Bunu hissediyordu. Ufaklığı daha fazla onun bedeninde kalmak istemiyordu. Karnındaki güven çemberinden çıkıp Nele'ye kendini bugüne kadar hiç şu anki kadar korkunç şekilde göstermemiş olan dünyaya gelmek istiyordu.

"Aaaaaaahaaah!" Çığlığı kör karanlığı deldi ve sancı tekrardan kayboldu. O an için. Tufan zirve noktasına ulaşmıştı. Dalgalar yeniden geri çekildi. Şimdilik. Nele'yi titremelerle, nefes nefese ve inler halde, yaralı bedeniyle baş başa bıraktılar. O an için.

"İyi misiniz?"

Nele yukarıya, çukurun girişine baktı.

Franz'ı göremedi. Tek görebildiği, açıklığın üzerine eğilen bir gölgeydi. "Siz ne yaptınız böyle?"

Doğru. Bunu hak edecek ne yaptım acaba?

"Tanrım, şu an nerede olduğunuzu biliyor musunuz? Atık deposuna atladınız. Eskiden buraya leşler atılırdı. Ölümüne sağılan ve kesimhanenin bile işine yaramayacak hale gelen zavallı inekler. Ölü doğumlar. Et atıkları."

O halde tam doğru yerdeyim, diye düşündü Nele dipsiz bir hüzne kapılarak.

Kaybolmuştu. Bir sapık tarafından kaçırılmış ve kendini, şu anki hislerini bire bir yansıtan bir yerde bulmuştu. Artık sadece çöpe atılmış bir et parçasıydı. Ölü doğum yapmaktan başka çaresi yoktu. Yırtık bir rahim ve yaralı bir bedenle buradan çıkmanın bir yolunu bulsa bile, kendi kanıyla çocuğuna hastalık bulaştırması kaçınılmazdı.

"Bakın, bu böyle yürümez. İşler bu şekilde planlanmamıştı," diye açıkladı kaçık adam ona ciddi bir şekilde.

"Demek öyle? Seni hasta pislik!" Nele kendini daha fazla tutamayarak biriktirdiği tüm öfkesini yüzüne kustu.

"Seni sıkıntıya soktuğum için ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin."

"Anlamıyorsunuz. Bunun size veya bebeğinize yönelik bir eylem olmadığını daha önce de söylemiştim. Size zarar gelmesini istemiyorum."

"O halde bırak gideyim," diye bağırarak karşılık verdi Nele, bu talebin artık karşılanamayacağını bildiği halde. Açıklık dardı ve karanlıkta görebildiği kadarıyla etrafta merdiven ya da tırmanmaya yarayacak başka bir şey yoktu. Ancak olsaydı bile şu durumda onları kullanabileceğini sanmıyordu.

"Sizi aşağıda öylece bırakamam. Bu mümkün değil. Bu şekilde kayıt yapamam!"

"Lanet olsun, ne kaydı? Kadınları doğum yaparken videoya kaydetmek seni tahrik mi ediyor?"

"Yo, yo, yo," diye seslendi aşağıya. "Öyle bir şey yok. Lütfen böyle şeyler söylemeyin."

Sesinde yine şu dürüstlük vardı. Anlaşılma isteğiyle çaba sarf eden bir şeyler.

"Bunu yapmamın tek sebebi, süt endüstrisindeki zulmü dünyaya göstermek."

"Siz aklınızı yitirmişsiniz!"

"Ben mi?" Sesi şimdi yüksek tondan çıkıyordu. "Onu yitiren, insanlar. Görünüşe göre akıl sağlığını korumayı başaran tek kişi benim."

Evet, elbette.

"Size şunu soruyorum Nele. Beslenen türün ihtiyaçlarına uygun şekilde üretilemeyen tek ürünün süt olduğunu biliyor muydunuz?"

Hayır. Ve şu anda bu hiç de umurumda değil, diye düşündü Nele.

"Hayvanların doğal ortamlarında yaşamasına izin verip onları uzun bir yaşamın sonunda öldürebilirsiniz. Tavukların bahçede dolaşmasını, öküzlerin çayırlarda otlamasını sağlayabilirsiniz. İnsanlar olarak faydalandığımız hayvanlara belki de mutlu bir yaşam sağlayabiliriz. Ben et yemiyorum ama hayvanlara ölmeden önce huzurlu bir yaşam sağlayan az sayıdaki çiftçinin çabasını saygıyla karşılıyorum. Ancak kabul edemediğim ve asla da etmeyeceğim tek bir şey var, o da süt üretimi. Bu ülkede hiç ama gerçekten HİÇ KİMSE sütün sadece hayat boyu süren, inanılmaz eziyetler altında üretilebilmesini umursamıyor."

Ölüm. Hayat boyu süren eziyetler.

Şu anda Nele de kendisi için sadece bu iki olasılığı görüyordu.

Bir naylon poşet ile boş bir bira kutusunu kenara itip leğen kemiğini biraz daha gevşetebilmek için mümkün olduğunca düz bir şekilde sırtüstü uzandı. Bebeğin daha aşağıya indiğinden emindi, sancılar onu farklı bir pozisyona sokmuştu ancak Nele bir tuhaflık varmış gibi hissediyordu. Bir terslik!

Elbette hislerinin yalnızca kuruntudan ibaret olup olmadığını bilmesine imkân yoktu, sonuçta daha önce hiç doğum yapmamış ve hayvan hakları savunucusu bir ebeye sahip olmamıştı.

"İnekler oldukça hassas ve zeki yaratıklardır," dedi Franz. "Sizin şu anda hissettiğinize benzer bir annelik içgüdüsüne sahipler Nele. Peki, bu duygusal hayvanların süt üretebilmesi için ne gerekiyor?"

Yavrulamaları gerekiyor, diye düşündü Nele ve çatlak oluşumunu önlemek için son haftalarda her gün nergis çiçeği yağıyla ovaladığı karnını okşadı.

"Kesinlikle!" diye bağırdı Franz, sanki Nele bir şey söylemiş gibi. "İneklerin hamile kalması gerekiyor. Sonrasında ise hiç durmadan süt vermeleri için yavrularını onlardan almamız gerek. İşlenen çifte suçu görebiliyor musunuz? Çok hassas bir

memeliyi, doğumundan hemen sonra yavrusundan ayırıyoruz! Ve bedenimiz kaldırmadığı için aslında içmememiz gerekirken bebeğin sütünü çalıyoruz."

"İyi de bunun benimle ne ilgisi var?" diye bağırdı Nele, oysa bir cevap istemiyordu. Ya da bir sohbet. Sadece bu saçmalığın artık bitmesini istiyordu. "Süt içtiğim için beni cezalandırmak mı istiyorsunuz?"

"Hayır. Size, bir annenin doğumdan sonra bebeğini kaybetmesinin nasıl bir şey olduğunu göstermek istiyorum. Bu çok korkunç, biliyorum. Ama başka bir seçenek görmüyorum. Her şeyi denedim. Dilekçeler verdim, gösteriler yaptım, YouTube ve Facebook üzerinden sesimi duyurmaya çalıştım. Ne yazık ki bu gürültülü dünyada artık yalnızca en çok bağıranların sesi duyuluyor. İnternete sayısız video yükledim. Yavrularının peşinden günlerce bağıran inekler. Bağlı tutuldukları küçücük bölmelerde anneleri için ağlayan zavallı, küçük canlılar. Anneleri bir ömür boyu sağım makinelerine bağlı şekilde acınası bir varoluş sürebilsin, sonra da sefaletten arta kalan ne varsa, elektrikli şok cihazlarıyla hayvan nakil kamyonlarına yüklenebilsin diye. Tabii eğer açık yaralar ve patlamış bağırsaklar bariz şekilde görünmüyorsa çünkü en paragöz et baronu bile nefes alan bir kadavradan ucuz bir sucuk dahi yapmak istemezdi. Böyle durumlarda hayvan buraya atılırdı."

Nele, Franz'ın yaşadığı bu duygu patlaması sırasında kasıklarındaki ağrıyı neredeyse unutmuştu. Sözlerindeki gizli tehdidin tetiklediği korku, Nele'nin tüm hislerine hâkim olmuştu.

"Bebeğimi benden alacak mısınız?"

Doğumdan sonra?

"Bunu yapmak zorundayım!" diye bağırdı Franz, hüzünlü olduğu kadar kararlı bir sesle. "Yaşadığınız kaybın acısını yansıtan bir video, PETA ve diğer hayvan hakları savunucusu or-

ganizasyonların şimdiye kadar yayınladıkları, süt üretimindeki en kötü durumları gözler önüne seren milyonlarca videodan katbekat daha fazla ilgi uyandıracaktır. Anlayın artık! Kahvemize kattığımız ya da mısır gevreğimizin üzerine döktüğümüz sütün nasıl üretildiğini neredeyse hiç kimse bilmiyor. Hatta pek çoğu reklamlarda gösterilen yalanlara inanıp yavruların ahırda annelerinin yanında kaldığına inanıyor ancak bu mümkün değil. Emziren bir inek, yavrusu yanındayken hiç kimseyi süt sağması için yanına yaklaştırmaz. Onu korumak için şiddetle tepinmeye başlar. Bu yüzden yavrusunu ondan ayırıyorlar. Ve ben de bütün bunları bu yüzden yapıyorum. Bu videoyu izledikten sonra, bir yudum süt uğruna, sadece kendi keyfimiz için bir anneyi bebeğinden ayırmanın ne demek olduğunu herkes öğrenecek."

Nele daha konuşmasının başında şaşkınlıkla ellerini yüzüne kapatmış ve bu akıl hastasına mantık yoluyla ulaşmanın mümkün olamayacağını düşünmüştü. Ancak monoloğu sırasında aklına bir fikir gelmişti. Franz'ın sözlerini belli bir süre yorumsuz bıraktı. Söylediklerini anlayıp anlamadığını sorduğundaysa, yeni hayatta kalma stratejisinden yola çıkarak sessizce şöyle dedi: "Daha önce bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim. Ama sanırım..."

"Ne?"

"Sanırım artık seni anlıyorum," dedi Nele, üstelik bu gerçekten doğruydu.

Franz kurgusunun içinde, ki bu iyi bir haberdi, içsel bir mantık izliyordu. Bu, davranışlarının dengesiz değil mantıklı olduğunu gösteriyordu. Ayrıca gerekli ve kaçınılmaz olduğunu düşünmesine rağmen Nele'ye yaptıklarından gerçekten tiksiniyor gibiydi. Bu da bir psikopat olmadığını gösteriyordu. Yalnızca o çok sevdiği hayvanlara karşı değil ona, yani kurbanına karşı da hisler besliyordu. Ağlaması, empati kurabilmesinden kay-

naklanıyordu, yani ulaşılabilir olmasından, Nele belki bundan fayda sağlayabilirdi.

"Henüz her şeyi tam olarak anlamadım," diye açıkladı ona, sözcükleri çukurun duvarlarında yankılanırken sesini yükseltti. "Ama beni buradan çıkartırsan bunun üzerine konuşabiliriz."

"Tamam, evet. Elbette."

Franz'ın sesinde gerçek bir heyecan vardı. Tepkisi, tıpkı düştüğü için ağlarken bir saniye sonrasında babasından dondurma sözü alınca kahkahalarla koşmayı sürdüren bir çocuğunkine benziyordu. "Yakınlarda bir yapı market var mı diye bakmam gerek. Bir halat ve çekme kancası gibi bir şeyler bulmaya çalışıp sizi yukarı çekeceğim, tamam mı?"

Belli ki girişin kenarından kalkmıştı çünkü sesi artık daha uzaktan geliyordu.

"Tamam. Olur. Ama lütfen acele et," dedi Nele yeniden nefes almakta zorlanarak. Henüz zamanı gelmemişti ama tufanın geri dönüp fazla büyük bir şeyi, fazla dar bir yerden dışarı çıkarmaya çalışması sadece an meselesiydi.

Doğru yerde bulunduğunu umut ettiği ufaklığını. Kelimenin tam anlamıyla, içindeki bir ses Nele'ye şu anda tam tersini söylüyor olsa da.

40.

Mats

Prof. Dr. André Klopstock

Mats, ünlü tıpçı hakkında bilgi edinmek için internetteki yüzlerce sayfa ve makale arasından Wikipedia'yı seçti. Bulutların üstündeki internet bağlantısı sabit olsa da yerde olduğundan belirgin ölçüde daha yavaştı. Belki de bunun sebebi Mats'ın cep telefonundan değil, monitördeki tarayıcı üzerinden bağlantı kurmuş olmasıydı. Hâlâ tam anlamıyla dinmemiş olan baş ağrısı nedeniyle gözleri sulanıyor ve akıllı telefonunun küçük ekranında yazıları okumakta zorlanıyordu.

Klopstock Alman onkolog ve psikiyatr, diye okudu Mats makalenin ilk cümlesini ve devamına sadece hızlıca göz gezdirdi. **Evli, Berlin'de çeşitli klinikler, sosyal sorumluluk projelerinde yer almış, Rotary Kulübü üyesi** ve **laboratuvar,** gözüne takılan anahtar kelimeler oldu.

Bunlar Dahlem'deki Freie Üniversitesi'nde birlikte eğitim gördüğü hatta bir defasında bir onay grubunda, bir otopsi masasının başında yan yana durduğu havalı meslektaşı hakkında zaten bildiği şeylerdi. André'nin ukalalığı daha o zamanlar dikkatini çekmişti, tıpkı kendini gösterme merakı gibi (*Medicum* isimli üniversite dergisinde kendi hakkında bir yazı yazmıştı.) Klopstock'un "ticaret anlayışı" Mats'ın gözünde sadece para hır-

sından ibaretti. Bu sayede eski bitirme tezlerini kullanarak kârlı olduğu kadar, telif hakkı şüpheli bir geçim kaynağı elde etmişti.

Adamın kendini beğenmiş, kibirli ve satılık olduğuna şüphe yoktu.

Ama bir suçlu?

Mats başını iki yana salladı. André Klopstock'tan pek çok şey beklese de adam kaçırma veya katliam bunlara dâhil değildi.

Yoksa öyle miydi?

Klopstock evde uygulama testleri

Yeni bir anahtar sözcük dikkatini çekti. Maviyle yazılmış ve altı çizilmişti, bu link onu farklı bir sayfaya yönlendirse de istediği hedefe ulaşmasını sağlayamadı.

Harika, belli ki Klopstock servetini sadece HIV ve kanser hastalarına bir tedavi uygulamadan önce, kendi laboratuvarında yaptırdığı pahalı tahliller yoluyla elde etmiyordu. Aynı zamanda oldukça kârlı olan, evde uygulanan test pazarına da el atmış ve çoğunlukla doktora gitmekten utanan, endişe içindeki hastalara gönderilen, dudak uçuklatacak pahalılıktaki HIV testlerinin patentlerini de almıştı.

Klopstock'un mesleki gelişimini bilen biri için bütün bunlar şaşırtıcı değildi.

Mats aşağıya doğru inmeyi sürdürdü ve sonra, *sonunda*, aradığı o üç harf gözüne ilişti.

Mats ayağa kalktı. Büyülenmişçesine ekrana yaklaştı.

PPT

Biliyordum!

PPT (Pre Psych Test)

Mats bir kez daha oturmak için yoğun bir istek duydu. Sendeledi ancak yaşadığı denge sorunu uçaktaki bir sarsıntıdan kaynaklanmıyordu. İçsel olarak sarsılıyordu, kendini koltuğa bıraktığında içindeki bu çalkantının dinmeyeceğini bildiği içinse ayakta kalıp masadan destek aldı.

PPT yazısını hazırlayan kişi, Klopstock'un basında çıkan bir fotoğrafının altında, reklam broşüründen bir alıntı paylaşmıştı:

Klopstock Medical (KM), pilot, şoför ve askerlere yönelik idrar ve saç analizinde öncüdür. Sunulan hizmetin güvenilirliği çoğu zaman yüzlerce insanın can güvenliğiyle bağlantılı olduğundan sorumlu kişilere, tüm ortaklarımızın onayıyla, mevcut kanunlar çerçevesinde düzenli olarak uyuşturucu ve alkol testleri uygulayacağız. KM, bedensel sağlığa yönelik bu işlevsel testlerin yanı sıra uzun yıllardır ruhsal bozukluklarla da ilgileniyor. Depresyon, intihar düşüncesi, sanrılar, psikozlar. Bu aksaklıklardan hiçbiri bedensel hastalıklardan ya da uyuşturucuların etkisinden daha az tehlikeli değil. Sadece bugüne kadar testler yoluyla anlaşılamıyorlardı. İşte bu noktada KM, Pre Psych Test uygulamasıyla bir ilke imza atmış oldu.

PPT uygulaması sayesinde yolcu uçağı pilotlarının intihar eğilimlerini erken tespit etmek mümkün olacak. Uçuş ekibinin hatta yolcuların dahi kalkış terminallerindeki bekleme aşaması sırasında, ruhsal bozukluklarının test edilebileceği son derece gelişmiş soru formlarının sayesinde. PPT uygulaması şimdilik deneme aşamasında bulunuyor ancak klinik araştırmaların olumlu sonuçlanması halinde psikolojik erken tanı uygulamasını zorunlu kılmaya yönelik bir kanun teklifi verildi.

Mats sola, uçak penceresinden dışarıya, ona öncekinden daha yoğunmuş gibi gelen karanlığa baktı. Denizin dibi bile bundan daha koyu siyah olamazdı.

Gerçeğin ve tüm sorularının cevabının yazılı olduğu ama şu anda paramparça bir şekilde ayaklarının önünde duran bir aynaya sahipmiş ve bütün kırık parçaları yeniden mantıklı bir bütün haline getirmesi gerekiyormuş gibi hissediyordu.

Feli, Klopstock'un şoförünün, Nele'nin kaçırılmasıyla ilgisi olduğunu tahmin ediyor.
Klopstock PPT araştırmasında aktif rol oynayan bir isim.
Pilot PPT'den söz etti.

Burada kendini bariz şekilde gösteren bir bağlantı vardı.

Ama Nele'nin kaçırılmasının, psikolojik erken tanı testleriyle bağlantısı neydi?

Gerekçe, diye hatırladı Mats hâlâ çözemediği ilk sorusunu. *Bu uçağı düşürmem kimin işine yarar?*

Mats şakaklarını ovaladı. Resmin bütününü görmeye çok yaklaştığını hissediyordu. Daha doğrusu, gerekçeyi sorgulayan sorunun yetersiz olduğunu seziyordu.

"PPT!" dedi sesli bir şekilde. "Bağlantı bu. Şantajcı uçağı düşürmemle ilgilenmiyor." *Bunu yapmak için uçağa bir bomba yerleştirebilir ya da beni silahlandırabilirdi.*

Onun yerine casusluk yapma zahmetine girerek Mats'ın uçuş tarihini, Kaja'nın çalışma planına denk getiriyor ve uçuş programına gizli video kayıtları sokmak için uğraşıyor.

"Asıl soru şu olmalı, *neden* bir uçağı *özellikle bu yöntemle* düşürmem isteniyor?"

Bir insanı manipüle ederek!

Ruhsal bir bombayı ateşleyerek!

Mats heyecan içinde alıntılamayı sürdürdü. Cevap onu yeniden Klopstock'a götürdü: PPT.

Klopstock PPT için onay almak istiyor.

Kanunun yürürlüğe girmesi için yeterli çoğunluğa sahip değil.

Bir emsal karara ihtiyacı var.

Birden her şey anlamlı görünmeye başladı.

Klopstock uçağı, psikolojik testlerin gerekliliğini kanıtlamak için düşürmek istiyor. Yalnızca pilotlar için değil. Aynı zamanda uçuş ekibi ve benim gibi yolcular için de. Avrupa çapındaki sayısız havaalanında testlerinin uygulanması zorunlu hale geldiğinde milyonlar kazanmak için.

Mats ürperdi, kendi çıkarımları onu ürkütmüştü. Monitörü kapatıp hâlâ uzaktan kumandayı tutan ve titremesi bir türlü durmayan eline baktı.

Karmaşık duygular içindeydi ve başının üstündeki her bir saç telini hissedebiliyormuşçasına gergindi.

Evet, bu mantıklı, diye düşündü yeniden ancak yine de resme uymayan bir şey vardı.

O da 1,85 boyunda, burnu büyük, Klopstock adında bir adamdı.

Limit aşımından neredeyse kapanacak duruma gelen hesaplarına daha da fazla para yığabilmek için gerçekten onca insanın cesedini çiğner miydi?

Mats bunu öğrenmek için, koltuk 7A'ya gitmek üzere yola koyuldu.

41.

Feli

Arka avlu, dördüncü kat. Grafitilerle kaplı gri beton, avluda kırılmaz bisiklet park yeri ve kedi sidiği kokan bir merdiven boşluğu.

Feli oldum olası, sırf bir içki içtikleri için kendilerini Berlin sosyetesinden sayan insanların geldiği *Paris Bar*'a bu kadar yakın mesafede bu denli berbat yaşam biçimlerinin olduğunu düşünmezdi.

Eski belediye başkanı Wowereit'ın "Fakir ama seksi" sözüne gönderme yapmak isteyen muzip biri, bir evin kurşungeçirmez gibi duran kahverengi kapısına, silinmez keçeli kalemle, *fakir ama çirkin*, diye yazmıştı.

Feli yazının sahibine itiraz edemedi.

Franz Uhlandt'ın yaşadığı söylenen yetmişli yıllara ait dar bina, mimari bir çirkinlik örneğiydi. Kant Caddesi'nden görülebildiği kadarıyla alçak tavanlar, pütürlü, püskürtme beton duvarlar ve bölmeli pencereleri vardı.

Feli merdivenleri çıkarken pusetler, kirli ayakkabılar, içleri depozitolu şişelerle dolu sarı çuval ve poşetlerin yanından geçerek sonunda dördüncü kata ulaşmayı başardı. Klostrofobi yaratacak kadar dar olan asansör kabinine binmeye cesaret edememişti.

Şimdi, basamaklar nedeniyle biraz nefessiz kalmış halde, zilinde F.U. yazan kapının önünde duruyordu.

Franz Uhlandt?

Kartvizitin üstündeki "şirket merkezi"nin bilgileri doğruysa burası olmalıydı.

Taksi, hasta nakil servisi & şoförlük hizmeti, diye yazıyordu, Klopstock'un yardımcısının Feli'ye vermiş olduğu süssüz, küçük karton parçasında. Dördüncü kat, sol taraf.

Feli zile bastı ama çalıp çalmadığına tam emin olamadığı için sonrasında kapıya bir de avucunun içiyle vurdu.

Ah.

Bir an için parmaklarının hâlâ acıdığını unutmuştu. Onları vurma aracı olarak kullanmak tam bir aptallıktı.

Bunun üzerine aynı şeyi diğer eliyle bir kez daha yapmayı denedi ve aynı anda Uhlandt'ın ismini seslendi.

Aniden kapı açıldı. Ancak önünde durduğu değil, arkasında olan.

"Tamam, tamam... Bu kadar bağırmanıza gerek yok!" dedi karşı daireden çatallı bir ses. Sanki o evde doğa kanunları işlemiyormuş gibi, ses kendini istisnai bir şekilde ışıktan önce belli etmişti. Feli önce yaşlı bir adamın sesini duydu, ardından sesin ait olduğu çökmüş beden, yarı karanlık evinden çıkıp koridorda belirdi.

"Bekleyin, bekleyin..."

Seksen yaşındaki adam, kahverengi ev terliklerini yerde sürüyerek Feli'ye doğru yaklaşırken sabahlığı kâğıt gibi hışırdıyordu. Yıkanmamış, ortadan ayrılmış kır saçları ve muhtemelen ağzında neredeyse hiç diş kalmadığı için içe doğru çökmüş gibi görünen bir yüzü vardı. Bu da kısık sesle ve geveler gibi konuşmasını açıklıyordu.

"Siz yeni gelen misiniz?"

"Efendim?"

"Neden benim zilimi çalmadınız ki?"

Feli, adamın kim olduğunu ve ondan ne istediğini bilmediği için sessiz kaldı. Anlayamadığı bir diğer şeyse, yaşlılık lekeleriyle dolu eline fazlasıyla büyük gelen anahtar destesini neden sabahlığından çıkartıp ona Uhlandt'ın kapısını açtığıydı.

"Geldiğinizde bana haber vereceğinizi söylemişti."

"Franz mı?" diye sordu Feli bütünüyle afallayarak.

"Yoo, Brad Pitt," diye çıkıştı ihtiyar, tipik Berlinli üslubuyla.

Bir başkentli, biriyle kafa bulma fırsatı yakalamışsa, bunu sonuna kadar kullanırdı. "Brad buradaki lüks yaşama bayılıyor. Sırf bu yüzden Malibu'daki villasını sattı."

Sigara öksürüğünü andıran bir kahkahayla kapıyı açtı.

"Göt silme işini bitirdiğinizde kapıyı çekip çıkabilirsiniz," dedi boğuk bir sesle. "Tamam mı?"

"Neyi?" dedi Feli birden.

"Ah. Özür dilerim. Duygularınızı incitmek istememiştim. Evet, nedir durum, içeri girmek istiyor musunuz?"

"Evet," dedi Feli, ihtiyarın onu kiminle karıştırdığını bilmeden. Adamın evine dönmesini dört gözle bekliyordu. Ancak ihtiyar, karşısında dikilmeyi sürdürüp müşterisinden bahşiş bekleyen bir komi gibi gözlerini ona dikti. Ve adam kılını dahi kıpırdatmayınca, bu tuhaf karşılaşmayı nihayete erdirmek doğal olarak Feli'ye düşüyordu.

En mantıklı seçenek hemen şimdi vazgeçip burayı mümkün olduğunca hızlı bir şekilde terk etmekti. Peki ama Mats'a ne diyecekti?

Üzgünüm, kızını kaçıran adamın açık duran kapısının önündeydim ama içeri girmeye cesaret edemedim, mi?

Mantıksız olan seçenek ise, öncelikle içeri girmek, sonra da Mats'la telefonda konuşurken kimsenin olmadığı belli olan evde birazcık etrafa bakınmak olurdu.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi Feli ve ikinci şıkkı seçti.

Uhlandt'ın dairesine girip kapıyı arkasından kapattı. Gözetleme deliğinden, tuhaf adamın uzaklaşıp kendi evine döndüğünü gördü.

Feli bir süre daha bekledi, sonra Uhlandt'ın kapısını tekrardan açıp aralık bıraktı, bu sayede bir terslik olursa daha hızlı kaçabilirdi.

Peki şimdi?

Koridora adım attı ve bir hareket sensörü sayesinde aydınlanan tavandaki spotlar yüzünden irkildi.

Antre sıcak ve yumuşak bir ışıkla aydınlandı.

"Merhaba? Bay Uhlandt?"

Feli bir cevap alamayınca etrafına bakındı. Daire düzenli ve neredeyse kusursuz denilecek şekilde derli topluydu. Bir çift lastik çizme ayakkabıların suyunun yere damlamasını önleyen bir süzgeçli ayakkabılığın üzerine yerleştirilmişti, üzerlerinde yazılı etiketler bulunan anahtarlar kapının yanındaki kancalara asılmıştı, titizlikle serilmiş bir dantel örtü, komodini süslüyordu.

Franz belli ki oda parfümünü seçerken mevsimleri karıştırmıştı. Henüz sonbahar olmasına rağmen içerisi Noel'deki gibi tarçın ve tatlı badem kokuyordu.

"Merhaba? Evde kimse var mı?" diye sordu Feli, koridorun arkasında uzanan karanlıktan. Bu, son birkaç saat içinde yabancı bir evde ikinci gezinişiydi. Nele'nin evine yaptığı ziyaret acıyla sonlanmıştı. Bu defaysa içinde çok daha kötü bir his vardı.

Feli cep telefonunu eline aldı ve arama düşene kadar epey bir süre bekledi.

"Mats?"

Yanıt vermesi her zamanki gibi belli bir zaman almıştı.

"Neredesin?"

"Franz Uhlandt'ın evinde. Sanırım. Burası tuhaf görünüyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Bununla ilgili içimde inanılmaz kötü bir his var. Burada ne işim var benim?"

"Yalnız mısın?"

"Umarım öyleyimdir."

"Tamam, bir bilgisayar, herhangi bir evrak, bir çalışma odası bulmaya çalış."

"Tamam."

Feli sağındaki ilk kapıyı açtı ve kendini gördü. Banyo aynası, kare biçiminde, penceresiz bir odanın sonunda yer alıyordu. Burada da her şey tertemizdi. Aynanın üstünde su lekeleri yoktu, lavabo kenarında sadece gerekli şeyler duruyordu. Diş macunu, sıvı sabun, tıraş makinesi.

"Bir şey bulabildin mi?"

"Hayır."

Feli lavabonun üstündeki aynalı dolabı açtı.

Reçetesiz ilaç kutuları ve tüpleri eşit aralıklarla yan yana dizilmişti. Nele'nin kaotik banyo düzeninin tam aksi bir görüntü.

İbuprofen, çinko hapları, Aspirin, vitamin B, Voltaren.

Feli'nin ilgisini çeken herhangi bir şey yoktu. Bir şey dışında...

Bu da ne?..

"Ne buldun?" diye sordu Mats, Feli'nin hayretle dilini şaklattığını duymuş olmalıydı.

"Sanırım şu Franz dış görüntüsünü değiştiriyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Burada takma dişler için kullanılan bir yapıştırıcı var. Ve boş bir diş protezi kutusu."

Sessizlik.

"Anladım, peki çalışma odası?"

"Hâlâ bakıyorum."

"Tamam, yeni bir şey bulursan beni ara. Ben de burada bir şeylerin izini sürüyorum."

"Anlaşıldı."

Feli aramayı sonlandırıp dolabın kapağını kapattı ve fark ettirmeden arkasından banyoya giren, eli baltalı silüetin yansımasını aynada görünce çığlık atıp telefonunu yere fırlattı.

Ve Feli ona saldıran kişinin yalnız olmadığını görünce daha da yüksek sesle bağırmaya başladı.

42.

Tıpkı anneminki gibi, diye geçirdi zihninden saçma bir şekilde. Baltanın bıçağı iki renkliydi. Açık tonda, grafit rengi bir bıçak ağzı ve sapının bağlı olduğu siyah bir kafası vardı. Feli'nin annesinin et ya da dondurulmuş yiyecekler için kullandığı satıra benziyordu. Çok büyük olmasa da onu iki eliyle sıkıca kavramış olan güçsüz kişi için fazla heybetliydi.

Onu Feli'nin bedenine hızla indirmeyi başaramazdı, içinde bulunduğu durum itibariyle bunu yapmasına olanak yoktu. Fırlatmak daha uygundu. Feli'yi ciddi şekilde yaralamak istiyorsa tekerlekli sandalyede oturan kadının başka çaresi yoktu.

Ve şu anda tam da bunu yapmaya hazırlanıyor gibi görünüyordu. Kendinden geçmiş ve öfkeden neredeyse alev saçan bir yüz ifadesiyle hız almak için kollarını geriye aldı.

Feli kadının "HIRSIZ!" diye bağırdığını duyduğunda balta çoktan ellerinden kaymıştı. Daha metal kısmı bir uğultu eşliğinde kafatasına saplanmadan, onu ikiye yarıp beynine ulaşmadan önce esintiyi hissetmişti. Bu nedenle acı ve ölüm korkusuyla bağırmaya başladı fakat aynı şekilde bağırmaya başlayan yaşlı kadın kadar yüksek sesle değil. Artık öfkeden değil, korkudan bağırıyordu.

Tıpkı Feli gibi.

Şimdi sadece yaşlı ve öfkeli değil, aynı zamanda hasta görünen kadın hızla başını kaldırıp kanı çekilmiş gözlerle yukarıya, doğrudan silahı elinden alan adamın yüzüne baktı.

"İMDAT!" diye bağırdı kadın, Feli ise eliyle ağzını kapattı.

Tarifsiz bir hafiflik ve kapıyı açık bıraktığı için mutluluk içindeydi.

Belli ki Livio onun peşinden içeri girmişti.

43.

"İMDAT! HIRSI..."

Livio elini, ağzına kapatınca tekerlekli sandalyedeki kadının çığlığı, boğuluyormuş gibi bir sesle son buldu. Livio'ya karşı koymak için fazla güçsüzdü. Genel olarak bakıldığında kilosu, üzerindeki eflatun rengi, saten pijamadan daha ağır görünmüyordu.

"Tamam, sakin, sakin," dedi Feli'nin kurtarıcısı ve yaşlı kadının göz hizasma gelebilmek için dizlerinin üzerine çöktü. "Size bir şey yapmayacağız, anladınız mı? Hırsız değiliz ve size zarar vermek istemiyoruz."

Gözleri büyüyen kadın çığlık atmayı bıraktı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Feli, genç adama. Heyecandan ona "sen" diye hitap etmişti.

"Bunu sana ben sormalıyım," diye cevapladı Livio ve kısa bir an için arkasını döndü. "Sadece sana cüzdanını geri getirmek istemiştim, onu arabamda düşürmüşsün."

Feli ceketinin cebini yokladı, gerçekten de boştu. Tekerlekli sandalyedeki kadın artık bağırmayı bırakınca Livio elini, yüzünden çekmeye cesaret edebildi. "Sana yetişebildiğim için şanslısın."

Yaşlı kadın öksürüp alt dudağından sarkan bir miktar salyayı sildi.

"Lanet olsun, kimsiniz siz?"

Feli de kadının önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Adım Doktor Felicitas Heilmann," dedi, akademik unvanını belirtmekle biraz saygı ve dolayısıyla güvenini geri kazanabilmeyi umarak. Anlaşılan başarılı olmuştu.

"Siz doktor musunuz?" diye sordu yaşlı kadın şüpheyle.

"Evet."

"O zaman evimde ne işiniz var? Banyomda ne arıyordunuz?"

"Franz Uhlandt'ı arıyoruz, burada mı yaşıyor?"

"Herifin ismi bu mu?" diye sorduğunu duydu, tekrardan tekerlekli sandalyenin arkasına geçmiş olan Livio'nun. Bir bacağı banyoda, diğeri koridorda duruyordu. Feli onun, Klopstock'la konuştuğu sırada yanlarında olmadığını hatırladı.

"Benim Franz'ımı mı?" diye sordu yaşlı kadın.

Feli yüzünü ancak şimdi dikkatli bir şekilde inceleme fırsatı bulmuştu. Ancak ağır bir hastalığın sebep olabileceği kadar zayıftı. Altında neredeyse hiç yağ bulunmayan derisi, kafatası kemiklerini öylesine gergin bir şekilde sarıyordu ki Feli, tırnak ucuyla çizilmesi halinde tıpkı bir balon gibi patlayabileceğinden korktu. Saçları, kül renginde birkaç seyrek tutam dışında tamamen dökülmüştü. Zamanında çekici bir kadındıysa, ki simetrik yüz hatları, geniş alnı ve orantılı yanak çizgileri öyle söylüyordu, şimdi aynaya baktığında fazlasıyla acı çekiyor olmalıydı. Muzdarip olduğu hastalık her neyse, bu yaşlı hanımefendinin tüm güzelliğini çalmış olmalıydı.

"Franz'ın başının belada olduğunu düşünüyoruz," dedi Feli aniden acıma duygusuna kapılarak.

Yaşlı kadın güldü. "Bu tahmin için bir medyum olmanıza gerek yok. Bela bizim ikinci soyadımız sayılır."

"Yabancılara hep baltayla mı saldırırsınız?" diye sordu, arkasında duran Livio.

"Engelli insanların evine hep izinsiz mi girersiniz?"

Feli, Livio'yu görmek için kırışık boynunu çeviren yaşlı kadının görüntüsü karşısında, bir kaplumbağayı düşünmekten kendini alıkoyamadı.

"Evde bir av tüfeği bulundurmadığım için kendinizi şanslı saymalısınız. Hem buraya nasıl girdiniz?"

"Kapıyı benim için komşunuz açtı," diye açıkladı Feli. "Siz açmadınız, o da bakıcınız olduğumu sanmış olmalı."

Tekerlekli sandalyedeki kadın eliyle, alnına vurdu. "Petereit, seni aptal bunak. Bakıcı daha dün buradaydı. Ne budala ama. İlaçlar yüzünden bazen kapı zilini duyamadığımdan, kapıyı açması için ondan ricada bulunmuştum. Ama elbette bugün değil. Oğlum bana bugün ne olursa olsun kapıyı açmamamı tembihledi. Birilerinin eve zorla girebileceği konusunda beni uyardı."

"Franz sizin oğlunuz mu?" diye sordu Livio.

"Henüz elli beş yaşındayım. Evet, biliyorum. Bunun iki katı gibi gösteriyorum. Lanet olası kemik erimesi." Uhlandt'ın annesi yılgın bir el hareketi yaptı. "Franz'ım sütten kaynaklandığını söylüyor."

"Efendim?"

Yaşlı kadın donuk gözlerle Feli'ye bakıp dermansız bir şekilde omuz silkti. "O bir vegan. Hayvansal gıdaların bizi hasta ettiği düşüncesine kendini fena kaptırdı. Özellikle de sütün. Tanrım, yanımda yaşamaya başladığından beri evimde peynir, yoğurt, hatta çikolata bile bulundurmama izin vermiyor. Sütten kesildikten sonra hâlâ süt içmeyi sürdüren tek memeli hayvanın insan olduğunu ve hastalığıma bunun sebep olduğunu söylüyor. Ben daha çok kötü genlerden olduğunu düşünüyorum. Ama Franz'ım bu konuda hiçbir şey duymak istemiyor."

Banyodan çıkmak için ellerini tekerleklere yerleştirdi ama Livio gitmesine izin vermedi.

"Bugün neden kapıyı açmamanız ve evinize yapılacak bir izinsiz giriş teşebbüsüne karşı tetikte olmanız gerekiyordu?" diye sordu.

"Bunun bir önemi yok. Hem zaten niye sizinle konuşuyorum ki? Defolup gidin buradan yoksa polis çağırırım."

"Bizimle konuşuyorsunuz çünkü oğlunuza yardım etmek istiyoruz," dedi Feli, artık Livio'nun da onu en az Uhlandt'ın annesi kadar dikkatli dinlediğini fark etmişti. "Ayrıca Franz'ın polis çağırmanızı istemeyeceğini size garanti edebilirim. Bir kadın kayboldu. Hamile bir kadın. Kendisi bir arkadaşımın kızı ve korkarım ki oğlunuzun bununla bir ilgisi olabilir."

"Öyle mi?"

Uhlandt'ın annesi belirgin bir biçimde çöküntüye uğradı. Tekerlekli sandalyesinde kamburlaştı ve gözlerini kucağında birleştirdiği ellerine dikti. "Hamile bir kadın mı demiştiniz?"

"Evet."

Dudakları hareket etti ancak Feli bir şey söylediğini duyana kadar biraz zaman geçti; sanki sözcüklerin çıkmasına izin vermeden önce ağzına alıştırma yaptırma ihtiyacı hissetmiş gibiydi.

"Hiçbir fikrim yok. Franz bir şey planlıyordu, orası kesin. Demek istediğim, hakkında kötü konuşmak istemiyorum. O iyi bir çocuk ve bana iyi bakıyor. Ama şu yeni arkadaşıyla tanıştığından beri..."

"Hangi arkadaşı?" diye sordu Feli.

"Onu hiç görmedim. Hatta erkek olup olmadığını bile bilmiyorum ama Franz'ın şimdiye kadar hiç gerçek anlamda bir kız arkadaşı olmadı. Ama sürekli olarak bir ruh ikizinden söz ediyordu. 'Nihayet beni anlayan birini buldum anne,' dedi. Ve birlikte, tüm dünyanın konuşacağı bir şey yapmayı planladıklarını söyledi. Bunun için para bile aldı."

"Ne için?"

"Ne bileyim? Sanırım bir video ekipmanı alması için. Gece gündüz çalıştı. Ne planladığını gerçekten bilmiyorum."

Livio'ya doğru döndü ve koridorun diğer tarafında, banyonun karşısında bulunan kapıya baktı.

"Odasına girmeme izin vermiyor ki."

44.

Mats

Sıra 7, koltuk A.

New Mexico çölünde yapılan çarpışma testlerinin sonuçlarına bakılacak olursa uçaktaki en tehlikeli koltuk buydu. Burun kısmıyla gerçekleşen olası bir çarpışmada ölüm riski oranı yüzde yüz olan koltuk.

Hangi uçak geriye doğru uçarak bir dağa çarpar ki?

Üstüne üstlük koltuk cam kenarında yer alıyordu.

Bu da cilt kanseri riskini önemli ölçüde yükseltiyor.

Koltuk 7A'ya yaklaşan Mats, şu anda istatistiklere kafa yormanın ne kadar aptalca olduğunun farkındaydı, özellikle de gecenin bir yarısında fakat son haftalarda yaptığı araştırmaların sonucunda uçak yolculuğunun riskleri hakkında öğrendiği gerçekler, kafasınm içindeki bozuk bir plak gibiydi. Bilgiler zihninde hiç durmadan dönüp duruyor, Mats ise onları durdurmak için hiçbir şey yapamıyordu.

Uçak pencereleri UVA ışınlarını neredeyse hiç absorbe etmiyor, yüksekliğin artmasıyla birlikteyse atmosferin koruyuculuğu azalıyor, bu nedenle pilotların cilt kanserine yakalanma riski diğer insanlara göre iki kat daha fazla.

Bir uzun mesafe uçuşunun, yirmi dakikalık bir solaryum seansından daha zararlı olduğu söyleniyordu. Mats şu anda kendini, sanki saatlerdir korunmadan güneşin altında kalmış gibi hissediyordu. Ateşlenmiş, aşırı ısınmış ve kupkuru; sanki güneş çarpmasına maruz kalmış gibi midesi de bulanıyordu.

Hepsi korku ve stres belirtileriydi. Felaketi önlemek için ne yapacağını bilmemesinden ötürü hissettiği çaresizliğin dışavurumu.

Hedefine ulaştığında çevresine bakındı.

Şu anda olduğu *business class*'ta koltukların üçte ikisi doluydu ve bütün yolcular uyuyordu. Işık, güvenlik aydınlatması konumuna düşürülmüş, güneşliklerin hepsi aşağıya çekilmişti. Tuvalet sembolleri yeşil renkte parlıyordu, bu boş oldukları anlamına geliyordu. Koridorda hiç kimse dolaşmıyordu. Koltuk 7A'nın önünde durup kendi yerini verdiği kızıl saçlı kadına çekimser bir şekilde baktığını görebilecek hiç kimse.

Yalnızım, diye düşündü Mats. *Hayatım boyunca hiç olmadığım kadar yalnız.*

Business class'ın düzensiz koltuk sıraları, bir iki tek bir koltuk dizilimine sahipti, yani bir cam kenarı koltuğu, iki orta koltuk ve karşı tarafta bir cam kenarı koltuğu daha bulunuyordu.

Bu durumda 7A bir tekli koltuktu, ki bu iyi bir haberdi, bu sayede Mats, Salina Piehl'e ulaşmak için kimsenin üstünden atlamak zorunda kalmayacaktı.

Kötü haber ise şuydu: Genç anne de herkes gibi uyuyordu. Üstelik derin bir şekilde, tıpkı karnının üzerinde huzur içinde uyuyan bebeği gibi. Örtünün kenarından yalnızca küçük, saçsız başı görünüyordu, minicik gözleri sımsıkı kapalıydı. Ara sıra istem dışı irkilerek pembe renkli bir emziği emiyordu.

Salina rahat bir şekilde uyuyabilmek için koltuğu düz bir yatak haline getirmişti.

Mats koltuğun yanına, koridora diz çöktü ve yatağın altına bakabilmek için üzerinden sarkan battaniyeyi biraz yukarı kaldırdı.

Doğal olarak karanlıktı, bu yüzden can yeleğinin nerde olduğunu bulamadı.

Koltuklar dik pozisyona getirilmediği sürece oraya hiç ulaşamamaktan korktu, sonuçta acil durumlarda böyle yapılması söyleniyordu.

Öte yandan, ya olası bir felaket anında uyuyorsanız?

Hayır, bu mümkün olamazdı. İnsanların, can yeleklerine o zaman da ulaşabilmesi gerekiyordu, böylece Mats şansını tekrardan denedi, bu defa cep telefonunu fener yerine kullanarak. Ancak yine başarılı olamadı.

Telefonunun zayıf olan fener fonksiyonuyla koltuğun altında bulabildiği tek şey, yere düşen gazeteler, bir pipet ve buna benzer başka çöplerdi. Fakat hiçbir yerde, içinde bir can yeleği olabilecek bir çanta ya da poşet bulamadı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Mats yukarıdan seslenen o bilindik, kaba sesle irkilip hızla ayağa kalkınca başını dıştaki koltuk dirsekliğine vurdu.

Valentino!

Bir bu salak eksikti. Kaptan ondan sadece Kaja'dan uzak durmasını değil, aynı zamanda başka "sorun" istemediğini de söylemişti. Şimdiyse aksi gibi, henüz birkaç saat önce kaba kuvvet kullanmakla suçladığı kabin görevlisinin ayaklarının dibinde duruyordu.

"Hayır, hayır, sorun yok," diye fısıldadı Mats ve toparlanıp ayağa kalktı. Kabin görevlisi ona eğlenerek mi, alaycı mı yoksa aşağılar bir şekilde mi bakacağına karar verememiş görünüyordu, bu nedenle sırasıyla hepsini yaptı.

"Bir şey mi arıyorsunuz?"

"Evet, şey. Burası önceden benim yerimdi ya hani."

"Evet?" Mats anne ile bebeğini uyandırmamak için uğraşırken o züppe kabin görevlisi normal ses tonuyla konuşuyordu.

"Korkarım ki burada bir şey unutmuşum."

"Nedir?"

"Bunun sizi ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum," diye meydan okudu Mats fısıldamaya devam ederek.

"Burada oturduğunuzu hiç hatırlamıyorum."

"Evet ama..."

...kaçığın teki beni arayıp buraya bir silah sakladığını söyledi. Ve hemen defolup gitmezsen onu üzerinde kullanacağım ilk kişi sen olacaksın.

"Bir sorun mu var?"

Yanındaki koltuğun okuma ışığı yandı ve Mats, Salina'nın uykulu gözlerine baktı. Endişe içinde gözlerini kırpıştırıyordu.

"Koltuğunuzu geri almak mı istiyorsunuz?"

"Harika," dedi Mats, Valentino'ya dönerek. "Yaptığınızı beğendiniz mi?" Salina'ya doğru eğildi. "Hayır, hayır. Çok üzgünüm. Sizi rahatsız etmek istememiştim."

Valentino'ya öfkeli bir bakış yöneltti ancak kabin görevlisi sadece sırıtmakla yetindi ve vedalaşıp Mats'ı bu karmaşayla baş başa bıraktı.

"Lanet olsun, bebeği uyandırdık."

Küçük kız gerçekten de emziğini tükürmüş, öğle uykusundan yeni uyanan annesinin göğsünde kedi gibi geriniyordu. Mats, bebekliğinde aynı şekilde melek gibi uyuyan ve kısa bir ayılma aşamasının ardından her defasında dakikalarca ağlayan Nele'yi düşünmeden edemedi. Salina kolik sorunu olduğunu söylemiş olsa da bebeğin bu yönden Nele'ye benzemediğini umut etti. Şimdilik kendi kendine mırıldanıyordu.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Mats yeniden.

"Sorun değil," dedi Salina, tam aksini söyleyen bir yüz ifadesiyle.

Dirsekliğin üzerinde bulunan kumanda panelindeki bir düğmeye basınca koltuk otomatik bir şekilde dik konuma geldi. Salina bu esnada bebeğini göğsüne bastırmış, hafifçe sallıyordu.

"Zaten Suza'yı emzirmem gerekiyor."

Bluzunun düğmelerini açtı, Mats ise saygıdan başını yana çevirdi. Bakışları, ön koltuğun arkasında bulunan ekranın hemen altındaki küçük etikete takıldı.

CAN YELEĞİ.

"Özür dilerim, izin verir misiniz?"

Koltuk artık yatak pozisyonunda olmadığı için Mats ekranın altındaki bölmeyi sorunsuzca açabildi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Salina şaşkınlıkla, Mats sarı kırmızı renklerde bir can yeleğini çıkarıp küçük bir paket haline getirildiği cırt cırt bandı çözünce.

"Evet, evet. Az önce bu bölmeye bir şey düşürdüm sadece..." diye yalan söyledi Mats ve henüz konuşmayı sürdürürken yeleğin içinden, boyu bir Zippo çakmağı geçmeyen küçük bir nesnenin düştüğünü fark etti.

Mats can yeleğini geri tıktı, bölmeyi kapattı ve kaybettiği nesneyi bulmak için eliyle zemini yokladı.

"Diş ipi mi?" diye sordu Salina şaşkınlıkla, Mats halının üzerinden ne aldığını o anda fark etti.

Doğru. Açık mavi, şeffaf plastik kutunun üzerinde şöyle yazıyordu: *Super-Floss.*

"Evet, şey. Sizi bunun için rahatsız etmek kabalıktı."

Paketi hızlıca cebine soktu ve pantolonunun sanki kilolarca ağırlıkla aşağıya çekildiğini hissetti.

Diş ipi mi? Ne hastalıklı bir deha!

Sıradan kutunun içindeki sarılmış haldeki kopmaz ipin hangi malzemeden yapıldığını tahmin edebiliyordu. Bir insanı boğabileceğiniz ama hiçbir x-ray cihazında dikkat çekmeyen, bıçak gibi keskin, plastik bir ipin. Bir güvenlik görevlisinin birini, dişlerinin arasını temizlemesi için zorladığı nerede görülmüştü?

"Lütfen beni affedin," diye vedalaştı Mats, Salina'yla, bebeğin hâlâ ağlamıyor olmasına sevinerek. "Sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim."

Belki en fazla öldürürüm.

Salina koltuğunun üstündeki bagaj rafını işaret etti. "Rica etsem bana bebek çantasını verebilir misiniz?" diye sordu, Mats da elbette ki isteğini yerine getirdi.

Onu çıkarırken ıslak ve yağlı mendillerle tıka basa doldurulmuş olan keten bezinden çantanın hemen yanında duran metal bir çanta dikkatini çekti. Aklında bir fikir belirmişti.

"Onun içinde bir kamera mı var?" diye sordu göstermek istediğinden daha fazla heyecanlanarak.

"Evet."

"Profesyonel görünüyor."

"Şey, söylediğim gibi, ben bir fotoğrafçıyım." Salina yan cepten yeni bir emzik çıkardı.

"Dijital mi?"

Mats'ın zihnindeki fikir somut bir şekle büründü.

"Evet. Ama günün birinde yolunuz stüdyoma düşerse, şayet ilginizi çekerse analog makinelerim de var."

Mats başını salladı.

"Hayır, demek istediğim, evet, bunu çok isterim. Sadece bilmek istediğim, şu dijital kamera..." Bagaj rafındaki metal çantayı işaret etti. "Ağır çekim özelliği de var mı?"

Salina, ona koltuğunu vermeyi teklif ettiğinde olduğundan daha tuhaf bir şekilde baktı.

"Evet," dedi tereddütle, Mats ise heyecandan neredeyse ellerini çırpacaktı. "Acaba onu ödünç alabilir miyim?"

"Şimdi mi?" Karşı taraftan şakasını açık etmesini bekleyen biri gibi güldü.

"Evet, şimdi. Ona acilen ihtiyacım var."

Mats bu kısa cevabı almayı beklemiyordu.

"Hayır," dedi Salina, bir yandan bebeğin başını okşayarak.

"Hayır mı?"

Mats'ın nabzı, otobanda hız sınırını kaldıran bir tabelayla karşı karşıya gelen bir spor araba kadar hızlandı.

"O kamera benim için kutsaldır," diye açıkladı Salina. "Ama size bir teklifte bulunacağım. Siz bana onunla ne yapmak istediğinizi söyleyeceksiniz, ben de size bu konuda yardım edeceğim, anlaştık mı?"

45.

"Vay canına."

Salina topuklarının üzerinde bir kez döndü ve henüz yeni uykuya dalmış olan bebeği uyandırmamak için olsa gerek, hayranlığını sessizce dile getirdi. Belki de görüntünün karşısında gerçekten dili tutulmuştu.

Başka yolcuları yukarıya götürmesi yasak olduğundan, Mats bir an için bir ekip üyesi tarafından durdurulacağından endişe etmiş ama merdivenleri çıkarken hiç kimseyle karşılaşmamışlardı.

"Bu inanılmaz!"

Mats, Salina'yla birlikte *Sky Suite*'i gezdi. Onun gözünde bütün bu lüks yalnızca ahlaksızlıktan ibaretti, özellikle de Kaja ve tüm yolculara karşı gerçekleştirmeyi planladığı psikolojik savaş için bu uçan süiti, kâbusun komuta merkezine dönüştürdüğü düşünülünce. Buna karşılık, döndürülebilir deri koltuklar, kişisel bir banyo ve çift kişilik yatağı olan bir yatak odasının görüntüsü Salina Piehl gibi her şeyden habersiz birinin aklını başından alabilirdi.

"7A'yı bana neden verdiğinizi şimdi anlıyorum. Ben de olsam burada uçmayı tercih ederdim," diye fısıldadı şaşkınlıkla ve hemen arkasından başını salladı. "Üzgünüm, kıyaslama yaptığımı düşünmenizi istemem. Cömertliğiniz için minnettarım."

"Sorun yok," diye rahatlattı onu Mats. "Teşekkür etmesi gereken asıl kişi benim."

Hâlâ kullanılmamış şekilde duran servis arabasını kenara iterek iki koltuktan bir tanesini yüz seksen derecelik yatma pozisyonuna getirdi. Mats'ın aklından geçeni anlayan Salina, bebeğini battaniyesiyle birlikte koltuğa yatırdı. Uçak, gecenin içinde sakince seyrediyor olsa da Salina, o sırada monitörü çalıştıran Mats'ın yanına gitmeden önce, uyuyan bebeğini emniyet kemeriyle bağlamaya karar verip kayışı dikkatlice göğsünün üzerinden geçirdi.

"Konu nedir?"

"Acil bir durum diyelim," diye özetledi Mats üst kata çıkarken kafasında kurguladığı ve şimdi ona anlatmayı planladığı hikâyeyi. "Ben bir psikiyatrım ve çok karmaşık bir vaka sebebiyle Berlin'e gidiyorum. Elimde bir hastamın terapi videosu bulunuyor ancak buradaki imkânlarımla üstünde istediğim kadar ayrıntılı biçimde çalışamıyorum."

"Anlıyorum," dedi Salina, gerçekte öyle görünmese de.

"Konu oldukça karmaşık ve doktor hasta gizliliği nedeniyle videoyu size göstermem elbette ki imkânsız." Mats bilinçli olarak anlaşılmaz ve belirsiz konuşmaya başladı. "Kaydın belli bir bölümünü daha dikkatli inceleyebilmem benim için büyük ehemmiyet taşıyor. Hastanın bir mikro ifadesini."

"Ağır çekimde mi?"

"Çok doğru. Uçaktaki teknoloji buna ne yazık ki imkân vermiyor. Ama kameranız yardımıyla..."

Salina anladığını göstermek için başıyla onayladı. "Monitördeki görüntüyü kaydedip ağır çekimde mi izlemek istiyorsunuz?"

"Hatta mümkünse tek tek kareler halinde."

"Tamam, sorun değil."

Mats, Salina'nın gözlerine dikkatli bakınca solgun tenindeki çillerin az öncekinden daha belirgin olduğunu fark etti. Bu sadece silikleşen makyajından değil, aynı zamanda gergin

olmasından da kaynaklanıyordu. Bu anlaşılabilir bir şeydi. Onu uykusundan uyandırmış, havada duran bu iki odalı dairenin şatafatlı harikalar diyarına sürüklemiş ve şüpheli bir hastanın sıra dışı tedavisi için ondan yardım istemişti. Mats'a kaçık olduğunu söylemek yerine kameranın çalışma şeklini göstermesi tam bir mucizeydi.

Sabitleme aparatıyla birlikte çantasından çıkardığı cihaz çok karmaşık değildi ancak Mats yine de önemli adımları tek tek not aldı. Her şeyi anladığına emin olduktan sonra Salina'dan oturma odasından çıkmasını rica etti.

"Şaka yapıyorsunuz?"

"Üzgünüm. Doktor hasta gizliliği nedeniyle bunu yapmak zorundayım."

Salina sanki üşüyormuş gibi, gergin bir şekilde ellerini ovuşturdu. Belli ki Mats'ı kamerayla baş başa bırakma fikrinden hiç hoşlanmamıştı.

"Kamera güvenli bir şekilde sabitlenmiş durumda. Onu yerinden kıpırdatmayacağım," diye söz verdi Mats.

"Pekâlâ," dedi Salina bir süre daha tereddüt ettikten sonra, bebeğiyle birlikte yatak odasına taşınmaktan pek hoşnut görünmese de.

Mats kapıyı kapatmasını bekledikten sonra, kanal 13/10'u açıp doğrudan dokuzuncu dakikaya atladı. Kaja, suikastçıyı öpmek için geri dönmeden hemen önceki o ana.

Durdurduğu görüntüyü beş yüz elli ikinci saniyeden itibaren başlatıp duvardaki monitörü görecek şekilde odaklanmış olan dijital kamerayı çalıştırdı. Görüntüyü ikinci kez incelemek üzereyken keşfinin yıkıcı etkisinden daha da emindi.

İlk önce videoyu sonra da kaydı durdurdu ve kaydettiği görüntüyü, bardak altlığı boyutundaki katlanan ekranda yeniden oynattı. Yaklaşık otuz saniye kadar bekleyip durdurma tuşuna

bastı. Oradan itibaren ise ileriye doğru saniyelik atlayışlar yaptı ve kısa bir süre sonra görmek istediği bölüme ulaştı.

Tek kare modunu çalıştırmasına bile gerek kalmamıştı. Ekrandaki dondurulmuş görüntü mükemmeldi.

Ve acıklı.

Bu inanılmaz.

Mats göğsünde bir çarpıntı hissetti, sanki içinde bir kalp değil de acilen dışarı çıkmak isteyen bir cin yaşıyormuş gibiydi.

Salina çantasından çıkardığı bir HDMI kablosu yardımıyla dijital kamerayı monitöre nasıl bağlayacağını göstermişti. Sorunsuz şekilde çalışan bu yöntem sayesinde, sinir bozucu görüntü şimdi şaşırtıcı biçimde iyi bir çözünürlükte, elli inç ekranda görünüyordu.

Mats terden ıslanmış elleriyle telefonunu çıkarıp dondurulmuş görüntünün fotoğrafını çekti.

Ayaklar.

Bulanık fayansların üzerinde.

Kaja'nın tecavüzünü, acı sonuna kadar kaydeden kameramanın durduğu fayanslar.

Adı Johannes Faber olmadığı gibi, aslında erkek bile olmayan kameraman. Ayak parmaklarında kamuflaj renginde yeşil oje olan bir kadın.

Tıpkı o gün, üç kız arkadaştan her birinin gruplarının bir simgesi olarak sürdükleri gibi.

Aksi gibi!

"Artık çıkabilir miyim?" diye yatak odasından seslendiğini duydu Salina'nın.

Mats yutkundu ama ağzındaki acı tat sadece daha da çoğaldı. Tüm inandıkları, Kaja ve terapisiyle ilgili bugüne kadar bildiğini sandığı her şey bu görüntüyle birlikte tepetaklak olmuştu.

Daha da kötüsü; artık cep telefonunda kayıtlı olan o fotoğraf, o tek görüntü muhtemelen bu uçakta bulunan en ölümcül silahtı.

"Evet, elbette," diye cevapladı anneyi, kamerasındaki kaydı sildi, ancak monitörü tam kapattığı esnada arkasında hafif bir esinti hissetti.

Arkasını döndü ancak gördüğü tek şey, *Sky Suite*'in yumuşak bir klik sesi eşliğinde kapanan kapısı oldu.

Mats sadece kısa bir an için donup kaldı ama bu an yine de fazla uzundu çünkü kendini toparlayıp çıkışa koşana ve kapıyı hızla açıp az önce onu kimin izlediğini, omzunun üzerinden kimin baktığını görmek için koridorun sonundaki *Sky Bar*'a baktığında görünürde artık hiç kimse yoktu.

46.

Feli

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Livio, o sırada navigasyon cihazını ayarlayan Feli'ye. İçi dışı leş gibi olan Renault'sundan bile daha yaşlı görünüyordu.

"Bu eski püskü şey hâlâ çalışıyor mu?" diye sordu Feli ve adres bilgilerini üçüncü kez girdi.

"Sosis parmaklarla değil," diye tersledi onu Livio ve Ernst Reuter Meydanı kavşağında en sağ şeride geçti.

"Beni götürmek zorunda değilsin," dedi Feli. Navigasyon cihazının ekranında şimdi uydu arandığı yazıyordu.

"Hımm, haklısın. Ne de olsa kendi başının çaresine çok iyi bakabiliyorsun. Bu çıkıştan mı?"

Feli başıyla onayladı ve 17 Juni Caddesi üzerinden, Zafer Sütunu yönünde ilerlemeyi sürdürdüler.

"Dinle, ben de sütten çıkmış ak kaşık sayılmam. Ama aptal değilim. Başı belada olan birini gördüğümde bunu anlarım."

Feli bir kahkaha attı. "Bunu anlamaman için gerçekten aptal olman gerekirdi. Az önceki kadına bunu zaten söyledim: Bir arkadaşımın kızı kayboldu. Ve oğlunuz onu kaçırmış olabilir."

"Kaçırmak mı?"

Kahretsin! Feli dudaklarını ısırdı. Sonunda ağzından kaçırmıştı işte.

Livio ona göz ucuyla kuşkulu bir bakış yöneltti. "Ve düşüncene göre, o ana kuzusunun odasındaki planlar..."

"Kesinlikle."

Navigasyon cihazı uyduyu bulmuş ve rotayı hesaplamıştı. Weißensee'ye yirmi üç dakika kalmıştı.

Nikâha ise iki buçuk saat.

Yüce Tanrım, bunu Janek'e nasıl açıklayacağım?

En azından Livio'yla doğru yöne ilerliyorlardı.

Feli, nişanlısından gelen çok sayıda mesaja bir cevap yazmaya başladıysa da mantıklı tek bir cümle dahi kuramadı.

Az önce Uhlandt'ın evinde öğrendiği şeyler onu fazlasıyla heyecanlandırmıştı, hem Mats'ı aramak şu an için daha önemliydi.

"Alo?"

Telefon çalıyor, hışırdıyor ancak Mats cevap vermiyordu. Mesaj kutusu devreye girince Feli telefonu kapattı.

Lanet olsun!

Telefonu neden açmıyordu? Acilen bir karar vermesi gerekiyordu. Her şey, ya da en azından oldukça fazla şey, hemen şimdi polise gitmesi gerektiğini gösteriyordu.

Feli on dakika önce annesinin itirazlarına rağmen ve Livio'nun mutfak çekmecesinde bulduğu bir tornavida yardımıyla, Franz Uhlandt'ın yatak ve çalışma odasına girmeyi başarmıştı. Kilit zarar görmeden, tek hamlede açılmıştı. O kadar kolay olmuştu ki Feli, Franz'ın bu kadar korunmasız bir yerde işe yarar hiçbir şey bırakmayacağından neredeyse emindi.

Ama yanılmıştı.

Evin geri kalanının aksine Franz'ın odası korkunç şekilde dağınıktı. Yatak toplanmamış, kıyafetler yere saçılmış halde, tıp dergileri ile buruşturulmuş kâğıt mendillerin arasında duruyordu. Plastik folyoyla kaplanmış bir pencerenin önünde, üzerinde "Nükleer enerji mi? Hayır, teşekkürler!" yazılı bir çıkartma ve 2006 millî futbol takımına ait Panini kartları olan bir çalışma masası duruyordu.

Odada bilgisayar ya da kamera gibi elektronik cihazlar yoktu, televizyon bile yoktu. Kabartmalı duvar kâğıdıyla kaplanmış duvarların üzerinde resim ya da fotoğraf yoktu ama Feli raptiye ve çivilerden kalan delikler ile yapışkanlı bant kalıntılarını net bir şekilde görebiliyordu. Ayrıca duvar kâğıdındaki renk farkı, kısa süre öncesine kadar burada bir şeyin asılı olduğunu gösteriyordu.

Feli, Uhlandt'ın annesinin bağrışları arasında ilk önce çalışma masasının ve dolabın bütün çekmecelerini açmış ancak aradığını nihayetinde şiltenin altında bulmuştu.

Uydu resimleri, bir binanın kuş bakışı çekilmiş görüntüleri. Tamamı aynı bölgeye ait şehir planları. Kırmızı çerçeve içine alınmış bir adres.

Son olarak da iç mekân çekimleri. Fotoğraflar. Bir süt üretim tesisi olduğuna şüphe yoktu.

Vegan birinin orada ne işi var, diye düşünmüştü Feli. Cevabı bulduğundaysa, şu anda Livio'nun arabasının arka koltuğunda duran fotoğraf çıktılarını alıp hızla evden dışarı koşmuştu. Tek kelime etmeden, Livio da onu takip etmişti.

Soru artık Franz'ın Nele'yi nereye götürdüğü değildi. Soru şuydu: Artık polise haber vermesinin vakti gelmemiş miydi?

Feli'ye ikinci arayışında da cevap vermeyen Mats ise bu zor kararı onun üstünden almadı.

Ya Nele orada, o eski inek ahırlarında esir tutulup işkence görüyorsa? Bu durumda her saniyenin önemi vardı.

Ama ya Feli yanılıyorsa ve bunun sonucunda polisi yanlış hedefe yönlendirirse?

İlk olasılıkta Nele belki hızlı bir polis müdahalesi sayesinde kurtarılabilirdi.

İkinci olasılıkta ise (Mats bu konuda şüpheye hiç yer bırakmamıştı) Nele ölürdü. Çünkü şantajcıların Mats'la olan iletişimi kesildiği anda Nele artık bir baskı aracı olarak kullanılamayacaktı.

Ve yetkililer şantajdan haberdar olur olmaz bunun gerçekleşmesi kaçınılmazdı. Böyle bir durumda olası bir teşebbüsü engellemek ve diğer yolcuların hayatını kurtarmak için Mats ve Kaja hemen uçakta tutuklanırdı.

Feli tekrardan yaralı parmaklarını öfkeyle yumruk haline getirme hatasında bulundu.

"Kahretsin!" diye sinir bozukluğunu haykırdı.

Brandenburg Kapısı'na doğru yol alan Livio, ona yardımcı olup olamayacağını sordu.

"Senin neyin var?" diye hırsını ondan çıkardı Feli. "Bana pek yardımsever biriymişsin gibi görünmüyorsun. Karşılığında ne istiyorsun?"

"Bir yüzlük fena olmazdı," diye açıkça itiraf etti Livio, arsızlığı Feli'nin öfkesinin biraz dinmesini sağladı.

"Yüz avro mu?"

"Livio Taksi tarifesi bu şekilde." Livio sırıttı, bu pervasız ve çokbilmiş adam aslında hiç tipi olmasa da Feli bazı kadınların, onun bu kabadayı tavrına neden kapıldığını anlayabiliyordu. Terapi seanslarında edindiği tecrübelere göre, bunlar hatalı seçimlerini sürekli olarak tekrarlayan, çoğunlukla kurban rolünü üstlenen kişiliklerdi.

"Daha sora beni kocama da götürür müsün?" diye sordu Feli biraz alaycı bir tavırla.

"Nikâhınıza mı demek istiyorsun?"

Feli şaşkınlıkla ona doğru döndü. "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu şüphe içinde.

"Bir kimlik ya da adres bilgisi bulmak için cüzdanını karıştırdım. Davetiyeyi o sırada buldum. Neden çoktan evinde değilsin?"

"Neden cüzdanımı evime getirmek yerine peşimden geldin?"

"Tesadüf eseri Klopstock'un muayenehanesinden çıktığını gördüğüm için özür dilerim. Tanrım, neredeyse koşuyordun ve seni gözden kaybettim. Sonrasında seni Kant Caddesi'nde tekrar bulduğum için kendini şanslı saymalısın. Tam bir paranoyaksın!"

"Ve sen de..."

Feli hakaret etme fırsatı bulamadı.

Telefonu çalıyordu.

"Mats, Tanrı'ya şükürler olsun!"

47.

Nele

Her insanın bir kırılma noktası vardır. İşkence altında her şeyi itiraf ettiği, bizzat bir katile dönüştüğü o an, sırf acılarına bir son verebilmek için.

Nele bu noktaya ulaşmıştı. En azından öyle sanıyordu.

Ufaklığı onu içten parçalayacak gibiydi. Nele kavrayıp sıkabileceği bir el için bağırıp yalvardı ancak elbette ki kan, ter ve kekremsi bir atık kokusunun hâkim olduğu bu karanlık çöp çukurunda bunu bulması mümkün değildi.

Franz'ın geri gelmesini isteyecek durumdaydı neredeyse.

Ama ne derler bilirsiniz. Sonunda herkes tek başına ölür. Gerçi Nele'nin durumunda bu bir yalandı.

O, içinden çıkmak isteyen ama bunu başaramayan bebeğiyle birlikte ölüyordu. Muhtemelen sebebini hiçbir zaman öğrenemeyecekti, tabii öbür dünyada bir danışma hizmeti yoksa.

"Aaaaaaaa!" diye bağırdı Nele. Artık hiçbir şey göremeyeceğini düşündü. Aniden bir yerlerden bir ışık demeti sızacak bile olsa, çok güçlü şekilde ıkınıp gözlerini kapatmayı unuttuğu için bütün göz damarları çatlamış olmalıydı. Doğumdan sonra, gözlerine klor püskürtmüş gibi görünen kadınların fotoğraflarını görmüştü.

"Kıhaaaahahaaa!"

Artık acısını dindirmeyen, kurumuş gırtlağını kesen bir haykırıştan ibaret olan kendi savaş çığlığında boğuluyordu.

Yeni bir sancı dalgasının etkisiyle parmaklarını altındaki pisliğe geçirdi. Tırnaklarının altına giren cam kırıklarını fark etmese de elinin altındaki pürüzsüz yüzeyi hissetti. Bu bir ayna mıydı?

Ağrı doruk noktasına ulaşınca sancının şiddeti azaldı ve Nele kısa bir an için kırık parçayı iki eliyle yoklama fırsatı buldu.

Haklıydı. Bunu hissedebiliyordu hatta aşağıda, bölmenin içinde biriken az miktardaki ışığı bile yansıtıyordu.

Kırık bir ayna parçası.

Sivri, keskin ve kullanımı kolay, neredeyse koltuk döşemelerinin arasında bulduğu jilet gibi.

Cam parçasının, teninde ilerleyip atardamarının üzerinden geçtiğini hayal etti.

Bu ise onu uzun zaman sonra mutlu eden ilk düşünceydi.

48.

Mats

"Feli? Neredesin?"

Uçağın monoton gürültüsü, telefon görüşmelerinde normalde duyulabilen akustik arka plan seslerinin tamamını bastırıyordu. Mats, Feli'nin yolda mı olduğunu yoksa nikâhı için evde hazırlık mı yaptığını bilmiyordu, belki de nikâh dairesine gitmek için çoktan yola çıkmıştı bile, Mats öyle olmadığını umuyordu.

"Eski VEB Et Kompleksi'ne gidiyorum."

"Nereye?"

"Nele'nin yaşadığı yerin çok yakınında bulunan, terk edilmiş bir sanayi kompleksine."

Mats şarj uyarı sesini duydu ve telefonu bir saniyeliğine kulağından çekti.

Sadece yüzde on beş.

"Nele orada mı?" diye sordu heyecanla.

"Ben de bunu öğrenmeye çalışacağım. Ama Mats, yine de polisi aramak daha doğru olmaz mı?"

Mats derin bir nefes aldı ve aşağıya, *first class*'ın lobisine inen döner merdivenin ortasında durdu. "Nele'nin gerçekten orada olup olmadığını anlamadan olmaz," diye yalvardı.

"Dinle beni, arazi devasa bir alanı kaplıyor. O yerde harap bir çocuk hastanesi, et fabrikaları ve ahır yıkıntıları bulunuyor."

Bir psikopat için mükemmel bir oyun alanı.

"Taksiyi bulmaya çalış," dedi Mats ve yürümeyi sürdürdü.

"Tamam, iyi fikir. Ama orada hiçbir şey bulamazsam..."

"Herhangi bir şey yapmadan önce beni arıyorsun. Oraya ne zaman varırsın?"

"Yaklaşık yirmi dakika sonra."

Mats o zamana kadar hâlâ ulaşılabilir olmayı umut edip telefon görüşmesini sonlandırdı.

"Kaja!"

Az önce kaptan ona ne söylemiş olursa olsun, onunla konuşmak zorundaydı. Hem Pereya ona ne yapabilirdi ki? Onu şüphe üzerine zincire bağlayacak değildi ya. Mats, üzerinde çeşitli gazeteler bulunan bir servis arabasıyla, muhtemelen uyuma güçlüğü çeken bir yolcuya yeni seçenekler sunmak için *first class*'a doğru ilerleyen siyah saçlı, aşırı zayıf bir hostese başıyla selam verdi. Kadın perdenin arkasında kaybolunca, az önceki seslenişine tepki vermemiş olan Kaja'nın yanına gitti.

Barın yanındaki camdan asansörün önünde duran Kaja geldiğini hiç duymamış gibi davrandı.

"Sizinle konuşmam gerek," dedi Mats biraz sert bir tonla, kaybedecek tek bir saniyesi yoktu. Kaja asansörü işaret etti.

"Maalesef artık size ayıracak vaktim yok. Ekip odasına dönmem gerekiyor Doktor Krüger."

"Nereye?"

"Yolcuların girmesine izin verilmeyen bir alan. Aşağıda, kargo bölümünde. Gerçek bir gelişme. Eskiden sadece kapatabileceğimiz bir perdeye sahiptik. Ama artık, içlerinde yatak ve televizyonu bulunan kilitlenebilir küçük odalarımız var."

Kaja sesinin mümkün olduğunca normal çıkmasına dikkat etti ancak gülümsemesi, kocasından tekrar dayak yemekten korkan şiddet mağduru bir kadınınki kadar sahteydi.

"Siz iyi misiniz?"

"Hayır Doktor Krüger. Bunu zaten biliyorsunuz."

Mats herhangi bir plan ya da konuşma hazırlamadığı için doğrudan en önemli soruyu sordu: "Az önce odamda mıydınız?"

Çıkan sesten, asansörün harekete geçtiği anlaşılsa da Kaja çağrı düğmesine bir kez daha bastı.

"Lütfen, şu an dinleniyorum. Sadece tuvalete gittim, izin verirseniz şimdi yeniden uzanmak istiyorum."

Mats olumsuz anlamda başını salladı. Kaja'nın gitmesine öyle kolayca izin veremezdi.

"Video kaydındaki o son sahneler. Arkasında yatan şeyi öğrenmem gerekiyor."

"Neden?"

Güzel soru.

Belirleyici soru.

"Şantaja maruz kalmış olabilir misiniz? Daha o zamanlar?"

Kaja'nın bakışları soğudu. "Hiçbir şey anlamamışsınız Doktor Krüger," dedi neredeyse duyulamayacak kadar sessiz şekilde.

Mats omzunu tuttu ve dokunuşunun altında nasıl buz kestiğini hissetti.

"Sizinle bu yüzden konuşmak istiyorum. Bakın, Johannes Faber o dönemde yüz saatlik sosyal hizmet cezası aldı. Her defasında videoyu çekmediğini ısrarla tekrarladı. Artık gerçeği söylediğini biliyorum."

"Neden?"

"Çünkü kamera bir kadının elindeydi."

Mats ona az önce televizyon ekranından çektiği, cep telefonundaki görüntüyü gösterdi.

"Şu kadın ayağını görüyor musunuz? Kamuflaj ojeli? O gün sizin de sürdüğünüzün aynısı Kaja. Tıpkı gruptaki diğer iki kız gibi. Tina öldü. Bu durumda videoyu çekip yayımlayan kişi Amelie'ydi, doğru mu?"

"Hayır," dedi Kaja kesin bir dille ancak bakışları kendinden emin olmaktan çok bunun doğru olmamasını diler gibiydi.

"O halde bana bunu kimin yaptığını söyleyin."

Kaja asansöre bindi ama Mats kapıların kapanmasını engellemek için elini ışık bariyerine tuttu.

"Neden?"

"Çünkü bu kişi her kimse, hayatınızı şimdi bile hâlâ cehenneme çevirdiğine şüphem yok."

Onu cehenneme çevirmek istediğine! Senin, benim ve uçaktaki herkes için.

"Saldırganı neden öptünüz? Ve görüntünüzü kaydeden kimdi? Bütün bunlar ne anlama geliyor?"

Mats'ın bu soruları sormasının nedeni, cevaplar sayesinde şantajcıya ya da en azından neyi amaçladığını anlamaya biraz olsun yaklaşabilme umuduydu.

"Söylediğim gibi. Hiçbir şey anladığınız yok."

Kaja bir sensörün önüne, çipli bir kart tuttu. "Eskiden de anlamıyordunuz."

Mats'ın cep telefonu yeniden çalınca ekrana bakma hatasında bulundu. Bu sırada elini asansörden çekti ve kapı hızla kapandı.

"Beni eskiden de anlamıyordunuz," dediğini duydu Kaja'nın son olarak.

Ve Kaja donuk bakışlarıyla Mats'ı da camdan ibaretmiş gibi delip geçtiği sırada telefondaki ses şöyle dedi: "Silahı buldunuz mu?"

Mats ceketinin cebindeki diş ipi kutusunu yokladı. "Evet."

"Onu Kaja'ya verin."

Mats aşağıya baktı. Görebildiği tek şey gri renkteki tozlu asansör tavanı ve asansörün bağlı olduğu çelik halatlardı. Kaja çoktan görüş alanından çıkmıştı.

"Bu mümkün değil," diye karşı çıktı Mats. "Artık benimle konuşmuyor. Hasta olduğunu bildirip izin almış, uçuşun kalan kısmını yolcuların giriş izni olmayan bir alanda geçirecek."

"Güzel, güzel. Bu dengesinin yeniden bozulduğunu gösteriyor."

"Evet. Ama anlamıyorsunuz. Artık ona yaklaşmam mümkün değil!"

Mats öfke ve çaresizlikten yüzünü tokatlamak istedi.

"Bu sizin sorununuz. Halledin bunu. Aksi takdirde duyduğunuz şey, kızınızın başına geleceklerin yanında bir sevinç çığlığı olarak kalır."

Mats arka planda korkunç bir ses duydu. Gırtlaktan yükselen upuzun bir çığlık, öylesine yüksek sesli, acı dolu ve kontrolsüzdü ki işkence görenin bir kadın mı yoksa bir erkek mi olduğunu ayırt etmek güçtü.

"Aaaaaah!" diye bağırdı kurban, sesi uzun bir süre Mats'ın kulaklarında çınlamayı sürdürdü; bir kilise çanından bile daha şiddetli bir uğultu halinde onu bütün yol boyunca takip etti, ta ki döner merdivenlerden odasına çıkıp gözyaşları içinde kapıyı arkasından kapatana kadar.

49.

Feli

VEB Et Kompleksi internette "En iyi on harabe görseli" başlığı altında, Beelitz-Heilstätten Sanatoryumu ve Teufelsberg–NSA Dinleme İstasyonu'ndan hemen sonra geliyordu.

Henüz Doğu Almanya zamanında bile bakımsız olan hayvan merkezi ve kesimhane arazisi, halk arasında "Bitmek Bilmeyen Eziyet" olarak biliniyor ve günümüzde de yer yer hâlâ bu isimle anılıyordu.

Bazı bölümler (bunların arasında kesimhane de yer alıyordu) yıkılmıştı, sığırlar için açık artırma salonu yenilenmiş, yeni binalar inşa edilmiş, bir banliyö istasyonu, yaya geçidi ve dükkanlar tesis edilmişti. Ancak arazinin terk edilmiş diğer bölümleri, dönem filmleri çekmek ya da büyük şehir/kenar mahalle ikilemine dayalı prodüksiyonlara imza atmak isteyen yönetmenler için cazibesini hâlâ koruyordu.

Feli de araştırmasını yaparken arazinin bu bölümüne odaklandı.

Livio'nun arabası, çiseleyen yağmur nedeniyle çamurlaşan kuzey girişinden geçip harabelerin bulunduğu bölgeye doğru yol alırken Feli istemsizce ölümü düşündü.

Feli insanların neden uzun zaman öncesine ait çürümüş bir objeyi fotoğraflamak ya da kırık bir hatıra bulmak için boş vakitlerini burada, hurda ve çöplerin arasında geçirdiklerini anlayamıyordu. Daha geçen yıl genç bir turist özçekim yapmaya

çalıştığı sırada bir bacadan aşağıya düşmüş ve belden aşağısı felç olmuştu. Belli ki Tanrı hoşgörülü yetiştirme yöntemlerinden pek hazzetmiyordu.

"Şimdi ne arıyoruz?"

"Bir taksi," dedi Feli. Üzerinde "Ahırlara gider" yazan bir tabelanın yanından geçtiler.

İki saatten daha az bir süre içinde, parmağında bir yüzükle nikâh dairesinden çıkması gerekiyordu.

Bundan daha büyük zıtlıkta bir program hayal edemiyordu.

Duvarları kırmızı tuğladan örülmüş fabrika binalarının önünden geçiyorlardı. Zaman, terk edilmiş binalara yalnızca tek dişini değil, güçlü çenesini bütünüyle geçirmişti; sıvayı tuğlasıyla birlikte koparmış, çatı padavrasını sökmüş ve pencereleri kırıp dökmüştü.

Sanki onlarca yıl önce burada hayvanları öldüren, parçalayan ve içini dışına çıkaran kasaplar, ellerinde canlı malzeme kalmayınca ölü objelere saldırmıştı.

"Adam akıllıysa taksisini buraya bir yere bırakmıştır."

"O zaman onu asla bulamayız," diye yorumladı Feli, Livio'nun söylediği şeyi.

Bir yol ayrımının önünde durup kararsız bir şekilde birbirlerine baktılar.

"Sağ taraftaki yol kesimhanelere gidiyor sanırım," dedi Livio. Yol tabelası çürümüştü ve neredeyse hiç okunmuyordu.

"Altında ne yazıyor? Manlıra mı?"

"Mandıra, diye tahmin ediyorum. Orası süt üretim tesislerine gidiyor."

Feli "süt" kelimesini duyunca irkildi.

"Uhlandt'ın annesi ne söylemişti?"

"Onun bir vegan olduğunu. Buranın her santiminden nefret ediyor olmalı."

"Ama en çok süt fabrikalarından, yanlış mıyım? Kadın onun süt takıntısı yüzünden evde yoğurt bile yiyemediğini söylemişti."

Hatta kemik erimesine neden olan şeyin bile bu olduğunu düşünüyor.

"O halde ilk olarak nereye bakacağımızda hemfikir olduğumuzu sanıyorum," dedi Livio ve vitesi geçirdi.

Bir dakika ve iki yol ayrımının ardından yeniden frene bastı.

"Neden burada durduk? Burada araba yok ki."

"Ama bir zamanlar vardı."

Livio ön camdan, sivri çatılı bir barakanın önündeki araziyi işaret etti. Çamurdaki izler şüphe bırakmayacak biçimde bir ya da birden fazla aracın ileri geri hareket edip manevra yaptığını gösteriyordu. İzlerin çoğu yeni olmalıydı çünkü yağmur o kadar uzun süredir yağmıyordu.

Livio motoru durdurdu ve arabadan indiler. Birlikte, oluklu sacdan yapılmış barakanın kapısına gittiklerinde kilitli olmadığını fark ettiler.

"Nedir bu?" diye sordu Feli, küf kokan mekânda birkaç adım atıp etrafa bakındıktan sonra.

"Eski bir süt ahırına benziyor. Hayvanlar buraya bağlanıp sağılıyordu. Elektrik tesisatı çoktan sökülmüş. Geriye sadece ahır bölmeleri kalmış."

Feli saatine baktı, ardından da çamur içindeki beyaz spor ayakkabılarına.

Şu anda bunun bir önemi yok.

"Pekâlâ. Fazla vaktimiz yok. Ayrılalım. Sen şu arkadaki bölümü arıyorsun. Ben de buralara bakacağım."

"Nasıl istersen ama hey..." Livio kahraman gülüşünü sergiledi. "Dikkatli ol, seni tekrar kurtarmak zorunda kalmak istemiyorum."

Gülüşüne karşılık veren Feli, hissettiği özgüvene şaşırdı. Elbette ki korkuyor ve Janek'e karşı suçluluk hissediyordu ama telefon başındaki işinde nadiren bu tür görevlerle karşılaşıyordu. Ve nadiren buna benzer bir sonuç elde ediyordu, içinde bulunduğu bu tehlikeli ve üzücü duruma rağmen bunun ona bir anlamda iyi geldiğini fark etti, bir kez olsun elde tutulur, gerçek bir şey yapıyor olmak iyiydi. Sadece konuşmaktan öte bir şey.

"Ben kocaman bir kızım," dedi Feli.

Arkasını döndü ve merdivenlere doğru ilerlemeye başladı.

Eğer yanılmıyorsa yirmi metre uzakta, muhtemelen bodrum katına inen, merdivene benzer bir şey görmüştü.

50.

Nele

Önce aklını, şimdiyse bir de sesini. Aşağıda, bulunduğu bu çukurda her ikisini de kaybetmişti, aslında tam olarak bu sıralamayla değil. Daha çok aynı anda.

Şu an biraz durulmuş olan ağrı dalgası onu beraberinde sürüklemiş ve bilincini yitirdiği bir kıyıya atmıştı.

Nele gözlerini açmış olsa da hiçbir şey göremiyordu. Ağzı kıpırdıyor ancak dudaklarından tek bir sözcük çıkmıyordu. Buna rağmen akustik halüsinasyonlarla çevrilmişti.

Hatta birinin ona seslendiğini duyduğunu bile sandı ama bu yalnızca olmasını istediği şeydi. Çölde susuzluktan ölmek üzere olan birinin, kendini bir su birikintisinin önünde çömelirken gördüğü bir serap gibi.

Yine de bir sanrı için şaşırtıcı biçimde yüksek bir sesti.

"Nele?" diye yeniden seslendiğini duydu, daha önce de, uzun, çok uzun zaman önce, başka bir hayatta, iki yüz yıl öncesinde, henüz buraya getirilmeden önce de (ölçüt, saatler yerine çekilen eziyetlerse daha uzun bir süre de olabilirdi) bir kez duymuş olduğu sesin.

Sesi tanıyor olduğu gerçeği bile, ölüme ne kadar yaklaşmış olduğunun bir başka kanıtıydı. Son saatlerinizde tanıdık insanlarla karşılaşacağınız söylenmez miydi?

Nele gözlerini kapattı ve huzurlu bir uykuya daldığını hissetti. Bunun daha da acımasızlaşacak ve yine de başarısızlıkla sonuç-

lanacak bir sonraki ağrı dalgasına kadar, sadece birkaç dakika süreceğine emindi. Ufaklığı yanlış yerdeydi, bunu hissediyordu, tıpkı onu birilerinin yardımı olmadan canlı doğuramayacağını hissettiği gibi.

Belki de bebeğim düştüğüm sırada farklı bir yöne kaydı.

O halde bu onun suçuydu. Çünkü kaçmıştı, atlamıştı, çöplerle, bacağındaki kıymıkla ve henüz kullanmadığı, elindeki cam kırığıyla ve artık ismini çağırmak yerine telefonla konuşuyor görünen sesle yalnız bırakılmıştı.

51.

Feli

"Ne durumdasın?"

Feli sağında ve solunda, Orta Çağ'dan kalma yer altı mahzenlerini andıran odalar bulunan bodrum katında hiç durmadan Nele'nin adını seslenmiş ancak cevap alamamıştı.

Cep telefonunun fener özelliği oldukça güçlü olduğu için şanslıydı ama Livio aradığı için telefonunu şu an için ışık kaynağı olarak kullanamıyordu.

"Onu buldun mu?" diye sordu Feli heyecanla.

"Hayır," dedi Livio. "Ama burada bir terslik var."

"Nedir?"

"Ahırlardan birinde bir tripod duruyor. Bir sedyeye doğrultulmuş şekilde."

"Anlamadım?"

"Aynen söylediğim gibi. Bütün bunlar uç noktalarda sapkın bir kamera çekimini düşündürüyor. Burada bir sado-mazo porno çekilecekmiş gibi bir hava var sanki. Hatta hayvanları taşımak için kullanılan parmaklıklı bir sandık bile var."

"Aman Tanrım."

Livio'nun öksürdüğünü duydu, sesi boğuklaşmıştı. Anlaşılan hareket halindeydi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Etrafta biraz daha bakınacağım."

"Hayır, bekle lütfen," dedi Feli. "Birazdan yukarı çıkıp yanına geleceğim."

"Tamam, ahırların orada buluşalım."

Feli derin bir nefes aldı ve öksürmek zorunda kaldı. Onca tozun arasında bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Anlaşıldı. Bana iki dakika ver, benim de burada gözden geçirmek istediğim bir şey var."

Feli telefonu kapattı ve cep telefonu kamerasından yayılan ışık hüzmesini yeniden zemine çevirdi.

Livio aramadan hemen önce keşfettiği daire biçimindeki tahtanın üzerine.

Bir kuyu kapağına benziyordu.

52.

Nele

Yalnızca iki seçenek vardı. Ya sanrıları gittikçe kötüleşiyordu ya da Franz, yapı marketten temin ettiği halat makarası ve kayışlarla geri dönmüş, kadavra çukuru girişini kapatan kapağı kaldırıyordu. Sonuç olarak içerisi aydınlandı. Nele'nin karanlığa alışmış gözleri için oldukça fazla hem de.

Nele kamaşan gözlerini kapattı ama buna rağmen ışınlar derisini delip gözbebeklerine saplanıyormuş gibi hissetti.

"Kim var orada?" dedi boğuk bir şekilde. Sesi, kalın akvaryum camı arkasındaki bir balıktan farksızdı. Sonra, artık yalnızca bir hayalden ibaret olamayacak kadar net ve heyecanlı çıkan sesi tekrardan duydu.

"Nele, aşağıdaki sen misin?" diye sordu.

Nele hızla gözlerini açtı. Onları kırpıştırıp biriken gözyaşlarını savuşturdu ve beraberinde, kurtarıcısı olarak karşısında görmeyi beklediği en son kişinin başındaki hareyi de savuşturdu.

"Tanrı'ya şükür. Yardım et, lütfen, kurtar beni!"

İsmini hatırlayamaması Nele'nin hâlâ sağlıklı düşünemediğini gösteriyordu ama sonuçta bu kişiyle son olarak görüşmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

Aşağı yukarı iki yüz yıl kadar, belki de daha fazla.

Ve şimdi, tam da şu anda tekrar ortaya çıkıyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Seni babam mı gönderdi?" diye sordu çünkü şu anda muhtemelen onun için endişelenen ve onu bulmak için yeri göğü birbirine kattığını umut ettiği tek kişi oydu.

İşin aslı, aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmediği gibi, yere inip inmediğinden bile emin değildi.

"Yardım et!"

Sesi, gırtlağındaki zımpara kâğıdında takılı kaldı. Buna rağmen tekrar deneyerek, "Lütfen," diye fısıldadı ancak bu da en az elini yukarı uzatmaya çalışması kadar başarısız oldu. Gülümsedi, en azından öyle yaptığını sandı, ta ki imkânsız olan gerçekleşip içindeki dehşet tekrardan boyut atlayana kadar.

Tam o an, sadece o biricik, son sözcüğü duyduğu anda:

"Geber!"

Ardından ışık yeniden yok oldu ve çukurun kapağı, sesli bir sürtünme eşliğinde üzerine kapandı. Son umudu olan biri tarafından itilerek.

"Geber!"

Daha önce hiç bu kadar öfke ve nefreti tek bir sözcükte duymamıştı.

Onu devasa okyanus dalgaları gibi boğan bir karanlığı daha önce hiç hissetmemişti.

Nele daha önce ölüme hiç bu kadar yakın olmamıştı.

53.

Feli

"Neler oldu?"

Livio konuştukları gibi ahırların orada bekliyordu ama gülümsemesi kaybolmuştu. Ona kuşku ya da endişeyle bakıyordu, Feli bunu tam olarak anlayamadı, ardından kot pantolona sürterek yarım yamalak temizlediği kirli ellerini işaret etti.

"Bodrum benzeri bir yerdeydim," diye açıkladı ona. "Bir ambar kapağı ya da onun gibi bir şey bulduğumu sandım ama yalnızca bir tahta parçasıymış. O sırada üzerimi kirlettim, dönüşte de merdivenden kayıp düştüm."

Feli, Livio'nun yanından geçip bulduğu eşyalara göz attı. Kamerasız tripod ile sedyeye.

Sedyenin üzerine kan ve dışkı bulaşmıştı, Feli midesinde bir büzüşme hissetti. "Görünüşe göre Nele sancıları başladığında burada yatıyormuş."

Livio onu onayladı.

"Sonra da buradan götürülmüş." Livio, Feli'nin elindeki telefonu işaret etti. "Polisi mi arayacaksın?"

Feli başıyla onayladıysa da şöyle dedi: "Bilmiyorum. Sanırım. İlk önce Mats'a sormam gerekecek."

"Pekâlâ, ama aynasızları çağıracaksan..." Livio cümleyi bitirmedi ancak Feli ne demek istediğini anlamıştı.

"Sorun değil, git hadi!"

Livio açıklama yapma gereği duymuş olmalıydı ki ekledi: "Demek istediğim, ikimizin de elinden daha fazlası gelmez. Hem biliyorsun, polislerle aram hiçbir zaman iyi olmadı."

"Anlıyorum. Git hadi!" Feli çıkışı işaret etti.

"Gerçekten mi?"

"Sadece tek bir şey..."

"Ne?"

Gitmek için çoktan arkasını dönmüş olan Livio tekrardan geri döndü.

"Cüzdanım."

"Ne? Ah, doğru ya."

Livio sırıtarak cüzdanı pantolon cebinden çıkardı ve ona takıldı: "Şansımı deneyeyim dedim."

Feli ona anlaştıkları ücreti vermek için iki tane ellilik çıkardı ancak Livio parayı kabul etmedi. "Bir ara beni yemeğe çağırabilirsin," dedi ve ona eliyle bir öpücük gönderip çıkışa doğru ilerledi.

Feli sacdan duvarın arkasında, yağmurun altında kaybolmasını bekledi ve ancak motor sesini duyunca derin bir nefes alıp deli gibi çarpan bir kalple Mats'ın numarasını çevirdi.

54.

Franz

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Franz bu şekilde bela okumaması gerektiğini biliyordu. Annesi bunu ona defalarca söylemişti ama sonuçta annesi de onu dinlemiyor ve sütü, o ölüm içeceğini gizlice içmeye devam ediyordu. Öyleyse o da "k" ile başlayan o sözcüğü gizlice kullanabilirdi, ne de olsa bunu yapmak için haklı sebepleri vardı.

Bunlar da nereden çıktı şimdi?

Güvenlik görevlisinin ondan önce geri gelmesinden endişelenmişti. Çalışanlardan yardım istemeyip her şeyi kendi başına bulmayı tercih ettiği için yapı markette fazla vakit kaybetmiş olabileceğinden. Peki ama bu lanet olası siyah saçlı sefil herifin burada ne işi vardı?

Ve şimdi arabasıyla nereye gidiyordu?

Taksisini bu defa biraz daha uzağa, boş bir açık artırma salonuna park ettiği ve geri kalan birkaç metreyi yürüyerek gittiği için şanslıydı. Yağmurdan sırılsıklam ıslanmış olsa da temkinli davranarak ilk önce durumu kontrol etmesine değmişti.

Bu sayede Renault'yla kafa kafaya gelmemiş ve söz konusu davetsiz misafiri uzaktan, bir inşaat kulübesinin içinden izleme fırsatı bulmuştu.

Şimdi, siyah saçlı adam gitmişti ancak *lanet olası* görünüşe göre, tek başına gelmemiş ve geride birini bırakmıştı.

Bir kadın.

Franz onu görebilmek için inşaat kulübesinin korumasından çıkmak ve dikkat çekmeden, açık duran giriş kapısına ilerlemek zorunda kalmıştı. İlk başta onu yalnızca bir hareket, salonun diğer ucundaki bir gölge olarak algılamıştı. Ancak gölge konuşuyor, görünüşe göre bir telefon görüşmesi yapıyor ve aynı zamanda ona doğru ilerliyordu.

"Alo, Mats? Dışarı çıkıyorum, belki bağlantı orada daha iyidir," dediğini duydu. Kadının sesi bir şey keşfetmişçesine heyecanlı çıkıyordu.

Franz etrafına bakındı ve bir an için arabasına geri dönüp buradan kaçmayı düşündü.

Fakat o zaman her şey boşa giderdi. Bütün o uzun hazırlıklar.

"Olmaz, işin ucunda çok daha yüce bir amaç var," diye fısıldadı kendi kendine.

Sonra eğildi.

Ve alanın her yanına dağılmış halde yerde duran paslanmış demir çubuklardan birini aldı.

Kadını beklerken elinde tuttuğu şeyin ucunda bir kanca bulunmasına sevinerek.

55.

Mats

Bir arabada ölme riski, uçağa kıyasla yüz kırk kat daha fazladır. Kaçırılan kızının bağrışlarını telefonda duyduktan sonra insanın kusma ihtimaliyse yüzde yüz.

İstatistik, diye düşündü Mats, uçağın en lüks bölümünde bile her zaman hapishane tuvaletlerini hatırlatan alüminyum tuvalete bakarken.

İstatistikler yalnızca bizi kapsamadıkları sürece teselli sağlar.

"Nele artık orada değil de ne demek oluyor?" diye sordu banyoda yere çömelmiş halde, elleri cep telefonunu kulağına tutamayacak kadar titrediği için onu tuvaletin yanına koyup hoparlörü açmıştı.

"Hayvan tesisinde bir tripod ve sedye duruyor," diye cevapladı Feli heyecanla. "Ama Nele'den hiç iz yok. Şu anda her yerde olabilir. Ahır fazla büyük. Bir ya da birden fazla bodrumu var."

Feli'nin son sözlerine bir bip sesi eşlik etti, Mats'ın şarjı yüzde ona düşmüştü. Kalkıp telefonunu şarja takması gerektiğini biliyordu ancak şu anda bunu yapmak için bile inanılmaz güç sarf etmesi gerekiyormuş gibi hissediyordu.

"O halde etrafa bakmaya devam et," dedi Mats, yoğun bir mide bulantısı hissederek.

"Arazi devasa boyutta. Söylediklerimi dinlemiyor musun? Bunu yapamam."

"Daha doğrusu, yapmak istemiyorsun."

Mats haksızlık yaptığının farkındaydı ama şu anda elinde çaresizlik ve öfkeden başka hiçbir şey yoktu, Feli'yse sahip olduğu tek paratonerdi.

"Bana yardım etmek istemiyorsun."

"Böyle bir şeyi nasıl söylersin?" diye sordu Feli içerleyerek.

Mats bir ıslak mendil kutusundan bir tomar mendil koparıp yüzündeki kusmuk kalıntılarını temizledi ve nihayet bir tutunma barından güç alarak kendini yukarı çekmeyi başardı. "Nele'yi sevmiyorsun. Seni terk etmeme onun sebep olduğunu düşünüyorsun. Ondan nefret ediyorsun."

Bense kendimden nefret ediyorum.

"Mats," diye karşı çıktı Feli hışımla, Mats hiddetli çıkışını geriye almayı ya da öfkesini hiç değilse doğru yere yönlendirebilmeyi istedi ama ona şu ana kadar yardım eden tek kişiye hakaret etmeyi durduramıyordu.

"Nele'yi bulsan bile ona yardım etmeyeceğini düşünüyorum."

"Mats!" Feli adını tekrar seslendi ama bu defa sesinde bir karşı çıkış yoktu. Dürüst olması gerekirse ilk seferinde de yoktu. Kulağa daha çok bir şey istiyormuş gibi gelmişti...

...Yardım?

"Neler oluyor orada?" dedi Mats nefes nefese.

"Mats, sanırım, burada biri var, burada..."

Mats bunu ondan hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Feli'den duyduğu son şey, bir çığlık ve çok hassas bir şeyin parçalanma sesiydi.

Ardından Mats'ın ekranı kararardı.

56.

Hayır, hayır, hayır!..

Hızla banyonun sürgülü kapısını açan Mats, *Sky Suite*'in oturma odasına doğru sendeledi. Uçak sanki aniden inişe geçmişçesine, kulağında bir uğultuyla evrak çantasını açıp şarj aletini çıkardı ve onu koltuk kolçaklarında bulunan prizlerden birine taktı.

Ekranda boş bir pil sembolü belirdi, bir şimşek işareti cihazın şarj olduğunu gösteriyordu ama Mats tecrübelerine dayanarak yeniden telefon edebilmesi için epey bir zaman geçmesi gerektiğini biliyordu. Ve bu da sabit bir ağa bağlı olduğu evi için geçerliydi. On bin metreyi aşan bir yükseklikte cep telefonunun tekrardan uçuş rotası üzerindeki şebekeye bağlanması ne kadar sürecekti?

Sonuçta sadece altmış saniye sürmüştü.

Mats'ın dönüşümlü olarak telefonuna, pencere önündeki masa lambasına, ardındaki karanlığa, devasa kanadın ucunda yanıp sönen kırmızı sinyal ışığına ve tekrardan telefonuna göz attığı bir dakika.

Artık zihninde yankılanan bir değil iki haykırışla. Hem kızının hem de onu kurtarması için görevlendirdiği kişinin.

Telefon bir vızıltı eşliğinde hayata döndü, Mats pin kodunu ilk denemede yanlış tuşladı ama sonunda üç cevapsız çağrısı olduğunu bildiren ekranı açmayı başardı.

"Feli?" dedi, dördüncü arama geldiğinde. Bağırmamak için kendini o kadar zorladı ki sonunda sesi sadece fısıltı halinde çıktı.

"Feli kim?" diye bilmek istedi ses.

Mats gözlerini kapattı ve o ana kadar üzerinde oturduğunu bilmediği deri koltuğa gömüldü. Çevresinde bulunan pek çok şeyi artık sadece buğulanmış bir gözlüğün arkasından görüyormuş gibi algılıyordu. Dünyası küçülmüş, içinde sadece Nele, bebeği ve telefonun diğer ucundaki, bir asit banyosunun bile ödül sayılacağı o insandan ibaretmiş gibi minicik bir kesite indirgenmişti.

"Hemen şimdi Nele'yle konuşmak istiyorum!" dedi Mats, bu defa daha yüksek sesle.

"Silahı Kaja'ya verdiniz mi?"

"Kızımı serbest bıraktığınız anda söylediğinizi yapacağım."

Ses eğleniyormuşçasına güldü. "Aptal olduğumu mu sanıyorsunuz?"

Hayır. Böyle bir şeyi planlayan biri belki bir psikopat olabilirdi ama baskı aracından vazgeçecek bir aptal olmadığı kesindi.

"Bir emsal karar peşindesiniz, haksız mıyım?" diye en can alıcı soruyu sordu Mats. "Klopstock için çalışıyorsunuz! Uçağı düşürmemi istemenizin nedeni, yasanın onaylanmasını ve Klopstock'un o testler sayesinde milyonlar kazanmasını sağlamak."

Mats daha önce olduğu gibi bu defa da bir cevap alamadı, ancak sesin yapısında bir farklılaşma olduğunu duyabiliyordu. Hâlâ mekanik ve yer yer kopuk çıktığı için değişimi net bir şekilde tanımlamak mümkün değildi, ama arka planda duyulan nefes sesleri yoğunluğunu artırmıştı, bu da şantajcının eskisinden daha gergin ve endişeli olduğunu gösteriyordu.

"Sekiz saati aşkın bir süredir internetteki uçak radarının başında oturuyorum, şu ana kadar uçağınızda her şey sorunsuz ilerliyor gibi görünüyor," dedi ses. "Uçuş mesafesi, rota, hız,

hepsi mükemmel. Bu bir açıdan iyi çünkü bu yetkililere haber vermediğiniz anlamına geliyor, aksi takdirde avcı uçakları çoktan havalanmış ve size eşlik ediyor olurdu ve hiç şüphesiz şu anda sizinle telefonda konuşuyor olmazdım. Kötü olansa, uçağı okyanusa yönlendirmek için geriye yalnızca birkaç saatinizin kalmış olması. Yoksa anakaraya ulaştığınız anda Kaja'nın uçağı bir yerleşim yerine düşürmesini ve daha çok insanın zarar görmesini mi göze alacaksınız?"

Mats, sesin kısa bir ara vermesini fırsat bilip yalvardı: "Lütfen, Nele'yle konuşmama izin verin."

"Talepte bulunacak durumda değilsiniz, siz..."

Mats'ın kulağındaki ses aniden yapılan bir anons nedeniyle duyulamaz oldu.

"Bayanlar ve baylar, lütfen yanmaya başlayan kemer ikaz ışıklarını dikkate alınız. Atlantik üzerinde olumsuz hava koşullarının hâkim olduğu bir hava sahasına yaklaşıyoruz ve..."

Kaptan İspanyolca yaptığı uyarısını başka ayrıntılarla süslemeyi sürdürdü, Mats ise aniden, sanki her şeyi çift duyuyormuş gibi gerçek dışı ve neredeyse sarhoşluk benzeri bir hisse kapıldı. Kaymış bir zamanlamayla, uçağın eğimli duvarları hafif bir yankıya sebep oluyormuş gibiydi. Bu rahatsız edici etkinin nedenini bulması biraz zaman aldı. Ne anlama geldiğini idrak etmesi ise biraz daha fazla sürdü.

Anons, en azından kaptanın ilk sözleri yalnızca tavandaki hoparlörden gelmemişti. Aynı zamanda, hâlâ kulağına tuttuğu cep telefonundan da gelmişti. Şantajcı telefonu çoktan kapattığı halde. Tam da telefonunun artık yalnızca yapay yollardan değiştirilmiş sesini değil, aynı zamanda kaptanın anonsunu da ilettiğini anladığı sırada.

Bu da demek oluyordu ki...

Yaşadığı farkındalığın ağırlığı, Mats'ın oturduğu koltuğa daha da gömülmesine neden oldu.

Başını yana çevirdi, pencereye dokundu, camdan içeri sızan, parmaklarından koluna geçen ve doğrudan kalbine ulaşan gece soğuğunu hissetti.

Bu imkânsız, diye düşündü ama başka bir açıklaması olamazdı:

Şantajcı çok yakındaydı.

Burada, bu uçakta.

57.

Düşün!

Mats tam dışarı çıkmak üzereyken geri döndü. Dünyanın en büyük uçağında düşüncesizce sağa sola koşturup panik halinde bir intihar suikastçısını aramak yerine planlı hareket etmek ve beynindeki fırtınayı dindirmek için kendini zorladı. Kendini kurban edebilecek tek bir insan tanıyordu ama tam da bu kişi aynı zamanda eleyebileceği tek kişiydi: Kaja.

Ses onu az önce aradığında Kaja asansörün içinde duruyordu. Dudaklarını hareket ettirmeden, kulağında cep telefonu olmadan. Bir ses kaydı olmasına da imkân yoktu çünkü şantajcıyla aralarında bir diyalog geçmişti.

İntihar suikastçısıyla mı?

Mats oturup şöyle yazdı: "Kesin olarak bildiklerim" ve maddeler halinde not almak istedi:

Nele kaçırıldı ve acı çekiyor.
Videoyu kaydeden Johannes Faber değil.
Klopstock uçağın düşmesi halinde psikoloji testlerinden kazanç sağlayacak.

Ancak bu denli iradeli ve mantıklı davranabilecek durumda değildi.

Kafasının içinde kesinliğinden emin olduğu tek bir düşünce dolaşıyordu: "SES UÇAKTA!"

Ve tam da bu bilgi onu sonunda yine de odadan çıkmaya, boş duran *Sky Bar*'ın yanından geçmeye ve üst katın arka bölümüne gitmeye itti.

İlk önce üst kattaki *business class*'a, uyuyan, bir şeyler okuyan ya da film izleyen yolcularla dolu otuz koltuk. Kapalı pencereler yüzünden her yer tıpkı bir hayvanat bahçesinin gece hayvanları bölümü gibi karanlıktı. Bunu takip eden *Premium-Economy* alanı bundan biraz daha aydınlıktı, kabin ışığı burada da söndürülmüştü ancak koltuk sayısı daha fazla olduğundan, karanlıkta parlayan monitörlerin sayısı da daha fazlaydı.

Ne arıyorum?

Mats yaşlı adamlar, genç kadınlar ve uyuyan çocuklar gördü. Fakat amacını anlamadığınız, intihara gönüllü bir şantajcıyı nasıl ayırt edebilirdiniz?

En ufak bir fikri dahi yoktu, beş yüz elli metrekare büyüklüğündeki açık yolcu alanlarını aramanın tamamen anlamsız olduğunu biliyordu, kaldı ki suikastçı kokpit veya kargo bölümünde de olabilirdi, sonuçta ağzının önünde bir ses değiştiriciyle etrafta dolaşmayacağı kesindi.

Buna rağmen hiçbir şey yapmadan öylece duramazdı. Bir penaltı atışını kurtaramayacağına neredeyse emin olmasına rağmen, hareketsiz kalmak gibi bir seçeneği olmadığı için yön seçmek zorunda olan bir kaleci gibiydi.

Mats geriye doğru ilerleyerek yetmiş beş metrelik uçağı boydan boya yürüdükçe kalabalık da gittikçe artıyordu. En sonda yer alan *Economy* bölümünde, *Sky Suite*'inde tek başına sahip olduğu boyuttaki bir alana yirmi yolcu yerleştirilmişti. İçlerinden büyük bir çoğunluğu, tuvalete gidip ağızlarının önünde bir ses değiştiricisiyle bir telefon görüşmesi yapabilecek durumda

olan, toplam iki yüz yolcu. Erkek, kadın, Alman, İspanyol, Arap, Amerikalı, beyaz, siyah hatta gençler bile buna dâhildi.

Gerginlik
Aşırı terleme
Sinirli davranışlar
Titreyen eller

Mats intihar eylemcilerinin zaman zaman gösterdiği bazı standart belirtileri hatırladı ancak bu her zaman olmuyordu. Eylemci korkuyu uyuşturucu ya da hipnoz yoluyla bertaraf ettiyse patlayıcı kemerini ateşleyene kadar gayet normal bir izlenim verebilirdi.

Ayrıca bu tür belirleyici kriterler, politik amaç güden suikastçılarda bile sınırlı ölçüde sonuç verirken onları, akli dengesi büyük ihtimalle yerinde olmayan birinde kullanmak aptalcaydı.

Uçağın sonuna ulaşan Mats, arka bölümdeki tuvaletlerin yanından karşı koridora geçti. Şimdi tekrardan kokpit yönünde ilerliyordu. Baş arkalarını, kalçaları inceledi, burnuna kokmuş çorap, sıkışan gaz ve ıslak mendil kokusu geldi ve şunu fark etti: Yaptığı şey anlamsızdı.

Tıpkı şantajcısının davranışı gibi.

Ses eğer gerçekten uçaktaysa ve kendi ölümünü hakikaten göze almışsa, o zaman bu karmaşık tasarıya neden ihtiyaç duyuyordu? Zekâsını ve planlama becerilerini neden uçağın kendi kendine düşmesini sağlamak için kullanmıyordu?

Neden Nele? Kaja?

Neden ben?

Çünkü bir bomba ya da suikastçıya ihtiyacı yok, ihtiyaç duyduğu şey psikolojik bir çatışma, diye kendi sorusunu cevapladı.

Bir rehine olayını takiben meydana gelen "sıradan" bir düşüş, sadece giriş işlemleri sırasında devreye giren otomatik güvenlik önlemlerine etki ederdi.

Oysa burada Kaja'yla birlikte, dünya üzerindeki hiçbir x-ray cihazının fark edemeyeceği psikolojik bir bombanın fitili ateşlenecekti.

İşte tam da bu noktada Mats'a ihtiyaçları vardı.

Hâlâ çözemediği tek şey, bu psikolojik bombayı ateşlemeyi nasıl başardığını dünyanın nasıl öğreneceğiydi. Ne yazık ki bunu çok yakında öğreneceğini tahmin ediyordu.

Mats son üçte birlik bölümde, otuz üçüncü sıranın hizasından aşağıya inen merdivene ulaşmıştı.

Premium-Economy ile *Economy* arasında yer alan büyük mutfağın oraya iniyordu. Tuvaletlerin önünde, acil çıkışlarının olduğu yerde iki kabin görevlisi oturmuş sohbet ediyordu. Mats'ı fark etmediler bile.

Onlar bile olabilir.

Ya da mantıksız davranışlarını sürdürmekte ısrar eden ve koridorda dikilip bakışlarını yolcuların üzerinde gezdirince Mats'ın dikkatini çeken Valentino.

Kısa süre sonra bakışları bir yere kilitlendi. Üstelik ilk etapta görülecek sıra dışı herhangi bir şey olmamasına rağmen. Anlaşılan o ki içsel sismografı, henüz fark edilmeyen ve daha az hassas insanların muhtemelen hissedemediği bir depremi öngören yer hareketleri kaydetmişti.

Merkez üssü kırk yedinci sıra olan titreşimler.

Pencere kenarındaki sıra tamamen boştu, her üç koltuk da, Mats'ın kendisi için ayırdığı ve uçağa bindiğinde, uyuyan şu adam tarafından işgal edilmiş olan 47F dâhil.

Hâlâ yerine dönmemişti fakat dikkatini çeken şey bu değildi.

Orta sırada yer alan koltuk 47J'ydi.

Mats uyuyan avını ürkütmek istemeyen vahşi bir hayvan gibi yavaş ve temkinli hareketlerle hedefine yaklaştı ve olan oldu: Daha az önce yarı açık bir ağız ve kapalı gözlerle, çenesini hiç kıpırdatmadan kabin tavanına doğrultmuş olan yolcu, battaniyesinin altından bir telefon çıkartıp ekranına göz attı ve sanki uyumaya devam ediyormuş gibi yapmadan önce onu tekrardan yerine koydu.

Trautmann, ismi bir savaş çığlığı gibi Mats'ın beyninde yankılandı. Sözde "On iki bin dolarlık hap" sayesinde bütün uçuşu uyuyarak geçirmeyi planlayan adam, şaşırtıcı şekilde bilinçli hareket ettiği uyanıklık evreleri yaşıyor gibiydi.

"Trautmann!" diye bağıran kendi sesini duydu Mats hızla yanından geçtikten sonra, şimdiyse ona arkadan yaklaşıyordu. Yalnızca sesinin şiddetine değil, davranışındaki benzersiz kararlılığa da şaşırdı. Tüm hayatı boyunca sorunları konuşarak çözmeyi tercih etmiş ya da onlardan kaçmaya çalışmıştı. Şimdiyse elinin kendiliğinden cebine gidişini hissetti. O küçük plastik kutuyu çıkarışını, "diş ipini" çözüşünü, sonrasındaysa ölüme yakın deneyimler yaşayan hastaların genelde tarif ettikleri gibi kendi bedeninden ayrılıyormuş gibi hissedişini ve ilmeği, sözde uyuyan adamın arkasından boynuna geçirirken kendini havadan izleyişini. Ve aynı anda bağrışını: "Nele nerede? Kızıma ne yaptın?"

Bir saniye bile geçmeden Mats şakağına dayanmış bir silah ve kırık bir burunla koridorun zemininde yatıyordu. Sonra her yer kararda.

58.

Livio

Kaşıntı yalnızca yan etkilerden kaynaklanmıyordu. Livio haplarını çok daha önce almış olmalıydı ama bu sabah uyuya kalmıştı ve günün geri kalanında olanları önceden tahmin etmesi mümkün değildi.

Dirseğinin iç kısmını kaşıdı ve benzin istasyonu tuvaletindeki aynada cildini inceledi.

Yirmi dokuz yaşındaki biri yaşlılık lekeleri için fazla gençti, hastalığıysa henüz çok yeniydi, test sonuçlarıyla altüst olmasının üzerinden sadece birkaç hafta geçmişti.

Aslında yaşam tarzı nedeniyle günün birinde virüsü kapacağını ve Wedding Hastanesi'ni boylayacağını tahmin etmeliydi.

Feli'nin bana orada ne için tedavi gördüğümü sormaması aslında biraz tuhaf.

Livio kısa bir an için gelinin onun özel hayatıyla hiç ilgilenmemiş olmasına sinir olup olmadığını sorguladı. Ama onun yerinde olsaydı herhalde kendisi de bunu yapmazdı. Kaçırılma olayı ve onu bekleyen bir nikâh olduğu düşünülünce kafasının yeterince meşgul olduğu açıktı.

Ama olsun.

Musluğu açıp başını altına tuttu ve öncesinde avucuna yerleştirdiği ilaç kokteylini yuttu. Hastalığın ortaya çıkmasını engellemek için, semptomlar kendini göstermesin diye içtiği ilaçlar.

Biraz daha ilgi hoş olabilirdi. Sonuçta ona o kadar yardım ettim.

"Hey, deliğe mi düştün?" diye bağırdığını duydu yaşlı bir adamın dışarıdan.

Livio bunun sonucunda daha da ağırdan aldı.

Cep telefonunu pantolonunun arka cebinden çıkardı ve son aranan numaraları gözden geçirdi.

En üstte Felicitas'ın numarası yazıyordu.

Soyadı neydi?

"Tepende sinekler uçuşmaya başlamış olmalı!" diye söylendi ihtiyar dışarıdan. Aynı anda, biraz güçsüz de olsa yumruğuyla kapıya vuruyordu.

Livio kirpiğini bile oynatmadı. Baskıcılar huzurunu kaçıramazdı.

Bunu yapmayı her defasında başaran tek kişi kendisiydi ve bu özelliğinden nefret ediyordu.

Hem neden o aptal psikiyatrı düşünmek zorundaydı ki? Livio vedalaştıkları andan itibaren başının arkasında hiç durmayan yoğun bir zonklama hissediyordu.

Tıpkı karanlık bir uyarı sesi gibi.

"Onu orada yalnız bırakmamalıydın," diye tekrarladı zihnindeki fısıltıyı, amaçladığından biraz daha yüksek sesle.

"Şimdi bir de kendi kendinle konuşmaya mı başladın?" diye bilmek istedi, tuvaletin önünde durmuş onu sıkboğaz eden adam. "Yoksa pipinin yerini sormak için anneni mi aradın?"

Livio gülüşmeler duydu, belli ki adamın seyircileri vardı ama bunu duymazlıktan gelebilirdi.

Bunu yapması kafasının içindeki mırıltıyı, kulağına, geri arama tuşuna bir kez daha basmasını fısıldayan küçük şeytanı duymazlıktan gelmesinden daha kolaydı.

Hatunun bir şeyi yok, diye kendiyle yaptığı içsel konuşmasını sürdürdü Livio.

Ardından şu cümleyi üç kez daha sesli şekilde tekrarladı: "Endişelenme. Sakinliğini korumaya çalış." Bir kez tuvaletten çıkarken (onu sıkboğaz eden adamı kızdırmak için tüm tuvalet kâğıdını yanına aldıktan sonra) ardından, deposunu yeni doldurduğu arabasını çalıştırırken.

Son olarak da Feli telefonunu ikinci kez açmayıp arama mesaj kutusuna düşünce.

"Endişelenme. Sakinliğini korumaya çalış," dedi son bir kez, onu ahır yıkıntılarına geri götüren navigasyon sisteminin talimatlarını takip ettiği sırada.

59.

Mats
Berlin'e yapılması planlanan inişe
bir saat otuz sekiz dakika kala

Demir.

Polisiyelerin çoğunda kanın bakır tadında olduğundan bahsedilirdi oysa vücut sıvısı bu elementi içermiyordu. Yavaş yavaş kendine gelen Mats'ın hiçbir işine yaramayan klasik sivri zekâ bilmişliklerinden biri de buydu.

Elbette ki tadını aldığı, kokusunu duyduğu ve midesinin bulanmasına neden olan şey demirdi. Kendine geldiğinde, kablo bağına benzer kelepçelerle bağlanmış halde olmasından sorumlu olan adam, karşısındaki koltuktan kalkıp bir el fenerini sol gözüne doğrultu.

Mats dans eden alevler ve ışık patlamaları gördü.

Son yumruktan sonra kurtarıcı gong sesini duymadan kendini ring köşesinde bulan bir boksör gibi hissediyordu.

Ancak elbette ki Trautmann'ın, onu bir sonraki dövüş için hazırlamak gibi bir niyeti yoktu.

"Sorun çıkaracağını biliyordum adamım."

Trautmann, kırlaşmış Sean Connery sakalını kaşıdı, el fenerini cebine soktu ve geriye doğru bir adım attı.

"Kimsiniz siz?" diye geveledi Mats ve ne kadar süre baygın kaldığını düşündü.

Işık geçirmez jaluziler kapatılmıştı, havanın aydınlanmış olup olmadığını göremedi. Bir elektroşok cihazıyla mı yoksa uyuşturucu enjektörle mi etkisiz hale getirildiğini de bilmiyordu.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki ekonomi sınıfından yukarıya taşınıp *Sky Suite*'e geri getirildiğini ve uyku halindeyken uçuş yönünün tersine, pencere önündeki koltuğa oturtulduğunu hatırlamıyordu.

"Klopstock'la mı berabersiniz?" diye sordu Mats ve Trautmann'ın kol saatine bir bakış yöneltti.

Eğer ayarıyla oynamadıysa hâlâ Buenos Aires saatini gösteriyor olmalıydı.

Mats kan tadında ağız dolusu tükürük yuttu. Başının ağrısı ve hâlâ sersem gibi hissetmesinden ötürü kalan uçuş süresini hesaplamakta oldukça zorlandı ama eğer yanılmıyorsa... *Yüce Tanrım...*

Neredeyse üç buçuk saat uyumuştu!

"Kiminle berabermişim?"

Trautmann, Mats'ın ayağa kalkmasını imkânsız hale getirecek şekilde bileklerinin ve masanın çevresine sıkıca bağlanmış olan kelepçeleri çekiştirdi. Etrafa tekmeler savurmasını engellemek için bacakları da bilek hizasından birbirine bağlanmıştı.

"Yatırım ortaklığınız. Selfie çubuklarına yatırım yapmadınız. Klopstock'un psikolojik testini finanse ediyorsunuz, yanılıyor muyum?"

Trautmann gözlerini kısıp başını yana yatırdı.

Mats ölmek üzere olan bir farenin, tepesinde bekleyen kedinin görüntüsü karşısında böyle hissettiğini düşündü.

Trautmann hem meraklı hem de acımasız görünüyordu.

Elbette rakibinin, kendisi hakkında ne kadar şey bildiğini öğrenmek istiyordu ancak bu oyundan sıkıldığı anda onu yok etmekte tereddüt etmeyeceğine hiç şüphe yoktu.

Geriye kalan uçuş süresi ne kadar? Bir buçuk saat mi?

"Aslında uçağı düşürmek istemiyorsunuz, değil mi?" diye sordu Mats, beyni en fazla yarım güçte çalışıyordu.

"İhtiyacınız olan tek şey, sıra dışı bir durum. Kaçık bir hostes. Uçakta bulunan kafayı sıyırmış bir psikiyatr. Amacına hizmet eden bir klişe, doğru mu?

"Bu sayede Klopstock ihtiyacı olan yasaya kavuşmuş olacak. Hava yolu şirketlerinin tamamına, bütün pilotları, uçuş ekibini hatta belki de yolcuları psikopatalojik bir ön tanı testinden geçirme zorunluluğunun getirilmesi. Dünya çapında yapılan milyon, belki de milyarlar değerinde ticari bir anlaşma.

"Germanwings kazasından sonra psikolojik testler bir kez gündeme gelmişti. Ancak yasa hâlâ sallantıda. İkinci bir olayda yürürlüğe girmesi kaçınılmaz, yanılıyor muyum?"

Trautmann, sanki akıl hastanesinden kaçmış bir deliye bakıyormuş gibi yüzüne baktı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Sizde bir tuhaflık olduğunu sezmiştim. Aklı başında hiçbir insan o kadar koltuğu rezerve etmez. Hangisinde karar kılacağınızı bekleyip size en yakın boş koltuğa oturdum."

Trautmann konuşmasına ara verip ona, Mats'ın koltuk 7A'nın can yeleği bölmesinde bulduğu diş ipi kutusunu gösterdi.

"Diş ipi mi?" diye sordu. "Gerçekten bunun işe yarayacağını mı düşündünüz?"

"Bu diş ipi değil," dedi Mats, "Bu bir silah."

Trautmann kutunun kapağını açıp uzun bir parça ip çıkardı. Onu koparttı, kokladı ve gülümsedi.

"Bu diş ipi, dostum. Sanırım daha fazla konuşmamıza gerek yok. Sen kafayı yemişsin."

Trautmann gitmek için arkasını döndü.

"Ne istiyorsunuz?" diye bağırdı Mats arkasından.

Trautmann durdu, omzunun üstünden geriye baktı. "Güvenlik."

"Kimin için?"

"Bu uçakta bulunan herkes için."

Trautmann gömleğini pantolonundan çıkarıp kemerine bağlı bir tabanca kılıfını havalandırdı. Hemen yanında, şerif amblemine benzeyen gümüş bir yıldız vardı.

Mats gözlerini kapattı.

Elbette.

"Siz hava polisisiniz, değil mi?" diye sordu Mats.

Trautmann başıyla onaylayınca, Mats her şeyin bittiğini anladı.

Nele bulunamamıştı.

Feli'yle olan bağlantısı kopmuştu.

Kaja yeterince tetiklenmemişti.

Trautmann'a düzenlediği aptalca saldırıyla kendini de saf dışı bırakmıştı.

"Bana kalsa gözümü bir saniye bile üzerinizden ayırmazdım ama sonuçta uçağın tamamından sorumluyum ve *Sky Suite*'e gelip yanınıza yerleşecek halim yoktu," dedi hava polisi.

Mats gözlerini kapattı.

Ölesiye yorgun ve ölesiye bitkin halde, başka bir yerde olmayı diledi. Düşüncelerin sessizliğe gömülüp bütün duyguların bir şalterle kapatılabileceği bir yerde.

"Sonunda uyandı. Bir aptallık yapmamasına dikkat edin," dediğini duydu Trautmann'ın, Mats bir an için yanına bekçi köpeği olarak onunla kapanmamış bir hesabı olan Valentino'yu bırakacağından korktu.

"Gidip bagajını gözden geçireceğim, birazdan geri dönerim."

"Tamam," diyen sesi duydu Mats ve Trautmann'ın gözcü olarak ayarladığı kişinin Valentino olmadığını anladı. Onu en başından beri gözlem altında tutan kişiydi.

Mats hızla gözlerini açtı ve kuşkusunda haklı olduğunu anladı, "Bana güvenebilirsiniz," dedi Kaja ve Trautmann'ın arkasından kapıyı kapattı.

60.

Kaja gülümsedi.

Yüzünün son birkaç saat içinde yansıttığı (karmaşa, güvensizlik, gerginlik ve katıksız çaresizlik dâhil) tüm o duygular içinde şu anki ifadesi en tedirgin edici olanıydı.

Gözlerindeki huzursuz hareketlerden bile daha tedirgin edici, en yoğun duygusal izolasyon evrelerinde dahi her defasında Kaja'nın bakışlarına ulaşmayı başaran o psikotik arka plan uğultusu. Aklını kemiren çaresizliğin ve acının açık bir göstergesi. Az önce asansörde boş gözlerle Mats'a baktığında da oradaydı ama şimdi?

Kaja, Mats'a yaklaşırken ağzının kenarlarında yine o gülümseme vardı ve gerçekti. Numara yapmıyor, rol yapmıyor, yapmacık davranmıyordu. Çok mutlu görünmese de kendinden emin bir hali vardı.

Mats işin aslını bilmese bunu ruhsal iyileşmenin bir göstergesi olarak yorumlardı.

Ancak Kaja'nın masaya yaklaşarak sakin bir sesle söyledikleri, içinin ürpermesine neden oldu.

"Fazla iyisiniz Doktor Krüger. Bunu hesaba katmam gerekirdi ama alanınızda ne kadar iyi olduğunuz gerçeğini bastırmış olmalıyım."

"Anlayamıyorum," dedi Mats.

"Evet, anlamıyorsunuz, bunu size daha önce de söylemiştim. Asla hiçbir şeyi anlamadınız. Ama şu anda bunun bir önemi yok."

Kaja mini barı açıp içinden bir şişe su ve soğutulmuş bir bardak çıkardı. Bardağı yarıya kadar doldurup üniformasının iç cebinden küçücük bir cam şişe aldı.

Şişe, eskiden hastalandığında annesinin damlalıkla Mats'ın burnuna damlattığı burun damlasının şişesine benziyordu. Ancak Kaja'nın elindeki şişe kahverengi değil yeşil camdandı ve damlalığı da biraz daha inceydi.

"Nedir o?"

"Sıvı nikotin. Had safhada zehirli," dedi Kaja açıkça. "Bunu elektronik sigaralardan elde ettim."

Sıvıdan, su bardağına bolca damlatıp işaret parmağıyla karıştırdı. Hâlâ ojeli olan tek parmağıyla.

"Bir yıl önce geçiş yaptığımı biliyor muydunuz?" diye gülümsedi Kaja.

Mats başını olumsuz anlamda iki yana salladı ancak soruyu kastetmemişti. "Amacınız ne?"

Kaja'nın gülümsemesi büyüdü. "Fakat e-sigaraların tadı güzel değil. Ayrıca ölümcül de olabiliyorlar." Kaja cam şişeyi kapatıp çalkaladı.

"O şeyi içmeyeceğim," dedi Mats fakat Kaja buna da tepki vermedi. Mats onun gözünde, sanki sadece konuşmak için seçtiği ama karşılığında hiçbir cevap ya da soru beklemediği bir nesneden ibaretti.

Kaja saate baktı, iç çekti ve daha önce nikotini çıkardığı çantadan gerçek bir sigara ve bir çakmak çıkardı.

"Aslında bunu Berlin için ayırmıştım, bütün bunlar bittiğinde içmek için ama görünüşe göre buna gerek kalmadı."

Kaja sigarayı dudaklarının arasına koyup yaktıktan sonra ondan derin bir nefes aldı.

"Ohhh!"

Nefesini tekrar dışarı verdiğinde *Sky Suite*, sisi andıran gri bir dumanla doldu. Mats burnundaki kurumuş kan nedeniyle neredeyse hiç koku almıyordu fakat duman gözlerini rahatsız etti.

"Bunu hep yapmak istemişimdir," diye güldü Kaja ve hemen ardından bir nefes daha çekti. Huzursuz bakışlarla şöyle dedi: "Of ya! Bunun olacağını bilmeliydim. Düşüş bu şekilde planlanmamıştı."

Mats bağlarını çekiştirdi. "Kaja, size de şantaj yapılıyorsa, bir şekilde işin içine çekildiyseniz, bunu yapmak zorunda değilsiniz."

Kaja pencereye baktı. Sanki hâlâ kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. "Uçaktan bahsetmiyorum. Sizden bahsediyorum Doktor Krüger."

"Anlamıyorum."

Kaja doğrudan gözlerinin içine baktı. "Bunu konuşmuştuk."

"O halde bana açıklayın, lütfen."

Kaja ona doğru eğildi. "Düşmesi gereken uçak değildi, sizdiniz. Sadece siz."

Mats, Kaja'nın ağzından gerçeği öğrenince bütün duyuları aynı anda tepki verdi.

Motorların yaydığı uğultu, kulağma daha sesli gelmeye başladı. Ağzındaki kan tadı yoğunluğunu artırdı. Hatta duman kokusunu dahi alıyordu.

"Ben mi? Neden ben?"

"Çözüme oldukça yakınsınız Doktor Krüger. Hava polisine sorduğunuz şeyi duydum."

"Trautmann mı?"

Kaja omuz silkti. "Adını bilmiyorum. Kimliğini yalnızca pilotlar biliyor, uçuş ekibi olarak onu deşifre etmemiz için aramızdan birinin rehin alınmasını önlemek adına. Bildiğim tek şey uçakta bir hava polisinin olduğu, sizinse şüpheli yolcular

listesinde yer aldığınızdı. Valentino meselesinden sonra kaptandan, mümkün olduğunca dikkat çekmeden sizi *Sky Suite*'e yerleştirme emri aldım. Ama hava polisiyle hiçbir zaman doğrudan bir iletişimim olmadı. Ona saldırmasaydınız kim olduğunu ve nerede oturduğunu bilmeyecektim."

Mats başının ağırlaştığını hissetti. Sanki gerçeğin kırık parçaları, zihnine kurşun kadar ağır bir baskı yapıyormuş gibi.

"Her halükârda Trautmann, ya da adı her neyse, Klopstock'un şirketinde hissedar değil."

"Ama siz?"

"Sadece benden çaldığınız şey için kendime küçük bir tazminat sağlıyorum Doktor Krüger."

"Ben mi? Bu da ne demek?.."

Mats o kadar şaşkındı ki kendini ifade etmekte zorlandı. "Size terapi yaptım Kaja. Yaşadığınız travmayı atlatmanıza yardım ettim. Hem rehine olayında hem de daha sonra video yayınlandığında. Sizden bir şey çaldığımı nasıl düşünebilirsiniz?"

Kaja sinir bozucu gülümsemesini sürdürdü. "Bana terapi falan yapmadınız. Ne o zaman ne de şimdi. Aksine. Bana bütün uçuş boyunca hasar vermeye çalıştınız."

"Çünkü bana şantaj yapılıyor, bunun için üzgünüm. Lütfen, beni çözün."

Ellerini Kaja'ya uzattı. "Çözün beni, bütün bunları düzeltebiliriz. Bunun için henüz geç değil."

"Yanılıyorsunuz, hem de çok geç. Asla anlamadınız ve hiçbir zaman da anlayamayacaksınız."

"Lütfen, bunu yapmam için bana bir şans verin."

"Hayır. Artık bunun için zaman yok. Bakın. Plan, uçaktaki davranışlarınızla dikkatleri üzerinize çekmenizdi ve bunu birden fazla kez yaptınız. Bir kabin görevlisiyle bilinçli olarak kavga ettiniz. Hatta bir hava polisine fiilen saldırıda bulundunuz. Ve

uçağı düşürmesi için kabin amirine hiç durmadan psikolojik manipülasyon uygulamaya çalıştınız."

"Peki bütün bunları kim belgeleyecekti?"

"Elbette ben." Kaja'nın alt dudağı titredi. "Bütün konuşmalarımızı kaydettim."

Üniformasının iç cebinden küçük bir cep telefonu çıkardı. "İşiniz bitti."

Mats güçlükle yutkundu. "Yetkilileri, mürettebat ve yolculara yönelik geniş kapsamlı bir psikolojik denetleme getirmeye ikna etmek için bunun yeterli olacağını mı düşünüyorsunuz?"

Bu sayede Klopstock milyonlar kazanacak.

Kaja başıyla onayladı. "Arjantin'de olduğunuz için belki haberiniz yoktur, sadece birkaç hafta içinde Avrupa'da, bu denetimleri zorunlu hale getirecek olan bir kanun için oylama yapılacak. Yetkililer bugün yüzlerce yolcunun son anda ölümden döndüğünü öğrendiğinde sizce nasıl bir karar verirler? Ve gelecekte böyle bir senaryonun yaşanmasının artık imkânsız olduğunu duyduklarında? Çünkü rutin kontroller sayesinde benim gibi ruhsal saatli bombaların ve sizin gibi intihara eğilimli yolcuların uçağa binmesini önceden engellemek mümkün olacak."

İntihara eğilimli mi?

Mats, içinde sıvı nikotin bulunan bardağı işaret etti. "Onu içmemi mi istiyorsun? Bir intihar gibi görünmesi için mi?"

Psikoz geçirdiğimin son kanıtı olarak. Ve beni bir şahit olarak saf dışı bırakmak için.

"Plan buydu."

"Bu delilik. Nasıl olacağını düşünmüştünüz? Bunu gönüllü olarak yapacağımı mı?"

"Bugün gönüllü olarak yaptığınız tek bir şey var mı Bay Krüger?"

Nele.

Kızının görüntüsü yeniden gözünün önünde belirdi, kocaman açılmış gözleri, bakışlarından yansıyan ıstırap ve acılar. Bağrışları zihninde canlandı.

"Kızım nerede? Ona ne yaptınız?"

"Bilmiyorum," dedi Kaja, gözünü kırpmadan, yüzünü çevirmeden, yalan söylediğine dair herhangi bir ipucu vermeden.

"O halde kim biliyor?" diye sordu Mats. "Bütün bunları kim planladı?"

"Bunun bir önemi yok. Çok yakında bunu kimse umursamayacak."

Mats, Kaja'nın şifreli sözlerine hiçbir anlam veremiyordu.

"Bu işten sıyrılabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Asla. Birileri kızımın neden bir uçakta kafayı sıyırdığım günle aynı zamanda ortadan kaybolduğunu merak edecektir."

Kaja üçte biri bitmiş sigarasından bir nefes daha aldı ve dumanını doğrudan Mats'ın yüzüne üfledi. "Bu mümkün. Ama o zaman polis Buenos Aires'teki dairenizde bir dizüstü bilgisayar bulacak. Ve sadece bu rota üzerinden uçtuğunuz bir uçuş simülatör programını Doktor Krüger. Ayrıca yetkililer, siz ve Franz Uhlandt arasında geçen bütün yazışmaları da görecek."

Klopstock'un şoförü mü, diye hatırladı birden Mats. Yanlış hatırlamıyorsa bu Feli'nin biraz önce öğrendiği isimdi.

"Hamile kadınları bebeklerinden ayırma fantezisi olan ve bu yolla endüstriyel süt üretimine karşı bir eylem başlatmayı amaçlayan akıl hastası bir vegan. Bu plan için kızınızı kullanması için onu yüreklendirdiniz. Ona para ve kamera verdiniz."

"Bu doğru değil."

"Bilgisayarınızda bulunan verilere göre öyle. Siz hasta bir adamsınız Doktor Krüger. Karınızın ölümünü hiçbir zaman kabullenemediniz hatta bu yüzden yaşadığınız ülkeyi bile terk

ettiniz. Kızınız sizden nefret ediyor ve siz elinizdekini kaybetmişken Nele'nin aile kurmasına dayanamıyorsunuz."

"Bu delilik!"

"Haklısınız, insanlar bunu bu şekilde görecek. Deliliğin pençesine düştünüz. Kendinizi yıllardır depresif ve yalnız hissediyordunuz; Nele'nin hamileliği, olabildiğince fazla insanı ölüme sürüklemek istediğiniz intihar planınızın tetikleyicisi oldu. Ailelerine gitmek isteyen mutlu yolcular. Ve yeni bir hayata başlamış olan benim gibi hastalar, size bahşedilmeyen o yeni hayata, Mats."

Kaja ona ilk ve son kez ismiyle hitap etmişti.

"Belki bütün bunlar basit kan testleri ve biraz daha meşakkatli olan psikolojik testlerle anlaşılabilirdi. Hiç şüphesiz benim de uçuşa elverişsiz olduğum ortaya çıkardı. Ama şimdi..."

Kaja, içinde nörotoksin olan bardağı işaret etti.

"Asla!" dedi Mats ve tekrardan bileğindeki bağları çekiştirdi ama nafile. Plastik, bileklerini kesti.

Mats kurallarını anlayamadığı bir oyunda, gözüne son tehdidi gibi görünen bardağı işaret etti.

"Nele'yi serbest bırakıp beni hemen onunla konuşturmazsanız o şeyden tek bir yudum bile almam. Nele güvende olduğu anda..."

Kaja ayağa kalktı. "Unutun bunu. Kızınızın serbest bırakılması benim elimde değil. Buna sadece o vegan karar verebilir. O bizim kontrolümüz altında değil. Bize bir fotoğraf ve bir ses kaydı gönderdiği için kendimizi şanslı sayıyoruz ama onun dışında tamamen bağımsız hareket ediyor. Planımızın kilit noktası da buydu zaten. Her şey bittiğinde kimse onunla bizim aramızda bir bağlantı bulamayacak. Tek bağlantı sizsiniz Doktor Krüger."

"Bağlantı bulamayacak mı?" Mats neredeyse bağırmıştı. "O adam, Klopstock'un şoförü!"

Kaşa gözlerini kırpıştırdı. "Tebrik ederim, demek bunu öğrendiniz? Peki bu neyi kanıtlar? Hiçbir şeyi. Çünkü Klopstock planımıza dâhil değil."

"Saçmalık."

"Gerçek bu. André'nin hiçbir şeyden haberi yok," dedi Kaja, Mats tam tekrardan itiraz edecekken uçakta Kaja'nın dışında en az bir yardımcının daha olması gerektiğini düşündü ve bunun, Feli'nin daha bugün muayenehanesinde ziyaret ettiği tartışmalı meslektaşı olmadığı kesindi.

"Telefonda konuştuğum kişi kimdi?" diye sordu Kaja'ya.

Sesin sahibi kim?

Bu uçakta.

"Bu kadar soru yeter."

Kaja sigarasını titreyen parmaklarla masanın üzerinde söndürdü ve Mats'ın hayatı boyunca yaptığı en umutsuz konuşmanın başındaki gibi sevecen bir şekilde gülümsedi.

İçinde sıvı nikotin olan bardağı eline alıp pahalı bir kırmızı şarapmış gibi salladı.

"Onu içmeyeceğim," diye itiraz etti Mats.

"Bunu zaten söylemiştiniz," diye gülümsedi Kaja ve bardağı dudaklarına götürüp tek dikişte bitirdi.

Mats bembeyaz kesildi.

Kaja cep telefonunun kapağını açtı ve uzun bir bip sesi duyulana kadar birkaç kez aynı tuşa bastı.

"Evet. Konuşmalarımız silindi. Sanırım hepsi bu kadardı," diye vedalaştı, gülümsemesi kaybolmuştu. Yorgun gözlerinde yalnızca hüzün vardı, bir de yaşamının çok yakında sona ereceğinin farkındalığı.

"Neden?" diye sordu Mats.

Fısıltıyla. Uyuşmuş gibi. Yine bir yanıt alamadı.

"O halde bütün bunlara bir son vermeye gidiyorum."

Mats ayağa kalkmaya çalıştıysa da bağları onu oturduğu koltuğa geri çekti.

"Bununla ne demek istiyorsunuz? Hey, 'son vermekle' neyi kastediyorsunuz?" diye arkasından seslendi. "Uçak hiçbir şartta düşürülmeyecekti, doğru mu?"

"Evet, öyle söylemiştim," dedi Kaja, kapı eşiğine vardığı sırada.

"Böyle olacağını bilmeliydim. Ama fazla iyiydiniz Doktor Krüger. Gözlerimi açmamı sağladınız. Ve ne yazık ki plan bu yüzden değişti."

61.

Berlin'e yapılması planlanan inişe
48 dakika kala

Yılan geri dönmüştü. Uzun süre gizlenmişti, bilincinin karanlık bir odasında pusuda bekleyip çaresizliğine yaslanmış, kâbuslarından beslenmişti. Fakat şimdi, çirkinlik uykusundan uyanmış ve daha güçlü bir şekilde geri dönmüştü.

Ne yapmayı planlıyor? Kaja uçağı mı düşürmek istiyor? Bunu yapabilecek durumda mı ki?

Mats korku pitonunun her soruyla birlikte göğsünü daha çok sıktığını hissetti. El ve ayak bileklerini çevreleyen bağlardan bile daha büyük bir güçle.

Ben ne yaptım? Ben neyi harekete geçirdim?

Uçağı düşürmek, şantajcının hiçbir zaman asıl hedefi olmadıysa, suçlunun bizzat uçakta bulunması gayet mantıklıydı. Eğer Nele'nin kaderi buradaki yüzlerce insandan tamamen bağımsızsa yaşanması muhtemel bir felaketin tek sorumlusu kendisi olmuş olurdu.

"Böyle olacağını bilmeliydim," diye Kaja'nın son sözlerini hatırladı Mats ve bunun tek bir anlamı olabilirdi. Her şeyden haberi vardı, Mats'ın onu duygusal anlamda yıkmaya çalışacağını biliyordu. Bulmacada bir oyuncu olarak yer alabileceğini ve Mats'ın psikolojik manipülasyon denemelerine karşı koyabileceğini düşünen bir suç ortağı.

"Ama fazla iyiydiniz Doktor Krüger."

Mats beklenmeyeni başarmış ve Kaja'yı etkilemenin bir yolunu bulmuştu. Tahmininee şimdiye kadar hiç kimsenin fark etmediği, videodaki o detay sayesinde. Ve şimdi Kaja, gerçekten de fitilini Mats'ın çektiği ve şu anda uçakta hassas bir nokta bulmaya çalışan bir el bombasına dönüşmüştü. Patlamaya hazır.

"Kahretsin!"

Mats neredeyse hiç nefes alamıyordu. Yaşadığı panik nefesini kesiyor ve korku okyanusunun hep daha derinlerine inen bir dalgıç gibi kafasındaki basıncın artmasına neden oluyordu. Kulakları ağrıyor, gözleri yaşarıyordu, sonuncusu ona, şu anda gözüne ilişen şeyi hatırlattı.

Sigara!

Masanın üzerinde.

Kaja onu dikkatsizce söndürmüş ve açık renkli ahşabın üstünde siyah bir yanık izi bırakmıştı.

Alelacele ve titreyen parmaklarla, özensiz bir şekilde. Bu yüzden katlanmış izmaritin ucundan, kabin tavanına doğru hâlâ belli belirsiz ince bir duman yükseliyordu.

Hâlâ yanıyor!

Gerçi yanma daha çok solgun bir tütmeden ibaretti, eski köz haline ait silik bir anıdan, gittikçe kaybolan bir yankıdan daha fazlası değildi.

Yine de... Mats'ın sahip olduğu tek şanstı. Belki de bu hayattaki son şansı.

Mats kelepçelerin izin verdiği kadarıyla masanın üzerine eğildi ama boşuna. Ona ulaşamıyordu.

Sigara, çenesinden yalnızca birkaç santim uzaktaydı ama mesafe iki metre olsaydı da sonuç değişmezdi, Mats onu alamıyordu.

Sönmek üzere olan izmarite dilini uzattı ancak bu da işe yaramadı. Ayrıca bu denemeyle sigarayı tamamen söndürme tehlikesi de vardı.

Mats etrafına bakındı.

Bardak, uzaktan kumanda, su şişesi, hepsi ulaşamayacağı uzaklıktaydı.

Kendini bir kola otomatının önünde duran, çok susamış biri gibi hissediyordu. Hayal kırıklığı içinde başının masaya düşmesine izin verdi ve var gücüyle bağırdı. Çaresizliği kırık burnunu unutmasına sebep olmuştu. Ezilmiş burun kemiğine bilerek bir tornavida saplamış gibi hissediyordu.

Bilincini yitirmemekte epey zorlandı. Acıyla aydınlanan karanlığın ateş çemberinden çıkıp tekrar bilinçliliğin kucağına düştüğündeyse, neden bayılmayı seçmemiş olduğunu sorguladı.

Acaba Nele de şu anda benzer şekilde mi hissediyordu?

Hayır, kesin bundan daha kötü durumdaydı. Mats'ın elinden gelen tek şey, doğumda bir terslik yaşanmaması için dua etmekti. Birinin Nele ve bebeğiyle ilgilenmesi. Ancak fotoğrafı ve kızının bağrışlarını düşününce bundan pek ümitli değildi.

Mats başını salladı, sanki böyle yaparak o korkunç görüntüleri kafasmdan silebilecekmiş gibi. Ardından gözlerini kırpıştırdı ve onları açtı. Değişikliği fark etmesi biraz zaman aldı.

Sigara.

Masanın üzerinde.

Hareket etmişti. Yalnızca birkaç milim ama doğru yönde. Başının masaya çarparak yarattığı sarsıntı, ihtiyaç duyduğu hareketi sağlamıştı.

"Tamam, tamam, bu çok iyi," dedi Mats, acısını unutturan bir coşkuyla.

Ardından tekrar yaptı. Başını tekrardan düşürdü ama bu defa masaya yalnızca alnının çarpmasına dikkat etti. Ancak

bu, ağrının yeniden dişlerinden başlayarak gözlerinin arkasına kadar işlemesi için yeterli olmuştu. Midesi bulandı. Ama aynı zamanda mutluydu çünkü sigara tekrardan doğru yöne zıplamıştı. Üstelik hâlâ yanıyordu, bu yüzden Mats aynı şeyi tekrar yaptı. Ve tekrar. Ve tekrar.

Ta ki alnında üçüncü bir göz gibi büyüyen, erik boyutunda bir şişlik oluştuğunu hissedene kadar.

Sigara içmeyen biri olarak kendinden hiç beklemeyeceği bir beceriyle dilini kullanarak izmariti yaklaşık elli derecelik açıyla çevirdi ve dudaklarının arasına almayı başarınca da köpüklemeye başladı.

Açgözlülükle, tıpkı bir bağımlı gibi. Gözleri hâlâ yaşarıyordu, bu defa acıdan, bu nedenle közün canlanıp canlanmadığını göremedi ama tadını aldı. Ağzındaki demir ve balgamın dışında aniden gırtlağını yakan odunsu bir tat aldı. Aynı nefeste, dumanın kokusunu da aldı. Hemen ardından o narin çizginin bir sütuna dönüşmüş olduğunu gördü fakat hissettiği sevinç fazla uzun sürmedi.

Şimdi ölüm korkusuyla aklına gelen fikrin gerçekten hayata geçirilebilir olup olmadığını görme vaktiydi.

Aksini işaret eden pek çok ayrıntı mevcuttu.

Öncelikle, közü doğru noktaya denk getirmek için kullanabileceği tek şey ağzıydı.

Kaldı ki Mats'ın sadece plastik bağları yakmakla kalmayacağı yüksek bir ihtimaldi. Altında kalan teni ve çevresi de nasibini alacaktı.

Ancak başka çaresi yoktu ve vaktini, artık geriye ne kadar kaldıysa, değerlendirmek zorundaydı. Özellikle de şimdi, korku yılanı biraz gevşemiş ve şimdilik tetikte ve pusuda bekliyor görünürken.

Pekâlâ...

Mats bileklerini yukarı kaldırdı, öne doğru eğildi ve sigarayı sol atardamarının tam üstüne denk gelen plastiğe bastırdı. Havayı içine çekince ciğerlerine dolan dumana alışık olmadığından öksürdü. O esnada kayarak tenine değen sigara ilk etapta canını hiç yakmasa da hemen sonrasında öyle acıtmaya başladı ki Mats sigarayı neredeyse ağzından düşürüyordu.

Sakın bağırma, dudaklarını kesinlikle kıpırdatmamalısın, diye kendine uyarıda bulundu ve acısını sadece inleyip sızlanarak dışa vurmaya çalıştı. Herhangi bir ses çıkarmak zorundaydı. Yanık acısı, dünya üzerindeki en dayanılmaz ıstıraptı. Hiç kimse bunu sessizce atlatamazdı.

Tıpkı hiçbir kadının doğumu sessizce atlatamayacağı gibi.

Mats'ın zihninde yine Nele ve o uzatılmış, acı dolu *"Aaaahhhh!"* sesi canlandı ancak bu defa bu korkunç anı ona aynı şeyi tekrar yapmak için cesaret verdi.

Ağzını ellerine götürmek, körüklemek ve közü plastiğe bastırmak. Acıyı tutmak, inlemek, cızırtıyı duymazlıktan gelmek ve yalnızca plastik değil, sanki bileği de kemiğine kadar delinmiş gibi hissetmesine rağmen izmariti uzun, upuzun bir süre boyunca kelepçelere bastırmak.

"Eveettt!"

Bağırarak başını tekrar yukarı kaldırdı, aynı anda kollarını iki yana açtı ancak hâlâ serbest kalmadığını fark edince çığlığı ağzında dağılıverdi; ellerinin hâlâ birbirine bağlı olduğunu ve dudaklarının arasından kayan izmaritin, masanın kenarından yuvarlanıp yere düştüğünü gördüğünde. Ayaklarının yarım metre ilerisine, yani ondan çok uzağa.

"Hayırrr!"

Mats delirmiş gibi bileğindeki bağları çekiştirdi, ellerini ayırmaya çalıştı, onları masanın kenarına vurdu, var gücüyle kollarını ayırdı ve plastik aniden pes edince kendi çenesini

yumrukladı. Kelepçe, közden en çok hasar aldığı, en güçsüz yerinden kopmuştu.

"Evet, evet, evet!"

Mats yine bağırıyordu ama bu kez mutluluktan ve hafiflemiş hissettiğinden.

Elleri serbest kalmıştı. Artık bardağa ulaşabilir ve onu parçalayıp cam kırıklarıyla kalan bağlarından kurtulabilirdi.

Harekete geçmek için sabırsızlanan Mats ilk kez bu krizi kendi çabasıyla yönetebileceğine inanıyordu.

Ta ki umudu Kaja Claussen'in anonsuyla yıkılana kadar:

"Dikkat, bütün yolculara, pilotlara ve uçuş ekibine sesleniyorum. Kimse kıpırdamasın. Sakın bir aptallık yapmaya kalkmayın. Herhangi biri ayağa kalkıp bana saldırmaya çalışır ya da uçuş seviyesi, hızı veya başka bir şey değişirse, hepimiz anında ölürüz!"

62.

"Neden?"

Kaja'nın, kurbanının yüzüne haykırdığı tek kelime buydu. Soru, panik halindeki feryatları, sızlanmaları, bağrışları, ağlamaları ve anonsun ardından uçağın her yanından yükselen hararetli tartışmaları tekrar ve tekrar bastırıyordu.

"NEDEN?" Kaja'nın bağrışları Mats'a, kendini kurtarıp *Sky Suite*'ten çıktıktan sonra yolu göstermişti. Merdivenlerden aşağıya, dört kişinin bulunduğu lobiye.

Elinde bir silahla *first class* bölümünün giriş kapısında duran Kaja, onu pencerenin hemen altında yere çömelmiş haldeki bir kişinin üzerine doğrultmuştu. Kaja, iki büklüm olmuş bedenin önünü kapattığından, merdivenlerin ortasında duran Mats, bulunduğu yerden kabin amirinin kimi tehdit ettiğini göremiyordu.

Kaja'nın sağında, ciddi ve tatsız bir surat ifadesiyle Valentino duruyordu. Lobiyi ayıran perdeyi kapah tutarak muhtemelen arka taraftaki yolcuların sırf meraktan ya da kahramanlık taslamak için ön tarafa hücum etmesini engellemeye çalışıyordu.

Mats, uçakta bulunan herkes gibi onun da korktuğunu ama bunu belli etmemeye çalıştığını görebiliyordu ancak bu konuda pek başarılı olduğu söylenemezdi.

"Bunu neden yaptın?" diye bağırdı yerdeki kişiye Kaja. Adamlardan hiçbirinin onu sırtından vurmaya kalkışmayacağından emin olmak için sürekli tetikte olmasına rağmen Mats'ın varlığını

henüz fark etmemişti. Gerçi şu durumda kimse böyle bir şeye kalkışmazdı, bunun için eğitim almış ve görünüşe göre silahını Kaja'ya kaptırmış olan hava polisi bile.

Lobinin ortasındaki döner koltukta oturan Trautmann'ın yüzüne sanki bir şey olmuş gibiydi, *erimiş mi?*

Ciddi derecede yanmıştı. Yüzünün çirkin, beyaz kabarcıklarla kaplı olmayan bölümleri sanki bir zımpara kâğıdıyla işlem görmüşçesine kıpkırmızıydı.

Ya da kahveyle.

Mats bir basamak daha aşağıya indi ve *business class*'ta kahve servisi için kullanılan cam termosun yerde olduğunu gördü.

Şayet Kaja yeni hazırlanmış, kaynar sıcaklıktaki sıvıyı yüzüne döktüyse, bu kendisinden en az elli kilo ağır olan bu adamın hakkından nasıl geldiğini ve silahını almayı nasıl başardığını açıklardı. Diğer yandan olanlar yolcuların gözünden kaçmış olamazdı, Kaja anonsu bu yüzden yapmış olmalıydı.

"Su," diye fısıldadı Trautmann ve ellerini haşlanan yüzüne bastırdı. Görünüşe göre gözleri de saldırıdan nasibini almıştı. Hava polisi hiç kimseyi ve hiçbir şeyi göremeyecek hale gelmişti.

Mats'ın bakışları yeniden Kaja'ya döndü, ayaklarının dibinde diz çökmüş olan kurbanına bağırıyordu: "Kendimi bildim bileli birbirimizi tanıyoruz. Sırlarımı biliyorsun, hakkımdaki her şeyi biliyorsun. Sana güvenebileceğimi sanmıştım, her şey sadece bir yalan mıydı?"

Kaja ayaklarının dibindeki kişiyi tekmeledi. Kanındaki nikotin henüz herhangi bir belirti vermemişti ki bu gayet normaldi. Krampların başlaması yarım saati bulabilirdi.

Mats bir basamak daha inmeye cesaret etti.

"Beni manipüle ettin. Hepimizi manipüle ettin."

"Hayır," diye sızlanan yerdeki kadının sesini duydu. Sanki kolları ile bedeni arasında sakladığı bir şeyi korumaya çalışıyor gibiydi.

"Hepiniz defolup gidin!" diye bağırdı Kaja ve hava polisinden aldığı silahla kendi etrafında küçük bir daire çizdi. O sırada Mats'ı fark etti ve sanki kurtulmanın bir yolunu bulacağım tahmin etmişçesine ona başıyla kısa bir selam verdi, en azından Mats'a öyle gelmişti.

Diğerleri hemen harekete geçti. Perdenin arkasında kaybolan Valentino ve yarı kör vaziyetteki Trautmann'a Mats da katılmak istedi ancak Kaja onu durdurdu.

"Siz değil. Siz burada kalıp izleyeceksiniz."

Aynı anda yerdeki kadının korumaya çalıştığı bebek ağlamaya başladı.

63.

"Salina!" diye kaçtı Mats'ın ağzından.

Kaja başını iki yana salladı. "Onu tanımıyorsunuz. Daha gerçek ismini bile bilmiyorsunuz. Onun adı Salina değil Amelie."

Mats gözlerini kırpıştırdı.

Oje kulübünün üçüncü üyesi.

"Ve soyadı da..." Kaja sustu, sanki bütün bunlar bir yarışmaymış ve kendisi de cevabı açıklamadan önce heyecanı artırmakla görevli bir sunucuymuş gibi. Ardından yerdeki kızıl saçlı kadının belinin yan tarafına bir tekme attı. Çok şiddetli olmasa da kadının irkilmesi için yeterli olmuştu.

"Ona soyadını söyle!" diye kurbanına emir verdi.

Genç anne ilk kez başını kaldırdı ve titreyen, korku dolu bakışlarla doğrudan Mats'ın gözlerinin içine baktı.

"Klopstock," diye cevabı kadının ağzından aldı Mats.

Kaja başıyla onayladı. "Çok doğru. Saygıdeğer doktorun eşi, Bayan Amelie Klopstock!" Kaja ayakkabısının burnuyla kadını bir kez daha itekledi.

"Profesörün karısı."

"Lütfen," diye yalvardı Kaja'nın kurbanı. "Bebeğim."

Mats mızırdanma sesinin yükseldiğini duydu. Annesinin göğsünden kurtulmaya çalışan minik bir kol gördü.

"Buna mı acıyacakmışım?" diye sordu Kaja, silahı Amelie Klopstock'un başına dayamış şekilde. "Bebeğine?" Tiksintiyle

lobinin halıyla kaplı zeminine tükürdü. "Sen hayatımı mahvettin! O videoyu kaydettin. Onu yayınladın. O günden sonra bir daha hiç seks yapmadım. Asla çocuk sahibi olamayacağım, anlıyor musun?" Artık bağırıyordu. "Bebeğinden söz edip durmayı kes!"

Kaja bağırmaya devam etti ancak Mats artık onu dinlemiyordu.

Video kaydı, diye düşündü sadece.

Amelie, Kaja'nın arkadaşıydı. Peer ile onu videoya çekmiş ve kaydı her yerde yaymıştı.

Peer Unsell. Peltek Unsell. Kaja'ya tecavüz eden amok koşucusu.

"O siz miydiniz?" diye sordu Mats afallayarak.

Kaja onu başka cevaplarla gerçeğe götürdü.

"Evet. Hayatımı mahvetti. Ve sizinkini de Doktor Krüger. Amelie insanları manipüle etmeye bayılır. Arkadaşlarını seksle kendine bağlar. Videoyu internete yükleyip bütün arkadaşlarına göndermesi için Johannes Faber'i de bu şekilde ikna etmişti, öyle değil mi?"

Silahı Amelie'nin başının arkasına bastırdı.

"Lütfen, bunu yapma!" diye yalvardı anne, Mats ise durumu yatıştırmak için elinde bulunan imkânlar üzerine kafa patlatıyordu. Pilotun alçak uçuşa geçtiğini hissetmek için neler vermezdi ama muhtemelen henüz bir havaalanının yakınında bile değillerdi. Öyleyse zaman kazanmaya çalışmalı ve iki kadını mümkün olduğunca uzun süre konuşturmaya çalışmalıydı.

"Bunu neden yaptınız?" diye sordu Mats. Amelie'nin önünde dizlerinin üstüne çöktü.

Cevabı yine Kaja vermişti, Amelie ise korku ve gerginlikten gittikçe daha çok titriyordu.

"Bu doğasında var. Amelie gücünü başkaları üzerinde kullanmaya bayılıyor. Odak noktası olamamaktan ise nefret ediyor.

Videoyu yayınlamasının sebebi buydu. Çünkü okulda kahraman ilan edilmiş olmama dayanamıyordu. Doğru mu?"

"Evet, evet," diye itiraf etti Amelie, artık bebeğinden daha yüksek sesle ağlıyordu.

"Anlayamadığım tek şey, onu neden kısalttığın!" diye bağırdı Kaja ve tekrar aynı soruya döndü. "NEDEN?"

"Biz gençtik. Düşüncesizdik," diye kendini kurtarmaya çalıştı Amelie. Sözcükleri neredeyse hiç anlaşılmıyordu.

"Saçmalık. Amacın beni kademeli olarak mahvetmek miydi?"

Mats hiç kıpırdamayan perdeye baktı. Yakınlarda ona yardım edebilecek hiç kimse yoktu. Kendi başına kalmıştı.

"Hayır, evet. Bilmiyorum," diye hıçkırdı Amelie, başını kaldırıp Kaja'ya bakmaya cesaret edemiyordu. Mats ona inanıyordu. Tahmininde hiç düşünmeden bir narsistin hastalıklı içgüdüleriyle hareket etmiş ve gücü kendi elinde tutmak istemişti. Elbette o zamanlar bu fazladan baskı aracını daha sonra kırılgan "arkadaşını" yönetmek için ne şekilde kullanabileceğini henüz kestiremiyordu.

"Ne kadar da aptalım," dedi Kaja, Mats'ın korkusunu daha da güçlendiren ani bir sakinlikle. "Bunun ikimizin ortak planı olduğuna gerçekten inanmıştım. Oysa yalnızca senin kuklandım."

Tıpkı benim gibi, diye düşündü Mats. O da Amelie'ye, diğer adıyla Salina'ya koltuğunu kendi isteğiyle vermişti. Dünya üzerinde bilinen en eski tetikleme aracı: kucağında savunmasız bir bebek taşıyan çaresiz bir anne. Amelie, sözde silahı kendi koltuğunun altına yerleştirmişti. Mats'ın ondan bir video analizi isteyeceğini ve sırrını bu sayede ortaya çıkaracağını tahmin etmemiş olsa da işleri başından beri idare eden oydu.

Farkına vardığı bir diğer şeyle suratına yumruk yemiş gibi oldu, gerçi hayati tehlike teşkil etmeyen şartlar altında bunu muhtemelen çok daha önce anlamış olurdu: *Ses Amelie'ydi!*

Mats onca zaman boyunca onunla konuşmuştu, bebeği uyurken onu emniyet kemeriyle bağlanmış şekilde koltukta ya da kısa süreliğine bir hostes gözetimine bırakıp kendini tuvalete kilitlemiş olmalıydı. Uygun olduğu zamanlarda onu Kaja'ya bile bırakmış olabilirdi.

"Ayağa kalk!" diye tekrardan bağırdı Amelie'ye.

"Hayır, lütfen!"

"Sorun ne?" diye sordu Kaja alaycı bir tavırla. "Gerçek görünmesini istememiş miydin? Krüger'e videonun tamamını bu yüzden gösterdin. Eski durumuma geri dönmemi gerçekten istedin."

Kaja, Mats'a kısa bir bakış yöneltti. Bakışları buz gibi soğuktu.

"O halde bunu başardın Amelie. Bir silah bulabileceğimi hesaba katmamış olman elbette büyük şanssızlık."

Kaja'nın kurbanı başını kaldırdı. "Lütfen, bana yardım edin!" Amelie tek elini Mats'a doğru uzattı. Üst bedenini doğrulttu. Bebeğini korumaya aldığı sığınakta aniden bir aralık belirdi.

Mats içgüdüsel olarak harekete geçti. Bebeği incecik kolundan yakaladı. Onu kendine çekti. Annesinden uzaklaştırdı. Kendi kollarına aldı.

"Sürtük," dediğini duydu son olarak Kaja'nın, ardından her şey sona erdi. Kaja geri tepme nedeniyle neredeyse silahını elinden düşürüyordu.

"Hayırrr!" diye bağırdı Mats, kulağında yankılanan silah sesi eşliğinde göğsüne bastırdığı bebeği annesinden uzaklaştırırken.

"Yüce Tanrım!" diye inledi ve bakışlarını yere çevirdi.

Amelie'nin iki gözünün ortasında açılan kurşun yarasından katran renginde kan akıyordu.

64.

"Tek bir adım daha atayım deme, seni aşağılık pislik!" diye bağırdı Kaja bu defa, Mats'ın ise kendisini değil, silah sesinden sonra yine *business class* girişinde beliren Valentino'yu kastettiğini anlaması biraz zaman aldı.

"Defol buradan yoksa hepimiz yere çakılırız."

Kaja silahı doğrudan çıkış kapısındaki pencereye doğrulttu.

"Sakin, sakin ol," dedi Mats, Kaja'nın tetiğe basması halinde ne olacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Filmlerde böyle durumlarda yakındaki tüm yolcular oluşan basınç farkı nedeniyle pencerenin dışına sürükleniyordu. Gerçekte böyle olup olmadığını bilmese de bunu hiçbir koşulda öğrenmek istemiyordu.

Donup kalmış gibi, gözlerini lobinin zemininde yatan anneye dikmiş olan Valentino'ya doğru ilerledi.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Lütfen, sadece ona çocuğu vermek istiyorum."

Mats patlamadan beri avazı çıktığı kadar bağıran bebeği, kabin görevlisine uzattı.

"Onu güvenli bir yere götürün," dedi Valentino'ya, uçağın neresinde güvenli bir yer bulacağını bilmeden. Ardından perdeyi yeniden kapatıp Kaja'nın yanına döndü.

Kaja terliyordu. Göz bebekleri küçülmüş gibiydi. Psikolojik dalgalanmanın bir belirtisi, belki de zehirlenmenin. Öyle ya da böyle. Durum geri dönülmez şekilde değişmişti. Kaja öldür-

müştü. Kontrolünü kaybetmişti, tekrar yapacaktı, hem de çok yakında. Tabii biri onu durdurmazsa. Ve bunu tek yapabilecek kişi kendisiydi. Ruhunu ve yaralarını, dünyadaki herkesten daha iyi bilen psikiyatrdı.

Mats dizlerinin üzerine çöktü. Tamamen anlamsız bir şey yaparak kadının nabzını kontrol etti, sonuçta yaşanan dehşeti kavramak için bir şeyler yapmak zorundaydı. Zihninde korkunç bir düşünce belirdi: *Eğer 'ses' Salina idiyse, o zaman Nele'ye ne olduğunu bilen tek kişi artık öldü!*

"Kızım nerede?" diye sordu, Kaja'nın ona az önce yalan söylemediğinden emin olsa da bu soruyu sormak zorundaydı.

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Kaja ve Mats ona bir kez daha inandı.

Mats kısa süreliğine gözlerini kapatıp kendini toparladı. Ayağa kalktı. "Her şey bitti," dedi teslim olmuş bir şekilde, hem kendine hem de Salina'nın katiline. Yerdeki cesedi işaret etti. "Artık sizin üzerinizde herhangi bir gücü kalmadı. Silahı bırakabilirsiniz."

"Hayır."

"Hayır mı?"

Onunla göz göze gelmeye çalıştı ancak Kaja bakışlarını ondan kaçırdı.

Kaja yoğun bir şekilde terliyordu, teninde oluşan kabartılar solgun yüzünü biçimsizleştirmişti, ağzından salya akıyordu. Zehirlenme bedenine hasar vermeye başlamıştı, Mats ise her an ikinci bir silah sesi duymayı bekliyordu.

"Hâlâ anlamıyorsunuz, değil mi?" diye sordu Kaja ona. Oyun sona ermişti, geriye hiçbir kurtuluş yolu kalmamıştı. Ne o ne de Nele için, özellikle de kendi sonunu getiren Kaja için.

Mats'ın yapabileceği tek şey, daha büyük bir felaketin yaşanmasını engellemekti.

Gözyaşlarına boğulup karşısında yere yığılmak yerine onunla hâlâ konuşuyor olmasının tek nedeni buydu.

"Henüz her şeyi anlayabilmiş değilim ama meselenin özünü aşağı yukarı kavradığımı sanıyorum," dedi Mats, elinden geldiğince sakin bir şekilde. Onu çevreleyen dünya küçülmüştü. Uçak ve içerisindeki tüm insanlar yok olmuştu. Geriye yalnızca Kaja ve ağzından kendi kendine dökülen sözcükler kalmıştı:

"Amelie, Klopstock'un karısı ve Germanwings saldırısından sonra tartışılan psikoloji testlerini tekrardan gündeme getirmek istiyor. Tahminimce söz konusu olan şey Klopstock'un laboratuvarı, aynı zamanda yolculara ve uçuş ekibine uygulanacak inanılmaz pahalı psikolojik testler ile psikofarmakolojik ilaç kullanımını tespit etmeye yarayan kan testleri. Ancak bunun için bir yasa gerekiyor, onu gündeme getirmek içinse, tıpkı bugün birlikte provoke ettiğiniz gibi, uçuş sırasında yaşanan bir facia lazım. Amelie Klopstock ona katılmanız karşılığında size yüklü bir para teklif etti, kendinizi her şekilde aldatılmış hissettiğiniz için de acınızı hiç olmazsa parayla telafi etmek istediniz. Fakat sonra videoyu kimin çektiğini gördünüz ve Amelie'nin sizi, kendisiyle eşit haklara sahip bir ortak gibi görmeyip başından beri yalnızca bir kukla gibi yönettiğini fark ettiniz."

"Bravo!" Kaja elleriyle alkış taklidi yaptı. "Konuyu çözmüşsünüz. Ancak yine de merak ediyorum; bir insan nasıl oluyor da aynı anda hem bu kadar zeki hem de aptal olabiliyor? Amelie insanları manipüle ediyordu. Ancak ben, ki bunu hiçbir zaman anlayamadınız Doktor Krüger, ondan katbekat daha beterim. Bunu yapmayı ben *istemiştim*."

"Neyi?"

"Amok koşusunu."

Mats başıyla onayladı. "Evet, bunu konuşmuştuk. Video kaydının intikamını almak ve arkanızdan konuşan herkesi öldürmek istediniz."

"Hayır. İkinci denemeden bahsetmiyorum. İlkini kastediyorum."

"Anlamadım?"

"Bunu Peer'le birlikte planlamıştık."

Mats nefesini tuttu.

Kaja az önce ne söylemişti?

"Onun kız arkadaşıydım. Bu yüzden başka erkeklerle olmak istemiyordum, grubumdaki kızların ne söylediği umurumda değildi. O benim her şeyimdi. Onunla alay eden pisliklere gününü göstermesine yardım etmek istedim."

Elbette.

Mats kendi alnına bir tokat indirmek istedi.

Bütün o konuşmalar boyunca bunu nasıl göremedim?

Bir çiftlerdi, bir ekip. Suç ortağı.

Demek Peer o gün bu yüzden Kaja'yı rehin aldı.

Tesadüf değildi. Tamamen bilinçli bir seçimdi.

"Ama başaramadım. Yeterince cesur değildim. Duştaki kızları öldürmesini de istememiştim. Durmasını istedim. Soyunma kabininde son bir kez seks yaptık. Ardından silahla kendimizi öldürecektik ama ben cesaret edemedim. Bunun üzerine beni gönderdi."

"Ama siz geri geldiniz."

Ona son bir veda öpücüğü vermek için.

Kaja başıyla onayladı.

"Sonra sözde tecavüze uğradığım ama gerçekte kendi isteğimle gerçekleşen olayın video kaydı yayınlandı. Okulumdaki öğrencilerin yorumları beni yaralamak yerine bana alçakça ihanetimi hatırlattı. Korkup Peer'i yarı yolda bırakışımı."

"Bunun üzerine Peer'in başlattığı işi, ikinci bir amok koşusuyla tamamlamak için tekrar harekete geçtiniz, öyle mi?"

"Yaptığım hatayı düzeltmek için. İşlediğim suçun bedelini ödemek için. Peer erkek arkadaşımdı ama hiç arkasında durmadım. Diğerleri onun taklidini yaptığında, onunla alay ettiklerinde, bisikletinin lastiklerini patlattıklarında onun yanında olmadım. Onunla hep gizlice buluştum, onu gruptaki kızlardan sakladım. Oysa tıpkı benim gibiydi. Biz ruh eşiydik. Gizlice buluştuğumuzda, aynı müziği dinlediğimizde, ot içip ölüm üzerine konuştuğumuzda birbirimize ne kadar derinden bağlı olduğumuzu anlardım."

Mats bir şeye odaklandığında sıkça yaptığı gibi elini burnuna götürdü ve delici bir ağrıyla cezalandırıldı.

Aslında tanı temelde o kadar basit ki.

İletişim problemi yaşayan iki utangaç genç, anlaşılmadıklarını düşünüyorlar. Biriyle alay ediliyor, diğeriyse içsel çatışmalar yaşıyor, çoğu genç gibi duygularına bir dayanak bulamayıp birlikte seslerini duyuracak bir plan yapmaya karar veriyorlar. Hiç kimsenin göz ardı edemeyeceği bir volkan patlaması.

Mats, Kaja'nın terapisi boyunca gerçekten hiçbir şey anlamadığını fark etti. Onca zaman tecavüz videosu nedeniyle diğer öğrencilerin yaptıkları haksız tahriklerin, iğneleyici sözlerin ve alçakça hakaretlerin Kaja'da posttravmatik stres bozukluğuna yol açtığını düşünmüştü. Oysa ona hasar veren şey, Peer Unsell'le olan aykırı ve gizli ilişkisiydi. Birbirlerine söz vermiş olmalarına rağmen sonuna kadar yanında yer almayışından duyduğu mahcubiyet. İnsanı içten içe kemirebilecek bir utanç. Mats bunu kendi tecrübelerinden biliyordu, yıllar önce karısını ölüm döşeğindeyken korkakça terk ettiği için aynı acıyı o da çekiyordu.

Mats yutkunmakta zorlandı, acizliğinin bilincinde, kızına artık nasıl yardım edeceğini bilmemesinin felç edici çaresizliğini

bastırmaya çalıştı. Ama şunu biliyordu ki Nele, onun yüzünden başka insanların ölmesini istemezdi. Bu yüzden Kaja'ya ulaşmaya çalışmaktan vazgeçmedi.

"Böylece bir yıl sonra Peer'in eylemini tamamlamak üzere, dolu bir silahla okula gittiniz."

Kaja üzgün bir şekilde iç çekti. "Zihnimi toplamak istedim. Fırtına öncesindeki sessizliği. Tuvalete gittim. Orada o çıkartmayı gördüm. Acil psikolojik destek hattı. O aptal şeyler ilk olaydan sonra okulun her yerine yapıştırılmıştı ve lanet olsun, yeniden korkuya kapıldım."

"Çünkü bir katil değilsiniz," diye vurguladı Mats, Kaja ise alaycı bir gülüş eşliğinde ayaklarının dibindeki cesede baktı.

"Öyle mi?"

"Suçsuz insanları öldürmüyorsunuz."

"Hiç kimse suçsuz değildir. Özellikle de siz Doktor Krüger. Her şeyi mahvettiniz."

"Terapimle mi?"

"Beni vazgeçirerek. Sağduyulu ve anlayışlı sözlerinizle en çok dilediğim şeyi benden aldınız. Ses getirecek kuvvetli bir patlamayla bu dünyadan ayrılmak. Kendimi bildim bileli bunun hayaliyle yaşıyorum."

"Hayır, öyle yapmıyorsunuz. Aksi takdirde sizi bundan vazgeçirmeme izin vermezdiniz."

"Sadece geçici olarak. Siz bile bir kurdu, kedi yavrusuna dönüştüremezsiniz. Doğamı değiştiremez ya da beni baştan eğitemezsiniz. Hadi, gidiyoruz."

"Nereye?"

"Nereye olacak, kokpite. Bu şeyi başka türlü nasıl düşüreceğim ki?"

"Oraya giremezsiniz," dedi Mats ve uçuş korkusu-seminerinde öğrendiği başka bir bilgiyi hatırladı.

"Pilotlar içeride kilitli. Kapı kurşungeçirmez. Onu silahınızla da açamazsınız."

Kaja alaycı bir gülümsemeyle Mats'a şunu sordu: "Germanwings pilotunun intihar eyleminden sonra ilk olarak neyin değiştiğini biliyor musunuz? Artık kapının dışarıdan açılmasını sağlayan bir güvenlik kodu mevcut. Bir daha hiçbir pilot kendini asla ve asla içeri kilitleyemesin diye. Ve bu kodu kimin bildiğini bulmak için üç tahmin hakkınız var..."

65.

"Lütfen Kaja..."

"Vazgeçin artık. Ağlayarak okul tuvaletinde oturduğum gün beni durdurdunuz. Bunu bir kez daha yapamayacaksınız."

Kaja onu silah zoruyla kokpite yönlendirdi.

"Haklısınız. Bu benim suçum," dedi Mats. "Neden, biliyor musunuz? Çünkü zerre kadar umurumda değildiniz."

Silahını Mats'ın göğsüne doğrultan Kaja, kilitli olan kokpit kapısının önünde durdu. Mats, Kaja'nın kapıyı açabileceğini iddia ettiği, gözetleme deliğinin yanında yer alan tuş takımını gördü.

"Tek derdim adımı duyurmaktı," diye yalan söylemeyi sürdürdü Mats. "Toplum tarafından tanınmak. 'Başarılı psikiyatr, öğrencileri kurtardı!' Görmek istediğim manşet buydu."

Kaja başıyla onayladı. Gözlerini kısıyordu, muhtemelen görme bozukluğu yaşıyordu, nikotin zehirlenmesinin tipik bir belirtisi. Sonraki aşamada nabzı düşebilir, hatta solunum felci geçirebilirdi.

"Bunu Amelie de söylemişti."

Elbette öyle yaptı. Sonuçta bu yalanları seni tavlamak için kullandı.

"Ve haklıydı." Mats bilinçli olarak saygısızca bir tavır takındı. "Bedenini bir sürü hapla doldurdum ama kafanın içindeki gerçekleri umursamadım. Hayatını sonlandırmak istiyorsun. Ancak hayatın yaşamaya değer olmadığını çok sayıda insana

gösterebilmen için bunu ses getirecek bir şekilde yapman gerekiyor, doğru mu?"

"Aynen öyle."

Bunu gözden kaçırdım.

Tipik ergenlik dönemi sanrıları. Geçici olduğundan normalde zararsızdır. Çoğunlukla ergenlikle başlayan ve biten karanlık bir evre. Ancak bazı durumlarda, yakın bir aile bireyinin ölümü ya da bir arkadaşın intiharı gibi travmatik tecrübelerin ardından hastalıklı fanteziler yerleşik hale gelebiliyordu. Kaja'nın durumunda böyle olmuştu fakat Mats bunu fark edememişti.

"Seni ölüm arzundan vazgeçirmekle, bir homoyu hetero yapmaya çalışan bir rahipten farklı davranmadım."

"Bunları bana neden anlatıyorsunuz?" Kaja silahı daha sıkı kavradı, elleri titriyordu. "Beni daha da çok öfkelendiriyorsunuz."

Harika.

"Bu uçakta ölümü hak eden sadece tek bir kişi var. O da benim."

Mats sesini alçalttı. Ona açıkça yalvardı: "Seni kullandım Kaja. Bana dünyanın ne kadar kötü olduğunu anlatmaya çalıştığında seni dinlemedim. Sana gerçek benliğini baskılayan ilaçlar verdim." Bakışlarını Kaja'ya dikti. Sonunda en büyük korkusunu yenmeye hazırdı.

"Dur artık!" diye yalvardı ona.

Mats ona biraz daha yaklaştı, Kaja silahı yukarı kaldırıp doğrudan başına doğrulttuğunda, istese parmağını namluya sokabilirdi.

Elli santimlik bir mesafe. Bu pozisyondan ıskalanması imkânsızdı.

Pekâlâ.

Kaja'nın son sözü, "Yolumdan çekil!" oldu, Kaja'nın üzerine atılan Mats hiç acı hissetmedi. Yalnızca şiddetli bir yanma, sanki

Kaja onu da kahveyle haşlamış gibi. Kulaklarında bozuk bir hoparlör hışırdıyordu, patlamanın yankısı, sarkacı kafatasının tepesine vuran bozuk bir kilise çanı gibiydi.

Bakır, diye düşündü Mats ve bütün o sivri zekâlılar kıçımı yesin, diye geçirdi içinden. Sadece demir içeriyor olsa da kanın tadı lanet olası beş sentlik bir madenî parayı yalamakla aynı şeydi, bu yüzden yapılan benzetme tamamen doğruydu.

Ama sonsuz karanlık meselesi doğru değildi.

Daha çok üzerinde açık renkli, minicik benekler olan bir gri gibiydi. Toplu iğne ucu boyutundaki noktaların içinden sıvı bir sis bulutu süzülüyordu.

Ve sisle birlikte soğuk da geldi.

Soğukla birlikteyse hiçlik.

66.

18 saat sonra

Mats küçükken, bir defasında ağabeyi onu hayatı boyunca unutamayacağı bir akıl oyunuyla korkutmuştu.

"Şimdi gözünde hiçliği canlandır," demişti Nils, o yaz tatili boyunca her gün gittikleri Teufel Gölü kıyısındaki çimenlikte yatarlarken.

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Önce bu gölü, çimenliği ve küçük sahili zihninde yok etmekle başla."

"Tamam."

"Sonra bizim de artık var olmadığımızı, yok olduğumuzu düşün."

Mats'ın yapması gereken bir sonraki şey, hayalindeki haritadan Berlin'i silmekti, sonra da Almanya'yı, Avrupa'yı ve en nihayetinde tüm dünyayı. Sonunda güneş sistemi, gezegenler, evren ve bütün galaksiler zihnindeki dünyadan silinmişti.

"Şimdi ne görüyorsun?" diye sormuştu ağabeyi bilmezlikten gelerek.

"Uçsuz bucaksız, karanlık bir hiçlik."

"Güzel. Şimdi zihninde onu da yok et."

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Hiçliği küçülterek minicik bir nokta haline getir. Sonra da onu yok et."

Kapalı gözlerle çimenlerin üstünde uzanan Mats, ağabeyinin basit gibi görünen talimatlarını yerine getirmeye çalışmıştı.

"Yapamıyorum," demişti. Nokta ne zaman kaybolsa, o sonsuz, siyah boşluk hep yerinde duruyor, ne yapsa ondan kurtulamıyordu.

Çünkü hiçliğin yerine hiçbir şey koyamıyordu.

"Gördün işte," dediğini duymuştu ağabeyinin. "Hiçliği gözümüzde canlandıramayız. Çünkü hiçlik, sonsuz bir boşluk değil, olanın orada olmaması halidir. Hiçlik..." artık kapanışı yapıyordu, "...kaybolmuş bir boşluktur."

Mats o gün Teufel Gölü'nde, ondan daha büyük ve daha akıllı ağabeyinin ona ne anlatmak istediğini tam olarak anlayamamıştı. Ancak şimdi, ağabeyinin hayal edilemez olduğunu söylediği yeri bulduğuna emindi.

O yerin tam merkezinde bulunuyordu, bahsi geçen kaybolmuş boşluğun ortasında. Çevresinde bütünüyle yok olmuş bir yaşamdan başka hiçbir şey yoktu.

Mats hiçbir şey göremiyordu. Gözlerini açmak için kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, göz kapaklarıyla olan bağlantısını kaybetmişti, aynı şey kasları, uzuvları, hatta bedeninin tamamı için de geçerliydi. Konuşma, yutkunma, öğürme, hiçbirini yapamıyordu.

Dokunma duyusu da yok olmuş gibiydi. Normalde insanlar tenlerini saran giysileri sadece istediklerinde hissederdi, yani odaklandıklarında bu mümkündü. Ama Mats hiçbir şey hissetmiyordu. Hiçbir yerinde herhangi bir huylanma, kaşıntı ya da temas hissi yoktu. Sanki çıplak bir şekilde boşlukta süzülüyor ve kendine dokunamıyordu. Gözlerini ve dokunma duyusunu kaybetmesinin yanı sıra sağır ve dilsiz de olmuştu. Duyabildiği tek şey düşünceleriydi, kendi beden sesleri bile kaybolmuştu, kan dolaşımı, bağırsak hareketleri, solunum, hiçbiri yoktu. İçi, acı verici biçimde sessizdi.

Teoriye göre, sağlıklı bir insan duyularından birini kaybettiğinde diğer duyular bu açığı fazlasıyla kapatıyordu. Körler daha iyi duyardı, sağır insanlar diğer insanların yüzlerine yansıyan küçücük duygusal değişimleri gözleriyle algılayabilirlerdi.

Düşüncelerinden başka bir şeye sahip olmayan Mats'ın bilincine hâkim olan itici güç ise hissettiği korku olmalıydı. Hızlı soluklarını duymuyor, heyecandan artan adrenalini fark etmiyor fakat panik hissinin, aklını parçalayışını hissediyordu.

Neredeyim? Bana ne oldu?

Kafasının içinde düşünceler haykırıyordu, duyulamayacak kadar sesli, kulakları sağır edecek kadar suskun.

Birdenbire her şey değişti.

Mats hâlâ hiçbir şey göremiyor, konuşamıyor ya da hissedemiyordu ama bir şey duyuyordu.

İlk önce akla elektrikli diş fırçasını getiren bir vızıldama. Ardından elektriksel bir çıtırdama, gittikçe yükseliyor ve şimdi yapay bir çekirgeyi hatırlatıyordu, bu hayal edebileceği en güzel sesti çünkü bir sesti.

Artık kaybolan boşluğa düşmediğinin ve iletişim halinde olduğunun bir kanıtı. Vızıldamanın dönüştüğü rahatlatıcı ve ciddi bir ses.

"Bay Krüger? Beni duyabiliyor musunuz?" dedi ses, Mats ise cevap vermeye çalıştı. Bağırmaya, gözlerini açmaya, kollarını hareket ettirmeye çalıştı ancak nasıl yapıldığını çoktan unutmuştu.

"Çok üzülerek söylemeliyim ki ağır bir beyin sarsıntısı geçirdiniz," dediğini duydu Mats, sesin. Gerçeklerin en kötüsünü.

Locked-in sendromu. Ses açıkça söylememiş olsa da bir doktor olarak teşhisi elbette biliyordu. Öncelikle bu kelimeleri söylemek hiçbir tıp doktoru için kolay olmadığından. Bir diğer nedense bu bulguya ulaşmanın normal şartlarda günler, hatta haftalar sürmesiydi. Mats kendini analiz edebilmiş ve beyninin,

varlığının geri kalanıyla neredeyse tüm bağlantısını kesmiş olduğunu anlamıştı. Fişi çekilmişti. Kendi işe yaramaz bedenine diri diri gömülmüştü.

"İsmim Doktor Martin Roth, Park Kliniği'nin yöneticisiyim. Daha önce bir sempozyumda bir kez karşılaşmıştık Doktor Krüger. Nöroradyolog ve cerrahlardan oluşan bir ekiple birlikte tedavinizi ben yapıyorum. Şu anda solunum cihazına bağlısınız, destekleyici önlem olarak ise EEG elektrotlarıyla bir beyin bilgisayar arayüzü hazırladık."

Mats başını hareket ettirmeden başıyla onayladı. Zihninde, kafatasının tıraşlanmış bölümlerine yerleştirilmiş küçük plakaları ve başından bilgisayara uzanan kabloları gördü. Klinik çalışmaları sırasında daha önce sayısız kez bu tür ağır hasarlar almış hastalara şahit olmuştu, beyin sapı infarktı gibi mesela. Köprü, merkezî sinir sisteminde beyin sapını oluşturan pons, orta beyin ve omurilik soğanı arasında yer alan bölge hasar görmüştü. Bazı hastaların temel iletişimi yalnızca beyin dalgaları ölçümleriyle sürdürülebiliyordu. Alışılmamış olan Mats'ın etrafındaki bütün sesleri duyabiliyor olmasıydı. Çoğu Locked-in Sendromu hastası görebiliyor ama hiçbir şey duyamıyordu. Görünüşe göre onun durumu bunun tam tersiydi, bu ise başka bir felaket haberiydi. Bu, beyin sapının yanı sıra oksipital lobun da hasar görmüş olduğu anlamına geliyordu.

"Sesimi, başınızdaki bir kulaklık yoluyla duyuyorsunuz. Rahatsız edici sesleri filtreliyor," dediğini duydu Doktor Roth'un. "Belki bunun bilincinde değilsiniz ama göz kapaklarınızdaki kasları hâlâ kasabiliyorsunuz, yani göz kırparmış gibi. Bunu bir kez denemenizi rica ediyorum."

Mats, Doktor Roth'un talimatlarına uydu, belli ki onu sevindirmişti. "Çok iyi. Sizinle basit bir anlaşma yapalım. Size

sadece EVET/HAYIR soruları soracağım. Lütfen evet için bir, hayır için iki defa göz kırpın. Bunu anladınız mı?"

Mats üç kez göz kırptı ve Roth'un güldüğünü duydu.

"Espri anlayışınızı kaybetmemişsiniz, bu harika."

Mats arka planda, ona belli belirsiz tanıdık gelen bir ses duydu ancak kime ait olduğunu çıkaramadı.

"Bir konuğumuz var, birazdan onu size tanıtacağım," diye açıkladı Doktor Roth, tahmininee onunla bir mikrofon aracılığıyla konuşuyordu. "Ama öncesinde herhalde başınıza ne geldiğini öğrenmek istersiniz."

Mats gözlerini kırptı.

"Size ateş edildi. Bir uçakta. Kurşun doğrudan başınıza denk geldi ve beyin sapınızdan omuriliğe giden bağlantıyı tahrip etti."

Normal şartlarda Mats böyle bir tanı karşısında gözlerini kapatıp gözyaşlarını bastırmaya çalışır, belki bağırır ya da en azından yutkunmakta zorlanırdı. Ancak artık dilini hissetmediği için bu bile mümkün değildi.

"Başlangıçta polis sizin bir amok koşucusu olduğunuzu düşündü ama bu konu sonradan açıklığa kavuştu." Doktor Roth öksürerek boğazını temizledi. "Siz bir kahramansınız. Suikastçının üzerine atılarak daha kötü şeylerin yaşanmasına engel oldunuz. Kabin amirinin üzerine kapaklanmanız sayesinde pilotlar kokpitin kapısını açıp kadının silahını elinden alabildiler. Uçak güvenli bir şekilde Berlin'e iniş yaptı. Tüm yolcular kurtuldu."

Çekirge tekrardan cırıldamaya başladı, muhtemelen ses mikrofondan kulaklığa aktarılırken oluşan bir parazitti bu ama sesi yükselmeden Park Kliniği başhekimi konuşmasına devam etti: "Fail tarafından vurulan kadın dışında tüm yolcular."

Amelie Klopstock, diye düşündü Mats. Uçakta yaşananların zihnindeki yansıması o kadar net ve gerçekti ki sanki bir dakika öncesine kadar hâlâ o uçaktaymış gibi hissediyordu. Oysa ger-

çekte saatler hatta belki de günlerdir yoğun bakım ünitesinde yatıyor olmalıydı.

"İki saat önce de bir kez uyandınız," dediğini duydu Doktor Roth'un, sanki aklını okumuş gibi. Belki de öyle yapıyordu. Modern tıp bu sendrom hakkında çok az şey biliyordu ancak buna rağmen büyük ilerlemeler kaydetmişti. Gözlerini dahi kırpamayan Locked-in hastalarıyla iletişim kurabilmek bile artık mümkündü. Elbette ağır vakaların MR cihazına yatırılıp uzun bir sorgulamadan geçirilmesiyle elde edilen tarayıcı sonuçlarını doğru şekilde yorumlamak, haftalar hatta aylar süren bir çalışma gerektiriyordu.

"Buraya sevk edilişinizden saatler sonra göz kapağı hareketleriniz vasıtasıyla sizinle iletişim kurabildiğimizi fark ettik. Ancak hiçbir şey hatırlamıyordunuz. Aldığınız yara, hafızanızı tamamen kaybetmenize neden olmuş. Bu nedenle daha önce hiç denenmemiş, alternatif bir teşhis metodu kullanmaya karar verdik. Meslektaşım Profesör Haberland'dan bu konuda yardım istedim. Belki biliyorsunuzdur, kendisi hipnoz uygulamaları konusunda uzmanlaşmıştır. Zihniniz bütünüyle çalışır durumda ve tıbbi anlamda uyanık olduğunuzdan, Doktor Krüger, sizi hipnotize ettik. İşlemi belki hatırlamıyor olabilirsiniz ama sonuçta başarılı olduğumuzu umut ediyoruz. Uçuşu zihninizde tekrar yaşamanız için arayüz üzerinden sizi çeşitli duyulara maruz bıraktık. Böylece size kulaklık üzerinden, kalkış anında ve uçuş sırasında uçakta duyulan tipik motor seslerini dinlettik. Yattığınız yatak hidroliktir ve yumuşak titreşimlerle uçak hareketlerini simüle ediyor. Koku duyunuzu harekete geçirmek için oda spreyine batırılmış bir çubuğu doğrudan burnunuza yerleştirdik."

Mats klimanın kokusunu, kan kokusunu *ve parfümü hatırladı.*

Katharina'nın parfümü!

"Asıl önemli soru Doktor Krüger, şu: İşe yaradı mı? Hipnoz sayesinde sizi uçaktaki son saatlerinize geri götürebildik mi? Artık hatırlayabiliyor musunuz?"

Mats bir kez göz kırptı.

"Güzel, çok güzel. Bu harika. Eminim ki bu meşakkatli işleme neden başvurduğumuzu merak ediyorsunuzdur."

Kaybolan boşluk, patlayan bir flaşla aydınlandı, sanki biri Mats'ın beyninde bir fotoğraf çekmişti. Mikrofonda meydana gelen küçük bir geri beslemeden kaynaklanan bu elektrokimyasal tepkimeye, Doktor Roth'un şu sözleri eşlik etti: "Profesör Klopstock size her şeyi açıklayacak."

67.

"Beni duyabiliyor mu?" diye sordu André Klopstock. Ardından daha yüksek sesle şöyle dedi: "Merhaba, Mats? Sevgili meslektaşım."

Mats gözlerini kırptı.

"Güzel, bu iyi. Çok iyi. Ah, Tanrım, çok üzgünüm. Hem de çok."

Klopstock'un sesinin yapay değil de gerçekten sarsılmış çıkması Mats'ı şaşırtmıştı. Sözlerinde, ondan duymaya alışkın olduğu ve kendini magazin dergilerinin dedikodu sütunlarında görmeye bayılan bir psikiyatrdan aslında hiç beklemediği şekilde, en ufak bir gösteriş belirtisi yoktu.

"İnanılmaz üzgünüm ve başınıza geleni telafi etmenin hiçbir yolu yok. Her ne kadar olanlarla doğrudan bir ilgim olmasa da. Bu yüzden sizinle konuşuyor... yani... size hitap ediyorum. Ancak mesele yalnızca suçsuzluğumu ispatlamak değil. Doktor Roth ve yetkililerle iş birliği yapmaya bütünüyle gönüllü olmaya... efendim? Ah, evet, tamam. Üzgünüm."

Mats sondaki kesik cümleleri Doktor Roth'un müdahalesi olarak yorumladı. Belli ki başhekim onu el hareketleriyle acele etmesi konusunda uyarmıştı.

"Ancak sorgulamayı başlatmadan önce bilmeniz gereken bir şey var."

Sorgulama mı?

"Psikopatalojik davranış kalıpları için bir dizi erken tanı testi geliştirdim. Gerekliliklerinden en ufak bir şüphem yok. Yolcu ve pilotların ruh sağlığını göz ardı edip el bagajında yer alan sıvıları kontrol etmenin ne faydası olabilir? Ama bunu şimdilik bir kenara bırakalım. Konu Amelie, eski karım.

"Onay sürecini hızlandırmaya fena halde kafayı takmıştı. Öncelikle şunu bilmelisiniz ki Amelie muayenehanemin yönetimini üstlenmişti. Araştırma sonuçlarının, yatırım planlarının ve elbette ki hasta kayıtlarının tamamına erişimi vardı. Asıl mesleği fotoğrafçılıktı ve doktor yardımcılığı konusunda eğitim almamıştı. Onu doğuştan gelen organizasyon yeteneği nedeniyle işe aldım. Hastalık derecesinde detaycı olduğunu ancak uzun bir zaman sonra, evliliğimiz sırasında fark edebildim. Ve başkalarını manipüle etmek konusunda mükemmel olduğu kadar tehlikeli olduğunu da. Bu nedenle hiçbir zaman çocuk sahibi olmak istemedim fakat Amelie doğum kontrol hapına rağmen aniden hamile kaldı."

Klopstock sıkılgan bir şekilde öksürerek boğazını temizledi.

"Amelie istediğini elde etmek için ne yapması veya şu durumda olduğu gibi neden vazgeçmesi gerektiğini her zaman bilirdi. Beni parmağında oynatıyordu. Kontrol takıntısının gençliğinden beri hastalık boyutunda olduğunu uzun süre görmezlikten geldim. Bana sunduğu bir *'business plan'* gözlerimi açmamı sağladı."

Mats, Klopstock'un iş planı lafının İngilizcesini söyleyerek yaptığı vurguyu anlamıştı.

"Amelie gönüllü olarak tedavi ettiğim hastamı, Franz Uhlandt'ı öğrenmişti; insanlığa, endüstriyel süt üretiminin ne kadar canice olduğunu göstermek gibi hastalıklı bir düşünceye sahip, temelde zararsız ama ciddi ölçüde davranışsal bozuklukları olan bir vegan. Amelie, hamile kızınızın hastam olduğunu da biliyordu."

Nele, diye düşündü Mats birdenbire. Kaybolan boşlukta uyandığından beri öyle çok duyguyu hazmetmek zorunda kalmıştı ki. Aynı zamanda bir sürü bilgiyi de öyle ki şu dakikaya kadar Nele'yi hiç aklına getirmemişti.

"Nele nerede?" diye bağırdı içinden. *"O iyi mi?"*

"Amelie, yeni patentimin kullanım alanını biraz genişletmemizi teklif ettiğinde şaka yaptığını sanmıştım. 'İhtiyacımız olan tek şey, örnek teşkil edecek bir olay,' diye eklemişti ama söylediklerini ciddiye almadım. Hormonlar yüzünden olduğunu düşündüm, sonuçta hamileydi ve en geç bebeğimizin doğumundan sonra tekrardan kendine geleceğini sanmıştım. Fakat çılgınca düşünceleri Suza'nın doğumundan sonra da devam etti ve nihayetinde Amelie'den ayrıldım. Sanırım en büyük hatam bu oldu çünkü bu defa da planını gerçekleştirdiği takdirde beni geri kazanabileceğini düşündü."

Klopstock yeniden boğazını temizledi ancak sesi hâlâ boğuk çıkıyordu.

"Kontrolü elinde tutabilmek için kendisi de uçakta olmak istedi. Tanrım, üstelik Suza'yı da yanına aldı. Elbette ki Amelie bunu sadece şüpheli konumuna düşmemek için yaptı. Çevresindekileri manipüle etmek için. Emzirme dönemindeki bir anneden kim kötülük bekler ki? Sonunda çılgınca planını hayatıyla ödedi. Çok şükür ki yalnızca o, Suza gayet iyi."

"Doktor Bey..." diye, başhekimin ikaz edici sesini duydu Mats arka planda.

"Evet, tamam Doktor Roth. Sadede geliyorum. Ancak Doktor Krüger'in arkada yatan nedenleri de bilmesi önemli. Mühim bilgileri, önemsiz olanlardan başka türlü nasıl ayırt edebilir?"

Klopstock'un sesi yükseldi.

"Anlayışınıza sığınıyorum ki daha kötüsünü engellememiz için buna ihtiyacınız var..."

DAHA kötüsü mü?

"Karım, Kaja'yla aynı okula gitti ve sonraki yıllarda da onunla çok sık olmasa da görüşmeyi sürdürdü. Amelie manipülasyon yeteneği sayesinde Kaja'yı, sizin tarafınızdan yanlış tedavi edildiğine ikna etmeyi başarmış Mats. Hiç olmazsa tazminat talep etme hakkına sahip olduğunu söylemiş. Para. Çok fazla miktarda para. Onu, hayatının mahvolduğuna ama bizim gibi insanların, hastalarının ruhsal acılarından çok büyük paralar kazandığına ikna etmiş.

"Bu sözlerle Kaja'yı planına ortak etmeyi başarmış. Uhlandt ise kolay lokmaydı, ne de olsa uzun zamandır insanı doğal haliyle sergilemenin hayalini kuruyordu, bu da hamile bir kadını bebeğinden ayırmak anlamına geliyordu. Amelie ona para ve bir kamera verdi."

Mats aniden içinde korkunç bir kaşıntı hissetmeye başladı. Klopstock'un sözleri zihninde kaşıntı tozu etkisi yapmıştı.

"Bütün bunlar bire bir gerçekler değil, büyük bir bölümünü sadece tahmin ediyor ya da elimdeki bilgiler doğrultusunda yorumluyorum. Ne yazık ki Bayan Claussen artık bu konuda sorgulanamayacak. Uçak iniş yaptıktan kısa bir süre sonra, geçirdiği nikotin zehirlenmesi yüzünden hayatını kaybetti. Söylemek istediğim bir şey daha var, bunu bilmeniz gerekiyor, şeyden önce..."

Neden önce?

"Hukuki açıdan bakıldığında suçsuzum ancak ahlaki yönden öyle değilim. Bütün bunların gerçekleşmesinde benim de payım var. Çünkü tedavi sürecinde Nele'yi sizinle irtibata geçmesi için ben ikna ettim. Aile bağlarının tekrardan iyileşmesi için.

"Karım bunu terapi notlarımdan okumuş olmalı. Kızınızın bana bildirdiği uçuş tarihini bile not etmiştim. Amelie onu Kaja Claussen'e iletmiş olmalı."

Kaşıntı güçlenmişti. Mats mümkün olsa Klopstock'a artık sadede gelmesi için bağırırdı.

"Ne kadar korkunç olsa da ölen karımın çılgın planına az da olsa saygı duymadan edemiyorum. Yalnızca zamanlama sorunlarıyla baş etmesi ve insanları manipüle etmesi gerekecekti. Bu onun uzmanlık alanıydı. Aslına bakarsanız dâhiyane denebilecek ve özünde dişil bir psikolojik plan hazırlamıştı. Kaja'yı ve sizi sadece sözcüklerle yönetti Mats. Franz Uhlandt'ı plana dâhil etmekle ise bambaşka bir amaç güden bir yabancının, ellerini onun yerine kirletmesini sağladı. Bu sayede eylemler arasında herhangi bir bağlantı kurmak neredeyse imkânsız olacaktı çünkü siz, Mats, sonunda hayatınızı kaybedecektiniz."

Mats, Klopstock'un gerçekten ağladığını mı duyduğuna henüz emin olamadan yeniden Doktor Roth'un, artık çok daha ciddi ve aynı zamanda aceleci sesini algıladı: "Güzel, artık arka planı anlattığınıza göre asıl soruya gelelim Doktor Krüger: Kızınız nerede?"

Hayır!

Mats bu sorunun geleceğini biliyordu ama yine de onu duymamak için dua etmişti. Artık dışarı çıkmıştı, etrafını çevreleyen karanlıksa çirkin ağzıyla onu tekrar yutmakla tehdit ediyordu.

Aman Tanrım, öyleyse onu bulamamışlar mı?

Mats'ın aklı döndü, içindeki kaybolan boşluk bir girdaba dönüştü. Sonra şöyle düşündü: *Tanrım, bebek!*

Onca zaman sonra çoktan doğmuş olmalıydı.

Ya da... *ölmüş!*

Mats'ın zihninde bu kelime öylesine sesli uğulduyordu ki Doktor Roth'un sorusu ona neredeyse ulaşmıyordu: "Uçaktayken Nele'nin o zamanki yerini bulmamızı sağlayacak, öğrendiğiniz, duyduğunuz ya da gördüğünüz herhangi bir şey var mı?"

68.

Doktor Roth

"Bu bir göz kırpması mıydı?"

Roth, Klopstock'u başıyla onayladı. Elbette öyleydi, buna hiç şüphe yoktu. Krüger'in kirpiklerindeki elektrotlar bunu algılamıştı. Yatağın üstündeki monitörde meydana gelen hareket bunu kanıtlıyordu.

Roth, yoğun bakım ünitesindeki yatağın yanında duruyor ve elinde gri bir çubuk mikrofonla, hastanın kapalı göz kapaklarının altında yönsüz böcekler gibi hareket eden gözyuvarlarını izliyordu.

Krüger'in yüzü, dışta bırakılan gözleri ve ağız bölgesi dışında bütünüyle bandajlanmıştı. Siyah kulaklıklar, ağzındaki solunum tüpü ve kafatasına sabitlenmiş kablolu plakalarla, mumyalanmış bir uzaylıyı andırıyordu. Bir drenaj tüpü Kaja'nın kurşununun girdiği ve çıktığı bölgelerde basıncın dengelenmesini sağlıyordu ancak ödemi kontrol altında tutmak uzun süre mümkün olmayacaktı ve en nihayetinde hasta bilincini bütünüyle yitirecekti. Neyse ki acı hissetmiyordu.

Yani umarım.

Locked-in sendromlu hastalarla ilgili araştırmalar henüz çok yetersizdi, bu tür ağır beyin hasarları hakkında çok az şey biliniyordu. Buna rağmen hastalarm bilinçlerinin tamamen açık olduğu ve bu sayede akustik sinyaller yoluyla transa sokulmalarının mümkün olduğu anlaşılmıştı. Bildiği kadarıyla Doktor Krüger,

anıların yeniden canlandırılması için regresyon hipnoterapisine başvurulan ilk hastaydı.

Sonucun başarılı olup olmadığı birazdan anlaşılacaktı.

Doktor Roth cep telefonunu aldı, sekreterini aramak için geri arama tuşuna bastı ve polisin nerede kaldığını sordu. Komiser Hirsch'i arayıp Krüger'in transtan "uyandığını" bildireli yirmi dakika olmuştu.

Krüger dün hastaneye sevk edildiğinde komiser, "zanlıyı" sorgulama talebinde ısrar ederek kendini gülünç duruma düşürmüştü.

"Şehrin diğer yakasındaymış," diye bilgi verdi asistanı. "Gelmesi biraz daha sürecekmiş."

Roth teşekkür edip telefonu kapattı ve daha fazla beklemeyip hastasının "sorgusunu" tek başına sürdürmeye karar verdi.

"Şu anda ne düşündüğünüzü tahmin edebiliyorum Doktor Krüger. Üzerinden çok fazla zaman geçti ve kaçırılma vakalarında kurbanı bulma şansı geçen her saatle birlikte azalıyor."

Roth sözcüklerini özenle seçmeye dikkat etti. Hastasının kendi korkunç kaderine değil de sadece kızına odaklanması çok önemliydi.

"Cep telefonunuzda kızınızın, onu kaçıran kişi tarafından çekilmiş işkence fotoğrafını bulduk. Nele için başlatılan resmî arama henüz hiçbir sonuç vermedi.

"Uçaktaki olayların, olası bir kaçırılma vakasıyla bağlantılı olduğunu kısa süre öncesine kadar bilmiyorduk. Bunu ancak, karısını teşhis ettikten sonra bizimle bağlantıya geçen Klopstock'un yaptığı açıklamaların ardından fark edebildik. Bize bildiği her şeyi anlattı. Ve şimdi kızınızı kurtarmak istediğimizden, sorgulanması için hiçbir zahmetten, masraftan ve uğraştan kaçınmadığımız tek tanığımız sizsiniz, bunu anladınız mı?"

Roth, Mats'ın bir kez göz kırpabildiğine sevindi.

"Güzel. Şimdi yaşadıklarınıza ve belki de bizi kızınıza götürmeye yarayacak olan bilgiye, EVET/HAYIR sorularıyla yavaşça yaklaşmayı deneyeceğim. Tamam mı?"

Mats yeniden göz kırparak onayladığının sinyalini verdi, Roth ise artık bunu hissetmemesine rağmen hastasının elini sıktı. Park Kliniği başhekiminin bu duygusal iletişim şekli son zamanlarda bilinçsiz bir alışkanlığa dönüşmüştü. Yalnızca sözcüklere ve ilaçlara değil, aynı zamanda insanlara şefkat göstermeye de önem verirdi.

"Kızınızın nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye, en dolaysız ve en önemli soruyu ilk olarak sordu Roth.

Mats gözlerini kırptı. Ancak bunu bir ya da iki kez yerine altı kez arka arkaya yapması Roth'u şaşırtmıştı.

"Ne yapıyor öyle?" diye sordu Klopstock.

Hiçbir fikri olmayan Roth, ilk etapta Krüger'in uzun bir aradan sonra gözlerini tekrar kırpıştırmasını bekledi.

Hiçbir şey olmayınca hastasına olabildiğince yüksek ve anlaşılır bir sesle şunu sordu: "Az önce bilinçli olarak mı altı kez göz kırptınız?"

Mats bir kez göz kırptı.

Yani evet.

Ardından beş kez göz kırptı ve tekrar ara verdikten sonra göz kapakları on iki kez daha titreşti.

"Bir dakika, lütfen bize biraz zaman verin," diye ricada bulundu Roth ve yatağın ayak ucuna tutturulmuş küçük bir not tahtasını eline aldı.

"Mors alfabesini mi kullanıyor?" diye sordu Klopstock.

"Hayır, göz kırpışları bunu yapacak kadar düzenli değil."

Roth hızlı şekilde notlar aldı, tahminini doğrulamak için parmaklarını kullanarak saymaya başladı ve sonunda bulmacayı çözdüğünü hissetti.

"Onlar harf mi?"

Krüger'in gözlerine odaklandı.

"Alfabe. Bana harfleri mi sayıyorsunuz?"

Güçsüz ama belirgin bir kırpma.

"Evet!" dedi, arkasında duran Klopstock heyecanla.

Roth afallamış bir şekilde Mats'tan tekrar baştan başlamasını rica etti.

Mats yine altı kez göz kırptı.

F

Sonra bir öncekinden bir eksik.

E

"On iki," diye saydı Klopstock yüksek sesle, Roth ise not aldı:

L

Krüger'in göz kırpışları, dokuz kerelik bir tekrardan sonra son buldu.

I

"Feli kim?" diye bilmek istedi Doktor Klopstock.

"Felicitas Heilmann. Bir meslektaş."

Roth mikrofonu kapattı. "Doktor Krüger'in bir arkadaşı olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Klopstock başıyla onayladı. "Dün ofisime gelip Nele'nin başının dertte olduğunu söyledi. Ve Mats'ın, Buenos Aires'ten Berlin'e gelen bir uçakta olduğunu. Parçaları ilk defa o zaman

birleştirmeye başladım. Amelie'nin Suza'yla birlikte o uçakta olduğunu biliyordum, sözde tatilden dönüyorlardı. Feli yanıma, Ku'damm Kliniği'ne gelince Amelie'nin planını gerçekleştirmiş olabileceğine dair korkunç bir önseziye kapıldım."

Roth dehşete kapılmış bir yüz ifadesiyle elindeki not tahtasını yere indirdi.

"Siz de hiçbir şey söylemediniz, öyle mi?" dedi öfkeyle. "Bu bilgilerle hemen polise gitmek yerine, neden ortaya çıkmak için uçakta bir felaket yaşanmasını beklediniz?"

Klopstock maruz kaldığı sözel saldırının etkisiyle biraz canlanarak karşı atağa geçti: "Polise ne söyleyecektim peki? *'Hastalarımdan biri belki kaçırılmış olabilir. Babası belki bir felakete neden olabilir. Uçaktaki karım belki azmettirici olabilir,' mi?"*

Klopstock başını iki yana salladı.

"Elimde tahminden başka bir şey yoktu ki. Ayrıca Doktor Krüger'in yetkililere haber vermek yerine araştırmalarını tek başına yürütmeyi tercih etmesi bana, bir kuşku üzerine harekete geçmemin Nele'nin hayatını tehlikeye sokacağını gösterdi."

Öfkesini kontrol edemeyen Roth, küçümseyici bir el hareketi yaptı. "Söylediklerinizin tek kelimesine bile inanmıyorum. O olayın yaşanmasını istediniz Doktor Klopstock," dedi açıkça.

"Hayır."

"Ya da en azından kendinizi kurtarmak istediniz. Mümkün olduğunca olanların dışında kalmayı. Karınız ölmemiş olsaydı muhtemelen bizi asla arayıp yardım teklifinde bulunmazdınız. Bunu yapmanızın tek nedeni kendinizi aklamak istemeniz."

Klopstock öfkelendi. "Bu doğru değil," diye hiddetlendi. "Felicitas Heilmann bana geldiğinde ona yol gösterdim. Asistanımdan, ona Uhlandt'ın irtibat bilgilerini vermesini istedim, bildiğiniz üzere şu ana kadar hâlâ bulunamadı."

"Bu durumda bana neden Doktor Heilmann'dan söz etmediğinizi anlamıyorum."

"Bunu neden yapacaktım ki? Tamam, Nele'yi arıyordu ama yanılmıyorsam hepimiz aynı şeyi yapmıyor muyuz?"

Roth, Klopstock'un öne sürdüğü son bahaneleri dinlemeyerek kulağında cep telefonuyla, yoğun bakım ünitesinin parka bakan penceresinin önüne geçmişti.

Güneşli bir sonbahar günüydü, ziyaretçiler ve hastalar, yapraklarla kaplı bulvarda yürüyüş yapıyor ya da parktaki banklarda oturmuş sohbet ediyorlardı. Dışarıda hiç kimse yalnızca birkaç metre uzaklıktaki hastane duvarlarının ardında yaşanan acı ve sefaletten haberdar değildi.

"Hirsch?" diyen polisin sesini duydu Roth, bu defa doğrudan onu aramıştı. Arka planda hareket halindeki arabanın gürültüsü duyuluyordu.

"Ben Park Kliniği'nden Doktor Roth."

"Birazdan yanınızdayım."

"Güzel. Ama önce size bir sorum var: Soruşturmalarınız sırasında Felicitas Heilmann isminin hiç geçtiği oldu mu?"

"Hayır, olmalı mıydı?"

"Hasta bize az önce bir ipucu verdi."

"Pekâlâ. Bekleyin."

Roth hattın sessize alındığını duydu, bir süre geçtikten sonraysa polis yeniden konuşmaya başladı. Ya telsizden anons yapmıştı ya da cep telefonundan soruşturma dosyalarına erişimi vardı.

"Felicitas Heilmann, kırk iki yaşında, Prenzlauer Bergli özel psikiyatr, öyle değil mi?" diye sordu Hirsch.

"Bu o olmalı."

"Çok tuhaf."

Roth cep telefonunu bir kulağından diğerine aldı.

"Neden?"

"Şu ana kadar aralarında bir bağlantı kuramamıştık. Ama hayat arkadaşı onun kayıp olduğunu bildirmiş."

"Anlamadım?"

Başhekim, konuşmanın her kelimesini duymaya çalıştığını saklamayan Klopstock'la göz göze geldi.

"Aslında dün evleneceklermiş ama kadın onu ortada bırakmış."

"Bunun tesadüf olması mümkün değil."

Hirsch hattın öbür ucundan bir şey ısırmıştı, bu defa ağzı dolu bir şekilde konuştu: "Ben de öyle düşünüyorum. Demek istediğim, kilisede yüzüstü bırakılmak, bu bizim işimizde önceliği olan bir durum sayılmaz. Ama şu durum, lanet olsun."

"Ne?"

"Heilmann'ın nişanlısı bize gelinin cep telefonuna ait son verileri iletti. Buna inanmayacaksınız."

Araba uğultusu şiddetini artırdı, Hirsch hızlanmış olmalıydı.

"*Nerede*?" diye sordu Roth ve komiser ona Feli'nin bulunduğu son konumu söylediği anda, sanki içten içe donuyormuşçasına bir soğukluk hissetti: "VEB Et Kompleksi. Eski süt üretim tesislerinin orada."

69.

Hirsch

"Birazdan içeri gireceğim," diye homurdandı, bir astımlı gibi nefes nefese olan ve mavi gri üniformasına zar zor sığan güvenlik görevlisi. Az önce acı çeken bir yüzle içinden çıkmaya çalıştığı M&V Güvenlik Şirketi'ne ait araç için de durum pek farklı değildi.

Anlamsız şekilde büyük olan bir anahtar halkasında, asma kilide uyan anahtarı bulup Başkomiser Hirsch'e ve ona Felicitas Heilmann'ın bulunmasında yardım eden üniformalı iki memura kapıyı açtı. Yüzü, kilise korosundaki yeni yetmelere benzeyen bir adam ve ondan da genç görünen bir kadın, her ikisi de polis okulundan yeni mezun olmuş. Berlin'de sıfırdan ani bir arama çalışması başlattığınızda emrinize verilenler bundan ibaretti. Filmlerde daima baştan aşağı siyahlara bürünmüş ve tepeden tırnağa silahlanmış bir kurtarma timi doğrudan kapıyı kırardı. Gerçek hayattaysa, nefes nefese bir Oburiks dublörü ve peşinizde iki çaylakla birlikte kokuşmuş inek ahırlarını geziyordunuz.

"Son yirmi dört saat içinde üçüncü kezdir birileri bu sefil yerle ilgileniyor," diye söylendi kendisini Helmuth Müller olarak tanıtan güvenlik görevlisi. An itibariyle başkomiserin adımlarına yetişmekte büyük sıkıntı çekiyordu.

Tanrım, ben bile tartılırken teraziyi acı acı bağırtıyorum ama bu adam bir hulahop çemberini kemer niyetine kullanabilir, diye düşündü Hirsch, güvenlik görevlisine döndüğü sırada.

"Buraya başka kimler geldi?"

Müller bir penguen gibi paytak adımlarla peşinden gidiyordu.

"Dün burada izinsiz porno çevirmek isteyen üniversite öğrencileri. Ardından, firar eden gelinini arayan şu damat, şimdi de siz."

Hirsch, üniformalı yardımcılarına dağılmaları için bir işaret verdi. Kız ön tarafı, oğlan ise tesisin arka bölümlerini ararken kendisi de güvenlik görevlisi tarafından götürüldüğü bölmeyi inceleyecekti.

"Bir porno, öyle mi?" diye sordu, kamera ayaklığı ve vücut salgısına bulanmış sedyeye bakarak.

"En azından öyle söylediler. Elbette onları hemen dışarı attım."

Tabii.

"Ve bu şeyleri öylece burada bıraktınız?" Hirsch ayaklık ile sedyeyi işaret etti.

Güvenlik görevlisi çifte gerdanını kaşıyıp homurdandı: "Neden bırakmayayım? Demek istediğim, burası çöplük gibi, hem eninde sonunda kombineyi zaten yıkacaklar. Zaten burada neyin güvenliğini sağlayacağımı da anlamış değilim."

Hirsch sedyenin lekeli, plastik yüzeyini inceledi ve onun hemen yanında, tozlu ızgara zeminin üzerindeki izi fark etti. Görünüşe göre burada kısa süre öncesine kadar bir sandık duruyormuş.

"Peki Janek Strauss?" diye sordu Hirsch.

"Kim?"

"Müstakbel gelinini arayan adam."

"Ah, evet, o!" Güvenlik görevlisi tekrardan kaşındı. "Adının bu olduğunu bilmiyordum. Ah be, adam dün akşam resmen kıyameti kopardı. Ama onu içeri sokmadım. Sonuçta elinde arama emri gibi bir şey yoktu."

"Kararı," diye düzeltti Hirsch.

"Nasıl?"

"Ona arama kararı denir. Ayrıca sivil olduğundan yanında elbette ki arama kararı olmaz. Sizi federal basımevinden çıkan başka bir belgeyle ikna edemediğinden emin misiniz?" Hirsch ne demek istediğini açıkça belli ederek baş parmağı ile işaret parmağını birbirine sürttü.

"Hey, ben dürüst bir vatandaşım."

"Hımmm," diye mırıldandı Hirsch kendi kendine. "Trump da bir feminist."

"Ne demekti bu?"

Soruyu bir el hareketiyle geçiştiren Hirsch, aynı anda genç polisin uzaktan seslendiğini duydu: "Komiserim, sanırım bunu görseniz iyi olur."

Hirsch ahır alanından çıkıp eskiden hayvanların ve yem araçlarının geçirildiği koridordan geçip meslektaşının bulunduğu yere doğru ilerlemeye başladı.

Girişin yaklaşık elli metre uzağında, barakanın en uç kısmında duran genç polis, aşağıya inen bir merdiveni işaret ediyordu.

"Bir şey mi buldun?"

"Korkarım ki evet. Ancak bu hiç hoşunuza gitmeyecek."

Hirsch, güvenlik görevlisinden bir el feneri ödünç aldı ve meslektaşının arkasından, demir basamaklardan aşağıya, çürük kokusunun geldiği yere indi.

"Diğer uçta, girişin orada, şu fıstı... yani meslektaşınızın aradığı yerde başka bir bodrum girişi daha var," diye arkasından seslenen güvenlik görevlisinin sesini duydu Hirsch ancak komiser şu an için bununla ilgilenmiyordu.

"İşte," dedi genç polis gereksiz bir şekilde.

Dikkatini çeken şeyi Hirsch de fark etmişti.

"Kör değilim herhalde," diye mırıldandı ve ışığı, hiç şüphesiz zemindeki geçidi kapalı tutması için düşünülmüş tahta kapağın üzerine tuttu.

Girişin başına geçen Hirsch el fenerini yerin altındaki odanın içine doğrulttu.

Yüce Tanrım...

Hirsch eliyle ağzını kapattı. Genç polisin de nefes alıp verişleri hızlanmıştı oysa genel itibariyle aslında pek bir şey anlaşılmıyor ancak tahmin edilebiliyordu.

Her ikisinin el fenerinden yayılan ışık hüzmesi ilk olarak kana bulanmış bir kumaş parçasının üzerinden geçti, ardından kanlar içindeki hareketsiz bedenin geri kalanının.

Siktir, kahretsin, diye düşündü Hirsch, ardından bunu sesli söyledi ve nihayetinde kesinliğine dair hiçbir şüphe kalmayan gerçeği dile getirdi: "Çok geç kaldık."

70.

Mats

Onu diledikleri gibi açıp kapatabiliyorlardı.

Kaybolan boşluğu. Geriye kalan son düşüncelerini de Mats'tan çaldıklarında daha da büyüyor, kararıyor ve soğuyordu. Mikrofon kapanıp kulaklıklar sesleri iletmeyi bıraktığında sanki sürekli bir düşüş halinde, kendini sürekli yenileyen bir kâbusun içindeymiş gibi hissediyordu.

Çocukken korkunç bir masalın bir sahnesini, beş yaşındaki kafasından bir türlü atamamıştı, üzerine canlı canlı duvar örülen bir prensi anlatıyordu. Mats, arkasında sonsuz karanlığa mahkûm olduğu koyu renkli, iri tuğlalardan yapılmış, aşılması imkânsız bir duvar hayal etti. Kendi bedeninin görünmez ve dokunulmaz duvarlarının, bundan çok daha korkunç bir mahzen halini alabileceğini asla tasavvur edemezdi.

"Merhaba, Doktor Krüger?"

Başhekimin sesi, hayal edebileceği en güzel tınıydı. Karanlığı delen ve düşüşü yavaşlatan her ses bir armağandı.

"Beni duyuyor musunuz?"

Mats gözlerini kırptı, Roth ise ona teşekkür etti. Sesi öncekinden biraz farklı çıkıyordu. Daha gergin. Aslında söylediğini değil de bambaşka bir şeyi dile getirmek istermiş gibi.

"Nele'ye ne oldu?" diye bağırdı Mats, duyulmayacak kadar yüksek sesle, hapishanesindeki sonsuzluğa. Elbette cevap alamadı.

"Polisten henüz bir haber almadık," dedi Doktor Roth, kulağa bir yalan gibi gelmişti.

Ondan bir şey saklıyor olabilirler miydi?

"Şimdilik beklemekten başka çaremiz yok..." Mats, Roth'un nefesinin ağırlaştığını fark etti. "Ama belki bu süreyi değerlendiririz ve aklınıza, aramayı yapan görevlilere yardımcı olabilecek başka bir şey daha gelir."

Hangi aramadan söz ediyorsunuz? Nele'nin mi yoksa katilin mi?

Mats etrafı kırıp dökmek, ısırmak, tekmelemek ve bundan böyle bir daha asla yapamayacağı daha pek çok şey yapmak istiyordu. Roth'un ondan bir şey gizlediğini biliyordu. Bunu anlamak için yüzündeki suçluluk ifadesini görmesine gerek yoktu.

"Lütfen Doktor Krüger, bütün bunların sizin için ne kadar korkunç olduğunu biliyorum. Ama en küçük ayrıntının bile çok büyük önemi var ve polisler benden, sizi bir kez daha sorgulamamı istediler."

Mats sarsıldı, yana döndü ve ağır ağır uçan bir kuyruklu yıldız gibi kendi evreninde dönüp durdu. Kendini tamamen ve sonsuza dek dışarıya kapatmaması için Roth'un ondan bir şey sakladığını biliyordu. Ancak içten içe hâlâ Nele'nin yaşıyor olabileceği umudunu taşıdığı için, Roth kötü haberi vermediği sürece oyunu oynamaya devam edip başhekimin son sorusunu cevaplamaya karar verdi: "Doktor Krüger, lütfen düşünün. Uçakta, kızınızı bulmamıza yardımcı olabilecek, şüphe uyandıran başka bir şey fark ettiniz mi?"

Mats düşündü. Ardından göz kırptı.

Bir kez.

71.

Livio

Livio hangi akla hizmet buraya geldiğini bilmiyordu ama hiçbir şey görmemiş gibi yapıp evde, televizyonunun karşısında öylece oturmaya devam edemezdi.

Gerçi Livio aslında herhangi bir şey görüp görmediğine bile emin değildi. Dün. Feli'ye bakmak için tekrardan VEB Et Kompleksi'ne döndüğünde. Tamam, plakası sökülmüş, fildişi renginde bir taksinin, terk edilmiş bir sanayi bölgesinden ayrılması elbette biraz tuhaftı.

Belki de sürücü sadece bir gönderi teslim etmek için oraya gelmişti ya da uyuşturucu almak veya çöp atmak için, milyonlarca olasılık vardı. Ancak Feli, aradıkları adamın Klopstock'un şoförü olduğunu ve bu yüzden eski et fabrikası arazisinde bir taksi aramaları gerektiğini söylemişti. Adamın an itibariyle yanında müşterisi olmadan kuzeye doğru kırk kilometreden fazla yol kat edip Brandenburg'un ıssız bir bölgesine geldikten sonra, Tanrı'nın bile unuttuğu yerdeki bir başka terk edilmiş sanayi tesisinin önünde durmuş olması durumu daha anlaşılır yapmıyordu.

Ayrıca Livio, onu belli bir mesafeden buraya kadar takip ettikten sonra şüphe uyandıracak başka hiçbir şey görememişti. Taksi sürücüsünün bagajından bir ceset veya başka bir şey çıkardığını görmediği gibi, ne bir bağrış duymuş ne de bir boğuşmaya şahit olmuştu. Aksine henüz arabasından bile inmemişti.

Sürücü bir saat boyunca arabanın içinde öylece oturup etrafı izlemiş, Livio'nun ise bir süre sonra bu aptalca durumdan canı sıkılmıştı.

Her şey yoluna girecek, diye düşünmüş ve arabayı geri vitese takıp eve dönmüştü.

Bu dündü.

Ve bugün daha da aptalım.

Feli'yi ve ruh hastası olması muhtemel, ne yapacağı kestirilemeyen o taksi sürücüsünü aklından bir türlü çıkaramamıştı, kaldı ki Feli'nin cep telefonuna hâlâ ulaşılamıyordu. Kapalıydı.

Hem nikâh gününde hem de ertesi gün mü?

Yo, Livio, Kaja'nın balayında rahatsız edilmek istemediğine kendini ne kadar inandırmaya çalışsa da karnındaki his bu telkinle azalmıyordu.

Ya dün sürücü tarafından fark edildiyse? Sonuçta insanları takip etmek konusunda tecrübeli olduğu söylenemezdi, hem belki takip mesafesi düşündüğü gibi yeterli olmamış ve genel itibariyle fazla dikkat çekmişti?

Kısa bir an için ciddi olarak polise haber vermeyi düşündü ancak sabıka kaydı nedeniyle aynasızların kara listesinde olan biri için bu pek de akıllıca bir hareket olmazdı. Hem Feli'nin kendisi de bunu yapmasına defalarca karşı çıkmıştı. *Kim bilir, belki de yalnızca hayal görüyorumdur ve aslında her şey yolundadır?*

Ama hayır. Hiç de öyle hissetmiyordu.

İç sesi "Bu işte bir terslik var!" çağrılarına bir türlü son vermeyince öğleden sonra tekrardan yola koyulup Havelland'a kadarki uzun yolu tepmiş ve nihayetinde taksinin hâlâ ahırın önünde durduğunu görünce hiç şaşırmamıştı.

Aslında bundan hiç şüphe etmemişti. Altıncı hissi onu bugüne kadar hiç yanıltmamıştı.

Burada korkunç biçimde ters giden bir şeyler vardı.

Arabasını dünden beri bir milim bile kıpırdatmamış olan sürücü elbette artık direksiyon başında değildi.

Hareket ediyordu. Yavaş ama kararlı bir şekilde.

Lanet olsun, aklından ne geçiyor?

Livio ne kadar uğraşsa da taksi sürücüsü kapıyı açtığında, bulunduğu yerden binanın içini göremedi.

Ne Felicitas'ı ne de Nele'yi.

Ancak yanlış duymadıysa ikisinden birinin can havliyle bağırdığını işitti.

72.

Mats

Mats gözlerini kırptı.

"Evet mi? Dikkatinizi çeken bir şey mi oldu?"

"Tamam, tamam." Mikrofon hışırdadı ancak Roth sessiz kaldı. Belli ki doktor EVET/HAYIR sorularıyla cevaba ulaşmak için en uygun yolu arıyordu. Mats işini biraz kolaylaştırmaya çalıştı ve hiç aralıksız gözlerini kırpmaya başladı.

Roth ilk etapta ne olduğunu öğrenmeye çalıştı ve Mats'a ne söylemek istediğini anlamadığını söyledi, ardından açıkça şunu sordu: "Saymamı mı istiyorsunuz?"

Mats ona evet sinyalini verdi.

"Tamam, anladım. O halde lütfen tekrar baştan alalım."

Mat kırk yedi kez arka arkaya göz kırptı.

Roth'un gerçeğe yaklaşmak için doğru soruyu seçmesi yine zaman almıştı:

"Kırk yedi bir harf olamaz, öyleyse bir sayı?"

Mats bir kez göz kırptı.

"Yanınızda taşıdığınız bir belgede yer alan bir sayı mı?"

Mats bir eve ya da telefon numarasına ait olup olmadığı sorularına yaptığı gibi bu soruya da iki kez göz kırparak hayır cevabını verdi.

"Bir koltuktan mı bahsediyorsunuz? Kırk yedinci sıra mı?"

Mats tahmininin doğru olduğunu öğrenen Roth'un güldüğünü duyar gibi oldu.

"Pekâlâ, kırk yedinci sırada şüphe uyandıran bir şey vardı. Bir yolcu?"

Mats bir kez göz kırptı.

"Tam olarak hangi koltuk? Lütfen A için bir, B için iki kez şeklinde devam ederek göz kırpın."

Mats altı kez göz kırptı.

"47F mi? Cam kenarı. Bekleyin bir saniye."

Bir çıtırtı duyuldu ve Mats yeniden zihnindeki hissiz hiçliğin içine düştü. Kaybolan boşluğun içinde onu diledikleri gibi açıp kapatabilmeleri, hissettiği dehşeti daha da güçlendirdi.

Ona bir saat gibi gelen ancak bir yıl ya da yalnızca on dakika da olabilecek bir sürenin ardından tekrardan çekirge cırlamasını duydu, ardından Roth, kafası biraz karışmış şekilde şöyle dedi: "Şimdi soruşturma memurlarından biriyle konuştum. Bu uçuş için dört koltuk aldığınızı söyledi. Bunlardan bir tanesi 47F'ydi."

Mats bir EVET/HAYIR sorusu bulamadığı sürece tepkisizliğe mahkûmdu.

"Pekâlâ, şunu sormak istiyorum: Siz 47/F'de mi oturuyordunuz?"

Mats iki gez göz kırparak bir hayır sinyali verdi.

"Yerinize başka biri mi oturmuştu?"

Mats bir kez göz kırptı.

"Bir erkek mi?"

Mats bu soruya da tıpkı bir sonrakine yaptığı gibi evet cevabı verdi: "İmkânınız olsa onu tarif edebilir miydiniz? Ayırt edici bir özelliği var mı?"

Mats bunu takip eden soruların tamamına hayır cevabını verdi.

Hayır, ismini bilmiyordu, onu yüzünden tanıyamayacaktı, dövme, piercing, yara izi, ben gibi ayırt edici özellikleri yoktu. Onu sesinden, duruşundan, saç renginden ya da kıyafetinden de teşhis edemezdi.

Nihayet Roth asıl sorması gereken soruyu sordu:

"Bu bir koku mu?"

Mats bir kez göz kırptı.

"Adamın belirgin bir kokusu mu vardı?"

Mats yeniden onayladı.

Tekrardan ara verildi, Mats'ın mikrofonu kısa bir süre için tekrardan kapatıldı ve yeniden kaybolan boşluğun sonsuz uçurumuna düştü, ta ki Doktor Roth'un şöyle dediğini duyana kadar: "Koku duyunuzu yalnızca sınırlı sayıda uyarıcıyla tetikledik Bay Krüger. Daha önce söylediğim gibi bunlar klima, yani oda spreyi ve birazcık kadın parfümüydü."

Mats bir kez göz kırptı.

"Parfüm mü? Dikkatimizi yöneltmemizi istediğiniz, sıra 47'de oturan adam, kızınızın parfümü gibi mi kokuyordu?"

Mats iki kez göz kırptı.

"Bu da değil yani?"

Of, lanet olsun. Mats kendini, arayanın değil de bilgiye sahip olan tarafın gözlerinin bağlı olduğu, hastalıklı bir körebe oyunundaymış gibi hissetti. Üstelik artık oldukça kısalmış olan ömrünün sonuna kadar.

"Bir kez daha deneyeceğim. Adam parfüm kokuyordu öyle mi?"

Tek bir göz kırpış.

"Ama bu Nele'nin parfümü değildi?"

Mats tekrardan onayladı, Roth ise yüksek sesle düşünmeye başlamış gibiydi.

"Ama sizi sadece o parfüme maruz bıraktık. Başka bir koku kullanmadık. Ama başka bir kadın kokusu aldığınızı söylüyorsanız, o zaman..."

...bir hata yaptınız ve burnuma kazara yanlış kokuyu tuttunuz, doğru bildin, Sherlock.

Mats kendini aniden inanılmaz yorgun hissetti ama şu ana kadar tanıdığı yorgunluktan çok daha farklı şekilde. Daha kap-

samlı, daha derin ve dile getirilemeyen bir hüzünle iç içeydi. Trans halindeyken karısıyla ilgili bu kadar gerçekçi, neredeyse halüsinatif bir kavrayış içine girmesinin gayet mantıklı bir açıklamasının olduğunu öğrenmek, yaşama isteğinden geriye kalanları da yok etmişti.

Duygularını tetiklerken yanlış kokuyu kullanmışlardı. Elinde Nele'ye yardım edebilecek başka bir bilgi yoktu, üstelik Roth büyük olasılıkla ölümünü ondan gizliyordu. Öyleyse Doktor Roth neden ona bu anlamsız sorularla işkence etmeyi kesmiyordu?

"Bu parfümü tanıdığınız biri mi kullanıyordu?"

Evet, öyle.

"Hayatınızda önemli yeri olan biri mi?"

Mats yeniden göz kırptı.

"Kaja Claussen mi?"

Hayır.

"Felicitas Heilmann?"

"Karınız?"

Mats, polisin suçluyu bulmak istediğini biliyordu ama onun için bunun artık bir önemi yoktu. Hayatta sahip olduğu her şey elinden alınmıştı, karısı, kızı, kendi yaşamı. Hiçbir şey ona bunlardan herhangi birini geri getiremezdi.

"Karınızın parfümü müydü?"

Mats ona son bir iyilik yapıp bir kez göz kırptıktan sonra Roth'u bir telaş kaplamış gibiydi.

Evet. Katharina'nın en sevdiği parfüm.

Mats, Roth'un odada bulunan başka birine, bir doktor ya da hemşireye bir soru sorduğunu duydu: "O parfümü kimden aldık? Onu bize kim verdi?"

Sonrasında geriye başka hiç kimse ve hiçbir şey kalmadı, düşüncelerinin haykıran sessizliğinde kaybolan kendisinden başka.

73.

Franz

Franz, Google Maps üzerinden arazinin uydu görüntülerine bakarken bile neredeyse ağlayacaktı. Şu an bizzat burada olmak inanılmaz üzücü, bambaşka bir tecrübeydi. Bu arazinin ne çok acı ve eziyete şahitlik ettiğini düşünmek bile Franz'ın midesini bulandırıyordu.

Franz her ağır haksızlığın, meydana geldiği yerde ağırlığınca iz bıraktığına inanıyordu. Burada, Liebenwalde'deki terk edilmiş hayvan besi tesisinde Franz bu izin altında resmen parçalanma tehdidi altındaydı.

Küçük buzağılar kesilecek boyuta gelene kadar semirtilirken annelerinin iltihaplanmış memelerinden, aslında yavrularına ait olan sütü her gün elektrikli sağım pompalarıyla çalmak için kurulmuş bir dehşet fabrikası.

Bu acı burada çoktan sona ermiş olsa da Almanya'nın her yerinde binlerce kat daha fazlasının üretildiğini bilmesi onu mahvediyordu.

Franz terk edilmiş arazide ayaklarını sürüyerek soğuk hava deposu yönünde ilerledi. Liebenwalde'de her şey yavaş ve ite kaka ilerliyordu.

Dün buraya geldikten kısa bir süre sonra kendini birdenbire öylesine bitkin hissetmişti ki bir saat boyunca hiçbir şey yapmadan arabada oturmuştu. Hatta yorgunluktan birkaç dakikalığına uyuyakalmış ama uzaklaşan bir araba sesi onu uyandırmıştı.

Plakasını söktüğü için şanslıydı. Yerleşim yerinden epey uzak olduğundan buraya neredeyse hiç kimse gelmezdi, ahırın hemen önünde duran bir taksi, dün buradan geçen sürücünün dikkatini çekebilirdi.

Lanet olsun, Berlin'de meraklıların başına neler geldiğini bilseydi anında buradan toz olurdu. Önce güvenlik görevlisi, sonra da doktor kadın. Olsun, sonuçta hazırda tuttuğu bir B planı vardı ve nihayet işe yarıyor görünüyordu.

Eski soğuk hava deposuna eğreti bir şekilde sonradan takılmış olan alüminyum kapıyı açan Franz, bağrışları daha uzaktan duydu.

"İmdat! İmdat!.."

İyi ki bu civarda tek bir insan evladı bile yoktu. Bağrışlar, soğuk hava deposuna girdiğinde durdu, içinde gezilebilen, devasa boyutlardaki bu çelik buzdolabından bu binada iki tane vardı. İki arabalık bir garajdan daha büyüktü ve söndürdüğü takdirde bir daha hiç yanmayacaklarından korktuğu floresanlar dışında elbette ki artık çalışmıyordu. Onca zaman sonra bile hava sızdırmayacak şekilde kapanmasından endişelendiği için devasa kapıyı her ihtimale karşı aralık bırakıp bir tuğla yardımıyla desteklemişti.

Franz sarı renkli naylon çantasını yere bırakıp kamerayı çalıştırdı. Nele anında bağlarından kurtulmaya çalıştı.

"Nerede o? Onu nereye götürdün?"

Öfkeden deliye dönmüştü, yerinde duramıyordu. Dün yapı marketten aldığı elektrikli vinçle, onu yarı baygın bir halde çukurdan çıkarıp buraya taşıdığında olduğundan çok farklıydı.

Franz soğuk hava deposunun zeminini samanla kaplamış ve gösteri objesini, şiltesiyle birlikte buraya taşıdığı metal bir yatağa kelepçelemişti. Yalnızca sol kolundan, kalan yerlerini dilediği

gibi hareket ettirebiliyordu. Franz gerekli mesafeyi koruduğu sürece bunun ötesinde bir kısıtlamaya gerek duymuyordu.

"Bebeğim! Nerede o?"

Nele ayağa kalkıp yatağı da kendiyle birlikte hareket ettirmeye çalıştı ama onu bir santimetre bile kıpırdatmayı başaramadan dizlerinin üzerine düştü. Franz'ın ona giydirdiği beyaz gecelik, çıplak ayakları ve kirden topaklanmış saçlarıyla, histerik bir ruh hastası gibi görünüyordu.

"Bu iyi. Bu çok iyi," dedi Franz ve ağlayarak kamerayı, mücadele içindeki anneye doğrulttu. "Burada anlatılmak istenen de tam olarak bu işte. Artık nasıl bir his olduğunu anlıyor musunuz, Nele?"

"O nerede? Çocuğum nerede?" diye bağırdı ona Nele.

"Aynı soruyu, doğumdan sonra yavrusu kendisinden koparılıp alınan bütün memeli hayvanlar da soruyor. Biz midemizi peynir, çikolata, yoğurt ve bizi şişmanlatıp hasta eden tüm o şeylerle doldurabilelim diye buzağısından ayrılan her inek."

"Burada hasta olan tek kişi SENSİN!" Nele öylesine güçlü bağırdı ki tükürüğü, yüzüne sıçradı.

Franz başıyla onayladı. "İşte ihtiyacım olan acı. Bunu gören hiç kimse artık gözlerini kaçıramayacak. Al."

Franz sarı plastik bavulu ayağıyla ona doğru itekledi.

"Ne var bunun içinde?"

"Bir süt pompası." Franz göğüslerini işaret etti. "Ne yazık ki elektrikli değil ama işinizi görecektir," dedi ve yeni gözyaşlarını koluna sildi. *Ah evet,* korkusunu, acısını ve endişesini anlayabiliyordu ama iyi bir şeye vesile olmak için bazen kötü şeyler yapmak gerekiyordu. Bugüne kadar hangi devrim savaşmadan kazanılmıştı? Hangi savaş şiddetsiz sona ermişti?

"Seni bulduklarında ne olacağını biliyorsun," dedi Nele, artık kendisi de ağlıyordu.

"Beni ancak istediğimde bulabilirler," diye cevapladı Franz ve kamerayı yeniden çalıştırdı.

Aynı anda terli ensesinde hafif bir esinti hissetti. Arkasını döndü ve son olarak şu sözleri duydu: "Yerinde olsam o kadar emin olmazdım!"

Hemen ardından hızla tepesine inen bir tuğla, Franz'ın alnına saplanıp kafatasında bir yarık açtı.

74.

Nele

Nele ilk olarak Franz'ın kamerayı elinden düşürdüğünü, ardından da kanlar içinde yanına yığıldığını gördü. Franz hiç ses çıkarmadı hatta en ufak bir savunma hareketi yapmadan yüzüstü yere yığılıp yüzünü çelik zemine çarptığında bile.

Kırılan burnun çıtırtısı ile yarılan kafatasından çıkan çatlama sesi Nele'ye çukurdaki en korkunç anını hatırlattı. Çevresini saran karanlık, tepeden inen küçük bir ışık hüzmesiyle aydınlandığında, biri tahta kapağı kaldırdığı için kurtulduğunu sanmıştı.

"Geber!" diye bağırdıktan sonra zindanı tekrardan kapatarak tüm ümitlerini tek bir sözcükle paramparça eden biri.

Onu bir kez daha arkadan vurmak için geri gelmiş olan biri.

"David," diye eski sevgilisinin adını haykırmak istedi Nele, ama nefesini kesen korku yüzünden, ağzından çatlak bir fısıltıdan fazlası çıkmadı.

"Livio," diye düzeltti adam gülümseyerek. "Yeniden gerçek ismimi kullanmaya başladım. Ucuz sihirbazlık numaralarından sıkıldım. David Kupfer miadını doldurdu."

Livio tuğlayı yere, ölen Franz'ın yanına attı, eldivenlerindeki tozu kot pantolonuna sildi ve soğutma odasına göz gezdirdi.

"Neden?" diye bağırdı Nele.

"Bir de soruyor musun? Bana hastalığını bulaştırdın, seni sürtük!" Livio öfkeden titriyor, her iki şakağındaki damarlar seğiriyordu. "Başıma bir velet sarmaya çalışman yetmiyormuş

gibi şimdi bir de senin gibi hayatımın sonuna kadar Wedding Kliniği'ne gitmem gerekiyor. HIV pozitif. Bu senin suçun!"

Tekrarlayan bir öfke patlamasıyla, ölen Franz'ın yakasına yapıştı ve bedenini havaya kaldırıp Nele'nin bulunduğu yere doğru sürükledi.

"Yani bütün bunlar senin planındı?" dedi Nele dehşet içinde.

Bu kadar kısa sürede şiddet eğilimli, takıntılı bir adamdan, soğukkanlı bir katile nasıl dönüşebildiğini anlayamıyordu.

"Tüm bunların sebebi sana hastalık bulaştırmış olmam mı? Ve bebeğin için ödeme yapmak istememen?"

"Delirdin mi sen?" Franz'ı yarım metre ileriye sürükledi. "Bu kaçıkla hiçbir bağlantım yok. Ama o, Tanrı'nın bir lütfu. Hak ettiğin cezan."

Livio konuştukça ağzının kenarlarında tükürük birikiyordu.

"Beni evden attığında seni yalnızca kızdırmak istedim ve evin çeşitli yerlerine 'hediyeler' bıraktım."

Nele minderlerin arasında bulduğu jileti hatırladı.

"Fakat teşhis koyulduğunda, en az patlattığım lastikler kadar yerle bir olduğunu görmek istedim."

Ve bir sepetle birlikte kapımın önüne bıraktığın sıçan kadar ölü.

"Ama bir planım yoktu. Şu manyaktan farklı olarak. Tanrım, sanırım biz erkekleri deli etmekte gerçekten çok başarılısın. Sana neden bu kadar öfkeli olduğunu bilmiyorum ama sana burada yaptıklarını çok beğendim."

"Neden geri geldin?"

"Çünkü şu kaçığın, işi sonuna kadar götüremeyeceğinden korktum. Ve ne kadar ilginçtir ki aynen düşündüğüm gibi olmuş, hâlâ hayattasın. Sırası gelmişken, Feli nerede?"

"Kim?"

Livio, Nele'nin bağlı olduğu yatağa yaklaşık yarım metrelik bir mesafede, cesedi elinden bırakıp düşmesine izin verdi.

"Felicitas Heilmann. Seni arayan şu doktor."

"Onu rahat bırakacaksın!"

"Kim demiş? Yoksa sen mi?" Livio umursamaz bir el hareketi yaptı. "Endişelenmene gerek yok. Onu tongaya düşürebilmek için standart programımı uyguladım. 'Nazik hergele, sahiplenme içgüdüsünü harekete geçiriyor' numarası siz piliçlerin üzerinde her zaman işe yarıyor." Pis pis sırıttı. "Ama amacım onu yatağa atmak değildi. Sadece beni, sana götürmesini istiyordum. Şimdiyse çenesini kapalı tutmasını istiyorum. Söyle hadi, nerede o?"

Nele'nin midesi büzüştü. İçini aniden yoğun bir hüzün kapladı. Yalnız, terk edilmiş ve kayıp olduğu gerçeği kendini hiç bu kadar belirgin şekilde hissettirmemişti.

"Bana ne istiyorsan yap Livio. Beni, eskiden yaptığın gibi dövebilirsin, seni nefret saçan, aşağılık pislik! Bana yardım eden yegâne kişiyi ele vermeyeceğim."

"Nasıl bir yardımmış bu?"

Livio, Franz'ı öldürmek için kullandığı taşı yerden aldı, Nele ise birkaç saniye içinde, onu kaçıran adamla aynı kaderi paylaşma beklentisi içinde daha hızlı konuşmaya başladı.

"Franz onu demir bir çubukla yaraladı, yine de doğumumda bana yardım edebilecek durumdaydı. Göbek bağıyla ilgili bir sorun yaşandı. Onsuz hayatta kalamazdım. Feli bana baktı."

Livio, ondan iki kol uzunluğu kadar uzaktayken durdu. Taş, bir eldivenden diğerine geçip sürekli yer değiştiriyordu.

"Ona benden bahsettin mi? Kim olduğumu biliyor mu?"

Lanet olsun, hayır. Uzun uzun sohbet edecek zamanımızın olduğunu mu sanıyorsun, diye düşündü Nele öfkeyle ancak Livio'nun bu soruyla neyi öğrenmeye çalıştığını elbette biliyordu. Nele'yi çukurda bulup onu öylece orada bıraktığını ve başkalarının işlediği suçları kendi çıkarı için kullanan bir katil olduğunu Feli'den başka kimsenin bilip bilmediğini merak ediyordu..

"Evet," diye yalan söyledi Nele bu yüzden. "Feli'ye hakkındaki her şeyi anlattım. Kim olduğunu biliyor. Beni öldürürsen polis bunu kimin yaptığını bilecek ve sen de ömür boyu parmaklıklar ardında kalacaksın."

Livio bir an için şaşırdı, ardından kahkaha attı. "Yalan söylüyorsun. Seni fazla iyi tanıyorum."

Livio hâlâ kıkırdayarak Franz'ı yeniden yukarı kaldırdı, bu defa onu uzun saçlarından yakalayıp kollarının altından tuttu ve onu Nele'nin üzerine atarak, adamın ağırlığı altında, metal yatağın içine gömülmesine neden oldu.

Nele tiksintiyle adamın altında döndü ve hareketsiz bedenini yataktan aşağıya itti.

"Bunu Franz yapmış gibi mi göstermek istiyorsun?" diye bağırdı Nele, her yanına Franz'ın kanı bulaşmış halde kendini kurtardıktan sonra. Delirmiş gibi, serbest olan tek eliyle yüzünü temizlemeye çalıştı ancak sadece kanın daha çok yayılmasına neden oldu. "Gerçekten işin içinden bu şekilde sıyrılabileceğini mi sanıyorsun? İlk şüphelenecekleri kişi çocuğun babası olacak."

Livio başını iki yana salladı ve yerdeki kamerayı işaret etti. "Herifin sana nasıl eziyet ettiğini gösteren bir video kaydı var. Ayrıca o kaçıkla aramda en ufak bir bağlantı dahi yok." Alaycı bir şekilde güldü. "Evet, sanırım bu şekilde sıyrılabilirim."

Livio tuğlayı Franz'ın cesedinin yanına attı. Nele'nin ulaşamayacağı kadar uzağa. Ama soruşturma memurlarına, Nele'nin onu, kendini korumak için öldürdüğünü düşündürecek kadar yakına.

Asıl soru, Livio'nun bana ne yapmayı planladığı, diye düşündü Nele panik içinde. *Beni de mi öldürecek? Yoksa bir kez daha öylece geride mi bırakacak?*

Nele bakışlarını kapıya çevirdi ve kendini gülümsemekten alıkoyamadı.

"Ayrıca inanılmaz iş birlikçiydim," dedi Livio ancak Nele onu dinlemiyordu. "Ayrılmadan önce beni jinekoloğunun muayenehanesinde çocuğun babası olarak kaydettirmiştin. Bugün Park Kliniği'nden bir hemşire beni aradı. Baban orada komada yatıyor."

"Ne?" Livio, Nele'nin dikkatini yeniden kazanmıştı. "Az önce ne dedin sen?"

"Bir şekilde onunla iletişim kurmaya çalışıyorlar, bana kullandığın parfümü sordular."

Babam komada mı yatıyor?

"Ona ne oldu?"

Livio ona cevap vermedi, belki de sorusunu yanlış anlamıştı, sonuç olarak sadece şöyle dedi: "Sanırım ölümle pençeleşiyor. İhtiyar babalığın, nalları dikerken AIDS hastası, fahişe kızını hatırlamak istemez diye düşündüm. Onlara Shangril olduğunu söyledim, annenin hatırası olarak banyonda sakladığın şu iğrenç koku. Bir defasında bana onu zorla koklattığını hatırlıyor musun? Sanki annenin yaşarken nasıl koktuğu umurumdaymış gibi. Neyse, en azından sonunda bir işe yaradı. Shangril artık üretilmiyor ama ben yardımseverliğimi konuşturup onlara, kalan stokları satan Friedrichshain'daki bir dükkânın adını verdim."

Nele gözlerini kapattı. Son saatlerde katlanmak zorunda kaldığı bütün o fiziksel ve ruhsal acılardan, aklını kemirip paramparça eden onca şeyden sonra, şimdi bir de babasının ölmek üzere olduğunu öğrenince dayanma gücünün sonuna gelmişti.

"Büyük bir hata yaptın," söyleyebildiği tek şeydi. Sessiz, sakin, soruna parmak basan ama tamamen medeni şekilde yürütülen bir sohbetteki gibi.

"Parfüm konusunda mı?" diye sordu Livio.

"Hayır, tuğla konusunda."

"Eldiven takıyorum, üzerinde parmak izim yok."

"Onu kastetmiyorum. Franz onu kapı tutacağı olarak kullanmıştı."

Nele bakışlarını çıkışa çeviren Livio'yu izledi. Gözlerinin büyüyüp neredeyse yuvalarından fırlayacak hale gelişini izledi, Nele'nin çok önceden fark ettiği şeyi şimdi o da görmüştü: Soğutma kabininin kapısı kapanmıştı. Yani artık kilitliydi.

Hızla arkasını dönen Livio, iki adımda çıkışa ulaştı ve eliyle alüminyum kaplamayı yokladı.

"Kendini boşuna yorma," diye fısıldadı Nele ve son bir gayretle aşağıya eğildi. Serbest olan eliyle cesede uzandı.

Livio o esnada çaresizce bir kulp ya da kapıyı açan başka bir mekanizma bulmaya çalışıyordu. Ancak kapıda yalnızca güvenlik anahtarı için düşünülmüş bir delik vardı.

"Mahsur kaldık. Üstelik hava geçirmez şekilde kilitlenen bir hapishanede," dedi Nele, bundan emin olmamasına rağmen. Fakat katlanmak zorunda kaldığı onca acıdan sonra kısasa kısas yapmak ve Livio'nun paniğe kapılmasına yol açmak kendini iyi hissettiriyordu.

"Hayır! Hayıırr! Hayır, bu mümkün olamaz!" diye bağırdı Livio, kapıyı deli gibi yumruklayıp tekmeler savurarak.

Bu arada aradığı şeyi bulan Nele elini Franz'ın ceketinin cebinden geri çıkardı.

Aynı anda Livio ona doğru dönünce Nele bir anda hareketsiz kaldı.

"Ne var orada?" diye öğrenmek istedi Livio, ondan.

Nele bağlı olan elinin parmaklarını yumruk yaptı.

"O bir anahtar mı?" diye tahmin yürüttü eski sevgilisi, Nele ise inandırıcılıktan uzak bir şekilde başını iki yana salladı.

"Elbette. Kaçık herifin yanında bir anahtar vardı."

Livio, yüzünde delice bir gülüşle ona doğru ilerledi. Nele ise yatağın üzerinde kayarak elinden geldiğince ondan uzaklaşmaya çalıştı.

"Onu bana ver."

Livio, Nele'nin midesine yumruk atıp üzerine doğru eğildi. Nele acıyla inledi ama pes etmedi. Ancak Livio, kapalı tuttuğu parmaklarını açınca Nele onun gücüne daha fazla karşı koyamadı.

"Bu ne?" diye sordu şaşkınlıkla, Nele ona nihayet avuç içini sergileyince.

"Sakız," dedi Nele doğruyu söyleyerek.

Franz'ın cebinde duruyorlardı. Nele onları, serbest olan sağ eliyle alıp sol avucuna koymuştu.

"Anahtar yok mu?" diye sordu Livio, yaşadığı hayal kırıklığı yüzünden bembeyaz kesilmiş halde.

"Hayır," dedi Nele, bitkin ama her şeye hazır şekilde.

"Anahtar yok. Burada birlikte öleceğiz."

Ardından Nele, Livio'nun göz yuvarının yarısını ve yanak bölgesini kesip yine Franz'ın cebinde bulduğu falçatayla şah damarını parçaladı.

75.

Roth
Üç saat sonra

Bu onun için bir ilkti ve bir felaketle sonuçlanmasından çok endişeleniyordu.

Roth daha önce sayısız kriminal olayın çözülmesine yardım etmiş olsa da bugüne kadar hiç olay yerinde bulunmamıştı. Hatta bir defasında bir olayın çözülmesine yardım etmek için bir polis memuruyla birlikte Côte d'Azur'e uçmuştu ancak orada olay mahalline gitmemiş, yalnızca polisin kayıp bir kişiyi bulmasına yardım etmişti. Bugün olmasından endişe duyduğu gibi bir cesedi değil.

"Her iki araç sahibinin de kimliği belirlendi," dedi, yanında duran Komiser Hirsch. "Ahırın önündeki taksi, Franz Uhlandt üstüne kayıtlı, yani şüphelimizin. Su depolarının arkasındaki Renault ise Livio Kress'e ait."

Liebenwalde'de bulunan eski bir hayvan besi tesisinin çamurlu arazisinde, kontrol edilip güvenliği sağlanmış bir inşaat kulübesinin yanında durmuş, özel görev timinin onlara telsiz üzerinden yeni bilgiler vermesini bekliyorlardı.

Siyah üniformalı ve baştan aşağı silahlı üç görevli az önce tuğladan yapılmış, yıkık dökük bir binanın içine girmişlerdi.

"Soyus?" diye seslendi Hirsch, tim başkanına telsizinden.

"Ev temiz," diye cevapladı adam anında. "Şimdi soğutma kabinlerini açıyoruz."

"Tebrikler. Bunu hiç beklemiyordum doğrusu," diye dürüstçe itiraf etti Roth. "Hokus pokus numaranız işe yaramış gibi görünüyor."

Roth'a kendisini takip etmesini işaret etti ve birlikte binanın içine girdiler.

"Hipnoterapi, hokus pokus değildir," diye karşı çıktı Roth. "Regresyon yapılmasaydı hasta, uçakta yaşadıklarıyla ilgili hiçbir şey hatırlayamazdı."

"Evet, evet. Bunun farkındayım, ayrıca yaptığınız işe gerçekten inanılmaz saygı duyuyorum doktor. Aramızda kalsın ama zamanında izlediğim bir hipnoz şovunda, insanların aniden havlamaya başlamaları ya da sayıları unutmaları gibi şeyleri oldukça tuhaf bulduğumu söylemeliyim. Ama bunun komada olan bir hastayla da yapılabileceğine gerçekten inanmazdım."

Roth gözlerini yuvarlayıp iç çekti. Şimdi soğutma kabinlerinin bulunduğu bölümün girişinde duruyorlardı.

"Tıbbi hipnozun bu tarz şarlatanlıklarla hiçbir ilgisi yoktur. Ayrıca Doktor Krüger komada değildi, o bir Locked-in hastası, yani kendisi uyanık, dolayısıyla da sesler yardımıyla trans durumuna getirilmeye çok müsaitti."

Hirsch güldü. "Ve o sırada kızını, Tanrı'nın bile unuttuğu bu yerde aramamız gerektiğini mi hatırladı?"

Roth onu, zemini fayansla döşenmiş bir alana kadar takip etti. Bir kesme hamlacının uzaktan gelen sesini duydu.

"Duygularını tetiklemek için kızının en sevdiği parfümü kullandığımızı sanıyorduk ama yanlış yönlendirildiğimizi anlamamızı sağladı. Üstelik Nele'nin eski sevgilisi, çocuğunun da muhtemel babası tarafından..."

"... bize neden yanlış bir parfüm ismi verdiğini bilmediğimizden ve aramalara geri dönmediği için, cep telefonu sinyallerini, arabasına, yani buraya kadar takip ettik."

Hirsch onu sert ama kaba olmayan bir şekilde kolundan tuttu ve kısa bir an için ilerlemesine engel oldu. "Biliyorum, biliyorum. Size takılmama aldırmayın. Ben de en az sizin kadar gerginin doktor. Olumlu sonuçlanma olasılığı bu kadar düşük olan görevlerden nefret ediyorum, kaldı ki..."

Hirsch'in telsizi hışırdadı. Kesme hamlacının sesi durmuştu.

"Komiserim?"

Özel harekât başkanının sesini hem telsizden hem de gerçekten duyacak kadar yakındılar.

"Ne?" diye bağırdı Hirsch ve giriş bölümünden ayrılıp hızla köşeyi döndü. Roth onu takip etti ve üç polisin, silahlarını indirmiş bir şekilde, devasa bir soğutma deposunun, hamlaçla açılan çelik kapısının önünde durduğunu gördü.

"Yüce Tanrım," dedi, olay yerine ilk ulaşan Hirsch.

"İnsan, içerideki havayla ne kadar süre idare edebilir ki?" diye sordu, özel harekât polislerine ancak sorusu yanıtsız kaldı.

"Hiçbir şeye dokunmayın," diyen bir ses duydu Roth, depoya göz atmak için adamların yanından başını uzattığı sırada.

Görebildiği her şey kırmızı ve kandı. Ve kırmızı. Ve daha çok kan.

En korkutucusu, tamamen kana bulanmış, parlayan yüzüydü, Nele sanki başını kanla dolu bir küvetin içine daldırmış, ardından da gözlerini kapatıp ölüm uykusuna dalmıştı. Birinin kafatası yarılmış, diğerininse gırtlağı kesilmiş diğer iki cesetle birlikte, üçü birlikte natürmort bir dehşet tablosu oluşturuyorlardı.

Roth öğürdü, midesinin kontrolünü tamamen yitirmişti ve tam kusacakken parıltıyı fark etti. Gördüğü beyaz parıltı dikkatini öylesine dağıtmıştı ki kusma ihtiyacını unutuverdi.

O beyaz parıltı... Nele'nin gözlerindeydi.

"O yaşıyor," dediğini duydu birisinin ancak çok sonra, çoktan soğutma deposuna girmiş, çoktan Nele'nin yanına diz çökmüş

ve hızla atan nabzını yokladığı sırada, birden fazla erkek sesi ona, olay yerine müdahale ettiğini bağırınca, hiç durmadan o iki kelimeyi tekrarlayan kişinin kendisi olduğunu fark etti.

"O yaşıyor."

Tekrar ve tekrar, sonunda Nele de ağzını açana kadar. Bağıramayacak halde, odanın içindeki havayı neredeyse bitirdiği o uzun saatlerden sonra çok güçsüz ve boğulmaktan son anda kurtulmuş olarak. Roth'un, ne söylediğini duymasına gerek yoktu. Bunu dudaklarından okuyabiliyordu, onları oynatmamış olsaydı bile düşüncelerini okuyabilirdi. Bir annenin böyle bir durumda yalnızca tek bir düşüncesi olabilirdi.

"Bebeğim nerede?" diye sordu ona ve çok çok uzakta bir yerlerde, dehşet odasının dışındaki, bambaşka bir dünyada bir polis memuru, Komiser Hirsch'e seslenip şöyle dedi: "Aman Tanrım. Arka tarafa gelin. Bunu görmeniz lazım!"

76.

Nele
İki gün sonra

Kış geliyordu. Buna hiç şüphe yoktu. Park Kliniği'nin üst katında, eskiden sigara odası olarak kullanılan ama artık hastaların kaldığı odada belirtileri şimdiden görmek mümkündü. Yere kadar inen panoramik pencereler beşinci kattan, on yıl öncesine kadar sıra dışı bir başhekim tarafından yönetilen bir akıl hastanesiyken geniş kapsamlı, çok meşhur bir özel hastaneye dönüşen sanatoryumun bahçesini aşan bir görüş sağlıyordu.

Meşe ve ıhlamur ağaçlarının yapraksız dalları rüzgârda eğiliyordu; henüz geçen hafta hastalar ve yakınları tarafından sonbahar güneşinde son kez güneşlenmek için kullanılan çimenler gri ve sertleşmiş görünüyordu. Çok yakında, aralıksız yağan yağmurun yerine, koyu gri renkli bulut örtüsünden yağacak olan karla kaplı halini hayal etmek hiç zor değildi.

Nele bu soğuk ve yağışlı, berbat havada kaçırılmış olsaydı ne yapacağını düşününce ürperdi. Yaşamak zorunda kalmadığı onca şeyi düşününce bir kez daha ürperdi. Bir tekerlekli sandalyede, karşısında oturan ve ellerini bir kahveyle ısıtan kadın sayesinde. İki kaşık şekerli ama sütsüz bir kahve.

Her ikisi de uzun bir süre süt içmeyecekti.

"Gerçekten iyi misin?" diye sordu Nele, Feli ise başıyla onayladı. Başı hala bandajlıydı, Franz'ın sayesinde aldığı yaralar düşünülünce bu hiç şaşırtıcı değildi. Doktorların söylediğine göre, demir boruyla aldığı darbe çok kötü sonuçlara yol açmamıştı,

tahminlerine göre öldürme amaçlı değildi ancak buna rağmen ciddi bir beyin sarsıntısına ve kafatasının üst bölgesinde bir yırtılmaya neden olmuştu. Polis memurları, kadını eski et kompleksindeki çukurun içinde bulduklarında ilk önce öldüğünü sanmışlardı.

Feli son anda Hirsch ve adamları tarafından bulunmasaydı büyük olasılıkla Franz'ın onu bırakmış olduğu çukurda gerçekten ölmüş olurdu.

"Herkes senin bir fenomen olduğunu söylüyor," diye gülümsedi Nele ve Feli'nin elini tuttu. "Hiçbir ebe bu yaralarla böylesi bir mucizeyi gerçekleştiremezdi."

Feli gülümsedi ve bakışları tıpkı Nele'ninkiler gibi, ana kucağında huzurlu bir şekilde ağzını şapırdatan bebeğe takıldı. İri gözleri belli belirsiz aralık duruyordu, yüzündeyse mutlu bir meleğin gülümsemesi vardı.

"Sen olmasaydın o çukurda ölmüş olurduk."

"Baban olmasaydı," diye düzeltti Feli nazikçe.

Aslında bu şeref her ikisine aitti. Franz, Feli'nin üzerini aramış ve cebinde bir doktor kimliği bulmuştu. Nele'nin doğum yapmasına yardım edip edemeyeceğini sorduğunda Feli'den evet cevabı alınca da başındaki ciddi yaraya rağmen onu kurtarma halatıyla çukura indirmişti. Feli pisliğe, kokuya ve dar alana rağmen aşağıda insanüstü bir beceri sergilemişti.

"Yalnızca jinekoloji bölümünde yaptığım hasta bakımı stajımı hatırlamaya çalıştım," diye yardımını önemsizleştirmeye çalıştı Feli.

Cesur müdahaleleriyle göbek bağındaki sorunu çözmemiş olsaydı muhtemelen hem anne hem de bebeği acılı bir şekilde ölecekti. Babası da Livio'yla ilgili bulmacayı çözmemiş olsaydı cep telefonu sinyalleri sayesinde konumunu asla belirleyemez ve Liebenwalde'deki hayvan sağım tesisini hiçbir şekilde bulamazlardı.

"İsim konusunda bir karar verdin mi?" diye bilmek istedi Feli ve bakışlarını bebekten ayırdı.

"Viktoria," dedi Nele ve ikisi birden gülmeye başladı.

"Zafer kazanan. Bu çok uygun," dedi Feli.

"Biliyorum."

Polisler Viktoria'yı iki soğutma deposu ilerideki bir buzağı bölmesinin içinde bulmuşlardı. Vücut ısısı biraz düşmüş olsa da gayet hareketli ve genel olarak iyi durumdaydı. Franz gerçekten de saplantılı düşüncesinin mantığına sadık kalmış ve bebeği öldürmek için değil, sadece annesinden ayırmak için almıştı. Viktoria'nın bundan uzun vadede zarar görüp görmeyeceği, özellikle de normal ve kanlı bir şekilde gerçekleşen doğum sırasında hastalık kapıp kapmadığını anlamak şimdilik mümkün değildi ve en erken altı hafta sonra belirlenebilirdi. Fakat bu, hayatının hiç şüphesiz en korkunç sınavını atlatmış olduğu gerçeğinin yanında önemsizdi. HIV artık bir ölüm fermanı olmaktan çıkmıştı. Nele için önemli olan tek şey, Viktoria'nın hayatta olmasıydı.

"Sen benim kahramanımsın," diye Feli'ye bir kez daha teşekkür etti.

"Ben bir salağım," diye cevapladı Feli ama gülümsedi.

"Bir psikiyatr olarak Livio'da bir terslik olduğunu anlamam gerekirdi."

Nele burun kıvırdı. "İnan bana, cazibesine kapılmanın hiç de zor olmadığını en başta ben itiraf edebilirim. Hatta ona bu maceracı, vahşi tarzı yüzünden âşık olmuştum."

"Ama sen görünüşün ardındaki narsisti fark etmek için eğitim almadın. Başarısızlığım bana bir türlü huzur vermedi."

Feli klinikte giyilmesi zorunlu olan sabahlığından cep telefonunu çıkarıp masanın üzerine koydu.

"Dün ilk kez yeniden sağlıklı düşünebildiğimde, oturduğun binadaki eczaneyi aradım. Ricam üzerine bütün güvenlik kayıtlarını tekrardan incelediler."

"Ve?"

"Baban beni kaçırıldığın gün senin evine gönderdiğinde o, dairendeydi."

"Livio mu?" Nele'nin aklı karışmıştı.

"Evet. Su kesen patlayınca aceleden kapıyı açık bırakmışsın, ben de içeriye bu sayede girebildim. Livio etrafa göz gezdirirken onu gafil avlamış olmalıyım."

Feli ona sol elini gösterdi, Nele başta ne demek istemediğini anlamadı. "Mats'la telefonda, kaçırılman hakkında konuştuğumu duydu. Kaçabilmek için ben banyodayken ışığı kapatıp parmaklarımı kapının arasına sıkıştırdı. Kamera kayıtlarında benden hemen önce binadan koşarak çıktığı görülüyor."

"Tamam ama evimde ne işi vardı?"

Feli öne doğru eğilip diğer kolunu da masanın üzerine yasladı. Artık birbirlerinin her iki elini de tutuyorlardı.

"Bir narsist reddedilmeyi kaldıramaz. Ayrılmanızdan sonra seni sürekli takip etti Nele. Daha sonra muhtemelen kaptığı hastalık ve yük olarak gördüğü bebek yüzünden intikam almak istedi. Polis, sokağımızda patlatılan lastiklerden de onun sorumlu olduğunu tahmin ediyor. Diğerlerini sadece seninkinin dikkat çekmemesi için delmişti."

Bu sözler Nele'nin aklına, minderlerin arasındaki jileti getirdi. *Kanın öldürüyor!* Livio onu, sepetteki sıçan yüzünden korkuya kapılıp kilitleri değiştirmeden önce oraya yerleştirmiş olmalıydı.

Geç kalmışım!

Sıçan, lastikler, jilet, intikam.

Hepsi kulağa mantıklı geliyordu, Nele sadece bir konuyu açıklayamıyordu.

"Beni birlikte aramaya başlamanız nasıl oldu?"

Feli ne demek istediğini anlamıştı. "Beni başarılı bir şekilde manipüle etti, beni öfkelendiren de bu zaten. Anlamam gerekirdi."

Feli, Nele'nin ellerini bırakmadan tekrardan biraz geriye yaslandı. "Livio ilk olarak senin evindeyken kaçırıldığını öğreniyor. Bununla ilgili daha fazla şey öğrenmek istiyor. Beni Klopstock'a kadar takip edip basit bir hırsızlık numarasıyla tuzağına düşürmeyi başarıyor."

"Cep telefonunu çaldı."

"Aynen öyle. Sonra da onu satmaya çalıştığı sırada kendini bilerek yakalattı."

Nele parmaklarını yavaşça Feli'nin elinden ayırıp ayağa kalktı. "Bunu nasıl becerdiğini bütünüyle gözümde canlandırabiliyorum. Başlarda ben de aşktan gözü dönmüş bir ergen gibi peşinden koştum. Parasını ise yaptığı o numaralarla kazanıyordu."

Feli'nin bakışları hâlâ üzgündü. "Harabeye gelip farklı yönlere ayrıldığımızda şüphelenmem gerekirdi. Ben ön taraftaki bodrumu, o ise arkadakini kontrol etti. Yukarıda vedalaştığımızda bana tuhaf bir şekilde baktı halbuki sadece kayıp düşmüş ve üzerimi kirletmiştim. Bakışlarındaki güvensizliğin nedenini anlayamadım. Artık seni bulduğunu anlamış olmamdan korktuğunu biliyorum. Sonra da yanımdan ayrılmak için olabildiğince acele etti. Lanet olsun, Mats'ın yerine doğrudan polisi aramam gerekirdi."

"Hayır, sen her şeyi doğru yaptın."

Nele yeniden oturup Feli'nin elini tuttu. O esnada parmağındaki nişan yüzüğüne dokundu. Tepesinde yarım karat bir tek taş olan, gümüş filigran.

"Yeni bir tarih belirlediniz mi?" diye sordu Nele temkinli bir şekilde.

Feli gözlerini kırpıştırıp pencereden dışarı baktı. Saat henüz dörttü ama hava olması gerekenden çok daha karanlıktı, parktaki lambalar sırasıyla yanmaya başlıyordu.

"Janek aradığım şeyin tam tersi," dedi Feli sessizce. "Asi değil, kaotik değil, şaşırtıcı değil."

Başını tekrardan Nele'ye çevirdi. "Ama hayatım boyunca aradığım şey bana hep zarar vermeye çalıştı."

Nele yutkundu ve işaret parmağıyla gözünün iç kısmını ovalayarak henüz oluşmamış bir gözyaşını sildi.

"Bunu kime söylüyorsun?" diye üzgün bir şekilde gülümsedi. Nele de tıpkı onun gibi hayatı boyunca kendi seçimlerinin kurbanı olmuştu. Livio onu döven ve ona hükmetmek isteyen ilk erkek değildi. Ölmesini istediği için bir beleşçi olarak fanatik bir hayvan hakları koruyucusunun eylemlerinden faydalanmaya çalışan ilk erkek olsa da. Belli bir süre boyunca tek kelime etmeyen iki kadın, sadece el ele tutuşup odadaki buzdolabının çıtırtılarını ve kapının yanında duran kahve otomatının fokurtularını dinlediler.

Nele sonunda cesaretini toplayıp şöyle dedi: "Biliyor musun, babam bana hep şöyle derdi; aşk kendiliğinden gerçekleşir. İnsanı yıldırım hızıyla ele geçiren bu beklenmedik ve her şeyi tamamlayan duygunun karşısında aciziz. 'Aşk tesadüftür,' derdi hep. Ne var ki aşk..." Nele kısa bir ara verdiği sırada parktaki son lamba da aydınlandı ve doğayı kükürt sarısı bir renge boyadı. "Aşk bir seçimdir."

Feli başıyla onayladı ancak Nele onu anlayıp anlamadığından emin değildi.

"Bize yüzde yüz uyan bir eş yoktur. Belki yüzde yetmiş ya da seksen. Ve karşılarındaki insanı yüzde yirmi ila otuz tamamlayan insanlar hep olacaktır. Ancak soru şu: Buna rağmen kararımıza

sadık mı kalacağız yoksa onu her yeni meydan okumada bozup arayışımıza devam mı edeceğiz?"

"Çok zeki bir baban var," dedi Feli ve Nele, yüzünün üzerinden uçup giden bir gölge gördüğünü sandı; belki de Mats'ın çekip gittiği günü hatırlamıştı.

"Eee?" diye sordu Nele ve nişan yüzüğüne yeniden dokundu. "Janek konusunu ne yapacaksın? Bir karar verdin mi?"

Feli güçlükle nefes aldı. "Bunu o yaptı. Janek benimle her şeye rağmen evlenmek istiyor. Ama ben..." Elini geri çekti. "Bunu düşünüyorum. Henüz emin değilim."

Feli, artık kesin soğumuş olan kahvesine tekrar uzandı ve bir sineği kovalamak istermişçesine bir el hareketi yaptı. "Ama ilk önce sırada sen varsın."

Nele boğazının düğümlendiğini hissedip ayağa kalktı. Bacakları hâlâ eski gücüne kavuşmamıştı. Uzun süre yattığı için kasları zayıflamıştı.

"Haklısın. Acele etmeliyim."

Nele, içinde Viktoria'nın uyuduğu ana kucağını alıp Feli'ye bir kez daha her şey için teşekkür etti, sonra odadan çıkıp hayatının en zor yoluna çıktı.

Son Söz

Mats

Kaybolan boşluğun içinden, siyahın en açık renk olduğu sonsuz hiçliğe düşerken Mats'ın tutunduğu tek bir düşünce vardı. Düşüşünü durduramasa da başını döndüren dönüşlerini durdurabilecek bir düşünce. Ve bu düşünce, tekrar ve tekrar aynı yüzü yukarıya bakan madenî bir avroydu. Hep Mats'ın tuttuğu kartalın üzerine. Ve on kentilyon kez peş peşe. On bin katrilyon.

Otuz bir sıfırlı bir bir.

Tanrı'nın var olmaması ihtimali işte bu kadar düşüktü.

Tanrı. Ölmek üzere olan ateistlerin her zaman son umududur, diye düşündü Mats.

Ama şu hesaplamayı dindar teologlar değil matematikçiler ve doğa bilimcileri yapmıştı: Evrenin gerçekten var olduğu düşüncesi matematiksel olarak bir insanın, üzerinde hiç oynanmamış, tamamen sıradan bir madenî parayı havaya attığında istisnasız bir şekilde her defasında aynı yüzünün üzerine düşmesi ihtimaline eşitti. İlk patlamadan sonra yüz binde bir saniyelik, minicik bir sapma dahi gerçekleşmiş olsaydı dünya var olmazdı. Şu anda Mats'ın düşmekte olduğu hiçlik de öyle.

Bu nedenle kentilyonluk tesadüfe bel bağlamak yerine her şeyin arkasında bir tanrının var olduğuna inanmak bilimsel olarak çok daha mantıklıydı.

Mats çaresizce otuz bir sıfırlı sayıyı gözünde canlandırmaya çalışırken çok ama çok uzaktan sessiz ve tanıdık bir ses duydu. Ne söylediğini anlamıyordu. Fakat sözcükleri *görebiliyordu*. Ef-

latun renginde, uzun bir zincir oluşturuyorlardı; ruhuyla uzanabildiği bir kuzey ışığı. Düşüncelerinin gücüyle zincire tutunup düşüşünü durdurdu. Aynı anda ses de yükseldi ve Mats nihayet özgürlüğüne kavuştuğunu düşündü. Öldüğünü sandı. Nele'nin sesini duyuyor oluşunu başka türlü açıklayamazdı. Nefret ya da sitem içermeyen o yumuşak ve güzel sesini. Öylesine sakin ve sevgi doluydu ki.

"Beni duyuyor musun baba?" diye sordu.

Mats ise Doktor Roth'un öğrettiği gibi göz kırptı.

"Sana bir şey getirdim," dedi Nele, ardından ona, içindeki karanlığı bir projektör gibi ışıklandıran bir hediye verdi. Bir koku, günler ve saatler boyunca varlığını tanımlayan her şeyi yok etti: korku, ruhsal acı ve karanlık. Hâlâ kaybolan boşluğun içinde olsa da koku onu, unuttuğunu sandığı duygularla aydınlattı: umut, güven ve sevgi.

"Bu Viktoria," dedi Nele, Mats ise göğsüne yatırdığını tahmin ettiği küçük canlı yumağından yayılan bebek kokusunu doyumsuz bir şekilde içine çekti.

"Seni seviyorum baba," dediğini duydu kızının. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Nele ağlıyordu, tıpkı babasının da içten içe yaptığı gibi, Mats gözlerini kırptı ama ona, bir aptal olduğunu, her şeyi yanlış yaptığını ve onu asla terk etmemesi gerektiğini, o ve bebeği hayatta olduğu için artık her şeyin düzeleceğini, nasıl anlatacağını bilmiyordu.

"Sana bir şey daha getirdim," dediğini duydu Nele'nin, hâlâ ağlayarak. Daha da üzgün bir sesle.

Ardından her yer gerçekten aydınlandı.

Sanki birisi zihinsel bir perdeyi kenara çekmiş ve ışığı açmıştı.

Mats yalnızca görmekle kalmayıp aynı zamanda hissettiği ışığın etkisinden gözlerinin yaşardığını hissetti.

Gözlerini kırptı ama şimdiye kadar yaptığı gibi, göz kapaklarını düşünceleriyle hareket ettirmeye çalıştığı, görme yetisine hiçbir etkisi olmayan şekilde değil. Gözlerini gerçekten kırpıyordu. Ve görebiliyordu!

Kaybolan boşluk yok olmuştu. Onun yerine bedenine yeniden kavuşmuştu.

Yavaş yavaş ışığa alışan Mats, etrafına bakındı. Ancak boğuk ve tekdüze seslerden nerede olduğunu çoktan anlamıştı, artık buna kendi gözleriyle şahit olabilirdi: Yeniden uçaktaydı. *Sky Suite*'e geri dönmüştü.

Krem rengi deri koltukları, pencerelerin önünde açık duran jaluzileri gördü, pırıl pırıl bir havada, bulut kümelerinin çok üzerinde yapılan bir gündüz uçuşu.

Başındaki hasır şapkayı çıkarıp ellerinin arasında çevirdi. Transtayken koltuk 47F'de gördüğü uyuyan adamın aslında kendisi olduğunu düşününce istemsizce gülümsedi.

Zihin kendine tuhaf yollar seçiyor.

Yavaş adımlarla kalın halının üzerinde ilerledi, kabin duvarlarını kaplayan kusursuz ahşaba dokundu.

Banyonun yanından geçip kapısı hafif aralık duran yatak odasının önüne geldi. Aralıktan sızan sıcak ve yumuşak bir ışık koridora vuruyordu.

Onu buraya geri savuran koku, yoğunluğunu artırdı.

Mats kapıyı açtı.

"İşte buradasın," dedi sanki hayatının aşkından çok uzun süre ayrı kalmış gibi, yatağın üzerine uzanmış, ona gülümseyen dünyanın en güzel kadını.

"Katharina?" dedi Mats, tekrardan kaybolmasından korkarak.

Katharina başıyla onayladı ve elini yanına, örtünün üzerine koydu.

"Buraya gel."

Mats havayı burnundan içeri çekti. Nele'nin getirdiğini tahmin ettiği parfümü koklayıp karısının yanına uzandı.

"Çok üzgünüm," dedi ve ağlamaya başladı.

Katharina elini tuttu, başını omzuna yasladı ve gülümsedi. "Biliyorum," dedi.

Ardından başını kaldırıp yüzüne baktı, Mats ona doğru yaklaştı, tıpkı yıllar öncesinde Steglitz'deki barda, birbirleri için yaratıldıklarını anladıkları ilk öpüşmelerinde olduğu gibi, usulca. Ve ışığın parlaklığı gittikçe arttı ve uçak ve kabin duvarları ve yatak ve onları çevreleyen her şey kayboldu, ta ki geriye yalnızca hava ve altlarındaki bulut örtüsü kalana, ta ki o da kaybolup geriye sadece anlamlı olan kalana kadar.

Sonsuza dek.

Açıklamalar ve Teşekkür

Kızgın mektuplar almadan önce bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin: Veganlarla bir sorunum yok. Aksine. Şu ana kadar yalnızca haftanın bir günü dayanabildiğim bir şeyi her gün başarabilen insanları takdir ediyorum. Ben de hayvansal gıdaları hayatımdan tamamen çıkarmayı çok isterdim, ne yazık ki o kadar iradeli değilim. Hatta modern süt üretimiyle ilgili yaptığı betimlemeleri ne yazık ki hayal ürünü olmayan Franz'ın çıkış noktasını gerçekten anlayabiliyorum. Ancak şartları değiştirmek için kullandığı yöntemleri elbette ki onaylamıyorum.

Araştırmalarım sırasında sıkça karşılaştığım bir başka soruyu aradan çıkarmam gerekirse; hayır, uçuş korkum yok. *Uçuş endişesi* daha uygun bir tanım olurdu. Kalkış sırasında terleme nöbetleri geçirmiyor olsam da kendimi yerden binlerce metre yükseğe, saatte on bin kilometre hızla bir borunun içinde, buz gibi soğuk hava kütlelerinin içine fırlatmaktan çok daha mantıklı şeyler düşünebilirim. Sanırım Mats Krüger gibi, insanın uçmak için yaratılmadığına inanıyorum. Ayrıca çoğu zaman mümkün olsa yere indikten sonra tıpkı bir Kızılderili gibi kalkış pistine bağdaş kurup bedenimden farklı olarak peşimden bu kadar hızlı gelemeyen ruhumu beklemeyi isterdim.

Bir yılda tükenmez kalem parçalarını yutmaktan ölen insan sayısının, yüz yılda uçak kazasında ölenlerin sayısından

fazla olduğunu biliyorum elbette. Ancak basit istatistikler beni hiçbir zaman tam olarak sakinleştirmeyi başaramamıştır, kaldı ki talihsiz tükenmez kalem kurbanlarından kaç tanesinin bir türbülans sırasında yazma aracını kemirdiğini merak etmiyor da değilim ama önemi yok.

Panik ataklarla bizzat savaşmak zorunda kalmasam da henüz kalkış pisti üzerindeyken kalp çarpıntısı yaşayan pek çok insanla empati yapabiliyorum. Tıpkı Münih-Berlin uçuşunda, kalkıştan hemen önce, yanında oturan yabancı adamın elini tutup şöyle diyen genç kadın gibi: "Sizi tanımıyorum ama lütfen elimi tutar mısınız? Yoksa bağırmaya başlayacağım."

Konuşmaya kulak misafiri oldum çünkü üçlü sırada, kadının kendine duygusal bir dayanak olarak seçtiği adamın hemen yanında oturuyordum. Adam bununla başa çıkamayacağını anlayınca durumu bir fıkrayla biraz hafifletmeye çalıştı. Ve şu sözlerle başladı: "Bir Bavyeralı, bir Svabyalı ve bir Berlinli bir uçakta oturuyorlarmış." (Yemin ediyorum, aynen bu şekilde oldu!)

Fıkranın nasıl devam ettiğini asla öğrenemeyecektim çünkü hanımefendi ağlamaya başladı ve elini tutan adam, uçuş korkusu olan birine bir uçak fıkrası anlatmanın çok da akıllıca bir fikir olmadığını o dakikada anlamış görünüyordu.

Hayır, bu kitabın ortaya çıkış anı bu değildi. Her zamankinden farklı olarak bu defa neden bu konuyu seçtiğime dair size belirgin bir neden sunamayacağım. Kitap tanıtımlarında her defasında fikirlerimi nasıl bulduğum soruluyor. Bunu tekrar ve tekrar açıklamaya çalışıyorum ancak değişmez olan tek gerçek şu: Fikirler beni buluyor, çoğunlukla da yazmaya başladıktan sonra. Gerçek hayattan bir konuyla ilgili ilham alabilirim. Ama karakterlerim ancak bilgisayarımın başına oturduğumda hayat bulmaya başlıyor. Kendimi çoğu zaman, başlarına gelen olayları

kurgulayan kişi gibi değil de daha çok hikâyedeki gelişmelere sık sık kendisi de şaşıran bir izleyici gibi hissediyorum. Bu yüzden anlatmak istediğim hikâyeyi seçme şansım da olmuyor.

Zaman zaman şu sorunun sorulduğu e-postalar alıyorum: ""Fitzek, gerilimden başka bir türde de yazmayı düşünüyor müsün?"

Ne yazık ki bunu seçme şansım yok.

İlk kitabım, Almanya çıkışlı bir psikolojik gerilim romanının satmayacağı gerekçesiyle bütün yayınevleri tarafından reddedildiğinde, şöyle düşündüm: "Şu işe bak! Demek ki bir psikolojik gerilim romanı yazdın."

O dönemde psikolojik gerilim kitapları çok da ilgi alanıma girmediği için, bunu oldukça tuhaf bulmuştum. Tür konusuna hiçbir zaman kafa yormadım, hep benim de okumaktan keyif alacağım bir hikâye yazmaya çalıştım. Bittiğinde böyle düşünen tek kişi olmadığımı ümit ederek.

Son zamanlarda bana sıkça sorulan sorulardan biri de bir kitabı ne kadar sürede yazdığım ve "bu kadar çok" yazmayı nasıl başardığım.

21 Haziran 2017'de Facebook üzerinden bu konuyla ilgili bir şey paylaştım:

"Bütün kitaplarım birbirinden farklı. Ana karakterlerin sürekli yer aldığı dizi ya da seriler yazmıyorum, her biri benzersiz ve kendi içinde tamamlanmış hikâyeler yazıyorum. Bu sayede kendimi tekrarlama ve sıradanlaşma olasılığım azalıyor. Diğer yandan dizi tarzında bir devam kitabı bekleyen okuyucular için bu bir hayal kırıklığı olabilir.

Ben de bir okuyucuyum ve eskiden en sevdiğim yazarın bir kitabını beğenmediğimde bunun hep, adamın çok fazla yazmasından kaynaklandığını düşünürdüm. Kendine zaman tanımadığını sanırdım. Ta ki ben de bir yazar olup kendimle ilgili

bir şey öğrenene kadar: Yazarlık mesleği ve yazarların günlük çalışma rutinleriyle ilgili tamamen yanlış bir fikre sahipmişim.

Bir gerilim romanı yazabilmek için yıllara yayılan düşünsel ön çalışmalar yapmak gerektiğini ve bu aşamada en doğrusunun, ıssız bir adaya yerleşip karakterleri ve konuyu şekillendirene kadar bol bol düşünmek olduğunu sanıyordum. Başka meslektaşlarım için bu iyi bir yöntem olabilir. Ancak bende işler biraz farklı yürüyor ve hikâye sadece düşünerek ortaya çıkmıyor. Fikirler, ifade biçimi ve *işte bu*, dediğim anlar bana neredeyse sadece yazarken geliyor. Yaratıcı olabilmem için yazmam gerekiyor.

Bu hep böyleydi ancak kariyerimin başında, *Terapi*, *Amokspiel*, *Das Kind* ve *Ruh Kırıcı* kitaplarını yazarak, iki yılda tam dört kitap yayımladığımı neredeyse hiç kimse fark etmedi.

Ara sıra bu işteki ilk zamanlarımı hatırlamam ve "kendime daha fazla zaman ayırmam" söyleniyor. Aslında o zamanlar çok, çok daha yoğun yazmam gerekiyordu çünkü o dönemde hâlâ her gün düzenli olarak radyodaki işime gidiyordum, yani yalnızca hafta sonlarında, tatilde ve mesai bitiminden sonra fikirlerimin üzerinde çalışabiliyordum.

Artık siz okuyucularım sayesinde aylarca sadece yazmaya odaklanmak için çok daha fazla zamanım var. Aslen çevirmenlik, öğretmenlik yapmalarına ya da bir bankada çalışmalarına rağmen bazıları her yıl bir şeyler yayımlayan pek çok meslektaşımdan farklı olarak. Çoğu zaman yıllarca sürdürdükleri bu isteklilik ve disiplini inanılmaz takdir ediyorum.

Ayrıca yazar olmanın, çalışma saatlerimi kendim belirleyebileceğim, geleneksel bir iş olmadığını öğrendim. Tıpkı kendime şunu söyleyemeyeceğim gibi: "Fitzek, bugün bir komedi yazmalısın." Fikir, yazarı bulup dönüştürülme hızını kendi belirler, tam tersi değil.

Kulağa ezoterik geliyor olabilir ama pek çok meslektaşım bana bu konuda hak verdi. Biz yazarlar çoğu zaman fikirlerimizin nereden geldiğini tam olarak bilmeyiz. Bildiğimiz tek şey, içimizde bir şeyin gizli olduğu, bizi çalışma masasına iten bir dürtü. Kitap yazmak bir görev değil, bir kendini gerçekleştirme biçimidir. Nasıl ki bir müzisyen her gün müzik yapmak, bir sporcu her gün antrenmana gitmek zorundaysa, ben de her gün çalışma masama oturabilme şansına sahibim. Ve evet, itiraf ediyorum. Burada biraz manik oluyorum. "O ana girdiğimde" her gün yazıyorum, doğum günüm ve Noel de buna dâhil.

Araştırmaların yürütülmesi ve taslağın düzenlenmesinde gerekli özeni göstermek söz konusu olduğunda, "daha çok zaman = daha iyi kitap" formülü elbette yanlış değil. Ancak başka yazarların (Markus Heitz, Martin Walser, Stephen King) hayranlık uyandıran bilgi birikimleri ve eserlerinin boyutlarıyla kıyaslandığında yazma zorluğu çekiyor olsam da tam tersi örnekler de mevcut. Henüz yakın zamanda, şimdiye kadar her yıl yeni bir kitap yayımlayan, en sevdiğim gerilim yazarının yeni kitabını beş yıl boyunca beklemek zorunda kaldım ve sonunda biraz hayal kırıklığı yaşadım.

Bu arada, teslim tarihini yayınevi değil ben belirlemek zorundayım, aksi takdirde kitaplarımı asla teslim etmezdim. Yazdığım hiçbir kitaptan yüzde yüz memnun değilim ve 2006'da belli bir teslim tarihim olmasaydı şu anda hâlâ ilk kitabım *Terapi'yi* yazıyor olurdum.

Roland Emmerich bir defasında, bir hikâyenin asla bitmediğini ancak serbest bırakılabileceğini söylemişti. Bu bağlamda size daha pek çok kitap gönderebilmeyi ümit ediyorum, gerçi yılda iki kitap bundan böyle kesinlikle bir istisna olacak.

Ancak bu gerilim kitaplarının hoşunuza gideceğine ya da en sevdiğiniz hikâyeyle kıyaslanabileceğine söz veremem. Eğer

öyleyse, bu daha çok bir tesadüftür çünkü aslında kendimi tekrar etmemeye çalışıyorum. (Ama şu anda kendimi tekrarlamış oldum, yukarı bakınız. ;))

Size sözünü verebileceğim tek şey, bütün hikâyelerimin yürekten geldiği ve her daim sizinkine de ulaşmak ümidini taşıdığı.

Ve bu şekilde yazmayı sürdüreceğim, ta ki günün birinde birileri sahneyi kaldırıp ellerini çırparak şöyle diyene kadar: "Sevgili Bay Fitzek, deney sona erdi. Sizi son on bir yıldır bir yazar olduğunuza inandırdık. Gerçekte sadece Park Kliniği'nde yatan bir hasta olduğunuzu öğrenmek size nasıl hissettiriyor?"

O güne kadar bana yazacağınız mesajlar beni mutlu edecektir. Adresim: fitzek@sebastianfitzek.de

* * *

Evet, size, dolayısıyla bir yazarın hayatındaki en önemli insanlara teşekkür ettikten sonra, geriye kalanları kızdırmamak adına hemen onları aradan çıkaracağım. Bunlar: Droemer Knaur Yayınevi'nden öncelikle işin başındaki adam, Hans-Peter Übleis ve harika ekibi; Josef Röckl, Bernhard Fetsch, Steffen Haselbach, Katharina Ilgen, Monika Neudeck, Bettina Halstrick, Beate Riedel, Hanna Pfaffenwimmer, Sibylle Dietzel, Ellen Heidenreich, Daniela Meyer, Greta Frank ve Helmut Henkensiefken. Beate, Ellen, Daniela ve Helmut'u ayrı tutmam gerek, ne de olsa pazarlama, dizgi ve kapak tasarımında (bence) her zamanki gibi kendilerini aştılar.

Editörüm Regine Weisbrod bu taslak üzerindeki çalışması için aslında ek bir stres ücreti almalıydı çünkü uçuş korkusu var. Ama bu onu, her cümleyi, tıpkı bakımı yapılan bir Airbus gibi titizlikle parçalara ayırmaktan alıkoymadı. Ve vazgeçemediğim

ikinci kişi olan Carolin Graehl. Siz ikiniz beni doğru rotadan ayırmamayı, yüksek uçuşlara teşvik etmeyi ve kötü inişlerden korumayı her zaman başarıyorsunuz.

Marc Haberland (soyadını ilk kez *Ruh Kırıcı'da* kullanmama izin veren yakın bir arkadaşım) uçuş korkusu nedeniyle, kitapta bahsi geçen uçuş korkusu seminerlerinden birine katıldı. Bana o kadar ilginç ve faydalı bilgiler verdi ki hepsini kitapta kullanamadım bile. Mesela, pek çok insan için klostrofobik dehşetin, daha uçağa gitmek için şu fazla dar körüklerden geçerken başladığı. (Genellikle tıkanan ve insanın aklına, böylesi bir hortumun bükülmesi için içinde kaç kişinin durması gerektiği sorusunu getiren o körüklerden.) Bu "parmaklardan" bazılarında artık pencere olmasının ya da tamamen pleksiglastan yapılmalarının nedeni de bu.

Ayrıca Marc bana, kalkıştan kısa bir süre önce bütün kasları germek gerektiği bilgisini verdi. Bedeni bilinçli ve kontrollü olarak kasmak, birden fazla sıra dışı duruma odaklanamayan beynin sözde kandırılmasını sağlıyormuş. Bu hilenin daha gelişmiş bir versiyonu, "Jacobson gevşeme tekniği" genellikle kaygı bozukluklarında öneriliyor. Dilerseniz deneyebilirsiniz, uçak kazası fıkralarından daha başarılı olduğu kesin.

Bu arada Marc'ın semineri, en inanılmaz ve en ihtimal dışı hikâyeleri hayatın yazdığını en iyi şekilde kanıtlayan bir olayla son buldu. Dönüş uçuşunda uçak öyle şiddetli türbülanslara girmiş ki sadece seminer katılımcıları değil, en soğukkanlı yolcular bile korkudan bağırmaya başlamışlar. Pilot sonrasında, meslek hayatı boyunca bu kadar şiddetlisine nadir rastladığını itiraf etmiş. Marc bu "daha kötüsü olamaz" tecrübesinin onu, para iadesi garantisini talep etmekten alıkoyduğunu söyledi. Ancak anlaşılan o ki seminer katılımcıları arasında böyle düşünen tek kişi oydu.

Her zaman olduğu gibi kurgu dışı bir kitap yazmayı amaçlamadım ancak bu romana girmeyi başaran olgular doğrudur. Uçaktaki en güvensiz yer konusuyla ilgili fikir ayrılıkları var ve araştırmalar hâlâ sürüyor, bununla birlikte arka koltuklarda oturan yolcuların hayatta kalma şanslarının daha yüksek olduğunu gösteren yorumlar daha ağır basıyor. Ve evet, ilk yedi sıranın tamamen parçalandığı ve 7A'nın uçaktan fırladığı bir kaza testi var. Juliane Koepcke'nin inanılmaz olayı da gerçekten yaşanmış. Benim gibi mecburi akıllı telefon kullanıcıları, bazı uçuş rotalarında cep telefonuyla internette dolaşmanın ve telefonla konuşmanın serbest olduğu haberinden pek hoşnut kalmadılar. Böylelikle son huzur vahası da yitip gitmiş oluyor. Elbette ki kabin ekibi ve pilotlar için psikolojik ve daha farklı testler yalnızca konuşulmaktan daha ileri bir seviyede.

Ne var ki kitaptaki ana karakterlerin bir uçağı gerçekte nasıl düşürebilecekleri konusunda tabii ki yüzde yüz doğru açıklamalar yapmadım, tıpkı esas itibariyle intihar yöntemleri hakkında bilinçli olarak belirsiz ifadeler kullandığım gibi. Amacım eğlendirmek, kılavuz yazmak değil.

Araştırma demişken: Aylarca gemi endüstrisine kara leke sürmekten korkmayan bir kaptan bulmaya çalıştığım *Yolcu 23'ten* farklı olarak bu kitapta konusunda uzman bir danışman bulmakta hiç zorlanmadım. Eski okul arkadaşım Marc Peus, pilotluk tecrübelerinden ayrıntılı bir şekilde faydalanmama izin verip uçuşla ilgili bütün bölümleri okuyup kontrol etti. Yani bundan böyle Avrupa'da bir uçağa bindiğinizde, Kaptan Peus tarafından karşılanırsanız huzur içinde uçuşun tadını çıkarabilirsiniz çünkü bu adam en iyisi! (Ya da kitap hoşunuza gitmediyse ön tarafa gidip onu kafasına geçirebilirsiniz. Böylece tutuklanırsınız ve ben de bir eleştirmenden kurtulmuş olurum!)

Ayrıca beni daha önce *Amokspiel, Abgeschnitten* ve başka kitaplarda da bilgilendirmiş olan ve teşekkür etmek için *Noah*'nın film prömiyerine davet etmeyi unuttuğum, Air Service Berlin'in yöneticisi ve sahibi Frank Hellberg'e teşekkür ediyorum. Bunu ancak ondan özür dilediğimde fark etti. Böyle bir şey bir daha asla olmayacak. Özrü kastediyorum!

Menajerim Manuela Raschke'ye teşekkürümü acil bir ricayla birleştiriyorum: Bir ara tatil yap! Herkes çok fazla çalıştığını söylüyor Manu. Gerçekten belli bir süreliğine harikulade, yorulmaz ve süper profesyonel desteğinden vazgeçebilirim. Bir iki günlüğüne. Noel ve yılbaşında. O esnada en az eşin Kalle kadar yardımcı olan annen Barbara senin yerine devreye girebilir. Sana yalnızca yardımın için değil, bir psikolojik gerilim yazarıyla çalışmanın, basın danışmanım Sabrina Rabow'un hakkında konuşmamı yasakladığı bazı tuhaflıkları anlayışla karşıladığın için teşekkür ediyorum. Ciddiyim: Önerilerin, desteğin ve yıllara dayanan sadakatin için sana yürekten teşekkür ediyorum.

Vazgeçilmezler listesi, en sevdiğim kayınvalidem Petra'yla devam ediyor, kendisi tıpkı Jörn "Stolli" Stollmann, Markus Meier ve Thomas Zorbach gibi, internet gibi eski tip iletişim araçlarıyla ilgileniyor, bense daha ileri teknolojilere öncülük eden biri olarak faks cihazını kullanıyorum.

Her zamanki gibi edebî çeşnicibaşı olarak açılışı yapan, en sevdiğim Bavyeralı Franz Xaver Riebel'e teşekkür ediyorum. Ve arkadaşlarım Arno Müller, Thomas Koschwitz, Jochen Trus, Stephan Schmitter, Michael Treutler, Simon Jäger ve Ender Thiele'ye.

İsmini burada dile getirdiğim için hayatını zorlaştırıyorum çünkü istatistiki olarak her iki Alman'dan biri, kafasında bir roman fikri taşıyor. Ve Roman Hocke, bu gibi durumlarda bir yayınevi bulmak için en doğru adam. (Hey, benimkileri bile yayımlayan...) Edebiyat acentesi AVA-International'da Claudia von Hornstein, Gudrun Strutzenberger, Cornelia Petersen-Laux, Lisa Blenninger ve Markus Michalek'le birlikte çalışıyor.

Zaman zaman kitap tanıtımlarında benimle fotoğraf çektirmek isteyenler oluyor. Çoğunlukla arka planda, şnitzeli çalınmış gibi bakan bir adam duruyor: O benim değerli arkadaşım ve C&M Güvenlik'ten, tur menajerim Christian Meyer, o kadar uzun zamandır birlikteyiz ki çoğu kişi evli bir çift olduğumuzu zannediyor. Bu arada biz de aynı şekilde.

Sevgili Sabine, umarım verdiğin tıbbi bilgilerin hepsini doğru kullanmışımdır. Baldızım ve ağabeyim Clemens değişmez tıbbi danışmanlık ekibimin birer parçası. Bir ara her ikisine birden, teşekkür mahiyetinde bir gemi seyahati hediye etmeyi düşünmüştüm. Hediyeyi kabul etmelerine fırsat kalmadan *Yolcu 23*'ü yazdım.

Elbette her zaman olduğu gibi tüm kitabevi sahiplerine ve kütüphane çalışanlarına teşekkür ediyorum.

İnternet ticaretinin başarısını engellemek artık mümkün olmayacaktır. Pek çok başka yazar gibi ben de bundan fayda sağlıyorum, bu yüzden bunu lanetlemem fazlasıyla komik olur. Gerçekten de internet olmasaydı kariyerim şu anki noktasında olmazdı çünkü 2006'da yayımlanan ilk kitabım, başlangıçta yalnızca çok az kitapçıdan temin edilebiliyordu. Buna rağmen sizden yerel kitapçıları desteklemenizi rica ediyorum. Bunun için pek

çok sebep sayabilirim; örneğin yozlaşmış bir şehir merkezinin kimseye faydasının olmayacağı gibi. Bir neden daha sunmama izin verin:

Çok sevdiğiniz bir yazarla, bir tanıtım sırasında bizzat tanışmak istediğinizde, bunu nerede gerçekleştirebilirsiniz? İnternette mi yoksa kitapçıda mı?

Lütfen beni yanlış anlamayın, büyük internet şirketlerini kötülemek gibi bir niyetim yok. Ara sıra kitapların kendilerini en iyi hissettikleri yeri ziyaret etmeniz bile yeterli: Doğru şekilde yönlendirildiğinize güvendiğiniz bir kitabevinde, itinayla düzenlenmiş bir kitaplıkta, benzerlerinin yanında. Ama sakın şaşırmayın, belki ben de tesadüf eseri orada olabilirim.

Her zaman olduğu gibi, ayırdığınız vakit için teşekkür ederim!

Sevgilerle ve tekrar okunmak dileğiyle,

Sebastian Fitzek
Berlin, hissedilen hava nisan, gerçek tarih;
6 Haziran 2017

Not: En güzel olan ve en sevilen sona saklanır:
Geçenlerde bir kadın okuyucum bana, karımın "benim gibi birinin" yanında nasıl rahat uyuyabildiğini sordu. Oysa gevşemek için *Otel* ya da *Testere* izleyen ve cumartesi akşamları K17 Kulüp'e gittiği kostümüyle, Kanlı Cadılar Bayramı Kostüm Yarışması'nı kazanabilecek olan ta kendisi. Hem böylesine sıra dışı, hem de sevgi dolu olduğun ve bir silaha sarılmadan bana dayanabildiğin için teşekkür ederim Sandra. En azından çoğu zaman.